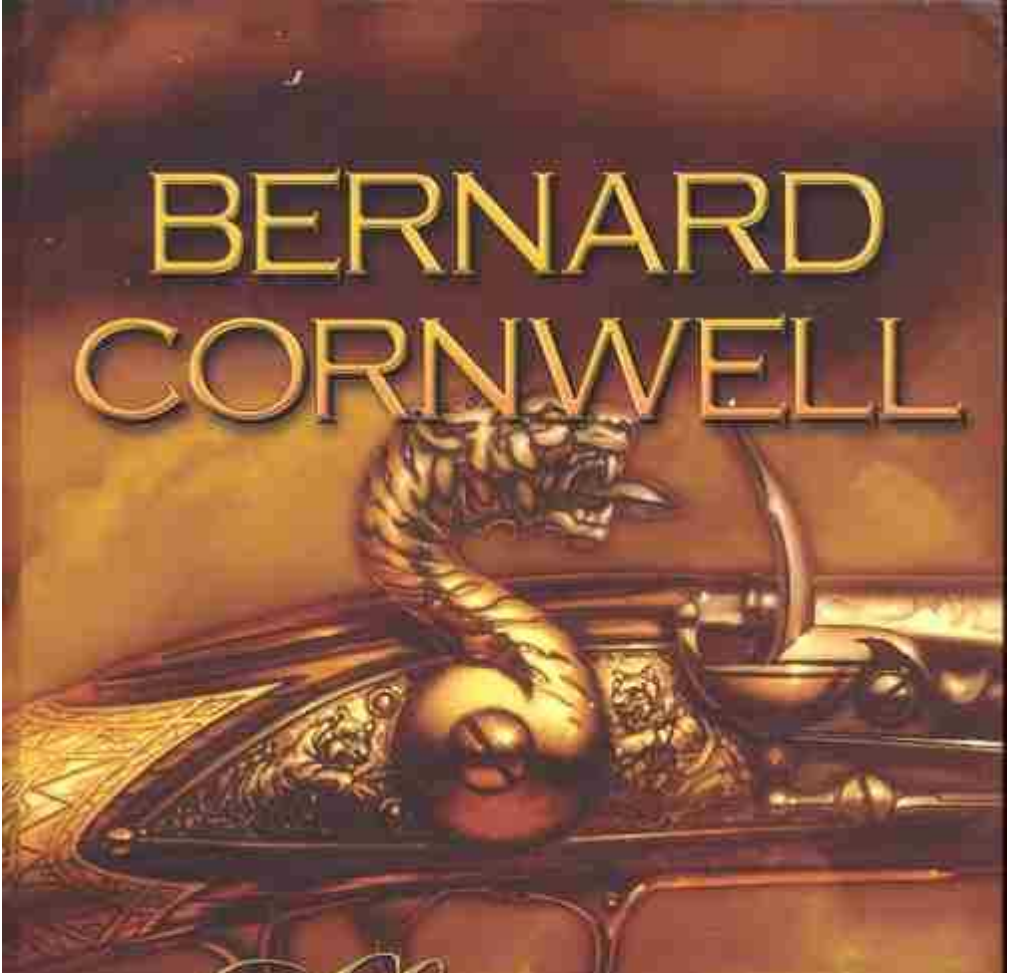
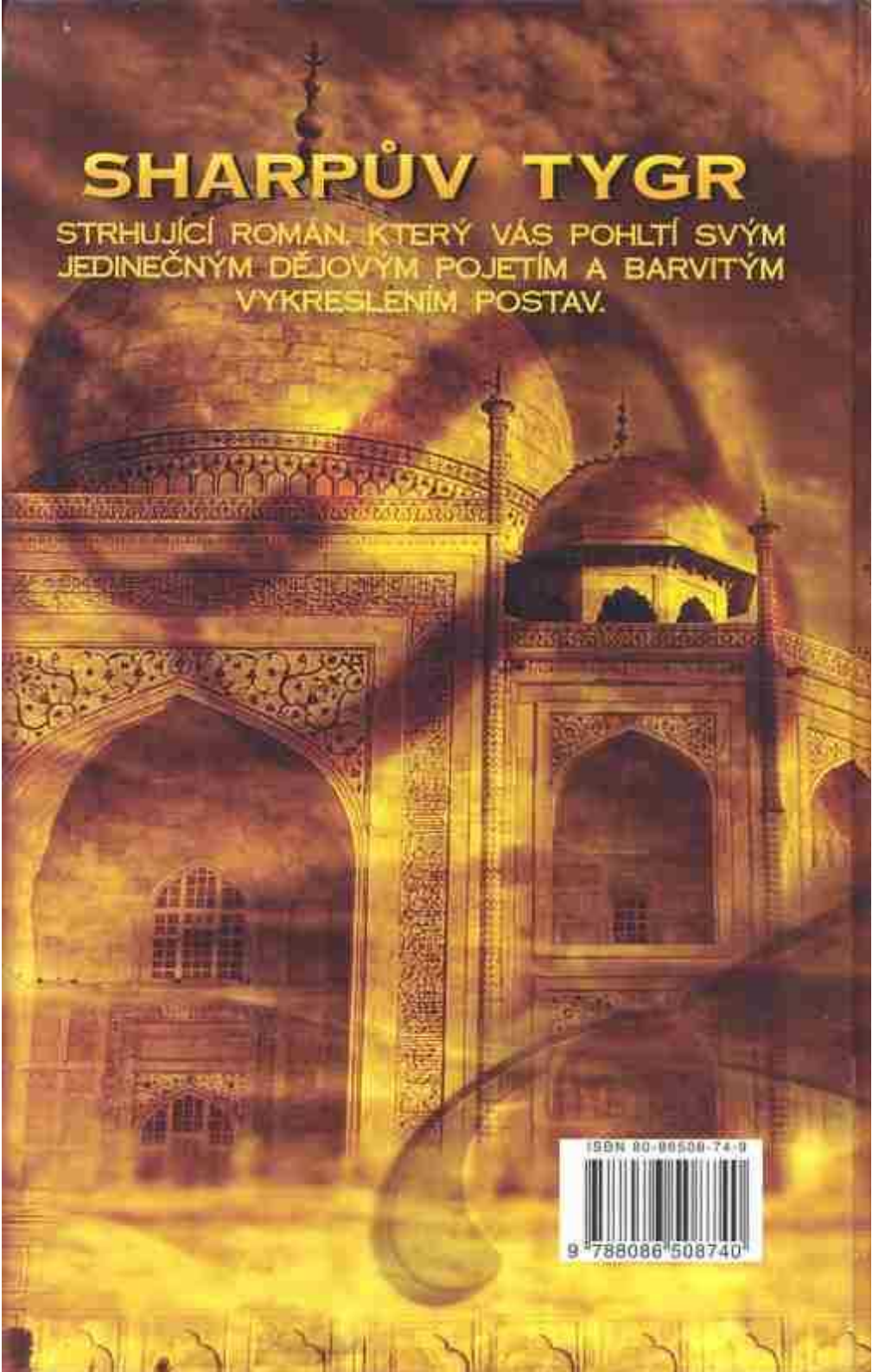
BERNARD CORNWELL

Sharpův TYGR

ÖLDAG

SHARPŮV TYGR
STRHUJÍCÍ ROMÁN, KTERÝ VÁS POHLTÍ SVÝM JEDINEČNÝM DĚJOVÝM POJETÍM A BARVITÝM VYKRESLENÍM POSTAV.
ISBN 80-86508-74-9
9 788086 508740

BERNARD
CORNWELL

Sharpův
TYGR

Bernard Cornwell

SHARPE'S TIGER

Richard Sharpe and the Siege of Seringapatam, 1799

Copyright © Bernard Cornwell, 1997
Al rights reserved
Translation © Jiří Beneš, 2006

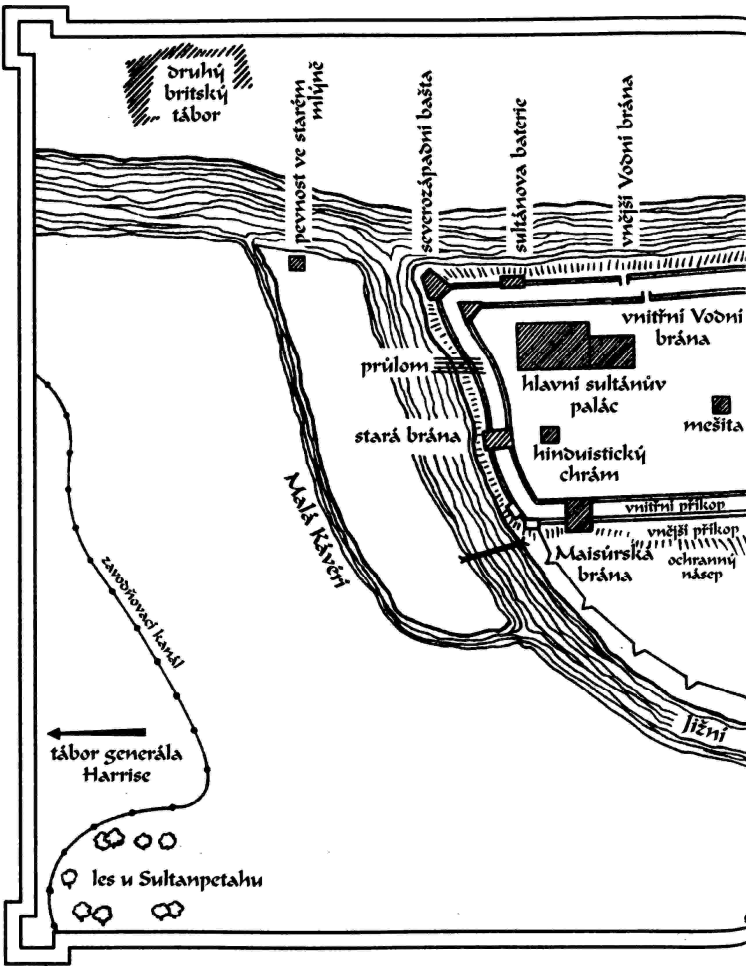
Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být reprodukována jakoukoliv formou ani prostředky mechanickými nebo elektronickými, ani fotokopírováním nebo zaznamenáváním na jakýkoliv nosič informací.

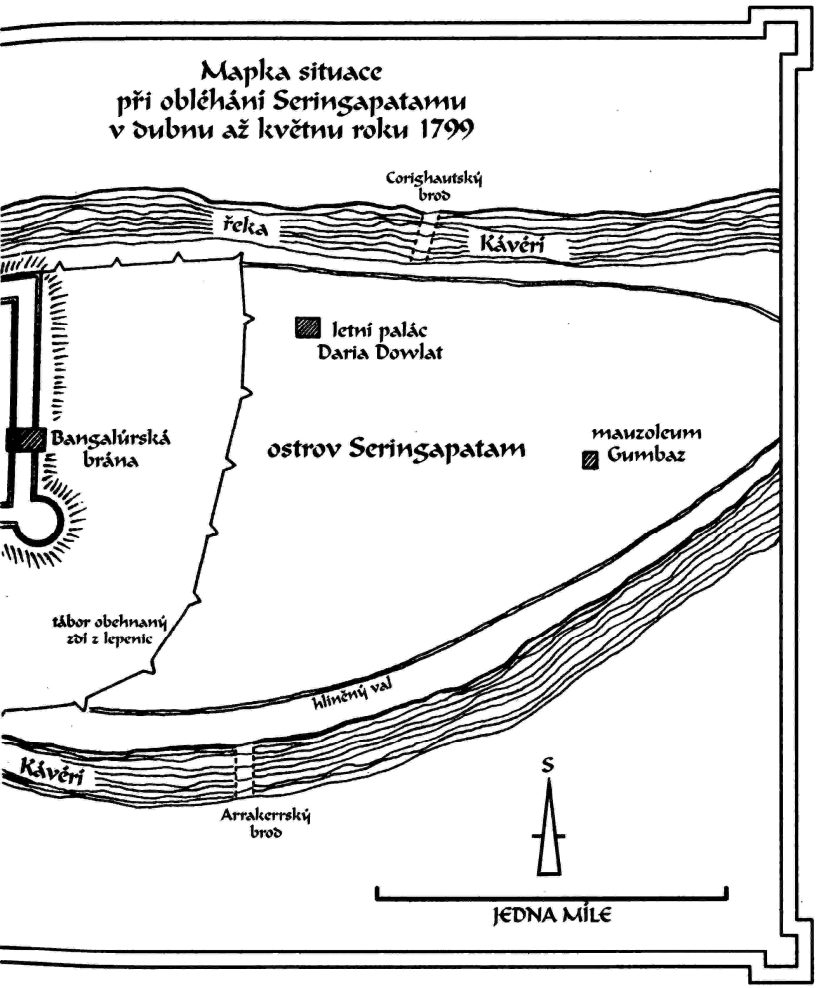
ISBN 80-86508-74-9

Sharpova tygra

věnuji s velkými díky

Muir Sutherladové a Malcolmu Craddockovi

druhý britský tábor
pevnost ve starém mlýně
severozápadní bašta
sultánova baterie
vnější Vodní brána
vnitřní Vodní brána
průlom
hlavní sultánův palác
mešita
stará brána
hinduistický chrám
vnitřní příkop
vnější příkop
Maisúrská brána
ochranný násep
Malá Kávěrí
zavodňovací kanál
tábor generála Harrise
les u Sultanpetahu
jižní

Mapka situace
při obléhání Seringapatamu
v dubnu až květnu roku 1799
Corighautský
brod
řeka
Kávéri
letní palác
Daria Dowlat
Bangalúrská
brána
ostrov Seringapatam
mauzoleum
Gumbaz
tábor obehnaný
zdí z lepenic
hliněný val
Kávéri
Arrakerrský
brod
S
JEDNA MÍLE

KAPITOLA 1

Je to zvláštní, že v Anglii nejsou supi, uvažoval Richard Sharpe. Aspoň tam nikdy žádného neviděl. A zaplať pánbůh, že se tam nevyskytují, když jsou to tak ohyzdné potvory…, takové okřídlené krysy.

Často o supech přemýšlel; ostatně měl na to hodně času, protože byl voják, přesněji vojín, takže většinu důležitějšího přemýšlení za něj obstarali velitelé. Ti rozhodovali o tom, kdy vstane, kdy půjde spát, kdy má jíst, kdy pochodovat, ale taky kdy nemá dělat nic, což koneckonců většinu času dělal – tedy nic. Někam se hnát a pak nedělat nic, to je v armádě běžný způsob konání. Jenže jemu se to už začínalo zajídat. Nudil se a přemýšlel o tom, že by dal vojsku sbohem.

Že by utekl. Dezertoval. S Mary. A přemýšlel o tom i v tuto chvíli, což bylo zvláštní, neboť právě teď se velitelé chystali nabídnout Richardu Sharpovi jeho první pořádnou bitvu. Už měl jednu za sebou, ale to bylo před pěti lety a šlo spíš o chaotickou šarvátku, k níž došlo v husté mlze, navíc nikdo nevěděl, co vlastně třiatřicátý královský pluk ve Flandrech dělá nebo co by tam dělat měl, a tak v podstatě jen párkrát vystřelili do míst, kde tušili pozice Francouzů. Všemu byl konec málem ještě dřív, než se mladý Richard Sharpe dozvěděl, že vůbec něco začalo. Jistě, viděl několik mužů zemřít a z nich mu nejvíc utkvěla v paměti smrt seržanta Hawthorna, jemuž kule z muškety vyrazila žebro tak, že mu trčelo z červeného kabátu jako kus větve s oloupanou kůrou. Nikde žádná krev, ani kapka, jen to bílé žebro trčící z vybledlé červené látky. „Člověk by si na to moh pověsit klobouk," řekl Hawthorne udiveně, jako by ještě nechápal, co se stalo, ale vzápětí vzlykl, vychrlil chuchvalec krve,

sesul se k zemi a bylo po něm. Sharpe dál nabíjel a střílel, ale právě když se začal dostávat do varu a vychutnávat si vzrušení boje, přišel rozkaz k ústupu a jeho batalion se přeplavil zpátky do Anglie. Takže si k boj i jen přičichl.

A teď byl v Indii. Neměl tušení, proč vpadl do Maisúru, ale ani se tím nijak zvlášť nezabýval. Král Jiří III. chtěl, aby Richard Sharpe byl v Indii, tak tedy Richard Sharpe byl v Indii. Jenže Richarda Sharpa začínala služba králi nudit. Byl mladý a měl za to, že mu život může nabídnout víc, než jen se někam hnát a pak nedělat nic. A taky by měl vydělávat peníze. Zatím sice neznal lepší způsob, jak přijít k penězům, než je ukrást, ale v armádě se nudil, a navíc věděl, že má na víc, než jen stát před hromadou hnoje. A právě tam se teď nacházel, před hromadou hnoje, přičemž každý hlupák ví, co je na jejím vrcholu. Takže uděláš lip, když se k ní obrátíš zády, říkal si neustále. Člověk nemusí umět moc, aby měl v tomhle pitomém světě úspěch. Stačí jen špetka rozumu a schopnost kopnout kdejakého bastarda dřív, než on kopne tebe, a Richard Sharpe byl přesvědčený, že se mu této schopnosti dostalo ve slušné míře.

Ale kam dezertovat v Indii? Zdálo se mu, že polovina místních obyvatel je placena Brity, a tihle lidé by ho udali za mizerný pajs, který nemá větší hodnotu než pšouk. A všichni zbývající Indové proti Britům bojují nebo se k boji proti nim chystají, takže kdyby utekl k nim, musel by sloužit v jejich vojsku. Možná by si tam přišel na lepší žold, zřejmě mnohem vyšší, než jsou ty mizerné dvě pence na den, které dostává teď, ale proč měnit jednu uniformu za druhou? Ne, musí se dát někam jinam, kde ho vojáci nikdy nenajdou, nebo by se mohlo stát, že se jednoho dusného rána ocitne před popravčí četou. A pak… Salva z mušket, mělký hrob vyhrabaný v červené zemi a druhý den by mu už ty okřídlené krysy tahaly střeva z útrob, jako vytahuje hejno kosů červy z trávy.

Proto přemýšlel o supech, nebo spíš o tom, že by chtěl prchnout z vojska, ale ne tak, aby skončil jako supí potrava. Aby ho zkrátka vojáci nechytili. To je v armádě zákon číslo jedna, nebýt chycen, a taky jediný, na kterém záleží. Protože když člověka chytí, buď ho zbičují k smrti, nebo mu zpřerážejí žebra kulemi z mušket, ale v každém případě se postarají, aby supi nestrádali hladem.

A ti, jako by to věděli, neustále kroužili na svých širokých křídlech nad jeho hlavou, nakláněli jev náhlých proudech teplého vzduchu na jednu či druhou stranu a pak zase seděli přihrbeni na větvích stromů. Živili se mrtvolami a táhnoucí vojsko jim poskytovalo lukulské hody. Tak tomu bylo vždy a bylo tomu tak i teď, v posledním roce osmnáctého století, kdy úrodnými pláněmi jižní Indie táhla dvě spojenecká vojska – jedno britské a druhé haidarábádského panovníka nizáma, spojence Britů, přičemž obě armády se chovaly tak, jako by jejich jediným zájmem byla starost o to, aby supi nehladověli. Kudy prošly, zůstávali za nimi mrtví koně, mrtví osli, mrtví velbloudi, a dokonce i dva mrtví sloni, třebaže tahle zvířata se zdají nezničitelná. A pak samozřejmě mrtví lidé. Za oběma armádami se jako chvost komety táhl v délce desetkrát delší než vlastní vojsko jejich doprovod tvořený obchodníky, pastevci se stády, děvkami, manželkami a vším dalším lidským hemžením, které se na vojsku a válce přiživuje. A mezi těmito lidmi, stejně jako mezi vojskem samotným, řádily epidemie a smrt. Lidé umírali na úplavici nebo se třásli v horečkách či se dusili vlastními zvratky. Umírali a ve smrtelných křečích lapali po dechu, chvěli se zimou zaplavení potem, blouznili jako šílenci nebo leželi apaticky pokryti od hlavy až k patě boláky a puchýři. Umírali všichni, muži, ženy i děti, a nezáleželo na tom, zda byli pohřbeni nebo spáleni, neboť nakonec na nich stejně hodovali supi, protože nikdy nebylo dost času ani dřeva na pořádnou pohřební hranici. A tak okřídlené krysy rvaly zpola spálené maso ze sežehnutých kostí. A jestliže byla těla pohřbena, sebevětší množství kamenů, navršených na hrobech, nemohlo zabránit, aby je mrchožravá zvěř nevyhrabala, a co zbylo po hladových zubech šelem, obraly zahnuté zobáky supů.

Letošní horký březen sliboval supům obzvlášť hojné hody, a jako by to cítili, už krátce po poledni se stále víc a víc těchto zlověstných ptáků připojovalo k hejnu, které kroužilo nad táhnoucím vojskem. Nemávali křídly, pouze se vznášeli v proudech teplého vzduchu, klouzali po nich, nechali se jimi unášet a čekali, neustále čekali, jako by si byli jisti, že se dočkají, že se o ně smrt postará a brzy jejich hladové chřtány naplní. „Odporný bestie,“ ulevil si Sharpe. „Okřídlený krysy.“ Nikdo z lehké roty třiatřicátého pěšího

pluku na to nereagoval. Nechtěli plýtvat dechem. Vzduch byl plný prachu zvířeného botami těch, kteří pochodovali před nimi, takže v zadních vojích už pouze klopýtali v horké prašné mlze, v níž jim vysychala hrdla a pálily je oči. Většina z nich o supím doprovodu vůbec nevěděla, někteří si dokonce ani nevšimli oddílu kavaleristů, který se náhle objevil asi půl míle od nich na sever. Jezdci, v jejichž houfu se to blýskalo tasenými šavlemi, minuli skupinku stromů obalených jasně červenými květy, ale náhle změnili směr a cvalem se rozjeli pryč. Jenže pak stejně nevysvětlitelně zastavili. Sharpe si zaclonil oči a pozoroval je. Byli to Britové, o tom nepochyboval. Zřejmě mladíci z lepších kruhů, kteří se přijeli podívat, jak bojují opravdoví vojáci.

Vtom na nízkém pahorku, kde se na pozadí rozpálené oblohy rýsovala jiná skupina jezdců, vyšlehl záblesk a vzápětí zaduněl výstřel z děla, jehož doznívající burácení se jako vzedmutá vlna zlověstně rozletělo napříč rovinou. V místě, kde dělo vystřelilo, se zvedl bílý kouř. Těžká dělová koule opsala táhlý oblouk, prolétla houštím, vyrazila z vyprahlé země oblak prachu a po několika skocích se nakonec zastavila o kmen padlého stromu. Naštěstí minula pěchotu v červených kabátech o dobrých dvě stě kroků, ale zvuk výstřelu všechny probudil z letargie. „Panebože!“ ozval se jakýsi hlas ze zadních řad. „Co to bylo?“

„A co myslíš? Asi si ňákej velbloud uprdnul,“ odpověděl jeden desátník.

„Mizernej výstřel,“ prohlásil nevzrušeně Sharpe. „Moje máma by zamířila lip.“

„Nikdy bych neřek, že ty máš taky mámu,“ poznamenal vojín Garrard.

„Každej má mámu, Tome.“

„Každej ne. Seržant Hakeswill ji určitě nemá,“ řekl Garrard a vyplivl chuchvalec slin a prachu. Zástupy vojska se na chvíli zastavily – ne že by k tomu někdo vydal povel, spíš jen proto, že důstojník, který jel v čele, znervózněl a přestal si být jistý, kam vlastně batalion vést. „Hakeswill se nenarodil z matky,“ pokračoval Garrard. Smekl čáku a utřel si jejím lemem prach a pot z tváře. Barva vlněné látky mu zanechala na čele načervenalou šmouhu. „Hakeswill

je ďáblův zplozenec,“ uzavřel svou úvahu Garrard a znovu si narazil čáku na hlavu.

Sharpa napadlo, jestli by Tom Garrard nechtěl utéct s ním. Dva by to měli lehčí než jeden. A co Mary? Půjde s ním? Myslel na ni často, vlastně pořád, pokud nemyslel na nic jiného, a protože se mu Mary pletla skoro do všech úvah, tak na ni myslel opravdu pořád. Až mu z toho šla někdy hlava kolem. Byla to vdova po seržantu Bickerstaffovi, původem zpola Indka a zpola Angličanka, a bylo jí dvaadvacet let, tedy stejně jako jemu. Aspoň si to myslel, neboť si nebyl svým věkem dvakrát jistý. Mohlo mu být jednadvacet, nebo taky třiadvacet – zkrátka to pořádně nevěděl. Nevěděl to, protože neměl matku, která by mu to řekla. Samozřejmě že měl matku, tu musí mít všichni, ale ne všichni mají matku děvku z Cat Lane, která zmizela hned po tom, co ho přivedla na svět. Dítě pak pojmenovali po bohatém patronovi nalezince, v němž byl vychován, a tak se z něj stal Richard Sharpe. Bohužel mu to už žádné další patronství nevyneslo, pouze ho to přivedlo k téhle páchnoucí vojenské hromadě hnoje. Přesto Sharpe nepochyboval, že na něj čeká lepší budoucnost, zvlášť když nyní vzal v úvahu, že Mary umí jeden nebo dva indické jazyky, což by se jim mohlo hodit, kdyby se s Tomem rozhodli prásknout do bot.

Jízdní oddíl napravo od Sharpa znovu vyrazil cvalem pryč a zmizel za hájkem červenokvětých stromů, takže po něm zbyl jen vířící oblak prachu. Následovala je dvě lehká polní děla, která za svými koňskými spřeženími na nerovném terénu nebezpečně poskakovala. Všechna ostatní děla táhli voli, ale tahle dvě šestiliberní měla koňský potah, jenž byl třikrát rychlejší než pomalu se plahočící tažní voli. Dělo na vzdáleném vrchu vypálilo podruhé a rovinou se znovu rozletěla téměř hmatatelná vlna dunivého zvuku. Nyní si už Sharpe všiml, že na hřebeni pahorku je několik dalších děl, i když menších než to, co střílelo. Zdálo se, že žádné dalekonosné kanóny nemají. Jenže než to stačil domyslet, uviděl ve vzduchu sedavou stopu, jež vypadala, jako by někdo mázl po obloze štětcem namočeným do světle modré barvy, a ve zlomku vteřiny si uvědomil nejen to, že šmouha míří přímo na něj a nefouká vítr, který by těžkou kouli z velkého nepřátelského děla aspoň nepatrně odklonil, ale také

že mu zbývá příliš málo času, aby mohl udělat cokoliv jiného, než jen sledovat jako hypnotizovaný, jak se blíží. Ale pak koule zaduněla o zem asi deset kroků před ním, odrazila se, přeletěla mu nad hlavou a zapadla do pole cukrové třtiny. „Tak se mně zdá, že teď ty bastardi nechali mířit tvou mámu, Dicku," řekl Garrard.

„Nemluvit, sakra!" houkl náhle seržant Hakeswill. „Šetřete dech. To jste byl vy, Garrarde?"

„Já ne, seržante. Já už nemám žádnej dech."

„Cože?" zavrčel Hakeswill, přišel blíž a vystrčil proti Garrardovi bradu. „Že už nemáte žádnej dech? To znamená, že jste mrtvěj, vojíne Garrardei Mrtvěj! A jestliže jste mrtvěj, nejste králi a vlasti ničím užitečnej, i když vy jste tak jako tak nebyl nikdy ničím užitečnej." Pak se pohled jeho zlých očí obrátil k Sharpovi. „Takže jste to mluvil vy, Sharpie?"

, Ani já ne, seržante."

„Nikdo vám nedal rozkaz mluvit. Já bych vám řek, kdyby si král přál, abyste tu vedli hovory. Tak se praví v Písmu. Ukažte mně křesadlo, Sharpie. Rychle!"

Sharpe mu podal mušketu. Právě Hakeswillův příchod k jejich rotě přiměl Sharpa, aby uvažoval, že je čas od téhle armády zmizet. Jistě, prvotním důvodem byla nuda, ale Hakeswill k ní přidal nespravedlnost. Ne že by Sharpovi nějak zvlášť záleželo na spravedlnosti, protože dávno věděl, že ta je jen pro bohaté tohoto světa, ale Hakeswillova nespravedlnost byla okořeněná takovou mírou zlé vůle, že se v lehké rotě sotva našel voják, který by nebyl připraven ke vzpouře. Na druhou stranu všichni věděli, že je má Hakeswill prokouknuté a čeká jen, až něco podniknou, aby je za to mohl tvrdě potrestat. V tom byl opravdový mistr, v umění provokovat k odporu a pak trestat. Navíc byl vždycky dva kroky před nimi a čekal za rohem s kyjem nad hlavou. Hakeswill byl prostě ďábel, ztělesnění škodolibého zla ve švihácky červeném kabátě, ozdobeném seržantskými epoletami.

Přesto každý, kdo na něj pohlédl, viděl dokonalého vojáka. Pravda, jeho podivná beztvará tvář sebou co chvíli škubla jakýmsi podivným tikem, ale na druhou stranu měl modré oči, vlasy napudrované na bílo jako padlý sníh, který tahle rozpálená země

nikdy nepoznala, a uniformu v tak dokonalém pořádku, jako by se chystal stát stráž u brány Windsoru. Cviky se zbraní prováděl jako Prus, každý pohyb rázný, úsečný, prostě dokonalý, že byla radost se na něj dívat. Ale pak sebou jeho hrudkovitá tvář škubla a člověk viděl, že v něm vystrkuje hlavu ďábel. Dřív, když působil jako verbíř, dával si Hakeswill pozor, aby toho ďábla v sobě dobře skrýval, a právě v té době se s ním Sharpe poprvé setkal. Avšak teď už seržant neměl zapotřebí klamat, aby nalákal mladé hlupáky do vojenské služby, a tak mu pranic nezáleželo na tom, jestli na něm někdo jeho zlovolnost pozná.

Sharpe stál a jen se díval, jak seržant rozvazuje pruh hadru, jímž si chránil závěr muškety před všudypřítomným prachem. Hakeswill nakoukl do závěru, a když na něm neshledal nic špatného, otočil se, aby měl zbraň v lepším světle. Znovu prohlédl závěr, natáhl ho a stiskl spoušť. Náhle však ztratil o Sharpovu mušketu zájem, neboť si všiml, že se k nim blíží menší skupinka důstojníků na koních, která ujížděla směrem k čelu stojící kolony. „Roto!“ vykřikl, „roto…, póóózor!“

Vojáci srazili paty, a když je tři cválající důstojníci míjeli, vypnuli hruď. Hakeswill strnul v groteskní póze s vystrčeným břichem a s rameny a hlavou křečovitě staženými dozadu. Žádná jiná rota třiatřicátého královského pluku se nepostavila k poctě projíždějícím důstojníkům do pozoru, přesto se zdálo, že Hakeswillova snaha upozornit na sebe se minula účinkem, protože ji důstojníci nechali zcela bez povšimnutí. A taky se zdálo, že jejich přehlížení nemá na seržanta pražádný vliv, neboť zavelel pohov a vrátil se k prohlížení Sharpovy muškety.

„Nic špatnýho na ní nenajdete, seržante,“ řekl Sharpe.

Hakeswill, stále ještě ve strnulé póze, se nenamáhal otočit, pouze dupl pravou botou do prachu. „Slyšel jste, že bych vám dovolil promluvit, Sharpie?“

„Ne, seržante.“

„Ne, seržante… Samozřejmě že ne. To je přestupek na pěkných pár ran bičem, Sharpie.“ Pravá strana Hakeswillovy tváře sebou opět v bezděčné křeči škubla a pomohla jeho zlu vystoupit na povrch s takovou prudkostí, že celá lehká rota na okamžik zadržela dech a

čekala, jaký trest Sharpa stihne. Ale pak přes pláň znovu přeletělo zadunění dělového výstřelu a několik vteřin po tom šplíchla těžká koule bez užitku a bez škod na lidském pokolení do zeleného pruhu rýžového pole, jako by jejím jediným účelem bylo odvést Hakeswillovu pozornost od Sharpa. Seržant se otočil a sledoval ji, dokud se nezastavila. „To je střelba, to je střelba…," poznamenal se sžíravou ironií. „Ty nevěrci zatracený ani neuměj zamířit dělo. Nebo s námi možná jen laškujou, co myslíte?" obrátil se ke svým vojákům a zasmál se. Sharpa napadlo, že tuhle žoviálnost nevyvolala v Obadiahu Hakeswillovi naděje na vzrušení z boje, v němž by se mohl vyznamenat, ale spíš představa, že boj způsobí ve vojsku ztráty a utrpení, a každé utrpení živilo seržantovu duši radostí. Rád se díval na lidi přemožené strachem, protože to je dělalo poslušnými, a seržant Hakeswill byl vždycky na vrcholu štěstí, když mohl ovládat nešťastné.

Tři důstojníci na koních zastavili v čele kolony, vytáhli dalekohledy a zkoumali hřeben vzdáleného pahorku, který halily potrhané cáry kouře po posledním výstřelu. „To je náš velitel, mládenci," oznámil Hakeswill lehké rotě třiatřicátého pluku, „samotnej plukovník Arthur Wellesley, Bůh mu žehnej. To je panečku džentlmen… Ale to vy nemůžete pochopit, protože z vás nikdy džentlmeni nebudou. Přijel se na vás podívat, jak bojujete, tak se koukejte předvíst. Bojujte, jak se sluší na správný Angličany."

„Já jsem Skot," ozval se polohlasně kdosi ze zadních řad.

„Kdo to řek? Já jsem to slyšel!" zahřměl Hakeswill a rozhlédl se po své rotě. Škubání ve tváři se zrychlilo. V méně rozmarné náladě by provinilce vypátral a potrestal, ale vzrušení z očekávaného boje ho přimělo, aby to protentokrát nechal být. „Skot!" řekl místo toho posměšně. „Co kdy jakej Skot viděl ve svým životě nejskvělejšího, he? Odpovězte mně!" Nikdo mu neodpověděl. „Cestu do Anglie, to je pro Skota to nejskvělejší. Tak se praví v Písmu, takže to musí bejt pravda." Zvedl Sharpovu mušketu a rozhlédl se po vojácích., „Budu vás sledovat," zavrčel. „Nikdo z vás dosud nebyl v pořádným boji. Nikdo z vás. Ale na druhou stranu na tom zatraceným kopci tamhle je jen horda jakýchsi tmavých barbarů, který se nemůžou dočkat, až se zmocní vašich žen, takže pokud se jen jeden z vás otočí k boji

zády, stáhnu z vás kůži ze všech! Ale to vy nedopustit^. Budete konat svou povinnost a poslouchat rozkazy a uděláte dobře. A kdo vám ty rozkazy bude dávat?“

Odmlčel se a čekal. Po chvíli ticha mu odpověděl vojín Mallinson. „Oficíři, seržante.“

„Oficíři, oficíři…,“ opakoval znechuceně Hakeswill. „Oficíři jsou tu proto, aby nám ukázali, za co bojujem. Jsou to džentlmeni. Opravdový džentlmeni, který maj peníze i vychování, ne žádný zlotřilý pikolíci a kapesní zlodějíčci v červených kabátech, jako jste vy. Seržanti vám budou dávat rozkazy. Armáda, to jsou seržanti, pamatujte si to, mládenci! Půjdete do boje proti neznabohům, a jestli mě nebudete poslouchat, jste už teď mrtvý. Rozuměli jste?“ Jeho tvář sebou groteskně zaškubala, čelist se mu náhle zkřivila stranou a Sharpe při pohledu na něj uvažoval, jestli právě tyhle nervózní tiky nezpůsobily, že se Hakeswill dostal v armádě tak vysoko. „Ale pořád se držte po mým boku, mládenci,“ pokračoval seržant. „Nehněte se ode mě a nemáte se čeho bát. A víte proč?“ vykřikl, dramaticky se odmlčel a popošel podél přední řady jako na přehlídce. „Víte to? Víte proč?“ opakoval. „Protože já neumřu, mládenci. Mě nezabijou!“ Jeho hlas zazněl chraptivěji a naléhavěji, jako hlas kněze, jenž se ze všech sil snaží vrátit hříšníky na pravou cestu. Byla to řeč, kterou celá lehká rota slyšela už mnohokrát, ale právě tím byla pozoruhodná, třebaže se seržant Green, rovněž Hakeswillův podřízený, znechuceně otočil. Hakeswill se směrem k němu ušklíbl, pak si stáhl dolů pevně upnutý stojatý límec a odhalil starou temnou jizvu, která se mu jasně rýsovala na hrdle. „To je od katovy oprátky. Vidíte to? Vidíte? Ale já jsem tady, mládenci, stojím před vámi živej, místo abych ležel zahrabanej pod drnem. Živej jako důkaz nad všechny důkazy, že člověk nemusí umřít, ani když se zdá, že ho to nemine.“ Pustil límec a ve tváři mu zaškubalo. „Jsem poznamenanej Bohem,“ zakončil řeč chraplavým hlasem, staženým pohnutím. „Tak to je, samotným Bohem!“

„Totální cvok,“ zamumlal Tom Garrard.

„Říkal jste něco, Sharpie?“ Hakeswill se otočil a zíral na Sharpa, ale ten se ani nehnul a hleděl před sebe jako socha. Seržant znovu prošel podél první řady. „Viděl jsem umírat muže, a byli lepší než

kdokoliv z vás, vy katovi pacholci. Ty správný muže jsem viděl umírat, ale mě Bůh smrti ušetřil! Takže dělejte, co jsem vám řek, mládenci, nebo jinak z vás budou mršiny.“ Náhle vrazil mušketu zpátky Sharpovi do rukou. „Čistá zbraň, Sharpie. Výborně, chlapče,“ řekl a zamířil pryč. Sharpe ke svému překvapení uviděl, že závěr zbraně je znovu pečlivě obvázán pruhem plátna.

Celá rota žasla nad pochvalou, které se Sharpovi dostalo. „Takhle dobrou náladu už dávno neměl,“ prohlásil Garrard.

„Já jsem to slyšel, Garrarde!“ houkl Hakeswill přes rameno. „Mám uši i vzadu na hlavě. A už ticho! Nechci, aby si ty hordy pohanský myslely, že jste žvanivý baby. Jste bílý muži, vybělený očistnou krví Beránka, tak, sakra, buďte ticho!“ Náhle se opět vypnul do pozoru. „Rota v plným počtu, pane!“

Poručík William Lawford zastavil koně a pokynul seržantu Hakeswillovi na pozdrav. Lawford byl druhý důstojník lehké roty, podřízený kapitánu Morrisovi a nadřízený dvěma praporečníkům, ale k batalionu přišel teprve před nedávnem a Hakeswilla se bál stejně jako obyčejní vojáci. „Jen je klidně nechte mluvit, seržante,“ řekl Lawford mírným tónem. „V ostatních rotách taky nemlčí jako ryby.“

„Ne, pane. Musej si šetřit dech, pane. Je moc horko na mluvení, a kromě toho je jejich úkolem zabíjet ty neznabohy indický, pane, takže není dobrý plýtvat dechem na žvanění. Tak se praví v Písmu, pane.“

„Když to říkáte vy, seržante,“, pokrčil rameny Lawford. Neměl nejmenší chuť vyvolávat s tímto mužem a kvůli takové banalitě konflikt, navíc si uvědomil, že už nemá co jiného říct, a tak, s nepříjemným pocitem, že se na něj dívá šestasedmdesát vojáků lehké roty, se zahleděl k pahorku obsazenému nepřítelem. Přesto si byl vědom, že projevil slabost, když seržantu Hakeswillovi ustoupil, a lehce zrudl. Lawford byl oblíbený, ale na druhou stranu ho vojáci považovali za slabého, i když Sharpe tento soud nesdílel. Domníval se, že si poručík stále ještě hledá svou cestu mezi zvláštními a někdy i hrozivými lidskými proudy, které tvoří podstatu třiatřicátého královského pluku, a že se časem ukáže jako pevný a houževnatý důstojník. Zatím však bylo Williamu Lawfordovi pouhých

čtyřiadvacet let a hodnost poručíka měl teprve krátce, což obojí vedlo k tomu, že si nebyl dvakrát jistý svou autoritou.

Směrem od čela kolony přicházel teprve osmnáctiletý praporečník jménem Fitzgerald. Pohvizdoval si při chůzi a šlehal tasenou šavlí po vysokém býlí. „Za chvíli jdeme do toho, pane," zavolal vesele na Lawforda, ale pak si povšiml zlověstného mlčení lehké roty a zarazil se. „Co je, mají strach?"

„Šetřej dech," odpověděl úsečně Hakeswill.

„Ti mají dost dechu na to, aby odzpívali tucet písní a ještě nepřítele porazili," prohlásil Fitzgerald. „Nemám pravdu, hoši?"

„Rozprášíme ty bastardy, pane," zvolal Tom Garrard.

„Tak mi ukažte, jak zpíváte," vyzval je Fitzgerald. „Nesnáším ticho. Toho si užijeme dost v hrobě, ale teď jsme pořád ještě živí, tak si můžeme dovolit trochu zpěvu." Fitzgerald měl pěkný tenor, a protože si toho byl vědom, hned začal známou píseň o dojičce krav a faráři. Samozřejmě že se lehká rota přidala, a když se dostali ke sloce, která líčila, jak si nahý farář, jemuž dojička zavázala oči, myslel, že se blíží k touze svého srdce, a zatím ho dojička nasměrovala ke krávě Bessii, celá rota hulákala z plných hrdel.

Bohužel na konec písně se už nedostali. Z čela kolony se vrátil velitel lehké roty kapitán Morris a zpěv přerušil. „Rozdělit na půlroty," houkl na Hakeswilla.

„Rozdělit na půlroty, pane. Okamžitě provedu, pane. Lehká roto! Přestaňte s tím zatraceným hulákáním! Slyšeli jste svýho velitele!" řval Hakeswill. „Seržante Greene! Převezměte velení zadních řad. Praporečníku Fitzgeralde! Zaujměte laskavě svý místo vlevo. Přední řady…, na ramenóóó zbraň! Dvacet kroků vpřed, pochodééém vchod! Hněte sebou!"

Hakeswillova tvář se zachvěla několika záškuby, když sledoval, jak prvních deset řad roty odpochodovalo dvacet kroků vpřed a zastavilo se. Podobným způsobem, přesně jako by byly na cvičišti v Yorkshiru, se rozestavovaly roty po celé délce kolony batalionu. Asi čtvrt míle nalevo od třiatřicátého pluku provádělo stejný manévr a se stejnou přesností šest dalších batalionu. Byly to útvary složené z domorodých vojáků ve službách Východoindické společnosti, třebaže měli stejné červené kabáty jako královští. Nad hlavami jim

už také vlály jejich vlajky. Jakmile to Sharpe uviděl, pohlédl dopředu k místu, kde právě vytahovali z kožených válcových pouzder na prudké indické slunce dvě velké vlajky třiatřicátého pluku. První, v královských barvách, byla britská a měla na sobě vyšité plukovní bojové řády, zatímco druhá, v plukovních barvách, měla v jasně červeném poli – stejného odstínu jako výložky na kabátech vojáků – znak třiatřicátého pluku. Hedvábné vlajky ozdobené střapci jenom zářily a to zřejmě podráždilo nepřítele, protože vzápětí se ze vzdáleného vrchu spustila kanonáda. Do této chvíle střílelo pouze jediné těžké dělo, ale teď se k němu náhle přidalo šest dalších. Ta nová byla ovšem menší a jejich koule dopadaly daleko před bataliony Britů a jejich spojenců.

Velitelem třiatřicátého pluku byl Ir major Shee, zatímco plukovník Arthur Wellesley velel celé brigádě. Major Shee se teď drobným cvalem vrátil, krátce promluvil s kapitánem Morrisem a pak znovu odjel směrem k čelu kolony. „Smeteme ty bastardy z toho vrchu!“ zvolal Morris na lehkou rotu a sklonil hlavu, aby si křesadlem zapálil doutník. „Každý bastard, který vezme do zaječích, bude zastřelen!“ pokračoval s už dýmajícím doutníkem. „Slyšeli jste mě?“

„Hlasitě a jasně!“ odpověděl Hakeswill. „Každej zbabělej bastard bude zastřelenej!“ Otočil se a pohlédl na obě poloviny roty. „Každej zbabělej bastard bude zastřelenej!“ opakoval svým mužům. „A jeho jméno bude vyvěšený před vchodem jeho kostela, jak se sluší na zbabělce. Takže bojujte jako Angličani!“

„Jako Skoti,“ zabručel kdosi za Sharpem, ale tak, aby to Hakeswill nezaslechl.

„A Irové,“ dodal jiný muž.

„Mezi náma není žádnej zbabělec,“ řekl o poznání hlasitěji Garrard.

Seržant Green mu jako slušný člověk ukázal, aby mlčel. „Klid mládenci. Já vím, že splníte svou povinnost.“

Čelo kolony se dalo do pohybu, ale zadní roty stále čekaly, aby mohl pluk postupovat s širokými rozestupy mezi svými dvanácti půlrotami. Sharpe si pomyslel, že účelem takového rozptýlení celé formace je, aby se snížily ztráty, které by mohla způsobit nepřátelská

dělostřelba, i když do této chvíle žádné škody nenadělala, protože pro většinu děl byli stále mimo dostřel. Vzadu – daleko vzadu – čekal zbytek spojeneckých vojsk na to, až nepřítele vytlačí z vrchu pryč. Tato obrovská masa působila dojmem nepřemožitelné síly, ale Sharpe věděl, že její většinu netvoří vojáci, nýbrž doprovod civilistů, žen a manželek, ale také všech těch obchodníků, markytánů a pastevců dobytka, již udržují vojáky při životě a jejichž zásoby umožňují vojsku obléhat nepřátelská města. Velká obléhací děla táhlo na šest tisíc volů a o ty je rovněž třeba starat se a krmit je, takže s vojskem cestovaly celé rodiny pastevců, které potřebovaly další voly pro vozy se svými zásobami. Poručík Lawford jednou poznamenal, že táhnoucí vojsko připomíná spíš velký kočovný kmen, jenž si hledá nový životní prostor, než armádu na pochodu. A všechny ty zástupy civilistů a zvířat jako by držela pohromadě tenká skořápka pěších červenokabátníků, většinou sepoyů, indických vojáků s evropským výcvikem, jejichž úkolem bylo chránit lidi, vozy se zásobami a municí a tažná zvířata před útoky rychlých a lehce vyzbrojených jízdních oddílů sultána Típúa.

To byl nepřítel, sultán Típú, despotický vládce Maisúru a muž, jenž zřejmě velí kanonádě, která je nyní ohrožovala. Típú vládl Maisúru a byl jejich nepřítel, ale kdo to vlastně je nebo proč je jejich nepřítelem, nebo zda je tyran, lidská bestie či polobůh, o tom Sharpe nic nevěděl. A ani mu nepříslušelo to vědět, neboť byl voják, jeho úkolem bylo bojovat a muselo mu stačit, když mu jeho velitelé řekli, že je Típú nepřítel, takže nyní trpělivě čekal pod horkým indickým sluncem a koupal své hubené tělo v potu.

Kapitán Morris se opřel jednou rukou o hrušku sedla, smekl dvourohý klobouk a otřel si čelo kapesníkem napuštěným kolínskou. Včera večer se opil a jeho útroby mu to ještě teď připomínaly. Kdyby batalion nešel do bitvy, zřejmě by odcválal někam do ústraní a ulevil by jim, ale teď na to mohl sotva pomyslet, protože by to jeho vojáci považovali za projev slabosti, a tak místo toho zvedl k ústům polní láhev a dal si hlt araku v naději, že ostrá lihovina bouři v jeho břiše uklidní. „Vpřed, seržante!“ zvolal, když se rota před ním dostatečně vzdálila.

„Půlroto…, pochodéééém vchod!“ zavelel Hakeswill. „A hněte sebou!“

Poručík Lawford, na něhož zbyl dohled nad poslední půlrotou batalionu, čekal, až Hakeswillovi vojáci odpochodují dvacet kroků, a pak pokynul seržantu Greenovi. „Vpřed, seržante!“

Červenokabátníci pochodovali s nenabitými mušketami, neboť nepřítel se nacházel stále daleko od nich a nikde nebylo vidět známky toho, že by je mohla napadnout sultánova pěchota, nebo dokonce jeho obávané jízdní oddíly. Zatím proti nim stála jen nepřátelská děla a vysoko na obloze kroužící supi. Sharpe postupoval v první řadě poslední půlroty a poručík Lawford na něj letmo pohlédl a znovu si pomyslel, jaký je tenhle vojín hezký muž. Z jeho hubené, opálené tváře vyzařovala sebedůvěra, pevný pohled modrých očí hovořil o přirozené schopnosti se o sebe postarat, a vůbec celý jeho zjev působil na mladého nervózního poručíka, který šel do své první bitvy, uklidňujícím dojmem. S vojáky, jako je Sharpe, přece nemohou prohrát, uvažoval.

Sharpe si poručíkova pohledu nevšiml a zřejmě by se rozesmál, kdyby mu mladý důstojník řekl, že právě jeho zjev v něm vzbudil pocit sebedůvěry. Sharpe neměl představu, jak vypadá, protože se zřídkakdy mohl podívat do zrcadla, a když přece jen, tak pro něj obraz odražený ve skle nic neznamenal. Přesto věděl, že se ženám líbí a že ony se zase líbí jemu. A věděl taky, že je nejvyšší z celé lehké roty, dokonce tak vysoký, že by měl být zařazen do roty granátnické, která šla v čele batalionu, jenže když přišel před šesti lety k pluku, velitel lehké roty trval na tom, že ho chce mezi svými muži. Dnes už byl kapitán Hughes mrtev, neboť měl smůlu, že ho v Kalkatě skosila těžká úplavice, ale tehdy se jako velitel vždy pyšnil tím, že má ve své rotě nejlepší vojáky, kterým věří natolik, že s nimi může jít sám do rojnice. A tohle byla jedna z Hughesových tragédií, že viděl své vybrané muže jen všehovšudy jednou stát proti nepříteli, a to ještě při nepromyšlené a od samého začátku zpackané výpravě na jakýsi mlžnatý ostrov kousek od flanderského pobřeží, které by vinou stupidity generálů nezajistilo úspěch ani sebevětší množství těch nejlepších a nejstatečnějších vojáků. A teď, o pět let později a úplně na jiném konci světa, opět postupoval třicátý třetí pluk proti

nepříteli, jenže místo nadšeného a velkorysého kapitána Hughese vedl nyní lehkou rotu kapitán Morris, který se pramálo staral o to, jak jsou jeho vojáci dobří a stateční, hlavně když s nimi neměl problémy. A proto si přivedl k rotě seržanta Hakeswilla. A proto ten vysoký, hezký voják s pevným pohledem a jménem Richard Sharpe uvažoval o tom, že od vojska uteče.

Ale ne dnes. Dnes měli jít do boje a Sharpa ta vyhlídka naplňovala radostným vzrušením. Boj, to znamenalo olupování mrtvých těmi, kdo přežijí, a z olupování kynula naděje na kořist a žádný voják, který uvažuje o dezerci a o tom, že vezme život do svých rukou, nepohrdne kořistí, jež by mu mohla začátek nové cesty usnadnit.

Sedm pluků tedy pochodovalo k vzdálenému vrchu proti nepříteli, aby ho porazily. Stále postupovaly v půlrotách, takže se z pohledu supů jevily jako sto čtyřicet malých, jasně červených obdélníků, které se na rozloze čtvereční míle posouvaly po zelené zemi směrem k linii děl, připravených a čekajících na nízkém vrchu. Seržanti kráčeli vedle svých jednotek, zatímco důstojníci jeli nebo šli pěšky vpředu. Z dálky se červené obdélníky jevily pěkné a upravené, neboť kabáty vojáků byly jasně červené, s bílými řemeny napříč přes prsa, ale ve skutečnosti se muži pod nimi koupali v potu a páchli špínou. Jejich vlněné kabáty byly šité pro bojiště ve Flandrech, ne v Indii a původně šarlatová barva látky v silných deštích pouštěla, takže teď už byly spíš světle růžové a na mnoha místech poznamenané bílými skvrnami po zaschlém potu. Všichni muži třiatřicátého pluku nosili vysoký kožený stojací límec, který se jim zarýval do krku a odíral jim kůži, a dlouhé vlasy, namazané voskem ze svíček, měli stažené dozadu a stočené kolem koženého váčku naplněného pískem, jenž byl upevněný černým koženým řemínkem tak, že vlasy visely na šíji jako bambule. Tenhle „účes“ měli navíc napudrovaný moukou, a třebaže to celé vypadalo upraveně, byl to doslova ráj blech a vší. To indičtí sepoyové z Východoindické společnosti byli šťastnější. Ti si nemuseli slepovat vlasy moukou ani nosit silné kalhoty jako britští vojáci, ale pochodovali bosí. A také nenosili tlusté kabáty s koženými stojacími límci, a dokonce, což

byla jejich největší vymoženost, nikdy nebyli bičováni, neboť tresty bičováním se v indických plucích nepraktikovaly.

První nepřátelská koule si našla svůj cíl. Sharpe viděl, jak dopadla doprostřed jedné z půlrot a zcela ji rozvrátila. Dokonce se mu zdálo, že na okamžik zahlédl ve vzduchu nad místem dopadu rudou mlhu, ale to mohl být klamný dojem. Když pak seržant útvar znovu zformoval, zůstali na zemi ležet dva muži a dva další kulhali, přičemž jeden z nich se vzápětí po tom, co vstal, zapotácel a znovu se zhroutil k zemi. Bubeníci, kteří šli hned za rozvinutými zástavami, udávali dál rytmus pochodu rovnoměrnými údery prokládanými rychlým vířením, ale když míjeli dvě hromádky polámaných údů a vyhřezlých vnitřností, které ještě před chvílí byly vojáky granátnické roty, podvědomě zrychlili rytmus a tím i tempo pochodu, až se major Shee v sedle otočil a proklel jejich nedočkavost.

„Kdy máme nabít?“ zeptal se vojín Mallinson seržanta Greena.

„Až k tomu dostanete rozkaz, chlapče, až pak. Dřív ne. Ach bože!“ Ta poslední slova zvolal po ohlušující salvě dělových výstřelů. Možná tucet, ne-li víc, dalších nepřátelských děl – těch menších – otevřelo palbu a hřeben návrší se zahalil oblakem šedobílého kouře. Obsluha dvou britských lehkých polních děl rychle vypřáhla a připravila se k palbě, ale nepřátelská postavení byla zahalená kouřem jako maskovací zástěnou, takže nebylo na co mířit. Po pravém křídle se vysunuly dopředu jízdní oddíly. Byli to Indové v jasně červených turbanech s dlouhými kopími v rukou.

„Sakra, co máme my, chudáci, dělat?“ zvolal znovu nervózně Mallinson. „Pochodovat k tomu zatracenýmu kopci s prázdnýma mušketama?“

„Máte rozkaz pochodovat, tak budete pochodovat,“ houkl na něj seržant Green. „A držet, sakra, jazyk za zuby!“

„Ticho tam vzadu!“ ozval se Hakeswillův hlas od přední půlroty. „Tohle není žádná pitomá vycházka farníků. Tohle je boj, vy bastardi.“

Sharpe chtěl být připravený, a tak si rozvázal plátno na křesacím závěru muškety a strčil ho do kapsy, v níž měl prsten od Mary. Byl to jen obyčejný kroužek ze zašlého stříbra, který předtím patřil seržantu Bickerstaffovi, Marinu manželovi. Jenže teď byl seržant

mrtvý, jeho seržantské prýmky převzal Green a v posteli ho vystřídal Sharpe. Mary pocházela z Kalkaty, ale Sharpe uvažoval, že to zrovna není nejvhodnější místo, kam by se chtěl po útěku uchýlit. Kalkata je plná červenokabátníků.

Náhle pustil z hlavy všechny myšlenky o dezerci, neboť v dohledu se vyrojili nepřátelští vojáci. Zaplnili celý severní svah vrchu a nyní pochodovali dolů na pláň. Měli světle červené uniformy, široké rudé klobouky a podobně jako vojska indických spojenců Britů byli bosí. Praporečníci vpředu nesli vlajky v červených a žlutých barvách, ale protože se horký vzduch téměř nehýbal, visely na žerdích zplihle a znaky, které měly nepřátelům ukázat, zůstaly skryté. Dolů se hrnulo stále víc a víc mužů, až se Sharpe vzdal pokusů odhadnout jejich počet.

„Třicátý třetí!“ ozvalo se zpředu. „Rozvinout doleva!“

„Rozvinout doleva!“ zopakoval rozkaz kapitán Morris.

„Slyšeli jste velitele!“ houkl seržant Hakeswill. „Rozvinout doleva! A pohněte!“

„Poklusem!“ doplnil seržant Green.

Vedoucí půlrota třiatřicátého pluku se zastavila a všechny zbývající útvary se otočily doleva a zrychlily krok. Poslední půlrota, v níž byl Sharpe, to měla nejdál a musela zrychlit nejvíc, proto se vojáci dali podle Greenova rozkazu do klusu, až jim při běhu přes malé políčko s obilím batohy, mošny a pochvy na bajonety nadskakovaly. Celý sevřený proud vojska, který pochodoval přímo k vrchu, se nyní rozevíral do řady, jež se táhla paralelně se svahem, a zahradila tak postup nepřátelské pěchoty.

„Dvě řady!“ zavelel hlas vpravo.

„Dvě řady!“ opakoval kapitán Morris.

„Slyšeli jste velitele!“ křikl seržant Hakeswill. „Dvě řady! Seřadit doprava! Hoďte sebou!“

Všechny půlroty se nyní v poklusu rozdělily do dvou menších jednotek o dvou řadách a každá se připojovala k té vpravo, takže se celý batalion zformoval do bojové linie složené ze dvou řad. Sharpe při běhu pohlédl krátce doprava a uviděl, že bubeníci zaujímají místo za plukovní vlajkou, střeženou skupinou seržantů ozbrojených dlouhými žerděmi s hlavicemi ve tvaru seker.

Lehká rota se dostala do svého postavení poslední. Vojáci se ještě několik vteřin rovnali doprava, pak všichni znehybněli a nastalo ticho rušené pouze posledními povely desátníků, kteří dokončovali srážení řad. Ani ne během minuty se třiatřicátý královský pluk rozvinul z pochodové kolony do bojové linie a sedm stovek mužů nyní stálo proti nepříteli ve dvou sevřených řadách.

„Můžete nabít, majore Shee!“ Sharpe poznal hlas plukovníka Wellesleyho. Plukovník pobídl koně blíž k místu, kde stál major Shee pod dvěma plukovními vlajkami. Vlevo ještě pořád klusalo šest indických pluků dopředu, ale nepřátelská pěchota se objevila na severním okraji svahu, což znamenalo, že třiatřicátý pluk její ocitl nejblíž, a bude tedy nejpravděpodobnějším cílem jejího útoku.

„Nabíjet!“ zavelel kapitán Morris směrem k Hakeswillovi. Sharpe sundal mušketu z ramene a náhle pocítil nervozitu. Rozechvělými prsty natáhl kohout do prvního záskoku. V očích ho pálil pot. Uvědomil si, že slyší nepřátelské bubeníky.

„Připravit náboj,“ zavelel seržant Hakeswill a všichni muži lehké roty vytáhli ze sumek u pasu náboj a roztrhli zuby tuhý voskový papír. Drželi kulku v zubech a přitom cítili štiplavou chuť střelného prachu.

„Připravit roznětku!“ Sedmdesát šest mužů nasypalo špetku střelného prachu z otevřených nábojnic na pánvičky mušket a zaklapli závěr, aby prach uzavřeli a nerozfoukal ho vítr.

„Nasypat prach,“ houkl Hakeswill a sedmdesát šest pravých rukou pustilo pažbu muškety a opřelo ji patkou o zem. „A pamatujte, že vás sleduju!“ dodal Hakeswill. „Jestliže někdo z vás, vy bastardi, nespotřebuje všechen prach, stáhnu z něj kůži a posypu ho solí. Všechno dělejte, jak se má!“ Někteří starší vojáci totiž praktikovali trik, při němž využívali k nabití jen poloviny obsahu nábojnice a zbytek prachu utrousili na zem, aby zmírnili tvrdý zpětný ráz pažby do ramene. Teď však, tváří v tvář postupujícímu nepříteli, nikoho nic takového ani nenapadlo. Nasypali zbytek’prachu z nábojnice do hlavně muškety, ucpali ji voskovým papírem, pak vzali kulku, kterou stále drželi v zubech, a vložili ji do ústí hlavně. Nepřátelská pěchota byla nyní asi dvě stě metrů od nich a postupovala rovnoměrně podle úderů bubnů a za zvuků trumpet. Jejich děla stále střílela, teď však už

ne na třiatřicátý v obavě, že by mohla zasáhnout vj^stní síly, ale mířila na šest indických pluků, které se snažily uzavřít mezeru, jež je dělila od Britů, a spojit se s nimi.

„Vytáhnout nabiják!“ zavelel Hakeswill a Sharpe vytrhl nabiják ze tří mosazných trubic, které ho držely pod dlouhou hlavní. V ústech stále cítil slanou chuť střelného prachu. Znovu se ho zmocnila nervozita, ne však ze strachu z nepřátel, kteří se každou vteřinu blížili, ale z náhlé idiotské obavy, že by mohl v boji zapomenout, jak se mušketa nabíjí. Otočil nabiják a vsunul jeho rozšířený konec do ústí hlavně.

„Naládovat!“ zazněl další Hakeswillův povel a sedmdesát šest mužů upěchovalo kulku, ucpávku a prachovou nálož ve spodní části hlavně.

„Vrátit nabiják!“ Sharpe vytáhl nabiják z hlavně, znovu ho otočil, aby jeho užší konec vklouzl do trubic, a zasunul ho.

„K noze zbraň!“ zvolal kapitán Morris a příslušníci lehké roty se postavili do pozoru s nabitými mušketami přitisknutými k pravé noze. Nepřítel se nacházel stále příliš daleko na to, aby výstřely byly přesné a zasahovaly smrtelně, a dlouhá bojová linie o dvou řadách čekala na správný okamžik, kdy bude jejich první salva nejúčinnější.

„Pluku!“ zazněl hlas hlavního seržanta Bywaterse ze středu linie. „Nasadit bajonety!“

Sharpe vytáhl z pochvy na pravém boku sedmnáctipalcový bodák, nasadil ho na hlaveň a zacvakl, aby ho nepřítel nemohl stáhnout. S nasazeným bajonetem už bude nabíjení mnohem těžší. Sharpe však předpokládal, že se plukovník Wellesley rozhodne vystřelit jednu salvu a po ní dát povel k útoku. „To bude krvavá řežba,“ zamumlal k Tomu Garrardovi.

„Ale na zemi zůstane víc jich než nás,“ odpověděl Garrard, aniž spustil oči z nepřítele. „Zatím se zdaj klidný, parchanti.“

Postupující nepřátelé opravdu vypadali klidní. První řady se na chvíli zastavily, aby umožnily těm vzadu dojít až k nim, ale pak se všichni zformovali v sevřený tvar a znovu se dali do pohybu vpřed. Jejich řady byly rovné jako nabiják. Důstojníci měli pás stažený šerpou a v rukou třímali zakřivenou šavli. Jedna z vlajek občas přece jen zavlála a Sharpe si všiml, že je na ní zlaté slunce na šarlatové

obloze. Supi na skutečné obloze nad bojištěm teď kroužili níž. Obsluhy lehkých polních děl neodolaly lákadlu tak zřetelného cíle a vypálily do sevřených tvarů nepřítele. Sultánovi vojáci to však snesli se stoickým klidem, jako by si byli jisti, že je nemůže nic zastavit a brzy rozrazí drtivým úderem čekající řady červenokabátníků.

Sharpe si olízl oschlé rty. Tak tohle jsou ti sultánovi bojovníci, řekl si. Pěkně vyfešákovaní bastardi, navíc teď už byli tak blízko, aby viděl, že jejich tuniky nejsou světle červené, ale krémově světlé, zdobené liliově nafialovělými tygřími pruhy. Na nich měli černé zkřížené pásy přes prsa a to vše doplňovaly karmínově červené turbany a stejně zbarvené šerpy kolem pasu. Byli to barbaři, ale člověk by je neměl podceňovat, protože před pouhými sedmnácti lety titíž tygrovitě pruhovaní muži rozprášili britské vojsko a jeho zbytky přinutili ke kapitulaci. Ano, to byli proslulí maisúrští tygři, bojovníci sultána Típúa, kteří ovládali celou jižní Indii, dokud Britové nepřišli na to, že překročí horské pásmo od pobřežních plání a vpadnou do samotného Maisúru. V boji s Brity měl sultán spojence ve Francouzích, a někteří z nich dokonce sloužili v jeho vojsku. Teď však Sharpe neviděl v řadách nepřátel žádné bílé tváře. Konečně se zdálo, že jsou připraveni. Pak zazněly dunivé údery jediného bubnu a sevřené útvary se daly těžkopádně do pohybu. Vojáci v pruhovaných tunikách postupovali přímo proti třiatřicátému pluku. Sharpe rychle pohlédl vlevo a zjistil, že sepoyové z Východoindické společnosti jsou stále příliš daleko, aby jim mohli pomoci. Takže to třiatřicátý bude muset zvládnout sám.

Náhle ho vytrhl z úvah Hakeswillův hlas. „Vojíne Sharpe!“ houkl seržant tak hlasitě, že ho bylo slyšet i přes řev postupujících nepřátel. „Vojíne Sharpe!“ zvolal Hakeswill znovu a hnal se podél zadní řady k němu, následovaný kapitánem Morrisem, který z nějakého důvodu sesedl z koně. „Dejte mně svou mušketu, vojíne Sharpe,“ vyštěkl Hakeswill, když došel k Sharpovi.

„Je v pořádku,“ bránil se Sharpe. Stál v první řadě a musel se otočit a prodrat se mezi Garrardem a Mallinsonem, aby mohl podat seržantovi svou zbraň.

Hakeswill po ní chňapl a se škodolibým výrazem ji předal kapitánu Morrisovi. „Podívejte se, pane,“ zavrčel. „Sám se

přesvědčte, že je to tak. Ten bastard prodal křesací kámen, a nejspíš ňákej černej hubě, pane, komu jinýmu?“ Seržant vrhl na Sharpa triumfální pohled a tvář mu několikrát za sebou zaškubala. Pak povolil šroub kohoutu, vyňal křesací kámen z lůžka vyloženého kůží a podal ho kapitánu Morrisovi. „Prosím, pane. Obyčejnej kámen, kterej není k ničemu, dočista k ničemu. Křesací kámen prodal, pane, určitě je to tak. Nebo ho vyměnil za ňákou pohanskou děvku. Odpornej lump je to, pane, sám to vidíte.“

Morris si prohlížel kámen, který držel v ruce. „Prodal jste křesací kámen, vojíne?“ zeptal se tónem, v němž se mísil výsměch, radost a falešné rozhořčení.

„Ne, pane.“

„Mlčte!“ vyštěkl mu Hakeswill do tváře tak prudce, že ho poprskal slinami. „Lžete důstojníkovi! Už za to si zaslouží bičování, pane,“ obrátil se k Morrisovi. „A za ten křesací kámen další bičování, pane! Tak se praví v Písmu, pane.“

„Ano, souhlasím. To si zaslouží trest bičování,“ prohlásil kapitán Morris se zjevným uspokojením. Byl vysoký a hubený jako Sharpe, měl světlé vlasy a ostře řezané rysy, na nichž se však už začínaly projevovat známky pití, kterým kapitán zaháněl nudu. Jeho oči prozrazovaly nejen cynickou povahu, ale ještě něco mnohem horšího – to, že svými lidmi pohrdal. Ti dva se hledali, pomyslel si Sharpe hořce, když se na ně díval.

„Je to křesací kámen, normální křesací kámen,“ trval Sharpe na svém.

Morris si prohlédl kámen, který mu ležel v dlani pravé ruky. „Ano, opravdu vypadá jako kus obyčejného kamene,“ řekl.

„Jo, obyčejnej šutr to je,“ přidal se Hakeswill. „Obyčejnej pitoměj šutr, kterej se k ničemu nehodí.“

„Dovolíte?“ ozvalo se náhle za nimi. Poručík William Lawford seskočil z koně, přistoupil k Morrisovi, a aniž čekal na kapitánovo svolení, vzal mu křesací kámen z dlaně. Vzápětí však už zase zrudl, jako by se zalekl své troufalosti. „To se lehce pozná, co to je,“ řekl nervózně, vzal vlastní pistoli, natáhl kohout a udeřil kamenem o ocílku. Dokonce i za jasného dne a v plném slunci bylo vidět, že odletěla jiskra. „Podle mě je to normální křesací kámen, pane,“ řekl.

Praporečník Fitzgerald, který stál za Lawfordem, se na Sharpa spiklenecky zašklebil. „Úplně normální křesací kámen,“ opakoval Lawford už téměř bez ostychu.

Morris vrhl na seržanta vzteklý pohled, otočil se a zamířil ke svému koni. Lawford podal kámen Sharpovi. „Připravte si zbraň ke střelbě, Sharpe,“ řekl. „Ano, pane. Díky, pane.“

Také Lawford s Fitzgeraldem odešli a Hakeswill, rudý hněvem a hanbou, vrazil mušketu zpátky Sharpovi do rukou.

„Jste šikovnej parchant, co, Sharpie?“ zavrčel.

„A kůži mám taky, seržante,“ řekl Sharpe, jakmile vrátil lůžko křesacího kamene zpátky na místo. „Seržante!“ zavolal pak za odcházejícím Hakeswillem.

Hakeswill se otočil.

„A tohle nechcete?“ zeptal se Sharpe a zvedl kámen, který vytáhl z kapsy. Objevil ho v mušketě, když při přípravě k nabíjení rozvázal plátno, jímž si chránil závěr. Okamžitě ho napadlo, čí je to práce – že mu kámen vyměnil ten padouch Hakeswill, když předstíral, že prohlíží jeho zbraň, jestli je čistá. „Mně k ničemu není, seržante,“ dodal ledabyle Sharpe. „Chytejte,“ křikl a hodil kámen Hakeswillovi. Ten ho nechal spadnout na zem a jen se otočil a odplivl si. „Díky, Tome,“ obrátil se Sharpe ke Garrardovi, který mu půjčil svůj náhradní křesací kámen.

„Jo,“ zazubil se spokojeně Garrard. „Kvůli takovejm chvilkám stojí za to trmácet se ve vojsku,“ dodal a všichni kolem se zasmáli.

„Dívejte se před sebe, mládenci!“ okřikl je praporečník Fitzgerald. Byl nejmladším oficírem v rotě, ale už si vysloužil důvěru mnohem starších vojáků. „Teď si trochu zastřílíme.“

Sharpe se vrátil na své místo, rychle připravil mušketu ke střelbě a pohledem zkontroloval situaci. Čelo nepřátelských řad bylo vzdálené už jen asi sto kroků. Postupovali rovnoměrným tempem, povzbuzovali se rytmickými výkřiky a občas se odmlčeli, aby nechali zaznít trumpety nebo víření bubnů. Sharpe se snažil spočítat vojáky v první řadě, ale vždycky mu to překazil nějaký nepřátelský důstojník, který přeběhl napříč. V každém případě muselo být tygřích bojovníků hodně, mnohem víc než Britů, a všichni pochodovali jako

obrovský válečný stroj, který se chystá rozdrtit vše, co se mu postaví do cesty.

„Tak co, jak dlouho budem čekat?“ ozval se kdosi.

„Trpělivost, mládenci. Ještě chvíli,“ odpověděl klidně seržant Green.

Nepřítel se blížil ve formaci tvořené šedesáti řadami po padesáti mužích. Takže jich byly tři tisíce, třebaže se Sharpovým nezkušeným očím zdálo, že jich musí být desetkrát víc. Zatím žádný ze sultánových bojovníků nevystřelil, přestože měli muškety připravené k palbě stejně jako Britové. I oni měli na hlavních nasazené bajonety, zatímco jejich velitelé byli ozbrojeni pouze zakřivenými šavlemi. Neúprosně se blížili a Sharpovi, který je pozoroval z levého křídla, takže viděl čelní řadu jejich formace, ale i bok, se zdálo, že zastavit tuhle masu je stejně nepravděpodobné, jako čekat, že chatrný plot odolá rozjetému, plně naloženému farmářskému vozu.

Teď už viděl sultánovým tygrům do tváře. Byly tmavé, s černými kníry a svítivě bílými zuby. Napětí se stupňovalo. Sharpe čekal, že postupující masa lidí musí každou vteřinu vyrazit s řevem a napřaženými bajonety proti nim.

„Třicátý třetí,“ zazněl konečně ostrý hlas plukovníka Wellesleyho směrem od plukovních vlajek. „Připravit!“

Sharpe ukročil pravou nohou dozadu, aby se pootočil doprava, pak zvedl mušketu do výše boku a natáhl naplno kohout. Totéž udělali jeho druhové. Nepřítel samozřejmě zaznamenal náhlý pohyb v britské bojové linii, která do této chvíle čekala bez hnutí a mlčky jako řada soch. Vzadu za masou tygřích bojovníků Maisúru stála na svahu vrchu pod shlukem vlajek skupina jezdců a napjatě sledovala situaci. Sharpe je viděl a krátce uvažoval, jestli je mezi nimi i sám Típú. A pokud ano, zda si připomněl ten dávný den, kdy jeho muži porazili na hlavu třiapůltisícovou armádu Britů a jejich indických spojenců a odvedli její zbytky do svého hlavního města Seringapatamu do zajetí. Náhle se ze všech řad nepřátel zvedl bojový řev a v první chvíli se zdálo, jako by naplnil celou oblohu. Přesto bylo povel plukovníka Wellesleyho slyšet. „Namířit!“

Sedm set nabitých mušket se zvedlo k sedmi stům ramenům a chystalo se vychrlit v jediné smrtící salvě sedm set uncí olova do řad

tygřích mužů, kteří se řítili přímo proti britským vlajkám, pod nimiž seděl na koni plukovník Arthur Wellesley. Sevřený útvar bojovníků Maisúru se už rozpadl a celá masa se řítila vpřed. Rozjetý vůz se blížil k plotu, aby ho prorazil.

Šest let čekal Arthur Wellesley na tuto chvíli. Bylo mu dvacet devět let a už se začal bát, že se nikdy nedostane do opravdové bitvy. Ale teď se dočkal a konečně uvidí, jak on a jeho pluk dovedou bojovat. Zhluboka se nadechl, aby zvolal rozkaz, který spustí masakr.

Plukovník Jean Gudin povzdechl a pak, snad už po tisící za poslední hodinu, máchl rukou před obličejem, aby odehnal dotěrné mouchy. Miloval Indii, ale nenáviděl mouchy, které mu jeho lásku k této zemi velmi ztěžovaly. Přesto si ji udržel. Nebyla to samozřejmě tak silná láska, jakou cítil ke své rodné Provenci, ale s Provencí nelze srovnat nic, žádnou zemi na světě, žádný jeho kraj. „Vaše Veličenstvo," ozval se opatrně a pak čekal, až se jeho tlumočníkovi podaří zaujmout sultánovu pozornost. Sultán Típú trochu rozuměl francouzštině a mluvil místním kanaréským jazykem, ale dával přednost perštině, neboť mu to připomínalo, že kořeny jeho rodokmenu se táhnou až k velkým perským dynastiím. Vždy si však uvědomoval, že je nadřazený místním obyvatelům Maisúru, jejichž pleť je tmavší než jeho. On byl muslim, Peršan, vládce, zatímco oni jen obyčejní hindové, a bez ohledu na to, zda bohatí nebo chudí, či příslušníci vyšší nebo nižší kasty, všichni bez rozdílu jeho poslušní poddaní. „Vaše Veličenstvo," zkusil to plukovník Gudin ještě jednou.

„Ano, plukovníku?" ozval se konečně Típú. Byl malý, obtloustlý, měl knír, velké oči a nápadný nos. Nemohl se chlubit imponujícím vzezřením, ale Gudin věděl, že za jeho nepříliš působivým zjevem se skrývá rázná mysl a statečné srdce. Třebaže sultán reagoval na plukovníkovu snahu něco mu sdělit, nepovažoval za nutné, aby se k němu otočil. Místo toho se v sedle naklonil dopředu s jednou rukou na jílci zakřivené šavle ve tvaru tygří hlavy a sledoval, jak jeho pěchota pochoduje proti britským nevěrcům. Šavli měl zavěšenou na hedvábné šerpě, jež se mu táhla křížem přes světle žlutý hedvábný kabátek, který si oblekal k indickým kalhotám z

pestrobarevné látky. Do turbanu z červeného hedvábí byl vetknut zlatý znak představující tygří masku. Téměř všechno, co měl sultán Típú na sobě nebo čím se obklopil, bylo ozdobeno nějakým tygřím prvkem, protože tygr byl jeho maskot a inspirace. Ale znak na turbanu zároveň vyjadřoval jeho oddanou úctu k Alláhovi, neboť tygří tlama s vyceněnými zuby byla tvořena důmyslným monogramem, který vyjadřoval verš z koránu „Boží lev vítězí“. Nad tímto znakem bylo k turbanu ještě upevněno bílé ozdobné péro a pod ním zářil rubín velikosti holubího vejce. „Prosím, plukovníku,“ ozval se ještě jednou Típú.

„Myslím, že by bylo moudré,“ začal Gudin váhavě, „zaměřit palbu děla a útok jízdy na britské křídlo.“ Francouz ukázal k tenké červené linii třiatřicátého pluku, která stála připravena čelit úderu útočného seskupení maisúrského vojska. Kdyby sultánovy síly ohrozily křídlo chatrné obranné linie jízdou, byl by britský pluk nucen stáhnout se do sevřené formace, a tím by tři čtvrtiny jejich mušket ztratily možnost vystřelit.

Sultán však zavrtěl hlavou. „Rozprášíme tu chátru pěchotou, Gudine, ta na ně bude stačit. A pak pošleme jízdu na jejich doprovod.“ Na chvíli pustil jílec šavle, aby mohl spojit prsty. „Jestliže dá Alláh.“

„A jestliže Alláh nedá?“ zeptal se Gudin, i když předpokládal, že tlumočník přeloží jeho neuctivá slova sultánovi v nějaké přijatelnější podobě.

„Pak proti nim budeme bojovat na seringapatamských hradbách,“ odpověděl Típú a na okamžik se otočil od vojsk, aby věnoval plukovníku Gudinovi krátký úsměv. Byla to však spíš grimasa kruté šelmy než výraz, který by vyjadřoval přátelství. „Rozstřílíme je našimi děly, plukovníku,“ pokračoval sultán téměř vesele, „a ti, co přežijí, za pár týdnů utopí monzun. A pak, dá-li Alláh, zaženeme všechny prchající Angličany do moře.“

„Ano, dá-li Alláh,“ povzdechl Gudin rezignovaně. Byl oficiálním sultánovým poradcem a do Maisúru ho vyslala francouzská vláda, aby pomáhal organizovat obranu proti Britům. A trpělivý Gudin dělal, co mohl, aby radil dobře, a nebyla to jeho chyba, že Típú na jeho rady nedbal. Znovu si ometl mouchy z tváře a

sledoval, jak si vojáci třiatřicátého britského pěšího pluku přikládají muškety k ramenům. Až vystřelí, zhroutí se čelo sultánova útočného voje jako plástev medu pod úderem kladiva, pomyslel si. Ale aspoň se Típú po tomhle krveprolití poučí a pochopí, že nad disciplinovaným vojskem nelze zvítězit jinak, než proti němu použít všechny dostupné zbraně – tedy jezdectvo, které je donutí stáhnout se do sevřené obranné formace, pak dělostřelectvo, které ji rozbije, a teprve potom vše dokončí pěchota. Jenže tohle všechno věděl zřejmě i Típú, a přesto trval na tom, že vyšle proti Britům tři tisíce svých pěšáků bez podpory jezdectva, a Gudin mohl pouze předpokládat, že sultán buď věří tomu, že dnes odpoledne bojuje na jeho straně i Alláh, nebo stále žije pod dojmem svého slavného vítězství nad Brity před sedmnácti lety a skálopevně věří, že je dokáže v otevřeném střetu porazit, kdykoliv se mu zachce.

Gudin se pleskl po tváři, ale moucha uletěla. Uvažoval, že je čas, aby se vrátil domů. Přes všechnu lásku k Indii ho zmáhal pocit marnosti. Občas ho napadalo podezření, že na něj vláda v Paříži zapomněla, a o to bolestněji se ho dotýkalo, že Típú není jeho radám přístupný. Ale nevinil z toho sultána. Paříž toho už vládě Maisúru tolik naslibovala, žádný Francouz však nepřišel, aby zde bojoval, a Gudin cítil sultánovo zklamání a plně ho chápal. Proto se zde cítil zbytečný a opuštěný. Někteří z jeho vrstevníků to už dotáhli na generálskou hodnost, dokonce i ten malý Bonaparte, ten Korsičan, s nímž se setkal v Toulonu, měl už vlastní armádu, zatímco on, Jean Gudin, trčel zde, ve vzdáleném Maisúru. Proto mu tak záleželo na dnešním boji, na sultánově vítězství, a pokud nebudou Britové poraženi zde, pak k tomu musí dojít pomocí soustředěné palebné síly dělostřelectva a raket na hradbách Seringapatamu. Tam také čekal Gudinův malý batalion evropských vojáků a v Seringapatamu, jak Gudin tušil, se celé tažení rozhodne. A jestliže vítězně pro sultána a Britové budou z jižní Indie vyhnáni, jistě se on, Jean Gudin, dočká po návratu do Francie ocenění a odměny – po návratu domů, kde člověka neničí mračna much.

Britové stále čekali s mušketami připravenými ke střelbě. V tu chvíli zazněl z hrdel sultánových mužů bojový řev a masa vojáků v

pruhovaných tunikách se vrhla v chaotickém útoku vpřed. Típú se předklonil, jako by chtěl být boji blíž.

Gudina napadlo, jestli si jeho žena, která na něho čeká v Seringapatamu, oblíbí Provenci a jestli si Provence oblíbí ji. Anebo možná nadejde čas k tomu, aby si opatřil novou ženu. Povzdechl, znovu plácl rukou po mouše a pak se bezděčně zachvěl.

Protože dole na pláni začalo zabíjení.

„Pal!“ zvolal plukovník Wellesley.

Sedm set mužů stisklo spouště mušket a sedm set křesacích kamenů narazilo do ocílek. Jiskry zapálily prach na pánvičkách, oheň proletěl zápalnými kanálky a pak… zaduněly rány, které se slily v jedno ohlušující zahřmění, a ze sedmi set hlavní mušket vyšlehl plamen.

Mosazná patka pažby tvrdě udeřila Sharpa do ramene. Mířil na důstojníka s šerpou, který vedl nepřátelský voj, třebaže na vzdálenost šedesáti metrů mělo sotva smysl mířit, neboť mušketa je velmi nepřesná zbraň. Ale pokud koule neletěla příliš vysoko, v každém případě někoho zasáhla, to bylo jisté. Nevěděl, jaké škody v řadách nepřátel jejich salva nadělala, neboť ve chvíli, kdy bolestivě pocítil zpětný ráz pažby, zahalil se prostor před ním hradbou kouře vychrleného sedmi sty hlavněmi. Také skoro nic neslyšel, protože muškety zadní řady mu vystřelily jen kousek od hlavy a na okamžik ho ohlušily. Přesto pravou rukou automaticky sáhl do sumky pro nový náboj. Ale pak, přes zvonění v uších, zaslechl ostrý plukovníkův hlas. „Vpřed! Třicátý třetí pluku, vpřed!“

„Jdem do toho, chlapci!“ zvolal seržant Green. „Klidně! Pomalu! Neběžet!“

„Pomalu, sakra!“ houkl praporečník Fitzgerald. „Držte řady! To není závod!“

Pluk vykročil do převalujícího se kouře, který páchl po shnilých vejcích. Poručík Lawford si náhle vzpomněl, že by měl tasit šavli. Neviděl nic, jen mlžnou kouřovou clonu, ale představil si, že za ní je hrozný nepřítel s namířenými mušketami. Dotkl se kapsy, v níž měl bibli, kterou mu dala matka.

Přední řada konečně vystoupila z kouřové mlhy a místo nepřítele uviděli chaos a krvavý masakr.

Sedm set olověných kulí zasáhlo v jediné soustředěné salvě čelo nepřátelského sledu a způsobilo v něm děsivou spoušť. Tam, kde ještě před pár vteřinami postupovaly vyrovnané řady nepřátelského vojska, nyní leželi mrtví, zmítali se zranění a přes ně ve zmatku klopýtali ti, co vyvázli živí. A hradba tohoto chaosu bránila zadním řadám v postupu vpřed, takže tygří bojovníci stáli, nejisti, co mají dělat, a jen se dívali, jak se z valu kouře vynořuje sedm set bajonetů.

„Poklusem!“ zavelel plukovník Wellesley. „Poklusem! Nenechte je sešikovat! Bijte ty barbary!“

Teď už Sharpe nemyslel na dezerci, protože šel do boje. Jestliže existuje jediný rozumný důvod, proč se dát do armády, je to boj. Ne spěchat a pak nedělat nic, ale bojovat proti nepřátelům svého krále, a teď je měl před sebou, těžce otřesené drtivou silou salvy kulek vystřelených zblízka a zmatené tak, že jen v hrůze zírali, jak ti nenávidění červenokabátníci běží s bojovým křikem proti nim. Nyní už vojáci třiatřicátého pluku hodili za hlavu tvrdou disciplínu vyrovnaných řad a organizovaného postupu a vrhali se se vší dychtivostí vpřed. Čekala na ně kořist. Kořist a jídlo a ohromení nepřátelé, jež je třeba pobít, a v třiatřicátém nebyl snad jediný muž, v němž by vyhlídka na něco takového nevyvolala vzrušení a dychtivost. Bylo mezi nimi jen málo těch, kteří vstoupili do vojska z čistého vlastenectví. Velká většina se tu ocitla ze stejného důvodu jako Sharpe – obléknout uniformuje přinutilo zoufalství a hlad, a přesto to byli dobří vojáci. Pocházeli z britských ulic a brlohů, kde člověk přežije spíš díky brutalitě než chytrosti. Byli to rváči a kriminálníci, muži, kteří se neštítili ničeho a neměli co ztratit…, snad jen tu dvoupenci žoldu denně.

Sharpe běžel vpřed a řval. Pluky sepoyů se zleva blížily, ale teď nebylo jejich mušket třeba, protože slavná sultánova tygří pěchota byla po prvním úderu na kolenou, ve zmatku ustupovala, dokonce se obracela na útěk, a v tu chvíli vyrazila ze severu, kde čekala ve skrytu červeně kvetoucích stromů, britská a indická jízda a za zvuků trubek se vrhla do útoku. Jezdci sklonili kopí nebo napřáhli šavle a cvalem vpadli nepřátelům do boku.

Sultánova pěchota bezhlavě prchala. Jen několika šťastným se podařilo dostat zpátky na vrch obsazený děly, ale většina jich zůstala na otevřené pláni mezi třiatřicátým britským plukem a úpatím návrší a tam se zabíjení změnilo v jatka. Sharpe doběhl k první hromadě mrtvol a přeskočil je. Vzápětí uviděl zraněného, který se v kleče pokoušel zvednout mušketu. Srazil ho ranou patky pažby do hlavy, vykopl mu mušketu z rukou a běžel dál. Jeho cílem byl důstojník, zřejmě statečný voják, který se snažil seskupit své lidi a postavit se s nimi na odpor, ale nyní osudově zaváhal. Držel tasenou šavli, náhle si však vzpomněl, že má u pasu pistoli, a snažil se ji rychle vytáhnout a použít. Vtom si uvědomil, že na to je už pozdě, a otočil se, aby prchal za ostatními. Jenže Sharpe byl rychlejší. Několika skoky se dostal až k němu a bodl ho bajonetem ze strany do krku. Důstojník se otočil a máchl šavlí. Sharpe ránu kryl hlavní, po níž čepel šavle sklouzla a odštípla z pažby muškety kus dřeva, a vzápětí kopl svého soka mezi nohy. Vykřikl na něj s nenávistí, která neměla nic společného s Maisúrem ani s osobou důstojníka, ale hodně se zklamáním ze svého života a s nespokojeností s ním. Ind se po kopanci zlomil v pase, zapotácel se a toho Sharpe využil a zasadil mu těžkou ránu patkou pažby do tmavé tváře. Důstojník se zhroutil k zemi a šavle mu vypadla z ruky. Ještě cosi vykřikl, možná to, že se vzdává, ale Sharpe na to nedbal. Dupl na Indovu pravici a pak mu proklál hrdlo bajonetem. Celý souboj trval sotva tři vteřiny.

Dál se už Sharpe nepustil. Kolem něj se s řevem řítili jeho druzi a pronásledovali prchající nepřátele, ale on si už svou oběť našel. Vedl ránu s takovou silou, že bajonet projel Indovým krkem a zabodl se hluboko do ztvrdlé země, takže se musel opřít nohou o čelo umírajícího, aby ho vytáhl. Z rány stříkala krev, ale po chvíli, kdy Sharpe přiklekl k tělu, jež se zachvívalo v posledních křečích, už jen vytékala v rytmu dohasínajícího tepu. Začal prohledávat Indovu křiklavě barevnou uniformu, aniž si všímal chrčivých a bublavých zvuků, které vycházely z hrdla umírajícího. Nejdřív z něj strhl žlutou hedvábnou šerpu a hodil ji stranou spolu s šavlí se stříbrnou rukojetí a pistolí. Pochva šavle byla z obyčejné vyvařené kůže a neměla žádnou cenu. Za ní však visel u pasu malý vyšívaný váček a Sharpe vytáhl nůž, přeřezal zdrhovací řemínek a nedočkavě sáhl dovnitř.

Nebylo v něm nic víc než trocha rýže a malý úlomek čehosi, co vypadalo jako ovesná placka a páchlo to po zázvoru. Vztekle to zahodil, odplivl si a proklel umírajícího. „Kde máš peníze, mizero?“ zasyčel na něj.

Ind se prudce nadechl, zachrčel a pak sebou v poslední křeči škubl. Sharpe mu roztrhl tuniku zdobenou tygřími pruhy. Hmatal kolem švů a hledal peníze, a když opět nic nenašel, strhl mrtvému široký rudý turban, celý lepkavý od čerstvé krve. Tvář mrtvého byla obsypaná mouchami. Sharpe turban rozpáral nožem, a teprve v něm, v samém středu, našel tři stříbrňáky a hrst měděných mincí. „Věděl jsem, že něco máš,“ zamumlal k mrtvému a strčil mince do svého váčku.

Jízda dorážela zbytky sultánova vojska. Samotný Típú, se svým doprovodem a praporéčníky, už ze svého stanoviště na návrší odjel a ani děla už nestřílela. Všichni prchali a nechali trosky své pěchoty na pláni svému osudu a šavlím a kopím britsko-indické jízdy. Indická jízda byla naverbována v Madrásu a ve státech na východním pobřeží, které trpěly nájezdy Típúových hord, a teď se za to jezdci mstili a křičeli a smáli se, když sekali šavlemi po zoufale prchajících tygřích bojovnících. Někteří jezdci však už nechali dalšího pronásledování, seskákali z koní a začali okrádat mrtvé, a když dorazila na bojiště pěchota sepoyů, bylo již na zabíjení i olupování pozdě.

Sharpe sňal bajonet z hlavně, otřel ho do šerpy mrtvého, sebral ze země jeho šavli a pistoli a rozhlédl se, kde by mohl ukořistit ještě něco. Zašklebil se a pomyslel si, že válčit je hračka, úplná hračka. Pár výstřelů ve Flandrech a tady jediná salva – ani v jednom případě se nedalo mluvit o boji, o nějaké bitvě. Flandry, to byl jen zmatek, a tady to zvládli stejně snadno jako pobíjení ovcí. Není divu, že se seržant Hakeswill chystá žít věčně. A stejně dlouho bude žít i on, mudroval Sharpe, protože není lehčí práce, než bojovat. Stačí pár výstřelů, a je po všem. Zasmál se, zasunul bajonet do pochvy a poklekl k jinému mrtvému. Bylo třeba pracovat, aby si vydělal na budoucnost.

Jen kdyby se dokázal rozhodnout, kam bude nejbezpečnější uprchnout.

KAPITOLA 2

Seržant Obadiah Hakeswill se rozhlédl, aby zjistil, co dělají jeho lidé. Skoro všichni se zabývali olupováním a on jim to schvaloval. To je výsada vojáka. Bojovat, zvítězit a pak obrat poražené o vše, co má nějakou cenu. Žádného důstojníka olupovat mrtvé neviděl, ale ti to nikdy nedělají, alespoň ne tak, aby je při tom někdo viděl.

Všiml si však, že praporečník Fitzgerald nějak přišel k šavli zdobené drahokamy a teď jí máchal kolem sebe jako levná děvka, která našla drahý vějíř. Ten chlapeček si o sobě moc myslí, uvažoval seržant Hakeswill, přičemž hodnost praporečníka je ta nejnižší z nízkých, takový důstojnický učeň. A taky nemá co rušit jeho seržantské rozkazy, takže bude třeba toho floutka poučit, kde je jeho místo. Potíž spočívala v tom, že Fitzgerald byl Ir a Irové jsou podle Hakeswillova mínění jen zpola civilizovaní, a nikdy tedy nepochopí, kde je jejich místo. Alespoň se to dá říct o většině z nich. Major Shee je sice taky Ir, ale zdá se civilizovaný, aspoň ve střízlivém stavu, a plukovník Wellesley, který pochází z Dublinu, je zcela civilizovaný. Jenže plukovník měl tolik rozumu, že ze sebe udělal většího Angličana, než je normální Angličan, zatímco ten chlapeček Fitzgerald svůj původ nijak nezastírá.

„Vidíte to, Hakeswille?“ zvolal Fitzgerald, který neměl nejmenší tušení, jakými myšlenkami se seržant obírá. Překročil jedno z nesčetných mrtvých těl, aby svou novou šavli ukázal seržantovi zblízka.

„Co mám vidět, pane?“

„Je z Birminghamu,“ řekl Fitzgerald. „Věřil byste tomu? Z Birminghamu! Tady to je, vidíte? Made in Birmingham.“

Hakeswill si pečlivě prohlédl nápis na čepeli a pak ohmatal hrušku jílce, která byla ozdobena prstencem sedmi malých rubínů. „Podle mě vypadaj jako sklo, pane," prohlásil pohrdavě v naději, že se mu podaří Fitzgeralda přesvědčit, aby šavli zahodil.

„Nesmysl!" zavrtěl praporečník hlavou. „Jsou to rubíny, jako že se já jmenuju Fitzgerald. Možná malé, ale pochybuju, že to bude dámám vadit, seržante. Kvůli tomu se vyplatilo, že jsem toho neřáda zabil."

Jestli jsi ho vůbec zabil ty, pomyslel si Hakeswill mrzutě, když mířil od nadšeného mladíka pryč. Spíš jsi to sebral někde na zemi. Ale Fitzgerald měl pravdu – byly to rubíny, sedm rubínů, a i když malých, koupí si za ně dost Naigových dam. „Ohava" Naig byl kupec z Madrásu, jeden z těch, kteří cestovali s vojskem, a vozil s sebou svůj nevěstinec. Nutno říct, že drahý nevěstinec, pouze pro důstojníky nebo pro ty, kteří mohli zaplatit důstojnickou cenu, a to přivedlo Hakeswillovy myšlenky k Mary Bickerstaffové. K paní Mary Bickerstaffové. Byla půl na půl – z poloviny Indka, z poloviny Angličanka – a to ji dělalo cennou. Velmi cennou. Většina žen, které putovaly s vojskem, měla pleť tmavou jako Hádes, a i když Obadiah Hakeswill necítil žádný odpor k tmavé pleti, chybělo mu, že se nemůže dotknout bílého těla. Podobné pocity mělo i mnoho důstojníků, což byla věc, na které se dala vydělat nějaká ta guinea. A Naig by zaplatil víc než dobře za kůžičku tak světlou, jakou má Mary Bickerstaffová.

Navíc to byla kráska, jaká se vidí málokdy, tahle Mary Bickerstaffová. Krasavice mezi houfem ošklivých a páchnoucích ropuch. Hakeswill si všiml, že se k olupování mrtvol připojila i skupina žen, a málem se otřásl ošklivostí, když viděl, jak jsou škaredé. Skoro dvě třetiny žen u vojska byly bibbis, Indky, a Hakeswill věděl, že většina z nich není řádně oddána s plukovníkovým svolením, zatímco zbývající jsou šťastné britské ženy, které vyhrály v kruté loterii, jež se odehrála noc před tím, než pluk vyplul z Anglie. Shromáždili ženy vojáků v jedné z kasárenských místností, jejich jména pak vložili do čák – vždy po jedné čáce pro každou rotu – a prvním deseti vytaženým z každého klobouku bylo dovoleno doprovázet své manžely. Zbývající musely

zůstat v Británii a nikdo netušil, co se s nimi stalo. Většinou se uchylovaly na farnost, ale farnosti nerady živily manželky vojáků, takže ať se jim to líbilo nebo ne, byly nuceny stát se děvkami. A opět jen pro vojáky, protože na nic lepšího se nehodily. Ale některé – nebo spíš vzácné výjimky – byly přece jen hezké a nejhezčí z nich se jmenovala Mary Bickerstaffová, vdova a žena půl na půl.

Ženy se rozptýlily mezi mrtvými a umírajícími maisúrskými bojovníky. Jestli byly v něčem schopnější než jejich manželé, pak v olupování mrtvol, protože muži mají při této bohulibé činnosti tendenci spěchat a často přehlédnou skrýše, v nichž vojáci schraňují peníze. Hakeswill sledoval, jak Flora Placketová svléká mrtvolu vysokého tygřího bojovníka, jehož hrdlo bylo proseknuté až na páteř šavlí některého z jezdců. Nespěchala při své práci, prohledávala trpělivě jednu součást oděvu po druhé a pak je podávala jednomu ze svých malých synů, aby je skládal. Hakeswill Floru Placketovou uznával, neboť to byla rozumná a slušná žena, která se dobře starala o svého manžela a nestěžovala si na nepohodlí, jež musí s táhnoucím vojskem zakoušet. Byla také dobrá matka, a proto Hakeswillovi nevadilo, že je ošklivá jako vojenská torna. Matky pro něj byly svaté. U matek žádnou krásu neočekával. Matky byly v očích Obadiaha Hakeswilla něco jako strážní andělé a Flora Placketová mu připomínala jeho matku, jedinou osobu v celém jeho životě, která na něho byla vlídná, a možná ho dokonce měla ráda. Biddy Hakeswillová však už byla dávno mrtvá, zemřela rok po tom, co se dvanáctiletý Obadiah houpal na šibenici za vymyšlené obvinění z krádeže ovce. Kat se toho dne rozhodl, že dopřeje shromážděnému davu pobavení, a nenechal žádného z odsouzenců spadnout do šachty pod oprátkou, ale opatrně je zvedl do vzduchu, aby se dusili pomalu a dlouho a předvedli obecenstvu pomočenýma nohama pěkný tanec pod šibenicí. Žádný ze zevlounů si však příliš nevšímal malého chlapce na konci šibenice, a když se otevřela nebesa a prudký liják zahnal dav do domů, nikdo se nestaral o to, že Biddy Hakeswillová chlapce odřízla a sundala dolů. „To tvou mámu zabilo," řekl později jeho strýc. „Bůh dej klid její duši. A teď koukej zmizet a už se tady u nás neukazuj." Hakeswill tedy odešel na jih, vstoupil do armády, stal se bubeníkem a později byl povýšen na seržanta. Nikdy však

nezapomněl slova umírající matky: „Nikdo se Obadiaha nezbaví," řekla. „Smrt je pro něj příliš dobrá." Šibenice to dokázala. Byl nezničitelný, poznamenaný Bohem. Kousek od něj kdosi zasténal a vytrhl ho ze snění. Ohlédl se a uviděl pruhovaného Inda, jak se pokouší převalit na břicho. Hakeswill k němu přiskočil, obrátil ho zpátky na záda a nasadil mu na hrdlo hrot halapartny. „Peníze," zavrčel na něj, pak zvedl levou ruku a naznačil počítání peněz. „Kde máš peníze?"

Muž cosi zamumlal ve svém jazyce.

„Nechám tě naživu, mizero," řekl Hakeswill a zašklebil se na něj. „I když stejně brzy zdechneš. Dostals kuli do břicha, co?" ukázal na ránu, z níž se valila krev. „Tak kde máš peníze? Pajsy, anny, rupie…?"

Voják porozuměl, soudě podle toho, že se jeho chvějící se ruka pohnula směrem k hrudi.

„Hodnej chlapec, hodnej," usmál se spokojeně Hakeswill, pak přitlačil na halapartnu a vrazil její hrot Indovi do hrdla. Ale pomalu, protože se rád díval na tváře umírajících, na výraz, který v nich utváří smrt. „Ale taky zatracenej hlupák," dodal, když Indův smrtelný zápas skončil. Potom mu roztrhl tuniku a našel ve váčku ukrytém pod bavlněnou šerpou pár měděných mincí. Žádný velký úlovek, ale Hakeswill nebyl závislý na tom, co si naloupí sám. Byl velitel a bral si podíl z toho, co najdou jeho lidé. Každý z nich věděl, že mu musí zaplatit, jinak by ho stihl trest.

Náhle uviděl Sharpa, který klečel vedle jednoho z těl, a rychle zamířil k němu. „Co je to za šavli, Sharpie?" obořil se na něj. „Ukrad jste ji, co?"

Sharpe zvedl hlavu. „Zabil jsem toho muže," ohradil se.

„Na tom nezáleží, chlapče. Na tu šavli nemáte právo, to je důstojnická zbraň. Chcete se povyšovat nad svý postavení, Sharpie? To bych vám neradil. To bych vám zatraceně neradil, protože byste moh z vejšky tvrdě spadnout dolů. Takže si tu šavli vemu já." Hakeswill zpola očekával, že se mu Sharpe vzepře, ale ten se ani nepohnul, když se seržant shýbl a zvedl šavli se stříbrným jílcem ze země. „Vypadá na hezkých pár šilinků," zhodnotil Hakeswill zbraň a pak se dotkl jejím hrotem Sharpova krku. „Což je víc, než za co stojí

váš mizernej život, Sharpie. Jste moc chytrej na to, aby to pro vás bylo dobře.“

Sharpe couvl a vstal. „Já s váma žádnej spor nevedu, seržante.“

„Ale vedete, chlapče, vedete,“ zašklebil se Hakeswill a ve tváři mu zacukalo. „A taky dobře víte, o čem ten spor je.“

Sharpe couvl o další krok, aby se dostal z dosahu šavle. „Nevím a žádnej spor s váma nevedu,“ trval na svém.

„Tak já vám napovím. Náš spor se jmenuje Mary Bickerstaffová,“ řekl Hakeswill a zazubil se, když Sharpe mlčel. „S tím křesacím kamenem jsem vás málem dostal. Už jsem viděl, jaký máte zmalovaný záda po bičování, chlapče, a do pár dnů byste zemřel na horečku. To je v tomhle klimatu po bičování normální. Člověka to pěkně oslabí, takový bičování. Jenže vy máte svýho kamaráda ofícíra, co? Ten vás zachránil, mister Lawford. Má vás v oblibě, co?“ Přikročil k Sharpovi blíž a rýpl ho hrotem šavle do hrudi. „Jste oficírskej oblíbenec, Lawfordův miláček, co?“

„Poručík Lawford je pro mě důstojník, nic víc,“ odpověděl Sharpe.

„To říkáte vy, ale mý oči viděj něco jinýho,“ zahihňal se Hakeswill. „Vidím, jak se k sobě máte, vy a mister Lawford, jako dva cukrouši. Nic proti tomu, Sharpie, nic proti tomu, ale to vám nebude s Mary Bickerstaffovou k ničemu, nemyslíte? Počítám, že by radši šla s opravdovým mužským.“

„Co by Mary Bickerstaffová radši, po tom vám nic není,“ odsekl Sharpe.

„Že není?“ zašklebil se Hakeswill. „ Ale je, a já vám řeknu, co.“ Zvedl šavli a opět jí Sharpa rýpl. Sharpe věděl, že ho chce seržant vyprovokovat, aby se mu postavil na odpor, a pak ho obvinit z útoku na nadřízeného, a proto opět jen couvl. „Tak poslouchejte, Sharpie, a poslouchejte mě dobře. Je to seržantova žena, a ne žádná děvka obyčejných vojínů, jako jste vy.“

„Seržant Bickerstaff je mrtvý,“ namítl Sharpe.

„Proto Mary potřebuje muže!“ vyštěkl Hakeswill. „A vdova po seržantovi by neměla obcovat s takovým špínou, jako jste vy. To není správný. Ani přirozený. To je pod její úroveň, Sharpie, a nemělo by se to dovolit, jak se praví v Písmu.“

„Dokáže si vybrat sama, koho chce," řekl Sharpe.

„Vybrat, Sharpie?" zasmál se Hakeswill. „Vybrat? Žena si nemá co vybírat, vy troubo. Ženu si vybírá muž a získá ji ten silnější. Tak se praví v Písmu. A jestli mně budete stát v cestě, Sharpie," zavrčel a ostře vyrazil šavlí dopředu, „dám vás zbičovat jako psa. Ten křesací kámen…, to by bylo dvě stě ran, chlapče. Ale příště? Příště tisíc. A pořádně tvrdejch, na to bych dohlíd, to si pište. Byl byste krev a kosti, chlapče, krev a kosti. A kdo se pak bude starat o Mary Bickerstaffovou, he? Řekněte, kdo? Tak od ní dejte ty svý špinavý ruce pryč. Nechte ji mně, Sharpie." Zašklebil se na něj, ale Sharpe se ani teď nenechal vyprovokovat, a tak Hakeswill už dalších pokusů zanechal. „Pěkná šavle," řekl a potěžkal kořist. „Podle mě má cenu hezkých pár guineí." Otočil se a odcházel, ale po pár krocích se ohlédl. „Jsem vám zavázanej, Sharpie."

Sharpe ho v duchu poslal ke všem čertům, neboť mu nic jiného nezbývalo, a pak se otočil, protože na něj zavolala jakási žena skloněná nad hromadou mrtvých – těch, kteří tvořili čelo bojového voje sultána Típúa. Teď jejich těla tahaly ženy stranou, aby je mohly prohledat, a Mary Bickerstaffová byla mezi nimi.

Sharpe k ní přišel blíž a jako vždy se mu rozbušilo srdce, když viděl, jak je krásná. Měla černé vlasy, štíhlou tvář a velké tmavé oči, v kterých jí občas zasvítila šelmovská světélka. Teď se však tvářila znepokojeně. „Co od tebe Hakeswill chtěl?" zeptala se.

„Tebe."

Odplivla si a znovu se sklonila k tělu, které právě prohledávala. „Když budeš plnit své povinnosti, ani se tě nedotkne," řekla potom.

„V armádě tohle neplatí a ty to dobře víš."

„Tak musíš být chytrý," odpověděla. Byla dcerou vojáka a vyrostla mezi kasárenskými baráky v Kalkatě. Po matce zdědila tmavou krásu a od otce, který byl seržantem u ženistů v posádce pevnosti Old Fort, pochytila, jak to chodí ve vojsku. Oba rodiče jí vzala epidemie cholery. Její otec vždycky tvrdil, že je dost hezká na to, aby se provdala za důstojníka, a tak se pozvedla do vyšší úrovně, ale žádný důstojník by si nevzal poloviční Indku, aspoň ne důstojník, který se chtěl někdy dočkat povýšení. Proto se po smrti rodičů provdala za seržanta Jema Bickerstaffa z třiatřicátého královského

pluku, dobrého muže, který však zemřel na malárii krátce po tom, co britské vojsko opustilo Madrás, aby vystoupilo na maisúrskou náhorní plošinu, a tak byla nyní Mary ve svých dvaadvaceti letech nejen sirotek, ale i vdova. Ale vdova, která věděla, jak to chodí v armádě. „Kdyby ses vypracoval na seržanta, Richarde," řekla nyní Sharpovi, „Hakeswill by na tebe nemohl."

Sharpe se zasmál. „Já? Na seržanta? Na to si počkáš, děvče. Už jsem jednou byl desátníkem, ale nevydrželo mně to."

„Proč bys to nemohl dotáhnout na seržanta?" trvala na svém. „Určitě bys to dokázal. Pak bys měl od Hakeswilla pokoj. Ani by se tě nedotkl."

„Víš, děvče," řekl pomalu, „on se nechce dotýkat mě, ale tebe."

Mary rozřízla pruhovanou tuniku mrtvého a stahovala ji z něj, ale teď se zarazila a tázavě na Sharpa pohlédla. Nemilovala Jema Bickerstaffa, ale poznala, že to je dobrý a laskavý muž, a tytéž vlastnosti objevila i u Richarda Sharpa. Vlastně ne tytéž, spíš podobné, neboť Sharpe byl jiný než její bývalý manžel, měl v sobě desetkrát víc ohně, a když se mu to hodilo, dokázal být úskočný jako had. Ale ona mu přesto věřila. Navíc ji přitahoval. Na jeho vzhledu bylo cosi zvláštního, velmi zvláštního, a také nebezpečného, jak si často uvědomovala, ale v každém případě vzrušujícího. Chvíli na něj hleděla a potom pokrčila rameny.

„Možná by se mě neodvážil dotknout, kdybychom byli manželé," řekla. „Myslím opravdoví manželé, s plukovníkovým svolením."

„Manželé?" opakoval Sharpe, zmatený a zneklidnělý tím slovem.

Mary vstala. „Není lehké být vdovou u vojska, Richarde. Každý muž si myslí, že si mě může urvat jako svou kořist."

„Ano, já vím, že to máš těžký," řekl Sharpe a zamračil se. Upřeně na ni hleděl a přemýšlel, jestli by se chtěl oženit. Zatím uvažoval jen o dezerci, ale možná ten její nápad na manželství není tak špatný. V každém případě by to měl Hakeswill mnohem těžší, kdyby se chtěl dostat Mary na kůži. A ženatý voják má taky větší naději na povýšení, mudroval. Ale na druhou stranu, jaký má smysl pozvednout se o nějakou tu píď v hromadě hnoje? Dokonce i seržant

je stále u její paty. Lepší bude nechat celou tu hromadu za sebou, a jestliže ho Mary opravdu miluje, měla by být ochotná utéci s ním. S tímto závěrem pomalu přikývl. „Myslím, že by to šlo, že bych se s tebou chtěl oženit," řekl opatrně.

„Já taky," vyhrkla, usmála se na něj a on se zase rozpačitě usmál na ni. Chvíli mlčeli, jako by tím bylo řečeno vše, pak Mary vzrušeně zalovila v kapse zástěry a vytáhla jakýsi předmět, který vzala jednomu z mrtvých. „Podívej se, co jsem našla," řekla a podala Sharpovi červený kámen veliký asi jako poloviční slepičí vejce. „Myslíš, že je to rubín?" zeptala se dychtivě.

Sharpe kámen potěžkal, pak ho vyhodil do vzduchu a zase chytil. „Podle mě je to sklo, děvče," řekl chlácholivě, Jenom sklo. Ale jestli na mě počkáš, dám ti rubín jako svatební dar."

„To víš, že na tebe počkám, Dicku Sharpe," odpověděla šťastně a vzala ho za ruku. Seržant Hakeswill, který stál asi sto kroků od nich, je pozoroval a tvář mu poškubávala.

A na okraje bojiště, na němž ležela nahá a okradená těla padlých, se slétali supi, pocházeli sem a tam a chystali se na hostinu.

Spojenecké armády se utábořily asi čtvrt míle od místa, kde leželi mrtví, a jejich tábor se táhl široko daleko po pláni. Bylo to provizorní stanové město, v němž se chystalo strávit noc na padesát tisíc vojáků a další tisíce těch, kteří je doprovázeli. Stany důstojníků byly co nejdál od prostoru, v němž pastevci a honáci hlídali obrovská stáda dobytka. Část tvořily hovězí kusy určené k porážce, aby bylo čím vojsko nakrmit, a část tažní voli. Ti se zapřahali do velkých košů na kolech, v nichž se dopravovaly osmnácti a čtyřiadvacetilibrové dělové koule potřebné k rozstřílení seringapatamských hradeb, dále do všech možných vozů, ale také děl, včetně těch nejtěžších, obrovských obléhacích kusů, z nichž každý muselo táhnout šedesát volů. Celkem s sebou mělo vojsko víc než dvě stě tisíc kusů dobytka, ale teď byla všechna zvířata vychrtlá, kost a kůže, protože sultánovy jízdní oddíly vyloupily před postupující britskou a haidarábádskou armádou všechnu píci, kterou místní lidé nasušili pro vlastní zvířata.

Řadoví vojáci neměli žádné stany. Spali na zemi kolem ohňů, ale nejdřív se najedli, přičemž dnes bylo jídla dost, alespoň pro muže

třiatřicátého královského pluku, kteří měli peníze uloupené mrtvým nepřátelům a mohli je utratit u bhinjarriů, obchodních klanů, jež cestovaly s vojskem a měly najaté vlastní stráže na ochranu svého zboží. Bhinjarriové prodávali kuřata, rýži, mouku, fazole, a hlavně kožené měchy s arakem, jímž se člověk opil dřív než rumem. Někteří bhinjarriové rovněž pronajímali děvky a vojáci třiatřicátého jim dnešní večer dopřáli skvělé obchody.

Kapitán Morris také předpokládal, že navštíví pověstný Naigův zelený stan, v němž byly pro zájemce k dispozici nejdražší madráské prostitutky, ale zatím musel trčet ve vlastním stanu a při chabém světle svíčky, která poblikávala na stole, vyřizovat nudné každodenní záležitosti své roty. Vlastně je za něj vyřizoval seržant Hakeswill, zatímco Morris seděl s rozepnutým kabátem a uvolněným límcem rozvalený v křesle. Bylo horko a po tváři mu stékal pot. Venku sice občas zavál vánek, ale přes mušelínový závěs nad vchodem do stanu se dovnitř příliš čerstvého vzduchu nedostalo, a když závěs odhrnuli, začalo dovnitř létat množství obrovských můr. Morris nenáviděl můry, nenáviděl horko a nenáviděl Indii.

„Rozpis stráží, pane," řekl Hakeswill a podal mu papíry. „Něco, co bych měl vědět?"

„Ne, pane. Je to stejný jako v minulým týdnu, pane. Vypracoval ho praporečník Hicks. Spolehlivej chlap, pane, tenhle Hicks. Ten ví, co se sluší."

„Chcete říct, že udělá, co mu řeknete, ne?" zeptal se Morris suše.

„Učí se svýmu řemeslu, pane, poctivě se učí, jak se patří na malýho praporečníka. Na rozdíl od některých jiných, o kterých bych moh mluvit."

Morris ignoroval jeho jedovatou narážku na Fitzgeralda, namočil brk do lahvičky s inkoustem a podepsal rozpis stráží. „Předpokládám, že jste určil praporečníka Fitzgeralda a seržanta Greena do celonoční služby," poznamenal.

„Potřebujou praxi, pane."

„A vy potřebujete spánek, že, seržante?"

„Kniha trestů, pane," řekl Hakeswill, aniž reagoval na jeho poznámku, a podal mu knihu vázanou v kůži.

Morris ji prolistoval. „Tenhle týden žádné bičování?“ zeptal se.

„Brzy bude, pane, brzy bude.“

„Vojín Sharpe vám dneska vyklouzl z pasti, co?“ zasmál se Morris. „Ztrácíte svůj vliv, Obadiahu.“ To, že použil seržantova křestního jména, nebyl výraz přátelství, ale pohrdání. Hakeswill se však neurazil. Důstojníci jsou důstojníci, myslel si, alespoň ti opravdoví nad hodností praporečníka, a mají plné právo chovat se k nižším šaržím pohrdlivě.

„Žádnej vliv neztrácím, pane,“ odpověděl klidně. „Jestli krysu nedostanete napoprvý, poštvete na ni psa znovu. Tak to chodí, pane, jak se praví v Písmu. Tady je hlášení o nemocných, pane. Nic novýho, akorát Sears má horečku, takže už s náma moc dlouho nepobude. Ale žádná škoda. Ten chlap není k ničemu. Lepší mrtvěj než živej.“

„Takže jsme hotoví?“ zeptal se Morris, když podepsal hlášení o nemocných. V tu chvíli se však od vchodu do stanu ozvalo zakašlání, mušelínový závěs se odhrnul a dovnitř vstrčil hlavu poručík Lawford.

„Máte práci, Charlesi?“ zeptal se Morrise.

„Vás vždycky rád vidím, Williame,“ odpověděl Morris sarkastickým tónem, „ale právě teď jsem se chystal, že bych se trochu prošel.“

„Je tu jeden voják, který by s vámi chtěl mluvit,“ vysvětlil Lawford svou návštěvu. „Má k vám žádost, pane.“

Morris povzdechl, jako by chtěl naznačit, že je příliš zaměstnaný a nemá čas zabývat se takovými hloupostmi, ale pak pokrčil rameny a mávl rukou v gestu, kterým dal Lawfordovi najevo, že mu dělá velkou laskavost, když je ochoten věnovat mu něco málo ze svého drahého času. „Kdo to je?“ zeptal se.

„Vojín Sharpe, pane.“

„Ten, co jsou s ním věčný potíže, pane,“ poznamenal Hakeswill.

„Je to dobrý voják,“ ozval se Lawford vehementně, ale pak si zřejmě uvědomil, že jeho malé zkušenosti u vojska mu nedávají právo vynášet podobné soudy, a tak už mnohem rezervovaněj i dodal: „Aspoň se mi to zdá.“

„Ať jde dál,“ řekl Morris. Usrkl z plechového pohárku araku a čekal. Sharpe odhrnul mušelínový závěs, vstoupil dovnitř a postavil se do pozoru. „Smekněte, chlapče!“ vyštěkl na něj Hakeswill. „To nevíte, co máte dělat před důstojníkem?“

Sharpe poslušně smekl čáku.

„Co chcete?“ zeptal se Morris.

Chvíli se zdálo, že Sharpe neví, co říct, ale pak si odkašlal a s pohledem upřeným na stěnu stanu nad kapitánovou hlavou řekl: „Svolení k sňatku, pane.“

Morris se zasmál. „Tak vy se hodláte ženit? Našel jste si nějakou bibbi?“ Znovu usrkl araku a pohlédl na Hakeswilla. „Kolik manželek máme v současné době u mužstva, seržante?“

„Plnej stav, pane. Pro žádnou další není místo. Jsme prostě plný. A žádný místo nebude. Mám ho propustit, pane?“

„Ale tahle žena je ve stavu,“ ozval se poručík Lawford. „Jde o vdovu po seržantu Bickerstaffovi.“

Morris chvíli na Sharpa upřeně hleděl. „Bickerstafř…,“ opakoval pak, jako by to jméno slyšel poprvé. „Bickerstaff… To je ten, co umřel za pochodu na malárii, že?“

„Ano, pane,“ přikývl Hakeswill.

„Nevěděl jsem, že byl taky ženatý,“ řekl Morris. „Předpokládám, že oficiálně.“

„Naprosto oficiálně, pane,“ ujistil ho Hakeswill. „Je ve stavu roty. Na oddacím listuje plukovníkův podpis/Byli oddaný řádně, před Bohem i před armádou, pane.“

Morris popotáhl nosem a znovu pohlédl na Sharpa. „A proč se, proboha, chcete ženit?“ zeptal se.

Sharpe se zatvářil rozpačitě. „Prostě chci, pane,“ odpověděl chabě.

„Nejsem proti sňatkům,“ prohlásil Morris. „Ženatý voják je vyrovnanější a rozumnější, ale mladík jako vy, Sharpe, by si mohl vymyslet něco lepšího, než si brát vdovu po vojákovi. Ty jsou ze všech nejhorší. Použité zboží, vojíne. Tlusté a umaštěné jako papír od sádla. Proč si neobstaráte nějakou bibbi, člověče, něco mladého, neodkvetlého?“

„Dobrá rada, pane," pokýval hlavou Hakeswill a ve tváři mu zacukalo. „A moudrá slova. Mám ho propustit, pane?"

„Mary Bickerstaffová není tlustá ani odkvetlá, pane," ozval se znovu Lawford. Poručík, na něhož se Sharpe obrátil nejdřív, měl snahu udělat pro svého podřízeného, co je v jeho silách. „Sharpe by mohl provést spoustu horších věcí, než si vzít Mary Bickerstaffovou za ženu, pane."

Morris ořízl doutník a zapálil si ho od skomírající svíčky na stole. „Je bílá, co?" zeptal se ledabyle.

„Z půlky bibbi a z půlky křesťanka," řekl Hakeswill. „Ale měla dobrýho chlapa," dodal a potáhl nosem, jako by ho náhle přemohlo pohnutí. „A Jem Bickerstaff se v hrobě ještě ani neohřál, pane. Podle mě je moc brzo na to, aby si ta fuchtle brala někoho jinýho. To není správný, pane, jak se praví v Písmu."

Morris vrhl na Hakeswilla pohrdavý pohled. „Nebuďte směšný, seržante. Většina vdov ve vojsku se vdává hned příští den.

U řadových vojáků se to tak nebere, to není vyšší společnost, člověče."

„Ale Jem Bickerstaff byl můj kamarád, pane," řekl Hakeswill a znovu potáhl dojetím, dokonce udělal pohyb, jako by si utíral slzu. „Dobrej kamarád, pane," opakoval chraptivě, „a na smrtelný posteli mě prosil, abych se o jeho ženu postaral, pane. Já vím, že není úplně bílá, řekl, ale zaslouží si, aby se jí někdo ujal. To jsou jeho poslední slova, pane."

Tohle už Sharpe nemohl vydržet. „Nenáviděl vás," vyhrkl.

„Buďte zticha před důstojníkem," houkl na něj Hakeswill. „Mluvte, jen když se vás někdo na něco zeptá, chlapče, a jinak držte tu svou nevymáchanou hubu na zámek, jak tomu chce Bůh."

Morris se zamračil, jako by ho už ze seržantova hulákání bolela hlava, a pak se obrátil k Sharpovi. „Promluvím o tom s majorem Shee, Sharpe. Jestliže tu Bickerstaffovou máme ve stavu a chce si vás mermomocí vzít, tak jí v tom těžko zabráníme. Promluvím o tom s majorem. Můžete jít."

Sharpe váhal a uvažoval, jestli by neměl kapitánovi poděkovat, ale než mohl něco říct, zařval mu Hakeswill u ucha: „Slyšel jste?

Čelem vzad a odchod! A pozor na závěs. Tohle není prasečí chlívek, v kterým jste výrost, ale důstojnickej stan.“

Morris počkal, až bude Sharpe venku, a pak pohlédl na Lawforda. „Ještě něco, poručíku?“

Lawford usoudil, že i on byl vyzván k odchodu. „Opravdu o tom promluvíte s majorem Shee, Charlesi?“ zeptal se, jako by si nebyl jistý, jestli mu může věřit.

„Vždyť jsem to před chvílí řekl, ne?“ pohlédl na něj Morris nasupeně.

Lawford vteřinu zaváhal a potom přikývl. „Dobrou noc, pane,“ řekl, sklonil se pod mušelínový závěs a vyšel ze stanu.

Morris čekal, až si byl jistý, že Sharpe i Lawford jsou mimo doslech. „Co s tím, seržante?“ zeptal se Hakeswilla.

„Řekněte tomu hlupákovi, že to major Shee odmítl povolit, pane.“

„A Willi Lawford pak za majorem půjde a zjistí, že jsem s ním vůbec nemluvil. Anebo se obrátí přímo na Wellesleyho. Lawfordův strýc je na štábu, copak jste to zapomněl? Myslete trochu, člověče!“ Morris se ohnal po můře, které se podařilo proniknout přes závěs dovnitř. „Takže co, sakra, s tím?“ zeptal se znovu.

Hakeswill se posadil na stoličku vedle stolu. Chvíli se škrábal na hlavě a civěl do noci a pak se obrátil k Morrisovi. „Je prohnanej a kluzkej jako had, tenhle Sharpie. Ale já ho dostanu.“ Na chvíli se odmlčel a pak dodal: „Ale kdybyste mně pomoh, pane, šlo by to rychlejc. Mnohem rychlejc.“

Morris si ho váhavě změřil. „A co tím dosáhnete? Když to překazíte Sharpovi, najde si ta ženská jiného ochránce,“ řekl. „Pusťte to z hlavy, seržante. Jenom mě zdržujete.“

„Já? Ne, pane. Vůbec ne, pane. Dostanu tu holku, jen počkejte a uvidíte. Ohava Naig říkal, že byste ji moh mít, kdykoliv by se vám zachtělo, když mně k ní pomůžete. Kdykoliv a zadarmo.“

Morris vstal, oblékl si kabát a sáhl po klobouku a po šavli. „Chcete říct, že bych se s vámi dělil o vaši ženu, Hakeswille?“ zeptal se a téměř se otřásl ošklivosti. „A chytl od ní vašeho syfla?“

„Syfla, pane? Ode mě, pane?“ Také Hakeswill vstal. „V žádným případě. Jsem čistej jako slovo Boží, pane, na to vemte jed. Léčil

jsem se. Rtutí.“ Ve tváři mu zaškubalo. „Zeptejte se doktora, pane, on vám to řekne.“

Morris váhal a uvažoval o Mary Bickerstaffové, jak o ní často uvažoval už dřív. Věděl, že je to krásná žena, a vojáci na pochodu jsou o krásu připraveni. A tak se Marin půvab v jeho představách zvětšoval každou mílí, kterou postoupili dál na západ. A Morris nebyl sám, kdo na ni myslel. V tu noc, kdy její manžel zemřel, uzavírali důstojníci třiatřicátého – nebo aspoň ti, co měli na takové věci chuť – sázky, kdo z nich dostane vdovu do postele jako první, ale zatím se to žádnému nepodařilo. Morris chtěl vyhrát, a nejen kvůli čtrnácti guineám, které měl získat nejúspěšnější svůdce, ale i proto, že začal mít z Mary popletenou hlavu. Krátce po tom, co ovdověla, ji požádal, jestli by mu neprala. Sliboval si od toho, že by se takhle mohl dopracovat k důvěrnějšímu seznámení s ní, po němž toužil, ale ona ho s krutým pohrdáním odmítla. Proto ji chtěl potrestat, zvlášť za to pohrdání, a Hakeswill se svou neomylnou intuicí pro slabosti druhých vycítil, o co Morrisovi jde, a slíbil mu, že všechno zařídí. Ujistil zhrzeného kapitána, že Naig zná způsoby, jak zkrotit zpěčující se ženy. „Ještě se nenarodila taková bibbi, aby ji Naig nedokázal zlomit, pane,“ sliboval Morrisovi. „A za bílou je ochotnej dát celý jmění. Mary Bickerstaffová sice není úplně bílá jako křesťanka, ale to ve tmě nikdo nepozná.“ Seržant potřeboval Morrisovu pomoc, aby přebral Mary Bickerstaffovou Sharpovi, a aby ho k tomu získal, nabídl mu volné použití Naigova stanu. Morris však věděl, že by to úplně zadarmo nebylo, že by na oplátku Hakeswill očekával protekci. A jak by on, Morris, stoupal po žebříčku důstojnických hodností, nevyhnutelně by za sebou táhl i Obadiaha Hakeswilla, a s každou příčkou, o kterou by postoupil výš, by tenhle mizera získával větší moc a vliv.

„A kdy tedy vysvobodíte tu Bickerstaffovou z Sharpových rukou?“ zeptal se Morris, když si připínal opasek s pochvou na šavli.

„Ještě dnes v noci, pane. S vaší pomocí. Myslím, že kolem půlnoci byste už moh bejt zpátky tady, ne?“

„To bych mohl.“

„Pak bysme ho mohli dostat. Tak dnes v noci, pane.“

Morris si nasadil dvourohý klobouk, přesvědčil se, že má v kapse v šosu kabátu měšec s penězi, a sklonil se pod závěs nad vchodem. „Dejte se do toho, seržante," řekl přes rameno.

„Ano, pane!" Hakeswill stál v pozoru ještě snad deset vteřin po tom, co kapitán zmizel za závěsem, a pak, se zlomyslným úsměvem na poškubávající tváři, vyšel do noci i on.

Devatenáct mil odtud směrem na jih stál chrám. Bylo to starobylé místo, odlehlé a téměř zapomenuté, jedna z mnoha hinduistických svatyní, do níž chodil vesnický lid v zasvěcené svátky, aby uctil svá božstva a modlil se za brzký příchod monzunu, za dobrou úrodu a za to, aby ho nesužovala vojska. Po zbytek roku byla svatyně opuštěná a její bůžci, oltáře a bohatě zdobené věže se staly domovem škorpionů, hadů a opic.

Chrám byl obklopen zdí s jedinou bránou, třebaže zeď nebyla vysoká a bránu nikdo nikdy neviděl zavřenou. Vesničané obvykle nechávali své drobné dary v podobě listí, květin a jídla ve výklencích sloupů vrat, i když občas se odvážili i do chrámu samotného, přešli nádvoří a vstoupili do vnitřní svatyně, kde pokládali to, co přinesli, pod sošky bůžků. Ale v noci, kdy se nad zemí vyčerpanou horkem klene černá indická obloha, nikoho ani ve snu nenapadlo, že by sem přišel a rušil bohy v jejich klidu.

Až v tuto noc, noc po bitvě, vstoupil do chrámu muž. Byl vysoký a hubený, měl bílé vlasy a ostře řezanou opálenou tvář. Muselo mu být přes šedesát let, ale stále se držel rovně jako svíce a pohyboval se s lehkostí, která odpovídala mnohem mladšímu věku. Podobně jako většina Evropanů, kteří žijí dlouho v Indii, byl náchylný k občasným vyčerpávajícím horečkám, ale jinak se těšil skvělému zdraví, jež připisoval svému vyznání a životosprávě, v níž se zříkal alkoholu, tabáku a masa. Plukovník Hektor McCandless byl kalvinista, neboť vyrostl ve Skotsku a nikdy nezapomněl na zbožné lekce, které tam vtloukali do jeho mladé upřímné duše. Byl to tvrdý, čestný a moudrý muž.

Během svého života hodně zažil a hodně viděl, přesto pocítil pohoršení nad modlami, na něž padlo světlo jeho lampy, když vkročil dovnitř otevřeným vchodem svatyně. Pobýval v Indii už déle

než šestnáct let a byl na zdejší pohanské svatyně zvyklý víc než na skotské kostely svého dětství, ale přece jen, kdykoliv viděl tyhle podivné bůžky s mnoha pažemi, sloní hlavou a groteskně zbarvenými tvářemi, pocítil nával odporu. Nikdy ho na sobě nedal znát, protože by to ohrožovalo jeho službu, a McCandless byl muž, který věřil, že služba je pán, jenž následuje hned po Bohu.

Měl na sobě červený kabát a kostkovaný kilt královské skotské gardy, jejíž příslušníci však neviděli McCandlessovy tvrdé rysy už dlouhých šestnáct let. Sloužil ve skotské gardě déle než třicet let, ale jeho povýšení bránil nedostatek finančních prostředků, a tak se souhlasem svých nadřízených přijal službu u armády Východoindické společnosti, která ovládala ty části Indie, jež byly pod britskou správou. Svého času velel batalionům sepoyů, ale to, k čemu McCandless tíhl nejvíce, byla průzkumná činnost. Projel napříč celou šíří Maisúru, zmapoval karnátacké pobřeží a povodí řeky Huglí a při tom všem se stačil naučit půl tuctu indických jazyků a setkat se se spoustou princů, rádžů a navabů. Našlo by se jen málo těch, kteří znali Indii jako McCandless, a to byl důvod, proč ho Východoindická společnost povýšila na plukovníka a přidělila ho k britské armádě jako šéfa výzvědné služby. McCandlessovým úkolem bylo podávat zprávy generálu Harrisovi o síle nepřítele a o jeho rozmístění, a zvlášť odhalit, jaká obrana čeká spojenecké armády, až stanou před Seringapatamem.

A právě snaha dopátrat se odpovědí na jisté otázky přivedla plukovníka McCandlesse do této staré svatyně. Prohlédl si ji už před sedmi lety, když lord Cornwallis táhl proti Maisúru, a už tehdy obdivoval pozoruhodné reliéfy, jimiž byl pokryt doslova každý centimetr zdí tohoto posvátného místa. Skotovo náboženské cítění se sice vzpíralo tak přehnané výzdobě, ale na druhou stranu byl natolik poctivý, aby si dokázal přiznat, že tato dávná díla jsou skvěle řemeslně provedené práce, dokonce jemnější, než jaké kdy viděl ve středověkých chrámech po celé Evropě. V bledém žlutavém světle jeho lampy vyvstávaly kolem něj sloni s čabrakami, hroziví bohové a pochodující armády, vše vytesané do kamene.

Vystoupil po schodech do centrální svatyně, prošel kolem jejích mohutných zavalitých sloupů a stanul v sanktuáriu. Klenutý strop

pod vysokou věží byl utvářen ve tvaru lotosových květů. Ze všech výklenků na něj nepřítomně zíraly modly s uschlými květinami a listy u nohou. Plukovník postavil lampu na kamennou podlahu, posadil se se zkříženýma nohama vedle ní a čekal. Zavřel oči a pouze sluchem rozpoznával zvuky noci za zdmi chrámu. Přijel k tomuto odlehlému svatostánku v doprovodu šesti indických kopiníků, ale ty nechal dvě míle odtud, aby jejich přítomnost neodradila muže, s nímž se chtěl setkat. Byl zde tedy sám, seděl na kamenné podlaze se zavřenýma očima a s rukama složenýma v klíně, čekal a poslouchal. Po nějaké době zaslechl dusot kopyt na vyprahlé půdě, cinkání postrojů a pak opět ticho. Přesto stále čekal.

„Kdybyste nebyl v uniformě, myslel bych si, že se modlíte," ozvalo se za ním po chvíli.

„Moje uniforma mě nečiní o nic méně způsobilým se modlit než uniforma vaše," odpověděl plukovník, otevřel oči a pomalu vstal. „Vítejte, generále," řekl.

Muž, který před ním stál, byl mladší než on, ale stejně tak vytáhlý a hubený. Appah Ráo byl nyní generálem vojska sultána Típúa, ale kdysi, před mnoha lety, působil jako důstojník jednoho z McCandlessových batalionu sepoyů. A byla to tato stará známost, která hraničila s přátelstvím, co přivedlo plukovníka k rozhodnutí, že má smysl riskovat život a setkat se s generálem nepřátelského vojska. Appah Ráo sloužil pod McCandlessovým velením do doby, než zemřel jeho otec, ale pak se vrátil do svého rodného Maisúru a dnes sledoval z návrší, jak sultánovu pěchotu zmasakrovala jediná britská salva. Tato zkušenost ho naplnila trpkostí, ale přinutil se, aby ji na sobě nedal znát, a vložil do svého hlasu sice rezervovaný, ale přece jen zdvořilý tón. „Takže jste stále naživu, majore?" zeptal se kanarésky, jazykem místních obyvatel Maisúru.

„Stále naživu, ale teď už jako řádný plukovník," odpověděl McCandless stejným jazykem. „Můžeme se posadit?"

Appah Ráo přikývl a posadil se proti Skotovi. Za ním stáli na níže položeném nádvoří, rámováni vchodem do svatyně, dva vojáci. Byl to Ráův doprovod a McCandless věděl, že musejí mít plnou generálovu důvěru, protože kdyby se sultán Típú někdy o této schůzce dozvěděl, zaplatil by za to smrtí nejen samotný Appah Ráo,

ale i celá jeho rodina. Pokud ovšem o ní Típú už teď neví a nevyužívá generála k nějakému vlastnímu záměru.

Appah Ráo byl v tunice zdobené barvami svého pána, sultánovými tygřími pruhy, ale přes ni měl šerpu z nejjemnějšího hedvábí a křížem přes rameno ještě další, na níž visela šavle se zlatým jílcem. Boty měl z červené kůže a na hlavě turban z červeného moarového hedvábí, na němž se ve světle lampy matně leskl mléčně zakalený modrý drahokam.

„Byl jste dnes u Malavell?“ zeptal se McCandlesse.

„Byl,“ přikývl plukovník. Generál mluvil o vesnici, která ležela nejblíže pláni, na níž se dnes bojovalo.

„Takže víte, co se stalo.“

„Vím, že Típú obětoval stovky vašich lidí,“ řekl McCandless. „Vašich, generále, ne svých.“

„Lidé jdou za ním,“ prohlásil Appah Ráo, aniž reagoval na to, co plukovník dodal.

„Protože nemají jinou volbu. Jdou za ním. Ale milují ho?“

„Někteří ano,“ odpověděl Appah Ráo.“Ale co na tom záleží? Proč by měl vládce vyžadovat lásku svého lidu? Poslušnost ano, ale lásku? K čemu by mu byla? Lásku cítíme k dětem, k ženám a bohům, McCandlessi.“

Plukovník se usmál a přešel jeho slova mlčením, aby se vyhnul při, která nebyla důležitá. Neměl v úmyslu přemlouvat Appaha Ráa ke zradě, neboť už sama generálova přítomnost zde svědčila o tom, že k ní spěje sám. McCandless však neočekával, že Ráo ustoupí jako povolný slaboch. V sázce byla hrdost a té měl v sobě Appah Ráo vrchovatou míru, takže bylo třeba jednat s ním stejně opatrně jako s nabitou soubojovou pistolí. Appah Ráo byl takový vždycky, dokonce i jako mladík ve Východoindické společnosti, a McCandless takovou zásadovost oceňoval. Vždycky si tohoto muže vážil a bylo tomu tak i nyní, když věřil, že stejně tak vnímá Ráo jeho. A právě na základě této víry mu poslal do Seringapatamu zprávu. Doručil mu ji prostřednictvím svého domorodého agenta, který putoval jako nahý fakír jižní Indií. Ten měl zprávu schovanou ve svých dlouhých mastných vlasech a plukovník v ní vyzýval sultánova generála ke schůzce. Appah Ráo v odpovědi souhlasil a určil k ní tento chrám a

tuto noc. Uvědomoval si, že tím koketuje se zradou, a právě proto se k tomu nerozhodoval lehce.

„Přivezl jsem dar," řekl náhle McCandless. „Pro vašeho rádžu."

„Tomu je třeba darů."

„V tom případě je tenhle provázen naší nejvyšší a nejpokornější úctou," řekl McCandless, vytáhl z brašny kožený váček a položil ho na zem vedle lampy. V měšci to zacinkalo, ale třebaže na něj Appah Ráo pohlédl, nevzal si ho. „Vyřiďte svému rádžovi," řekl McCandless, „že je naším přáním dosadit ho zpátky na trůn."

„A kdo za tím trůnem bude stát?" zeptal se generál. „Muži v červených kabátech?"

„Vy," odpověděl McCandless,, jak odpovídá tradici vaší rodiny."

„A co vy?" pohlédl na něj generál. „O co jde vám?"

„O obchod. To Východoindickou zajímá – obchod. Proč bychom měli chtít stát se vládci?"

Appah Ráo se ironicky usmál. „Protože jste se jimi vždycky chtěli stát. Přišli jste jako obchodníci, ale přivezli jste si děla a použili je k tomu, abyste prosadili svou vůli u daňových úředníků, soudců a všech dalších, na kterých jste závislí. A pak jste přivezli své kostely a kněze."

„Přišli jsme obchodovat," trval na svém McCandless klidně. „Ostatně čemu dáváte přednost, generále, obchodu s Brity, nebo nadvládě muslimů?"

McCandless věděl, že právě tohle je otázka, která přivedla Appaha Rája v tuto temnou noc do tohoto chrámu. Maisúr byla hinduistická země a její staří vládci, dynastie Odejárů, vyznávali stejnou hinduistickou víru jako jejich lid. Ale pak přišel ze severu otec sultána Típúa, krutý Haidar Alí, a podmanil si ji a Típú zdědil trůn ukořistěný jeho otcem. A aby si dodal špetku legálnosti, podobně jako předtím jeho otec zachovával Típú příslušníky někdejšího vládnoucího rodu naživu, třebaže je odsoudil k chudobě a dovolil jim objevovat se na veřejnosti pouze při ceremoniích. Nový rádža byl sotva víc než dítě, ale většina maisúrských hinduistů v něm přesto spatřovala svého právoplatného vládce, i když se tím nikdo nechlubil před Típúem a jeho lidmi.

Appah Ráo na McCandlessovu otázku neodpověděl, a Skot ji tedy zformuloval jinak. „Nevadí vám, že jste poslední hinduistický důstojník v sultánově armádě?“

„Nejsem jediný, jsou v ní ještě jiní,“ odpověděl generál vyhýbavě.

„A zbývající?“

Appah Ráo chvíli váhal. „Nakrmili jeho tygry,“ přiznal nakonec.

„Takže brzy nezůstane v Maisúru ani jeden důstojník hinduistického vyznání, ale zato bude mít sultán tlusté tygry. A i když nás porazíte, přesto nebudete bezpeční. Po nás přijdou Francouzi.“

Appah Ráo pokrčil rameny. „V Seringapatamu už jsou. A nic od nás nežádají.“

„Zatím,“ řekl McCandless zlověstně. „Dovolte mi, abych vám i řekl co se děje ve světě. Francie má nového generála, jmenuje se Bonaparte. Jeho armáda je teď rozložená kolem Nilu, ale v Egyptě není nic, co by Bonaparta nebo Francii zajímalo. On i Francouzi upírají své oči dál na východ. A už teď vidí Indii. Začátkem tohoto roku napsal Bonaparte Típúovi. Neukázal vám sultán jeho dopis?“ Appah Ráo neodpověděl. McCandless si jeho mlčení vyložil tak, že generál o žádném Bonapartově dopisu nic neví, a vytáhl z brašny list papíru. „Umíte francouzsky, generále?“ zeptal se. „Ne.“

„Pak mi dovolte, abych vám to přeložil. Jeden z našich agentů ten dopis před jeho odesláním opsal. Stojí v něm: le sept pluvióse, , l’an six de la République Frangaise ,, což pro nás znamená: 27. ledna tohoto roku. A dále se tam píše: ‚Dosáhl jsem s nespočetnou a nezdolnou armádou břehů Rudého moře – s armádou, která touží osvobodit vás ze jha Angličanů. Podívejte se,“ ukázal McCandless dopis generálovi, „je toho tam ještě hodně a všechno v podobném duchu. Vezměte si ten dopis a nechte si ho přeložit celý.“

„Věřím vám,“ řekl Appah Ráo a dopis si nevzal. „Ale proč bych se měl toho francouzského generála bát?“

„Protože Bonapartovým spojencem je Típú a Bonapartovým cílem je sebrat Východoindické její obchody. Jeho vítězství posílí muslimy a oslabí hindy. Ale když se dozví, že Maisúr byl poražen a váš rádža opět dosedl na trůn svých předků a že hindskou armádu

vede generál Appah Ráo, dvakrát si rozmyslí, než se nalodí. Bonaparte potřebuje v této zemi spojence, a bez Maisúru žádné mít nebude.“

Appah Ráo se zamračil. „A ten Bonaparte je muslim?“ zeptal se.

„Je muslimům přátelsky nakloněn, ale pokud víme, není žádného vyznání.“

„Jestliže je přátelsky nakloněn muslimům, proč by nemohl být přátelsky nakloněn i hindům?“ namítl Appah Ráo.

„Chce mít za spojence muslimy. A za jejich spojenectví se jim odmění.“

Generál se neklidně zavrtěl. „Proč bychom neměli Bonaparta pustit sem a nechat ho, aby vás porazil?“

„Protože potom udělá Típúa všemocným. A pak, generále, jak dlouho zůstane jakýkoliv hind v jeho službách? A jak dlouho zůstanou živořící Odej arové naživu? Tipuje zatím nechává žít, protože potřebuje hindskou pěchotu a jízdu, ale až nebude mít nepřátele, k čemu mu budou přátelé, kteří ho nemají rádi?“

„A vy byste vrátili Odejáry na trůn?“

„To vám mohu slíbit.“

Appah Ráo pohlédl za McCandlesse a upřeně se zadíval na malé světlo, které se odráželo od vznešeně klidného obrazu hindské bohyně. Chrám byl stále zde, stejně jako všechny ostatní chrámy Maisúru, a třebaže byl Típú muslim, nedal hindské svatostánky strhnout. Dokonce stejně jako jeho otec některé z nich obnovil. Ani život nebyl pod Típúem nesnesitelný, ale přesto, uvažoval generál, přes všechnu tuto panovníkovu toleranci zde stále zůstávala skutečnost, že Típú nevládl jeho zemi na základě práva zděděného po předcích. Takovým vládcem byl chlapec uvržený do chudoby malého domu kdesi v zastrčené uličce Seringapatamu a Appah Ráo v sobě stále choval věrnost dynastii Odejárů, ne muslimským vetřelcům. Generálovy temné oči se opět stočily k McCandlessovi. „Před sedmi lety jste Seringapatam dobyli vy, Britové. Proč jste tenkrát neudělali to, co mi nyní slibujete?“

„Dopustili jsme se chyby,“ připustil upřímně McCandless. „Mysleli jsme si, že můžeme věřit Típúovým slibům, ale přepočítali

jsme se. Jenže tentokrát, dá-li Bůh, svůj omyl napravíme. Když vás uštkne had, každého dalšího plaza, kterého uvidíte, zabijete.“

Appah Ráo chvíli přemýšlel. Přes dvůr se míhaly stíny netopýrů, zatímco oba muži u vchodu pozorovali cizince jako ostříži. McCandless mlčel. Věděl, že by nebylo dobré příliš na generála naléhat, a věděl také, že toho není třeba. Appah Ráo si možná není jistý tím, zda by bylo britské vítězství nejlepším řešením pro Maisúr, ale co by vůbec mohlo být nej lepším řešením pro jeho zemi v těchto těžkých, chaotických časech? Mohl si vybrat, buď dát přednost muslimským uzurpátorům, nebo nadvládě cizinců, a McCandless věděl až příliš dobře, jak velká nedůvěra panuje mezi hindy a muslimy. A právě na toto slabé místo nyní Skot útočil v naději, že se mu podaří trhlinu v generálově pevnosti rozšířit ve zradu.

Nakonec Appah Ráo zavrtěl hlavou, zvedl ruku a kývl na svůj doprovod. Jeden z mužů u vchodu k němu přiběhl a poklekl vedle něj. Byl to překvapivě hezký mladík, černovlasý, s jemným podlouhlým obličejem, výraznými rysy a vyzývavýma očima. Podobně jako Appah Ráo měl tuniku zdobenou tygřími pruhy a u boku šavli se zlatým jílcem. „To je Kunwar Singh,“ představil generál mladého muže. „Syn mého bratrance,“ vysvětlil ledabyle, jako by chtěl naznačit, že jinak mezi nimi nic není, „a velitel mých osobních strážců.“

McCandless pohlédl Kunwaru Singhovi do očí. „Konejte svou službu poctivě, příteli. Život vašeho pána má velkou cenu,“ řekl. Mladík se usmál a pak, na znamení od Appaha Ráa, vytáhl-li zpod tuniky arch papíru stočený do ruličky. Rozvinul ho na zemi a zatížil rohy pistolí, nožem, hrstí olověných kulí a lampou. McCandless se naklonil dopředu. Byla to mapa a zobrazovala velký ostrov na řece Kávérí, na němž bylo vybudováno hlavní město Típúovy říše Seringapatam. Město, nebo spíš pevnost, leželo na západním cípu ostrova, zatímco za jeho hradbami na východě se rozkládaly zahrady, předměstí, Típúův letní palác a mauzoleum, v němž byl pohřben obávaný Haidar Alí.

Appah Ráo vytáhl z pochvy u pasu nůž a ukázal jeho hrotem na severní břeh, za nímž protékalo hlavní rameno řeky. „V tomto místě překročil řeku generál Cornwallis,“ řekl. „Ale od té doby tam bylo

opevnění zesíleno. Poradil nám to jistý Francouz. Na hradbách jsou nová děla, stovky děl, plukovníku, nepřeháním. Tipuje zblázněný do děl a do raket. Má tisíce metačů raket a obrovská skladiště plná zbraní. Všechno tohle," přejel špičkou nože po obvodu hradby, která se táhla podél řeky, ,je přestavěno, posíleno a vybaveno palebnými posty děl a raket."

„My máme taky děla," ozval se McCandless. Appah Ráo na jeho poznámku nereagoval a ukázal nožem na západní křídlo hradby, která se tyčila nad Jižní Kávérí, bočním ramenem řeky. „V tuhle roční dobu je v těchto místech řeka mělká," pokračoval. „Krokodýli se stahují do hlubších míst a člověk může tok přebrodit, aniž si namočí kolena. A až vaše armáda dojde k Seringapatamu, uvidíte, že tenhle úsek hradeb," znovu ukázal na západní část opevnění, „nebyl zesílen. Hradba je v něm postavená z nepálených hliněných cihel, navíc narušených dešti. Na první pohled se zdá, že to je slabé místo obrany, a vy budete v pokušení zaútočit právě zde. Ale nedělejte to, protože Típú chce, abyste se právě tady pokusili o zteč." Na mapě se objevil brouk a lezl podél linie, která vyznačovala západní hradbu. Appah Ráo ho jemně odsunul pryč. „A tady je další zeď," ukázal, „nová, skrytá za tou poškozenou. Jakmile by se vaši lidé dostali přes tu první, ocitli by se v pasti. Zde," namířil hrot nože na baštu, jež spojovala vnější a vnitřní val, „bývala dříve brána, která umožňovala přístup k vodě. Ale taje dnes zazděná a uvnitř jejího tunelu se nachází stovky liber střelného prachu. Ve chvíli, kdy by se vaši lidé dostali do pasti mezi dvěma zdmi, o které jsem mluvil, by Típú dal tuto obrovskou nálož odpálit." Appah Ráo se podíval na Skota. „Stovky liber střelného prachu, plukovníku, a to všechno čeká na vás. A jestliže budete odraženi, další útok před příchodem monzunu už podniknout nestihnete. Potom deště rozvodní řeku a cesty se změní v bahniště a to vás donutí ustoupit a celou cestu zpátky do Madrásu vás bude pronásledovat a napadat sultánova jízda. Tohle je Tipúův plán, jak vás porazit."

„Takže můžeme zaútočit odkudkoliv, jen ne od západu, že?"

„Odkudkoliv, jen ne od západu," potvrdil Ráo. „Ta nová, vnitřní zeď," ukázal nožem na mapu, „se táhne až k severnímu křídlu a dál podél něj. Ostatní úseky," dotkl se jižní a východní hradby, „vypadají

pevnější, ale nedejte se tím oklamat. Západní křídlo hradeb je past, a jestliže do ní spadnete, bude to váš konec.“ Odstranil zátěže v rozích a nechal mapu, aby se svinula. Potom odkryl plamen McCandlessovy lampy a svitek nad ním podržel. Papír vzplanul a jasně ozářil reliéfy na zdech svatyně. Všichni tři muži pozorovali, jak se papír v plamenech kroutí a mění v popel.

„Odkudkoliv, jen ne od západu,“ opakoval Appah Ráo a pak, po krátkém zaváhání, zvedl měšec se zlatými mincemi. „Všechno to předám rádžovi,“ prohlásil. „Já si nenechám nic.“

„Ani jsem to nepředpokládal,“ řekl McCandless. „Vám patří mé díky, generále.“

„Nechci vaše díky. Chci, aby se rádža vrátil tam, kam patří. A jestliže mě zklamete, bude mít vy, Angličané, nového nepřítele.“

„Já jsem Skot.“

„Přesto budete mým nepřítelem,“ řekl pevně Appah Ráo. Vykročil k východu, ale na prahu se zastavil a ohlédl se. „Vyřiďte generálovi, že ho žádám, aby vaši vojáci byli k obyvatelům města ohleduplní.“

„Vyřídím to generálu Harrisovi.“

„Potom se budu těšit na setkání s vámi v Seringapatamu,“ řekl vážným hlasem Appah Ráo.

„Se mnou a s tisíci dalšími,“ řekl McCandless.

„S tisíci…,“ opakoval Appah Ráo téměř posměšným tónem. „Můžete mít tisíce vojáků, plukovníku, ale Típú má tygry.“ Otočil se a následován Kunwarem Singhem vyšel ven a zmizel ve tmě.

McCandless spálil kopii Bonapartova dopisu, počkal ještě asi půl hodiny a pak, stejně tiše, jako do chrámu vstoupil, ho zase opustil. Měl před sebou cestu ke svému doprovodu, potom několik hodin spánku a nakonec návrat s nesmírně cennou zprávou k čekající armádě.

V tu noc spalo jen málo vojáků třiatřicátého pluku, neboť ve všech přetrvávalo vzrušení z boje a euforie z toho, jak drtivě porazili obávané sultánovo vojsko. Někteří propili svou kořist v araku, a ti usnuli brzy, ale zbývající posedávali kolem ohňů, vyprávěli si, co kdo dělal, a nechávali odeznít nahromaděné napětí. Pro většinu z

nich to byla první bitva a na jejím omezeném základě si vytvářeli obraz války a vlastního hrdinství.

Mary Bickerstaffová seděla vedle Sharpa a trpělivě poslouchala. Byla zvyklá na historky vojáků a dokázala poznat, kdo z nich své hrdinské skutky zveličuje a snaží se předstírat, že se ho hrůzy všech těch mrtvých a zraněných nedotýkají. Sharpe mlčel. Po tom, co se vrátil od kapitána Morrise se slibem, že kapitán požádá majora Shee o povolení sňatku, cítila Mary, že je myšlenkami jinde a všechny ty řeči kolem sebe poslouchá jen na půl ucha, i když se snažil tvářit, že se baví a slaví vítězství jako ostatní. „Co je s tebou?“ zeptala se ho po nějaké době.

„Ale nic, děvče,“ odbyl ji.

„Děláš si starosti s kapitánem Morrisem?“

„Jestli řekne, že to nejde, zajdeme za majorem Shee sami,“ odpověděl Sharpe s přesvědčením, že všechno dobře dopadne, i když si tím vůbec nebyl jistý. Morris byl mizera a Shee zase opilec, takže si nemohl být jistý ničím. Měl sice představu, že velitel třiatřicátého pluku plukovník Arthur Wellesley je rozumný chlap, ale Wellesley byl dočasně jmenován jedním ze dvou zástupců velitele armády a vyřizování běžných plukovních záležitostí nechal svým podřízeným. „Neboj se, to povolení dostaneme,“ řekl Mary.

„Tak co ti dělá těžkou hlavu?“

„Říkal jsem ti, že nic.“

„Jsi úplně někde jinde, Richarde.“

„Rád bych byl,“ řekl po kratším zaváhání.

Mary mu pevněji sevřela prsty a přitiskla se k němu. „Co to má znamenat?“ zeptala se šeptem. „Že chceš utéct?“

Odsunul se dál od ohně, aby spolu mohli mluvit, aniž je někdo uslyší. „Musí existovat lepší život, než je tenhle, drahá moje,“ řekl.

„Ne, Richarde, nedělej to!“ vyhrkla, ale přitom ho pohladila po tváři. Kdosi si toho všiml a zatleskal jí, což vyvolalo další pochvalné výkřiky. Ona si toho ale nevšímala. „Chytnou tě, Richarde,“ zašeptala naléhavě. „Chytnou tě a zastřelí.“

„Nechytnou, když utečeme dost daleko.“

„My dva?“ zeptala se nejistě.

„Ano. Chci tě s sebou, děvče.“

Znovu ho vzala za ruku a pevně ji sevřela. „Poslouchej mě," sykla. „Snaž se stát seržantem, pak to budeš mít jednodušší. Možná bys to mohl dotáhnout až na oficíra. Nesměj se, Richarde! Vím, že to jde. Pan Lambert v Kalkatě postoupil z vojína na seržanta, a pak ho dokonce povýšili na praporečníka."

Sharpe se na ni usmál a zase on jí přejel prsty po tváři. „Mluvíš hlouposti, Mary. Mám tě rád, ale to, co říkáš, jsou bláboly. Jak se můžu stát důstojníkem, když neumím ani číst?"

„Já bych tě to naučila."

Sharpe na ni překvapeně pohlédl. Netušil, že Mary umí číst, a teď ho tím trochu znervóznila. „Žádnej důstojník ze mě nikdy nebude," řekl. „Jsou to povýšenci a mizerové, všichni."

„Ale seržantem by ses mohl stát," trvala na svém, „a dobrým. Jen, prosím tě, neutíkej. Všechno, jen ne dezerci."

„Hrome, co to tu máme za dvě hrdličky?" přerušil je posměšný hlas seržanta Hakeswilla. „Ale stejně je to krása, když se člověk dívá, jak se dva cukrujou, co?" pokračoval. „Skoro začínám věřit, že ještě existuje opravdová láska."

Oba se od sebe trochu odtáhli a pohlédli na seržanta, který se protlačil kruhem kolem ohně a zamířil k nim. „Chci s váma mluvit, Sharpe," řekl, když se dostal na jejich stranu. „Mám pro vás zprávu." Pak se obrátil k Mary a dotkl se prsty klobouku. „Ale pro vás ne, madam. Je to mužská věc, paní Bickerstaffová. Vojenská záležitost. Nic pro bibbis. Pojďte, Sharpe. Nemám čas celou noc." Otočil se a razil si cestu mezi vojáky pryč. „Mám pro vás zprávu," řekl znovu Sharpovi, který ho následoval. „A dobrou, chlapče, dobrou."

„Můžu se oženit?" zeptal se dychtivě Sharpe.

Hakeswill na něj vrhl přes rameno zlomyslný úsměv a vedl ho dál k řadám uvázaných důstojnických koní. „Sakra, proč se takovej mladík jako vy hrne do ženění? Proč se vázat na jednu bibbi? Navíc na vdovu, na použitý zboží? Přesně tohle Mary Bickerstaffová je, nic jinýho. Použitý zboží, který zbylo po jiným mužským. Měl byste se ho zbavit, chlapče. Rozhlídněte se kolem sebe a užijte si toho, že jste ještě pořád mladej." Hakeswill se protáhl mezi koňmi, zastavil se ve stínu a obrátil se k Sharpovi. „Řekl jsem, že mám pro vás dobrou

zprávu, Sharpe. A ta zní, že se vám ženitba nepovoluje. A chcete vědět proč, chlapče?“

Sharpe si uvědomil, že se jeho naděje hroutí. V tuhle chvíli nenáviděl Hakeswilla víc než kdy jindy, ale hrdost mu velela, aby to na sobě nedal znát – ani nenávist k tomu parchantovi, ani zklamání. „Proč?“ zeptal se.

„Řeknu vám proč, Sharpe,“ zašklebil se Hakeswill. „Ale zůstaňte stát, chlapče! Když s váma mluví seržant, tak budete stát. A v pozoru! Tak je to lepší, chlapče. Trochu respektu vám neuškodí, to se sluší k seržantovi.“ Znovu se ušklíbl a ve tváři mu zacukalo. „Tak vy chcete vědět, proč vám to nepovolili, chlapče? Protože si nepřeju, abyste si ji vzal, Sharpie. Proto! Nechci, aby si tu malou Mary Bickerstaffovou vzal kdokoliv – ani vy, ani já, ani sám anglickej král, Bůh mu žehnej.“ Mluvil a přitom obcházel Sharpa jako šelma a tloukl násadou halapartny do země. „A víte proč to nechci, chlapče?“ pokračoval, když se před Sharpem zastavil a pohlédl mu zblízka do očí. „Protože tahle Mary Bickerstaffová je bibbi, Sharpie, která má v sobě něco víc než obyčejná bibbi. V tom je její budoucnost, chlapče.“ Oplzle se usmál, jako by předpokládal, že Sharpovi musí být jasné, co má na mysli, ale pak opět otevřel ústa a jeho úsměv se zkřivil v škleb. „Znáte Naiga, ne? Ohavu Naiga? Odpovězte mně, chlapče!“

„Slyšel jsem o něm,“ řekl Sharpe.

„Tlustej parchant to je, Sharpie. Tlustej a bohatej. Jezdí na slonu jako ňákej maharádža, ten prevít, a má tucet zelených stanů. Je to jeden z tý pakáže, která se táhne za vojskem, Sharpie, a je bohatej, jak jen může člověk bejt bohatej. Bohatší, než kdy budete vy, Sharpie. A víte proč? Protože Ohava Naig poskytuje oficírům ženy. Proto! A teď nemluvím o těch nevábných courách, ušmudlaných, který ty ostatní barbaři prodávaj vám, obyčejnejm vojákům. Mluvím o pěkných vábných ženách, Sharpie. Vááábných,“ protáhl, „k nakousnutí. A Ohava jich má spoustu, celý stádečko drahých děvek, Sharpie, a vozí je s sebou v těch svých uzavřených maringotkách s barevnýma záclonkama. Jsou plný těch kurtizán pro ofícíry, tlustých, hubených, tmavých, světlých, špinavých, čistých, vysokých, malých, prostě všechny druhy a každá pěknější, než si vůbec dovedete

představit, Sharpie. Ale žádná není tak pěkná a tak bílá jako naše malá Mary Bickerstaffová, a jestli je něco, po čem anglickej důstojník daleko od domova občas zatouží, tak po pěkným bílým ženským masíčku. A přesně na tohle dostal chuť kapitán Morris, Sharpie, náramnou chuť, a pište si, že není sám. Všichni jsou už nasycený tmavýho masa, Sharpie. A co teprve indický oficíři! Naig mně řek, že jsou ochotný zaplatit měsíční gáži za bílou. Chápete mě, Sharpie? Myslím, že si rozumíme, ne?“

Sharpe neodpověděl. Mlčel a sbíral v sobě veškeré sebeovládání, kterého byl schopen, aby toho parchanta neudeřil. A seržant Hakeswill to věděl a vysmíval se jeho bezmocnosti. „No tak, Sharpie…, prašťte mě,“ dráždil ho, a když se Sharpe nehýbal, naklonil se k němu ještě blíž a smál se mu do očí. „Rád byste, ale nemáte na to kuráž, co?“

„Jednou na to dojde,“ zamumlal Sharpe vztekem bez sebe. „Až k tomu bude lepší příležitost.“

„Lepší příležitost! To jsou věci!“ Hakeswill se zachichotal a znovu začal Sharpa obcházet. „Udělali jsme spolu dohodu…, Ohava a já. Jsme jako bratři, jako rodný bratři. Rozumíme jeden druhýmu a Ohava je celej blázen do tý vaší Mary. Ne zamilovanej, to ne, ale ví, že mu přinese profit. A já z něj budu mít podíl.“

„Mary zůstane se mnou, seržante, vdaná nebo nevdaná,“ řekl Sharpe pevně.

„Proboha, Sharpie, vy jste mně nerozuměl? Poslouchal jste mě? Já a Ohava Naig jsme udělali obchod. Zapili jsme to, a nejen arakem, ale i pořádnou džentlmenskou brandy. Já mu dám malou Mary Bickerstaffovou a on mně za to dá polovinu toho, co mu ta holka vydělá. Samozřejmě že mě bude šidit, s tím počítám, že mě bude šidit, ale ona určitě vydělá tolik, že na tom nesejde. Ta vaše Mary nemá na výběr, Sharpie. Prostě ji dám za pochodu chytit a předám ji jednomu z Ohavových lidí. Jednomu z těch jeho pacholků. Ty si ji vemou do parády a naučej ji poslouchat, a za pár dnů bude dělat, co se jí řekne. Tak to na tomhle světě chodí, Sharpie, a jestli se vám to nelíbí, jak tomu chcete zabránit? To mně teda řekněte, chlapče. Chcete mně zaplatit víc, než budu mít od Naiga?“ Zastavil se před Sharpem, chvíli čekal na odpověď, a když se jí nedočkal, posměšně

zakroutil hlavou. „Jste chlapeček, kterej se plete do her dospělých, Sharpie, a budete prohrávat, dokud z vás nevyroste muž. Nebo se cejtíte jako muž, abyste na mě zvedl pěsti? A srazil mě k zemi? A tvrdil potom, že mě ve tmě kopl kůň? Můžete to zkusit, Sharpie, ale pochybuju, že k tomu najdete odvahu. Na to ještě nejste dost muž, co?“

„Srazím vás, seržante, a půjdu na bičování. Nejsem hlupák.“

Hakeswill se teatrálně rozhlédl doleva i doprava. „Nikdo nikde, jen my dva, Sharpie. Pěkně v ústraní.“

Sharpe se musel přemáhat, aby nepodlehl touze vyhovět mu. „Nejsem hlupák,“ řekl znovu a dál stál strnule v pozoru.

„Ale jste, chlapče. A náramnej. Copak nerozumíte? Nabízím vám způsob, jak tu věc mezi náma vyřídit. Jako chlapi. Kašlete na oficíry, jsme tu jen já a vy, Sharpie, dva vojáci. A vojáci řešej svý spory bojem, jak se praví v Písmu. Tak se dejte do toho, chlapče, ať vidím, že jste chlap. Vyřídíme to mezi sebou řádným bojem a já vám zaručuju, že když mě porazíte, můžete si tu svou Mary nechat.“ Odmlčel se a vyzývavě se šklebil Sharpovi do očí. „Slibuju vám to, Sharpie. Povedeme férovej boj a vyřešíme jím náš spor. Jenže vy si netroufáte, co? Nejste muž, jste jen chlapec.“

„Neskočím vám na vaše triky, seržante,“ řekl Sharpe.

„To nejsou žádný triky, chlapče,“ zavrčel Hakeswill chraptivě. Ustoupil o dva kroky od Sharpa, otočil halapartnu a zarazil ji hrotem do země. „Počítám, že bych vyhrál já, Sharpie. Už mám něco za sebou. Vím, jak se vede boj muže proti muži. Možná jste vyšší, a možná dokonce silnější, ale nejste tak rychlej jako já a tak záludnej. Vymlátím z vás duši, a až to s váma skončím, věrnu malou Mary do Ohavovýho stanu a začnu na ní vydělávat peníze. Ale jestli vyhrajete vy, tak mně to překazíte. Porazte mě, chlapče, a já vám zaručuju na svou čest vojáka, že přesvědčím kapitána Morrise, aby vám vymoh svolení k sňatku. Máte na to mý slovo, chlapče. Slovo vojáka.“ Znovu čekal na odpověď. „Jenže vy nejste voják,“ zavrčel pohrdlivě, když se ani teď Sharpe nepohnul a mlčel. „Nemáte odvahu!“ Náhle přikročil k Sharpovi a tvrdě ho udeřil dlaní přes tvář. „Jste zbabělý štěně! Miláček poručíka Lawforda. Možná proto nemáte kuráž bít se za tu svou Mary.“

Tou poslední urážkou konečně dosáhl svého. Sharpe ho udeřil. Rychle a tvrdě. Nejdřív pěstí do břicha, a když se seržant zlomil v pase, narovnal ho dalším úderem do tváře, kterým mu rozbil nos. Ale to mu nestačilo. Jeho hněv se uvolnil a už se nedal zadržet. Vyrazil proti otřesenému seržantovi kolenem, a když stačil uhnout, chytil ho za mastný uzel vlasů a chystal se jím smýknout o zem. Vtom se za ním ozval výkřik.

„Stráž!“ zvolal kdosi. „Stráž!“

„Panebože!“ Sharpe okamžitě seržanta pustil, otočil se a uviděl kapitána Morrise. Stál hned za řadou uvázaných koní a vedle něj ještě praporečník Hicks.

Hakeswill se po Sharpově úderu sesul k zemi, ale teď se opřel o zabodnutou halapartnu a s její pomocí namáhavě vstal. „Napadl mě, pane, ten… mizera.“ Seržant skoro nebyl schopen po ráně na žaludek mluvit. „Zbláznil se, pane. Přeskočilo mu a vrhl se na mě.“

„Nic se nebojte, seržante. Já a Hicks jsme to viděli,“ řekl Morris. „Přišli jsme zkontrolovat koně, je to tak, Hicksi?“

„Ano, pane,“ přikývl praporečník Hicks. Byl to menší mladík, velmi snaživý, který nikdy neodporoval nadřízeným. Kdyby Morris, tvrdil, že mraky se dělají ze sýra, Hick by stál v pozoru, krčil by nos a přísahal by, že cítí čedar. „Byl to jasný případ nevyprovokovaného napadení, pane,“ prohlásil praporečník.

„Stráže!“ houkl znovu Morris. „Sem, ke mně!“

Hakeswillovi tekla po tváři krev, ale přesto se zmohl na úsměv. „Konečně jsem vás dostal, Sharpie,“ řekl tiše. „Konečně! A teď vás čeká bič.“

„Bastarde mizernej!“ odpověděl stejně tiše Sharpe a náhle ho napadlo, že musí uprchnout. Horečně uvažoval, jakou má šanci zmizet ve tmě. Vtom však zaslechl cvaknutí natahovaného kohoutu a uviděl, že Hicks drží pistoli. Šance na útěk byla mizivá.

Vzápětí přiběhl udýchaný seržant Green se čtyřmi muži ve stráži a Morris odtlačil koně stranou, aby mohli projít. „Odveďte vojína Sharpa a zavřete ho,“ řekl Greenovi. „A dobře ho hlídejte. Napadl seržanta Hakeswilla, Hicks a já jsme svědci. Praporečníku Hicksi, běžte to zapsat.“

„Ano, pane. Velmi rád, pane," vyhrkl praporečník dychtivě, ale z toho, jak polykal hlásky, bylo zřejmé, že pil.

Morris pohlédl na Sharpa. „Půjdete před vojenský soud, Sharpe," řekl a znovu se obrátil ke Greenovi, který se dosud nepohnul, aby splnil jeho rozkaz. „Tak bude to!" vyštěkl kapitán.

„Ano, pane," řekl Green a postoupil dopředu. „Jdeme, Sharpie."

„Nic jsem neudělal, seržante," pokusil se protestovat Sharpe.

„Pojďme, chlapče. Nějak se to vyřeší," řekl Green tiše, vzal Sharpa za loket a vedl ho pryč. Hicks šel s nimi, potěšený tím, že ho Morris pověřilo sepsáním obvinění.

Morris počkal, až eskorta s vězněm zmizí z doslechu, a pak se na Hakeswilla zazubil. „Byl rychlejší, než jste si myslel, co, seržante?"

„Je to ďábel, zatracenej ďábel, pane. Podívejte, jak mně rozbil nos." Opatrně se pokusil chrupavku narovnat a z krvácejícího nosu se ozvalo ošklivé křupnutí. „Ale ta jeho ženská je vaše."

„Už dnes?" zeptal se dychtivě kapitán.

„Dnes ne, pane," odpověděl Hakeswill tónem, který naznačoval, že považuje kapitánovu nedočkavost za projev pošetilosti. „Teď budeme mít dost práce v rotě s Sharpovým zatčením, pane, a kdybysme ještě odvedli jeho bibbi mohlo by k něčemu dojít. Polovina lidí je opilá. Ne, pane, musíte počkat, až toho mizeru Sharpa zbičujou k smrti. Pak budou všichni jako beránci. Jako beránci, říkám vám. Znám to, takhle působí bičování na mužstvo. Uklidní je to, uvidíte. Buďte trpělivej, během dvou dnů se to vyřeší."

Morris sebou trhl, když se Hakeswill znovu pokusil narovnat si nos. „Raději s tím zajděte za panem Micklewhitem, Hakeswille," poradil mu.

„Ne, pane. Žádnýmu doktorovi nevěřím. Obracím se na ně jen se syflem. Nějak si to upevním a za pár dní to bude v pořádku. Mimochodem, nej lepší medicínou pro mě bude, když uvidím, jak bičujou Sharpa. Počítám, že ho to nemine. Dlouho čekat nebudete, pane, za to vám ručím."

Morrisovi se moc nelíbil Hakeswillův důvěrný tón a rozhodl se raději odejít. „V tom případě vám přeju dobrou noc, seržante," řekl odměřeně.

„Díky, pane, díky. A to samý přeju já vám, pane. A taky příjemný sny,“ zasmál se seržant. „Tak příjemný, jak jen můžou bejt, pane.“

Protože Sharpie to měl spočítané.

KAPITOLA 3

Plukovník McCandless se probudil ve chvíli, kdy se úsvit dotkl okraje světa svým ohněm a jeho karmínová zář se odrazila od spodního okraje dlouhého mraku, jenž se táhl nad východním obzorem jako pruh kouře po salvě z mušket. Byl to jediný mrak na jinak jasné obloze. McCandless stočil přikrývku do ruličky, upevnil ji za zadní rozsochu sedla a potom si vypláchl ústa vodou. Koně, přivázaného k nedalekému stromu, nechal celou noc osedlaného pro případ, že by hrozilo nějaké nebezpečí. Jeho doprovod, sestavený z šesti vybraných mužů čtvrté domorodé kavalerie, nepotřeboval žádné rozkazy. Všichni věděli, co mají dělat. Zazubili se na něj na pozdrav, sbalili si přikrývky a připravili si nuznou snídani ze sušených čočkových a rýžových placek, které zapíjeli teplou vodou z polní láhve. Totéž s nimi jedl i McCandless. Ráno si rád vypil šálek čaje, ale dnes se neodvažoval rozdělat oheň, aby neupoutali pozornost dotěrných hlídek sultánovy lehké kavalerie, které křižovaly krajem. „Dnes bude horký den, sahibe," poznamenal Havildar.

„Tady jsou všechny dny horké," odpověděl McCandless. „Od příchodu do Indie jsem nezažil jediný chladný den." Chvíli přemýšlel a pak dospěl k závěru, že musí být čtvrtek osmadvacátého března. To ve Skotsku dnes bude chladno, napadlo ho a na chvíli pomyslel na Lochaber a představil si sníh ležící hluboko v Glen Scaddle a ledovou obrubu pobřeží zálivu. Třebaže ten obraz viděl naprosto jasně, už si ani neuměl vybavit, jaký je to vlastně pocit, když je člověku zima. Byl z domova příliš dlouho, tak dlouho, že si někdy říkal, jestli by byl ještě vůbec schopen se do Skotska vrátit natrvalo. V Anglii by určitě nechtěl žít, zvlášť ne v Hampshiru, kde bydlela se svým nedůtklivým manželem jeho sestra. Harriet na něj neustále

naléhala, aby, až odejde do výslužby, se usadil u nich, v Hampshiru, protože ve Skotsku už nemají žádné příbuzné. A její manžel prý má malý domek, který by mu na sklonku života úplně stačil. Jenže McCandless neměl nejmenší chuť na měkkou a kyprou anglickou krajinu, stejně jako neměl chuť trávit dny, které mu v životě zbudou, vedle své měkké a kypré sestry. Harrietin syn a McCandlessův synovec William Lawford byl – přestože už zapomněl na své skotské předky – slušný a sympatický mladík, ale mladý William nyní taky sloužil v armádě, dokonce zde, v Maisúru. Takže jediného příbuzného, kterého si McCandless oblíbil, měl nablízku, a to jen posílilo jeho nechuť k návratu do Hampshiru. Ale co Skotsko? Často o tom snil, že se tam vrátí, i když pokaždé, když se naskytla příležitost přijmout od Východoindické penzi a odplout do své rodné země, si vždy našel nějakou nedokončenou práci, která ho znovu zdržela v Indii. Ale příští rok, sliboval si, léta Páně 1800, to bude ta správná doba k návratu domů, i když, po pravdě řečeno, přesně tohle si říkal v posledních deseti letech každý rok.

Sedm mužů odvázalo koně a vyšvihlo se do sedel. Členové plukovníkova doprovodu byli ozbrojeni kopími, šavlemi a pistolemi, zatímco McCandless měl těžký dvouruční meč, jezdeckou pistoli a v pouzdru, zavěšeném u sedla, karabinu. Ještě jednou pohlédl na vycházejí slunce, aby se zorientoval, a pak vyrazil se svými lidmi k severu. Neřekl jediné slovo, ale těmto mužům žádné rozkazy dávat nemusel. Věděli dobře, že musejí být na každém kroku ve své zemi ve střehu.

Protože tohle byl Maisúr, stát položený na náhorní rovině v jižní části Indie, a kam jen jezdci dohlédli, viděli zemi, jíž vládl sultán Típú. Vlastně se nyní nacházeli v srdci Típúovy říše, v úrodné planině s mnoha osadami, políčky a vodními rezervoáry, která však byla teď, když přes ni táhlo britské vojsko a ustupující sultánova armáda, poznamenána morovou ránou války. McCandless viděl šest sloupů kouře, jež stoupaly z míst, kde Típúovy jízdní oddíly zapálily sýpky, aby se jich nemohli zmocnit Britové. Všechny vodní nádrže byly otráveny, dobytek odehnán na západ a všechny sklady vyprázdněny, což nutilo britské a haidarábádské vojsko, aby všechny zásoby vezli s sebou v těžkopádných vozech tažených voly.

McCandless měl podezření, že včerejší krátkou a nerovnou bitvou se Típú pouze pokusil odlákat doprovodné oddíly nepřítele od těchto životně důležitých zásob. Zřejmě chtěl, aby vyrazily na pomoc pěchotě, takže by vozy s obilím, rýží a solí zůstaly bez ochrany a mohl je pak napadnout svými obávanými jezdci. Britové však na tuto léčku nenaletěli, a to znamenalo, že těžkopádný postup vojsk pod velením generála Harrise bude zřejmě pokračovat do té doby, než dorazí k Seringapatamu. A pak je budou čekat dva měsíce zkrácených přídělů a spalujících veder, než přijde monzun. McCandless však předpokládal, že tato doba bude bohatě stačit, aby spojenecká vojska udělala svou práci, zvlášť když se Britové brzy dozví, jak se vyhnout Típúově pasti v podobě slabé západní hradby.

Opatrně projížděli hájkem korkových dubů, vděčni za stín vrhaný jejich tmavě zelenými listy. Na jeho okraji se McCandless zastavil, aby se rozhlédl. Krajina se pozvolna svažovala do údolí, kde pracovalo několik desítek lidí na rýžových polích. Údolí leželo dost daleko od linie postupu Britů, aby tito vesničané mohli doufat, že o své zásoby jídla a vody nepřijdou. Na západ od rýžových polí se rozkládala vesnice, kde bylo vidět další lidi, kteří pracovali na malých zahrádkách kolem domů, a McCandless věděl, že jakmile se svým doprovodem vyjede ze skrytu háje, budou brzy spatřeni. Pochyboval však, že někdo z vesničanů bude zkoumat, kdo je těch sedm cizích mužů na koních. Prostí lidé Maisúru se stejně jako vesničané všech indických států vyhýbají neznámým vojákům v naději, že se ti zase vyhnou jim. Na vzdáleném konci rýžových polí se táhly plantáže mangovníků a datlových palem a za nimi se zvedal holý vrch. McCandless ho hodnou chvíli pozoroval a pak, spokojen, že nablízku nejsou žádní nepřátelé, vyjel z úkrytu.

Jakmile je lidé na rýžových polích uviděli, okamžitě začali utíkat ke svým domkům. McCandless uhnul na východ, aby jim ukázal, že je nemíní ohrožovat, a pobídl svou klisnu do klusu. Jeli podél plantáže pečlivě udržovaných morušovníků, které zaváděl Típú s úmyslem prosadit, aby se hlavním průmyslovým odvětvím v Maisúru stalo spřádání hedvábí. Později, když se dostali níž do údolí, rozjel se McCandless v čele skupiny cvalem. Slyšel, jak za ním duní

kopyta a cinkají řetízky postrojů a pochev jeho doprovodu. Sjeli ze svahu, přebrodili úzký potok, který stékal z rýžových polí, a začali pozvolna stoupat k plantáži datlových palem.

A pak náhle zpozoroval mezi mangovníky záblesk.

Instinktivně otočil koně proti slunci a zaťal mu do boků ostruhy. Ještě se ohlédl v naději, že to byl pouze optický klam, něco, co nic neznamená, ale místo toho uviděl, že zpoza stromů se vyřítili jezdci v tunikách s tygřími pruhy. Bylo jich nejméně deset, ale McCandless neměl čas je počítat, protože znovu a znovu vrážel koni ostruhy do slabin a ujížděl šikmo svahem k vrcholu kopce.

Jeden z pronásledovatelů vystřelil a ozvěna rány se nesla údolím. Kule minula cíl, ale McCandless si nemyslel, že výstřel měl někoho zasáhnout. Předpokládal, že to byl spíš signál jiné skupině jezdců, která se vyskytuje někde v blízkosti. Možná vteřinu nebo dvě uvažoval, zda by nebylo lepší otočit a zaútočit na pronásledovatele, ale vzápětí tu myšlenku zavrhl. Šance byly příliš malé a zpráva, kterou nesl, příliš důležitá, aby mohl riskovat šarvátku. Takže jediným východiskem se zdál útěk. Sáhl do pouzdra u sedla a vytáhl karabinu. Těsně před vrcholem kopce se opět ohlédl a usoudil, že má naději pronásledovatelům uniknout. Na hřebeni se před ním rozprchlo stádečko koz. Znovu se ohlédl. Měl takový náskok, že mohl odbočit k severu, aniž by ho pronásledovatelé viděli a pokusili se mu nadjet. Před ním ležel rozlehlý úsek otevřené krajiny s roztroušenými stromy a za ním bylo vidět hustý les, který skýtal naději, že se v něm může svým pronásledovatelům ztratit. „Leť, holka!“ křikl na klisnu a pohledem za sebe se přesvědčil, že jeho lidé jsou hned za ním. Z čela mu kapal pot, pochva s mečem ho tloukla do boku, ale silná klisna teď letěla jako vítr, až mu kilt divoce povlával kolem boků.

Nebylo to poprvé, co prchal před pronásledovateli. Jednou takhle ujížděl celý den, od samého rána do soumraku, aby unikl bandě ozbrojených příslušníků válečnického kmene Mahratta, a klisna přitom ani jednou neklopýtla. V celé Indii, a to v jeho případě znamenalo na celém světě, neměl McCandless lepšího přítele než tohoto koně. „Leť, holka!“ zvolal znovu a opět se ohlédl. A právě v tom okamžiku zaslechl Havildarův varovný výkřik. Otočil se a

uviděl, že z lesa na severu, od něhož si sliboval záchranu, se vynořila další velká skupina jezdců.

Mohlo jich být padesát až šedesát a jeli přímo proti němu. McCandless strhl klisnu k východu a vzápětí si uvědomil, že ti původní jezdci, před nimiž prchal, byli zřejmě jen zvědové tohoto velkého jízdního oddílu, a že když před nimi ujížděli, cválali přímo proti hlavnímu voji nepřátel. Nyní opět mířil k vycházejícímu slunci, ale v tom směru neviděl žádnou možnost úkrytu, přičemž kopyta koní pronásledovatelů už duněla za jejich zády nebezpečně blízko. Znovu tedy odbočil, tentokrát k jihu, v naději, že najde nějaký úkryt v údolí za kopcem. Vtom směrem od pronásledovatelů zazněla salva výstřelů.

Jedna z kulek zasáhla jeho klisnu. Byla to náhoda, výstřel vypálený v plném cvalu, který by šel v devadesáti devíti případech ze sta pánubohu do oken, ale tahle kulka skončila v zadku zvířete a McCandless to okamžitě poznal. Plácl klisnu do boku pažbou karabiny a zvíře se pokusilo zrychlit, ale bolest mu to nedovolila. Klisna zaržála, zakolísala v běhu, ale stále se snažila pokračovat. Pak ji ale přestaly poslouchat zadní nohy a po několika metrech nekoordinovaného běhu se v oblaku prachu zřítila k zemi. McCandless v posledním okamžiku vytrhl nohy z třmenů a ještě stačil zahlédnout, že se ho Havildar snaží zachytit. Pozdě. Skot se roztáhl na zemi, rychle se odvalil od zmítajícího se koně a pak křikl na Havildara, aby ujížděl pryč. Jenže všichni členové jeho doprovodu přísahali, že ho budou chránit, a místo aby se snažili uprchnout, otočili se a Havildar je vedl přímo proti blížícím se nepřátelům.

„Vy hlupáci!“ křičel na ně plukovník. Stateční hlupáci, ale přesto hlupáci, pomyslel si. Byl potlučený, ale jinak se zdálo, že zůstal nezraněn. Zato jeho věrná klisna umírala. Stále se však pokoušela zvednout se na přední nohy a ržála, jako by nemohla pochopit, co se jí stalo se zadníma nohama. Anebo to bylo bolestné ržání. V každém případě McCandless věděl, že už nikdy nebude uhánět jako vítr, a tak jí poskytl poslední přátelskou službu – sklonil se k ní, políbil ji na nos, potom jí stáhl uzdou hlavu k zemi a vpálil jí kuli z pistole do čela kousek nad oči. Tělo sebou ještě párkrát zaškubalo a pak zůstalo bez hnutí ležet.

Mezitím vjel Havildarův malý oddíl v plném trysku do menší skupiny pronásledovatelů a rozprášil ji. Dva Maisúřané skončili s kopími v břichu a další dva byli sraženi šavlemi. Vzápětí se však na bojiště přiřítil hlavní nepřátelský houf a poměr sil se rázem obrátil. Havildar projel předními řadami jejich uskupení, zabil jednoho z nepřátel, ale přišel o kopí, které zůstalo v jeho těle. Přesto obrátil koně, tasil meč a chystal se znovu vrhnout do bojové vřavy, v níž se zoufale bránili jeho druhové, když vtom zaslechl McCandlessův výkřik. „Ujeď, Havildare! Ujeď!“ křičel plukovník a ukazoval na sever. Havildar sice nemohl předat životně důležitou zprávu, kterou McCandless získal od Appaha Ráa, neboť ji neznal, ale přesto bylo důležité, aby informoval britské velení o tom, že plukovník padl do zajetí. Skot nebyl marnivý člověk, znal však svou cenu a před odjezdem na tuto nebezpečnou misi zanechal u vojska podrobné instrukce pro případ, že by byl zajat. A v tom nyní spočívala jeho jediná naděje, jak zajistit doručení Ráovy zprávy do správných rukou. „Ujeď, Havildare!“ vykřikl znovu McCandless, jak nejhlasitěji mohl.

Havildar nevěděl, co dělat. Čest mu velela, aby zůstal se svými lidmi, a povinnost zase, aby uposlechl plukovníkův rozkaz. Bylo to jen pár vteřin, kdy váhal mezi těmito dvěma možnostmi, a to stačilo, aby si ho všimli dva Maisúřané a obrátili se proti němu. Ve zlomku vteřiny se rozhodl. Dal koni ostruhy, rozjel se proti nim, pak v posledním okamžiku strhl koně stranou a máchl šavlí. Ostrá čepel zasáhla bližšího muže do krku. Vzápětí Havildar otočil koně k severu a rozjel se pryč, zatímco zbývající nepřátelé se soustředili na jeho druhy, sevřeli kolem nich kruh a chystali seje pobít.

McCandless odhodil pistoli i karabinu, vytáhl těžký meč a chtěl se vrhnout do řeže. K tomu se však už nedostal, protože z houfu jezdců v pruhovaných tunikách se oddělil jejich velitel a vyjel proti němu. Maisúrský důstojník zastrčil šavli do pochvy a beze slova natáhl k McCandlessovi ruku. Mezitím nerovný boj za jeho zády skončil, a třebaže McCandless do středu houfu nedohlédl, věděl s jistotou, že všichni z jeho doprovodu jsou mrtví – všichni kromě Havildara.

Pohlédl na jezdce, který se tyčil nad ním s napřaženou rukou. „Tenhle meč jsem zdědil po otci," řekl hořce anglicky, „a ten ho zase zdědil po svém otci. A ten s ním bojoval za Karla Stuarta u Cullodenu."

Důstojník na to nic neřekl, jen na něj upíral tvrdý pohled a stále držel ruku napřaženou. Skot pomalu meč otočil a podal ho jezdci jílcem napřed. Maisúrský důstojník zbraň uchopil – bylo zřejmé, že ho překvapilo, jak je těžká. „Co tady děláš?" zeptal se kanarésky.

„Neumíš anglicky?" zeptal se McCandless. Rozhodl se, že bude lepší, když neprozradí, že ovládá indické jazyky.

Důstojník pokrčil rameny, chvíli hleděl na plukovníkův meč a pak ho zastrčil za šerpu. Jeho muži se se zpěněnými koňmi seskupili kolem a vzrušeně civěli na zajatého bezvěrce. Viděli starého muže a některé napadlo, jestli nezajali nepřátelského generála. Zdálo se však, že cizinec neumí žádný z jejich jazyků, takže budou muset počkat, než se dozvědí, kdo to je. Dali mu koně jednoho z jeho zabitých průvodců a v době, kdy slunce začalo rozpalovat svou každodenní výheň, vyrazili se zajatcem na západ, směrem k Típúovu pevnostnímu městu.

Trvalo dva dny, než zasedl polní soud. Armáda si nemohla dovolit marnit za pochodu čas, a tak kapitán Morris musel počkat, až se vojsko zastaví na půldenní odpočinek, aby umožnilo opožďujícím se stádům a jejich doprovodu spojit se s hlavním vojem. Teprve pak se mohl sejít sbor důstojníků a stráž přivedla vojína Sharpa do stanu majora Shee, jehož jedna strana byla vykasaná, aby se získalo víc místa. Kapitán Morris přednesl obžalobu a seržant Hakeswill a praporečník Hicks k ní poskytli svědectví.

Major Shee byl evidentně podrážděný. Býval podrážděný skoro pořád, ale nutnost zůstat alespoň zdánlivě střízlivý ještě zvýšila jeho už tak nesnesitelnou irskou popudlivost. Vlastně ani nebyl rád, že musí velet třiatřicátému pluku, neboť tušil – když byl natolik střízlivý, aby vůbec mohl něco tušit , že není dobrý velitel, a to v něm neustále vzbuzovalo strach ze vzpoury, jejíž náznaky spatřovala jeho otupená mysl v jakémkoliv projevu neúcty k zavedeným

vojenským autoritám. Proto viděl ve vojínu Sharpovi muže, jehož provinění je tak závažné, že si zasluhuje nejpřísnější trest.

Obvinění bylo zcela jasné a odpovídající trest zřejmý, ale pak jednání soudu zdržela okolnost, že poručík Lawford, který měl promluvit ve prospěch Sharpa, nebyl přítomen. „A kde ten chlap, k čertu, je?“ zavrčel Shee.

„Zavolal si ho generál Harris, pane,“ ozval se velitel čtvrté roty kapitán Fillmore.

Shee se zamračil. „Ale přece ví, že teď má být tady, ne?“

‚yAno, pane. Ale generál Harris na tom trval.“

„A to si tady máme točit palci a čekat, až si vypije s generálem čaj?“ hromoval major.

Kapitán Fillmore se díval otevřenou stranou stanu ven, jako by doufal, že zahlédne vracejícího se Lawforda, ale viděl jen stráže. „Poručík Lawford mě požádal, abych soud ujistil, že vojín Sharpe je velmi dobrý voják, na kterého je spolehnutí, pane,“ řekl Fillmore, třebaže cítil, že si moc neprospěje, když i takto nepřímo promlouvá ve prospěch obviněného. „Poručík se chystal důrazně vojína Sharpa obhajovat, pane, a prosí soud, aby při sebemenší pochybnosti o vině rozhodl v jeho prospěch.“

„Pochybnosti?“ vyštěkl Shee. „O čem by měl soud pochybovat? Udeřil seržanta a viděli to dva důstojníci, tak o jaké pochybnosti je tady, sakra, řeč? Podle mě je to jasný případ. Jasný jako facka!“

Fillmore pokrčil rameny. ‚A taky praporečník Fitzgerald by rád něco řekl,“ poznamenal.

Shee obrátil zlostný pohled k Fitzgeraldovi. „Tak co k tomu máte?“

„Cokoliv, co by mohlo zabránit omylu soudu, pane,“ odpověděl mladý, sebevědomý praporečník. Vstal a usmál se na svého velitele a krajana. „Řekl bych, že v našem pluku není lepšího vojáka než Sharpe, a já mám podezření, že byl vyprovokován.“

„Kapitán Morris vypověděl, že nebyl,“ namítl Shee. „A stejně tak praporečník Hicks.“

„Nechci popírat kapitánovo tvrzení, pane,“ řekl Fitzgerald zdvořile, „ale musím uvést, že s Timothym Hicksem jsem ten večer

před incidentem popíjel, a moc bych se divil, že by něco viděl tak jasně, jak tvrdí.“

Zdálo se, že podrážděnost majora Shee se nebezpečně zvýšila. „Chcete obvinit důstojníka, že byl pod vlivem alkoholu?“

Fitzgerald si myslel, že většina důstojníků třiatřicátého byla pod vlivem alkoholu, pokud se arak, rum nebo brandy počítají mezi alkohol, ale rozmyslel si říct to nahlas. „Jenom souhlasím s kapitánem Fillmorem, že bychom měli vojínu Sharpovi přiznat pochybnost o průkaznosti jeho viny a být k němu shovívaví.“

„Zase ta pochybnost!“ vyletěl Shee. „Já žádnou pochybnost nemám. Je to jasný případ!“ Obrátil se k Sharpovi, který stál bez klobouku mezi dvěma strážci. Po tváři mu lezly mouchy, ale on se nesměl ani pohnout, aby je odehnal. Shee si ho měřil, jako by ho chtěl za jeho zločin na místě rozčtvrtit. „Udeřil seržanta před očima dvou důstojníků, a vy tvrdíte, že máte pochybnost o průkaznosti jeho viny?“

, Ano, pane, mám,“ řekl Fitzgerald přesvědčivě. „Samozřejmě že o tom mám pochybnost.“

Ve tváři seržanta Hakeswilla zacukalo. Sledoval Fitzgeralda se sžíravou nenávistí. Také major Shee hleděl na Fitzgeralda, mračil se přitom jako čert a pak zakroutil hlavou, jako by si myslel o praporečníkově zdravém rozumu své.

Kapitán Fillmore se osmělil k poslednímu pokusu. Rovněž on pochyboval o věrohodnosti Morrisova a Hicksova svědectví a Hakeswillovi nevěřil ani slovo. Na druhou stranu věděl, že major Shee se nikdy nepostaví na stranu obyčejného vojína, proti němuž stojí výpověď dvou důstojníků a jednoho seržanta. „Chtěl bych jen poprosit soud,“ řekl Fillmore s respektem, „aby odložil vynesení rozsudku, dokud nebude moci promluvit ve prospěch obžalovaného poručík Lawford.“

„Proboha, co k tomu může Lawford říct?“ namítl vztekle Shee. Čekala na něj láhev araku a chtěl už mít tuhle nepříjemnost z krku. Krátce se šeptem poradil se dvěma přísedícími soudci, důstojníky z jiných regimentů, a pak se obrátil k obviněnému. „Jste zatracenej darebák, Sharpe,“ řekl. „Jestliže nerespektujete autority, nemůžete čekat, že budou autority respektovat vás. Dostanete dva tisíce ran

bičem.“ Aniž si všímal úžasu a zděšení přítomných, obrátil se na hlavního seržanta. „Jak brzy jste schopen vykonat rozsudek?“

„Klidně dnes odpoledne, pane,“ odpověděl Bywaters lhostejným tónem. Předpokládal tenhle trest, třebaže ne tak krutý, a už vydal příslušné příkazy, aby byl připraven ho vykonat.

Shee přikývl. „Ve dvě hodiny dejte nástup. Jednání polního soudu skončilo.“ Ještě jednou pohlédl s odporem na Sharpa a vstal. Pomyslel si, že se bude muset pořádně posílit arakem, aby vydržel sedět v odpoledním slunci na koni tak dlouho, než tomu mizerovi vysázejí dva tisíce ran. Možná mu měl dát jen tisíc, protože účinek by byl stejný – tisíc ran bičem člověka zabije stejně spolehlivě jako dva tisíce.

Ale už bylo pozdě cokoliv měnit. Verdikt byl vynesen a teď mohl jen doufat, že odsouzený zemře mnohem dřív, třeba už po pětisté ráně, a tak ho zachrání od trýzně toho zatraceného slunce.

Stráž Sharpa odvedla. Nebyli to vojáci z jeho batalionu, ale šest mužů z dvanáctého královského pluku, kteří ho neznali, takže nemohl počítat s tím, že by ho nechali uprchnout. Odvedli ho do provizorně zřízené cely za stanem majora Shee a nikdo s ním nepromluvil, dokud za ním nepřišel seržant Green. „Je mně líto, jak to dopadlo, Sharpie,“ řekl Green, když vstoupil do cely ohrazené bednami s municí.

Sharpe seděl na zemi, opřený o jednu z beden, a jen pokrčil rameny. „Už jsem si bičování zkusil, seržante,“ odpověděl.

„Ale ne na vojně, chlapče, ne na vojně,“ povzdechl Green a podal mu polní láhev. „Napijte se, to vám pomůže.“

Sharpe odzátkoval láhev a dal si pořádný hlt rumu. „Nic jsem neudělal,“ řekl pak vzdorně.

„Možná udělal, možná ne,“ pokýval Green hlavou z jedné strany na druhou, „ale v každým případě se ještě napijte. Čím víc, tím míň budete ten bič cítit. Dorazte to, chlapče.“

„Tomkins prohlásil, že po prvních třiceti ranách už člověk necítí nic,“ poznamenal Sharpe.

„Doufám, že má pravdu, ale stejně to vypijte všechno,“ řekl Green, smekl čáku a utřel si kusem hadru pot z lysé hlavy.

Sharpe si dal další hlt rumu. „A kde byl poručík Lawford," zeptal se trpce.

„Vždyť jste to slyšel, zavolal si ho generál," odpověděl Green. „Ale stejně, jak by vám mohl pomoct?" dodal po kratší odmlce.

Sharpe si opřel hlavu o stěnu z beden a díval se prázdným pohledem před sebe. „Mohl říct, že Morris je prolhanej parchant a Hicks mu dosvědčí cokoliv, jen aby se mu zavděčil."

„Tohle by nikdy před majorem neřekl, chlapče. V žádným případě." Green si nacpal hliněnou dýmku, zapálil si ji křesadlem a posadil se na zem proti Sharpovi. Viděl v mladíkových očích strach. Sharpe se ze všech sil snažil nedat ho najevo, ale nešlo to. Nakonec jen hlupák by neměl strach, když ho čeká dva tisíce ran, po nichž může zůstat naživu jen ten největší šťastlivec, pomyslel si Green. V každém případě neslyšel, že by od takové exekuce někdo odešel po svých, pouze že to pár lidí přežilo a dostalo se z toho po měsíci léčení. „Mary je v pořádku," dodal, aby Sharpa aspoň trochu uklidnil.

Ten se však ještě víc zachmuřil. „Víte, co mně řekl Hakeswill? Že ji chce prodat jako děvku."

„To neudělá, chlapče," zamračil se Green. „To neudělá."

‚yA kdo mu v tom může zabránit?" zeptal se hořce Sharpe.

„Už teď se o ni staraj a chraněj ji," řekl Green. „Všichni, chlapi i ženský."

„Ale jak dlouho?" poznamenal Sharpe. Znovu se napil, ale zdálo se mu, že to na něj nemá žádný účinek. Na chvíli zavřel oči. Věděl, že byl prakticky odsouzen k smrti, ale přece jen… Vždycky ještě zbývá nějaká naděje. I on slyšel, že to někteří přežili. Možná jim vylezla žebra a kůže z nich visela v cárech, ale přežili to. Jenže jak by se mohl starat o Mary, kdyby někde ležel na lůžku a nemohl se pohnout…, pokud by neležel místo na lůžku v hrobě a nezůstal nehybný navždy? Cítil, že se mu do očí tlačí slzy – ale ne z lítosti k sobě, ale k Mary. „Jak dlouho ji můžou chránit?" zeptal se chraptivě a proklínal se, že je tak rozcitlivělý.

„Říkám vám, že jí nic neudělá," snažil se ho znovu uklidnit Green.

„Vy ho neznáte, toho parchanta Hakeswilla."

„Ale znám, chlapče, znám," řekl seržant s pochopením. Odmlčel se, chvíli se tvářil rozpačitě a pak pohlédl na Sharpa, jako by se k něčemu chystal. „Nemoh by se jí dotknout, kdyby byla vdaná. Myslím řádně vdaná, s plukovníkovým povolením."

„Tak jsem to taky chtěl zařídit."

Green potáhl z dýmky. „Kdyby došlo k nejhoršímu, Sharpie…," začal, ale znovu se rozpačitě odmlčel. „Tak co?"

„Říkám kdyby, ne že to tak bude," dodal rychle Green. „Billy Nixon přežil dva tisíce ran, ale toho si už asi nepamatujete, že? Takovej malej se skleněným okem. Ten to přečkal, i když už nikdy nebyl jako dřív… Ale vy jste mladík a tvrdej chlap, Sharpie. Tvrdší než Billy."

„Ale co kdyby došlo k nejhoršímu, co jste chtěl říct?" připomněl Sharpe seržantovi jeho slova.

„Hm…," zamumulal Green, zrudl, ale pak si dodal odvahy a konečně ze sebe vysoukal to, kvůli čemu vlastně přišel. „Prostě kdyby vám to nevadilo a kdyby to s váma nedopadlo dobře, jako že vám to samozřejmě nepřeju, ale prostě kdyby…, řekl jsem si, že bych moh požádat Mary o ruku sám."

Sharpe se v prvním okamžiku málem rozesmál, ale pak si připomněl, co ho čeká, a smích ho přešel. Dva tisíce ran! Viděl záda mužů, která připomínala syrovou sekanou, a to po pouhé stovce ran. Jak by potom mohl přežít dalších devatenáct set? A pokud ano, záviselo by to na lékaři batalionu. Kdyby si doktor Micklewhite myslel, že umírá už po pěti nebo šesti stovkách ran, mohl bičování přerušit, aby se mu záda před zbytkem ran zahojila. Jenže o Micklewithovi nebylo známo, že by někdy nějaké bičování zastavil. Naopak se říkalo, že dokud trestaný nevříská jako malé dítě, aby to vyvádělo z rovnováhy důstojníky, kteří na takové věci nemají žaludek, dává v exekuci pokračovat, i kdyby rány dopadaly na záda mrtvého. Tohle se říkalo a Sharpe mohl jen doufat, že to není pravda.

„Poslouchal jste mě, Sharpie?" vytrhl ho Green z chmurných úvah.

„Poslouchal, seržante, poslouchal."

„Tak co, nevadilo by vám to? Myslím, kdybych sejí zeptal…"

„A už jste sejí zeptal?“ pohlédl na něj Sharpe vyčítavě. „Ne!“ řekl Green rychle. „To by nebylo správný, když jste ještě pořád…, však víte.“

„Naživu,“ dopověděl Sharpe trpce.

„Všechno to říkám jen pro případ, že by došlo k nejhoršímu,“ mumlal Green rozpačitě. „Ale pořád doufám, že ne, že to s váma dopadne dobře.“

„Jestli budu mrtvěj, seržante, tak už žádný mý svolení nebudete potřebovat.“

„Já vím, ale kdybych mohl říct Mary, že jste chtěl, aby se vdala za mě, tak by se tomu pomohlo, chápete? Budují dobrým mužem, Sharpie. Už jsem jednou byl ženatej, žena mně umřela…, ale nikdy si na mě nestěžovala. Aspoň ne víc, než si běžně ženy stěžujou.“

„Ale Hakeswill by se vám to snažil překazit.“

„Jo, to je možný,“ přikývl Green. „Ale nedovedu si představit jak. Myslím, pokud bysme to udělali rychle. Požádám o svolení majora Shee – vždycky byl ke mně férovej. Moh bych za ním jít už dnes večer…, teda kdyby došlo k nejhoršímu.“

„Ale budete potřebovat kuráta,“ upozornil ho Sharpe. Kurát třiatřicátého pluku totiž spáchal během tažení z Kalkaty do Madrásu sebevraždu a žádný sňatek u pluku se nepovažoval za úředně platný, pokud neproběhl se svolením velitele pluku a s požehnáním kuráta.

„Slyšel jsem, že v Old Doženu nějakýho kněze maj,“ řekl Green a ukázal na vojáky, kteří Sharpa střežili. „Takže ten by tu svatbu moh odsloužit. Možná bych mu musel strčit nějakej ten šilink, ale Mary za to přece stojí.“

Sharpe pokrčil rameny. „Tak se jí zeptejte, seržante,“ řekl, „klidně se jí zeptejte.“ Co jiného taky měl říct? Nakonec kdyby se Mary provdala za seržanta Greena, byla by pod ochranou vojenských řádů. „Ale nejdřív počkejte, jak to dopadne se mnou,“ dodal.

„Samozřejmě, Sharpie, samozřejmě. A pořád doufám, že dobře. Člověk nemá předbíhat…“

Sharpe do sebe obrátil zbytek rumu. „Mám v batohu pár věcí, seržante,“ řekl potom. „Pěknou pistoli, kterou jsem vzal jednomu mrtvýmu indickýmu oficírovi, a něco peněz. Dáte je Mary?“

„Samozřejmě že dám," řekl Green a pohlédl stranou, aby na něm Sharpe nepoznal, že je to trochu jinak. Že už Sharpův batoh stačil vybrat seržant Hakeswill. „Znovu vám říkám, Sharpie, Mary bude v pořádku. Slibuju vám to."

„A někdy v nějakou temnou noc vytlučte tomu zatracenci Hakeswillovi za mě duši z těla, seržante."

Green přikývl. „S radostí, Sharpie, s radostí." Vyklepal popel z dýmky o bednu s municí a vstal. „Přinesu vám ještě další rum, chlapče," řekl. „Čím víc, tím lip."

Bičování bylo připraveno. Ne že by se pro to muselo udělat moc věcí, ale nějakou dobu přece jen trvalo, než se hlavní seržant ujistil, že je všechno podle jeho představ. Vojáci postavili ze tří seržantových halaparten trojnožku tak, že svázali nahoře bodce a patky zakopali do tvrdé půdy. Pak přivázali čtyři další halapartny ve výši ramen napříč k přední dvojici trojnožky. Celá konstrukce přitom byla asi o půl metru vyšší než stojící vysoký muž.

Seržant Hakeswill pak osobně vybral dva nejvyšší a nejsilnější bubeníky třiatřicátého pluku. Bičování odjakživa prováděli bubeníci, což byl určitý, i když malý, výraz soucitu při tomto barbarském trestu, ale Hakeswill si dal záležet, aby k tomu úkolu vybral opravdu nejsilnější chlapce. Pak si vyzvedl od hlavního seržanta dva biče a cvičil s nimi údery na kmeni stromu. „Vložte do toho víc síly, mládenci, opřete se do toho celým tělem. A ruka musí jít po dopadu ještě dál, takhle," vytrhl jednomu bič z ruky a ukázal jim, jak si to představuje. „Když jsem byl já bubeník, něco jsem se nabičoval. A vždycky jsem odváděl dobrou práci," chlubil se. „Byl jsem v tom nej lepší z celýho batalionu. Nikdo se mně nemoh rovnat." Jakmile usoudil, že zvládli techniku úderů bičem, ještě jim poradil, že musejí dbát na to, aby se příliš brzy neunavili. Pak udělal nožem na řemíncích bičů zářezy, aby účinněji prosekávaly kůži a trhaly maso, až budou klouzat po Sharpových zádech. „Jestli uvidím, že se snažíte, mládenci, dám vám každýmu po jednom zlaťáku," řekl a ukázal jim maisúrské mince z lupu po nedávné bitvě. „Nechci, aby se ten parchant ještě někdy postavil na nohy," dodal. „A ani vy byste si to neměli přát, protože jestli se z toho Sharpie někdy dostane, pak bych nechtěl bejt ve vaší kůži. Takže se ho snažte ve vlastním zájmu

jednou provždy vyřídit. Zbičujte ho, aby skončil pod zemí, a pak od něj bude pokoj, jak se praví v Písmu.“

Potom svinul oba biče, pověsil je na jednu z příčných halaparten trojnožky a šel vyhledat lékaře. Pan Micklewhite byl ve svém stanu, připravoval se na nástup k exekuci a právě se hmoždil s tuhou vázankou, kterou se mu nedařilo uvázat. Jakmile uviděl Hakeswilla, zatvářil se otráveně. „Neříkejte, že zase chcete rtuť,“ zabručel.

„Ne, pane. Jsem vykurýrovanej. Díky vašemu čarodějnýmu umění, pane. Čistej jako slovo Boží.“

Micklewhite zaklel, protože se mu vázanka znovu uvolnila. Neměl Hakeswilla rád, ale podobně jako většina ostatních v pluku se ho bál. Dobře si všiml zvláštního lesku v jeho zdánlivě nevinných očích, který mu říkal, že tenhle člověk je schopen všeho. A třebaže se seržant choval před důstojníky skoro až servilně, Micklewhite v tom stále cítil jakousi nejasnou hrozbu. „Tak co chcete, seržante?“

„Major Shee mě požádal, abych s vámi promluvil, pane.“

„A to se mnou nemůže promluvit sám?“

„Znáte přece majora, pane. Ta věčná žízeň… Ostatně není divu v tomhle horku.“ Hakeswillova tvář se křečovitě stáhla v několika záchvěvech po sobě. „Ohledně toho odsouzence, pane,“

„Cojesním?“

„Je to věčnej kverulant a buřič, pane. Už je tím známej. Říkám, kverulant a buřič, a taky zloděj, lhář a podvodník.“

„Proto nosí červený kabát. Takže…?“

„Takže major Shee není nijak dychtívej, aby ho viděl zpátky mezi živejma, pane, jestli jste pochopil; kam tím mířím. Tohle vám dlužím za tu rtuť, pane?“ zeptal se Hakeswill a podával mu zlatou minci, haideri, která měla hodnotu asi dvou šilinků a šesti pencí. Oběma bylo jasné, že to není platba za rtuť, kterou si seržant léčil syfilis, protože tu mu už srazili z gáže, a lékař tedy věděl, že jde o úplatek. Ne velký, ale lepší než nic. Micklewhite na minci pohlédl a přikývl. „Položte ji na stůl, seržante,“ řekl.

„Díky, pane.“

Lékaři se konečně podařilo vázanku uvázat a ukázal seržantovi, že může jít. Pak si oblékl kabát a strčil zlatou minci do kapsy. Úplatek ani nebyl nutný, protože Micklewhitova nechuť k

rozmazlování bičovaných byla v batalionu všeobecně známá. Micklewhite nerad ošetřoval odsouzence po bičování. Připadalo mu to jako zbytečná práce, protože stejně podle jeho zkušenosti skoro vždycky zemřeli. Navíc pokud by exekuci zastavil, jenom by si přidělal práci a zaneřádil polní lůžka, která měl připravená pro obyčejné nemocné. Kromě toho kdyby se odsouzenec nějakým zázrakem po přerušení bičování přece jen vyléčil, znovu by ho přivázali k trojnožce, aby dostal zbytek trestu, a druhá dávka ran už každého definitivně dorazila. Takže když se to vzalo kolem a kolem, připadalo Micklewhitovi mnohem rozumnější nechat nešťastníka zemřít hned napoprvé. Šetřilo to peníze na léky a obvazy a podle Micklewhitova náhledu to bylo i humánnější. Zapnul si kabát a uvažoval, proč si tedy dal Hakeswill takovou práci, aby ho přesvědčoval o tom, o čem věděl, že ho přesvědčovat nemusí. Ne že by mu na tom nějak zvlášť záleželo, chtěl jen vědět, jak se věci mají.

Třiatřicátý pluk nastoupil pod spalujícím poledním sluncem. Čtyři roty stály čelem k trojnožce a šest zbývajících se seřadilo po stranách, vždy po třech na každé, takže deset rot pluku vytvořilo obdélník s jednou otevřenou stranou, v níž byla umístěna trojnožka připravená pro odsouzence. Důstojníci seděli na koních před svými rotami, zatímco major Shee, jeho pobočníci a adjutant zaujali místo vedle trojnožky. Major Shee, posilněn arakem a spokojen, že všechno je v pořádku, dal pokyn Bywatersovi. „Začněte s exekucí, hlavní seržante.“

„Ano, pane,“ odpověděl Bywaters, otočil se a houkl na strážné, aby přivedli vězně. Oba bubeníci už nervózně postávali uprostřed obdélníku s biči v rukou. Oni jediní byli bez kabátu, pouze v košilích, všichni ostatní měli na sobě úplnou vlněnou uniformu. V mezerách mezi rotami vykukovaly ženy a děti. Mary Bickerstaffová však mezi nimi nebyla. Hakeswill po ní pátral pohledem, aby se popásl na její hrůze, ale Mary mu tu radost nedopřála. Ženy, které se přišly na exekuci podívat, mlčely, a podobně jako jejich muži se tvářily vážně, některé dokonce vzdorně. Sharpe byl v pluku oblíbený a Hakeswill si uvědomoval, že ho všichni, jak tu jsou, nenávidí, neboť vědí, že to, co se tu děje, zinscenoval on. Ale Obadiah Hakeswill si nikdy z takového nepřátelství nedělal těžkou hlavu.

Netoužil po oblibě, toužil po moci a dávno poznal, že moc nespočívá v tom, že má člověka někdo rád, ale že se ho bojí.

Přivedli Sharpa. Byl prostovlasý a už teď do pasu nahý. Kůži na hrudi a na zádech měl bílou jako napudrované vlasy, což ostře kontrastovalo s jeho opálenou tváří. Kráčel pevně a zdálo se, že i když vypil hodně rumu, nemá na něj alkohol žádný účinek. O Hakeswilla a Morrise cestou k trojnožce ani nezavadil pohledem.

„Zvedněte ruce, chlapče," řekl mu hlavní seržant tiše. „A postavte se k trojnožce. Nohy od sebe. Tak je to dobře, chlapče."

Sharpe poslušně dělal, co mu bylo řečeno. Dva desátníci mu poklekli k nohám, připoutali mu je za kotníky k halapartnám, pak vstali, přinutili ho trochu se přihrbit, aby měl záda lehce výboulená, a připoutali mu ruce k příčné halapartně. Skončili svou práci a odstoupil stranou.

Hlavní seržant potom obešel trojnožku, aby se dostal k Sharpovi zpředu, a vytáhl z kapsy kus kůže, v němž byly jasně patrné otisky zubů. „Otevřete ústa, chlapče," řekl tiše. Cítil z odsouzencova dechu rum a doufal, že mu to pomůže přežít. Pak mu vložil mezi zuby kůži. Roubík sloužil dvojímu účelu – tlumil odsouzencovy výkřiky a zároveň zabraňoval tomu, aby si ukousl jazyk. „Odvahu, chlapče," řekl Sharpovi. „Dívá se na vás celej regiment. Nezklamte je."

Sharpe přikývl.

Bywaters rychlým krokem ustoupil dozadu a postavil se do pozoru. „Odsouzený připraven k výkonu trestu, pane!" ohlásil majoru Shee.

Major se podíval na lékaře. „Je odsouzený schopen exekuce, pane Micklewhite?"

Lékař se ani neobtěžoval na Sharpa pohlédnout. „Zdravý a schopný, pane."

„Tak začněte, hlavní seržante."

„Dobře, chlapci," obrátil se hlavní seržant k bubeníkům. „Dejte se do toho. Šlehejte tvrdě a dbejte, aby rány dopadaly na horní část těla, nad kalhoty. Začněte!"

Za oběma bubeníky, kteří byli určeni k bičování, stál třetí s bubnem. Ten nyní zvedl paličky, vteřinu zaváhal a pak udeřil.

Chlapec na pravé straně tvrdě šlehl přes Sharpova nahá záda.

„Jedna,“ zvolal Bywaters.

Bič zanechal na Sharpových lopatkách rudou stopu. Sharpe sebou škubl, ale pevně utažená pouta mu víc nedovolila, takže jen ti, co stáli nejblíž, viděli, jak se jeho tělo zachvělo. Díval se upřeně na majora Shee, ale ten si dával dobrý pozor, aby se jeho nenávistnému pohledu vyhnul.

„Dvě!“ zvolal Bywaters, když bubeník podruhé udeřil paličkami a druhý chlapec šlehl Sharpa tak, že mu na zádech naskočil další rudý pruh, křížem přes ten první.

Hakeswillova tvář sebou škubala, ale přesto dokázal roztáhnout ústa k úsměvu. Protože odpočítávání smrti začalo.

Plukovník McCandless stál osamocen ve středu nádvoří Típúova paláce uvnitř hradeb Seringapatamu. Skot byl stále v uniformě, včetně dvourohého klobouku zdobeného chocholem z peří. Ke zdem, které lemovaly nádvoří, bylo připoutáno řetězy šest tygrů. Zpočátku se k němu pokoušeli dostat, skočit po něm a rozsápat ho, ale vždy je těžké řetězy zastavily, i když se zdálo, že je pruhovaná těla šelem napínají k prasknutí. McCandless se ani jednou nepohnul, neucukl před nimi, a když tygři zjistili, že na něj nemůžou, spokojili se s vrčením a ceněním zubů. Jejich ošetřovatelé, mohutní muži s dlouhými tyčemi, vše pozorovali z brány nádvoří. McCandless věděl, že právě tito lidé mohou dostat od sultána rozkaz, aby tygry pustili, a umínil si, že na něm nesmějí poznat strach.

Nádvoří vysypané pískem lemovaly zdi z otesaných kamenů, ale vyšší úrovně paláce byly postaveny z týkového dřeva, zvenčí omítnutého štukem nalíčeným červenými, bílými, zelenými a žlutými barvami. Zdobené druhé poschodí tvořily maurské oblouky a McCandless uměl alespoň tak arabsky, aby poznal, že nápisy na nich jsou súry z koránu. Nádvoří mělo dvě brány. Jedna, za McCandlessovými zády, kterou ho přivedli a v níž nyní stáli ošetřovatelé tygrů, byla obyčejná, o dvou křídlech a vedla ke stájím, skladištím a dalším hospodářským budovám za palácem, zatímco ta druhá před ním, jíž se zjevně vstupovalo do sultánových soukromých komnat a sálů, měla mramorové schodiště, po němž se stoupalo k širokým dveřím z tmavého dřeva, vykládaným slonovinou. Nad

tímto opulentním vchodem vyčníval ze tří oblouků zdobených štuky balkon. Pohled do něj zakrývala jakási stěna ze složitě vyřezávaného dřeva, přesto McCandless poznal, že za ní stojí nějací lidé. Domníval se, že jedním z nich je sultán Típú a druhým Francouz, který ho předtím vyslýchal. Plukovník Gudin na něj udělal dojem čestného muže a McCandless v duchu doufal, že se Francouz u sultána přimlouvá, aby ho nechal naživu, třebaže si Skot dal dobrý pozor, aby mu neprozradil své pravé jméno. Obával se, že by ho mohl sultán znát a vytušit, při jakém poslání ho jeho lidé zajali, a tak se Francouzi představil pouze jako Ross.

McCandless se nemýlil. Za stěnou skutečně stál plukovník Gudin a sultán Típú a oba ho přes její krajkoví pozorovali. „Plukovník Ross…," řekl zamyšleně Típú a pohlédl na svého francouzského poradce. „Takže on tvrdí, že sháněl píci pro jejich koně a voly?"

„Ano, pane," odpověděl Gudin prostřednictvím tlumočníka.

„A vy mu věříte?" Ze sultánova tónu bylo zřejmé, že on sám na toto vysvětlení pohlíží skepticky.

Gudin pokrčil rameny. „Jejich koně jsou hubené," odpověděl.

Típú jen odfrkl. Dělal, co se dalo, aby znemožnil postupujícímu nepříteli získat odkudkoliv potraviny pro lidi a krmivo pro zvířata, ale Britové podnikali výpady na sever i na jih od svého hlavního voje a dařilo se jim kořistit tam, kde ještě jeho jízdní oddíly nestačily zničit zásoby vesničanů. A nejen to, navíc si s sebou vezli obrovské vlastní zásoby. A přesto mu zvědové hlásili, že nepřítel začíná hladovět. Zvláště jejich koně a voli byli špatně krmeni, takže bylo docela pravděpodobné, že tenhle Brit sháněl v kraji, kde ho chytili, píci. Ale proč takovým úkolem pověřili tak vysokého důstojníka? Na tuto otázku si Típú nedovedl odpovědět, a proto v něm hlodalo podezření. „A nemohl by to být zvěd?" zeptal se.

„Možná průzkumník, ale zvěd ne," mínil Gudin. „Zvědové nejezdí v uniformě, Vaše Veličenstvo."

Típú znovu odfrkl, když mu tlumočník přeložil Francouzovu odpověď. Byl svým založením podezíravý, jak by každý vládce měl být, ale utěšoval se tím, že ať už je ten Brit co je, jeho poslání skončilo neúspěšně. Otočil se ke svému doprovodu a pohlédl na

vysokého muže s tmavou tváří jménem Appah Ráo. „Myslíte, generále, že ten Brit, plukovník Ross, opravdu hledal krmení pro koně?“ zeptal se ho.

Appah Ráo samozřejmě dobře věděl, kdo plukovník Ross je a co hledal, ale věděl i to, že když nyní padl do zajetí, ocitl se ve velkém nebezpečí i on sám, neboť se značně zvýšilo riziko, že jeho zrada bude odhalena. Proto si nemohl dovolit působit před Típúem nejistě. Na druhou stranu nebyl připraven McCandlesse zradit. Jednak ho s Britem spojovalo staré přátelství, ale také už uvažoval, že v případě vítězství Britů by mu jako jejich tajnému spojenci kynula lepší budoucnost. „Víme, že jim docházejí zásoby, a tenhle muž je hubený jako tyčka,“ řekl. „Takže ho nepovažujete za zvěda?“

„Ať je zvěd nebo není, v každém případě je to váš nepřítel,“ prohlásil Appah Ráo.

Típú nad jeho vyhýbavou odpovědí pokrčil rameny. Skutečně se zdálo – a zdravý rozum mu to potvrzoval , že tenhle člověk může těžko být zvěd, protože proč by se vydával na špionážní misi v uniformě. Ale i kdyby jím byl, nijak moc ho to neznepokojovalo. Nedělal si žádné iluze a předpokládal, že Seringapatam je plný zvědů, stejně jako měl on sám na čtyři desítky svých lidí v britském vojsku. Ale na základě svých zkušeností si myslel, že většina zvědů není k ničemu dobrá. Informují jen o tom, co se doslechli z řečí a drbů, nafukují různé fámy a spíš situaci zatemňují, než by ji pomáhali vyjasňovat.

„Dejte ho zabít,“ navrhl jeden ze sultánových muslimských generálů.

„Budu o tom uvažovat,“ řekl Típú, otočil se a prošel pod klenutým obloukem balkonu do nádherného sálu s mramorovými sloupy a stěnami zdobenými malbami. Sálu dominoval trůn s baldachýnem, umístěný na vyvýšeném stupínku, který spočíval na hřbetu ležícího tygra, jenž měl na každé straně čtyři nohy. K stupínku, vyřezanému z ebenového dřeva a pobitému pomocí stříbrných hřebů pláty zlata, silnými jako modlící kobereček, se vystupovalo po dvou žebřích z pozlaceného stříbra. Na bocích stupínku byly ozdobným arabským písmem vyřezané a pozlacené citáty z koránu a nad každou z osmi tygřích noh trůnu tvůrci umístili

finial ve tvaru tygří hlavy, veliký asi jako ananas, odlitý ze zlata a posázený rubíny, smaragdy a diamanty. Dlouhé štíhlé tygří tělo, které neslo střed trůnu, bylo vyřezané ze dřeva a pozlacené, zatímco celá jeho hlava byla z masivního zlata. Otevřená tygří tlama odhalovala tesáky vyřezané z křišťálu a zlatý jazyk mezi nimi byl uložen tak, aby se jím dalo hýbat nahoru a dolů. Baldachýn nad vyvýšeným stupínkem podpíraly sloupy zdobené řezbami, jež byly stejně jako samotný baldachýn pokryté pláty zlata. Třásně baldachýnu tvořily šňůry perel a na jeho vrcholu se skvěl zlatý model bájného hummaha, královského ptáka, který povstal z ohně. Podobně jako tygří fínialy byl i hummah posázen drahými kameny – na zádech měl jeden obrovský smaragd a jeho ocas, podobný pávímu ocasu, se leskl drahými kameny umístěnými tak hustě, že pod nimi téměř nebylo vidět zlato.

Teď však Típú na svůj pohádkový trůn ani nepohlédl. Poručil sice svým řemeslníkům a umělcům, aby ho vyrobili, ale zároveň přísahal, že nevystoupí po jeho stříbrných žebřích ani neusedne na polštáře na zlatém stupínku, dokud definitivně nevyžene Brity z jižní Indie. Teprve pak se bude moci posadit na své královské místo pod baldachýnem s perlovými třásněmi, ale do té doby, do toho skvělého dne, zůstane jeho tygří trůn prázdný. Tohle tedy Típú přísahal a znamenalo to, že buďto jednou na svůj tygří trůn usedne, nebo zemře, a jeho sny mu žádnou předtuchu smrti nepředkládaly. Naopak, očekával, že se mu konečně podaří rozšířit hranice Maisúru a zahnat britské bezvěrce do moře, kam patří, protože v Indii nemají co pohledávat. Mají přece svou zemi, a jestli pro ně není dost dobrá, ať pod nimi klesne a všechny je utopí.

A jestliže bude potřeba spojit se pro jejich zničení s Francouzi, pak to Típú považoval jen za malou cenu za své ambice. Představoval si, že jednou se bude jeho říše rozkládat přes celou šíři jižní Indie a na severu že se rozšíří o území Mahrattů, jejichž panovníci jsou buď slabí, nebo ještě děti, případně unavení starci, a místo nich by Típú zavedl to, co už jeho dynastie dala Maisúru – pevnou a tolerantní vládu. Típú byl muslim oddaný své víře, ale dobře věděl, že nejjistějším způsobem, jak přijít o trůn, je znepřátelit si své hinduistické poddané, a tak si dával velmi záležet na tom, aby

prokazoval jejich chrámům úctu. Nedalo se říct, že bezvýhradně věřil jejich elitě a v průběhu svého panování se snažil, jak mohl, aby ji oslabil. Obyčejným poddaným hinduistického vyznání však přál jen blahobyt, neboť věděl, že když se jim povede dobře, nebudou se starat o to, jaký bůh je uctíván v nové mešitě, kterou dal ve městě postavit. Časem, říkal si a modlil se za to, budou všichni obyvatelé Maisúru poklekat před Alláhem, ale do té doby, do toho šťastného dne, byl odhodlán nevyvolávat v hindech nálady ke vzpouře. Potřeboval je. Potřeboval, aby za něj bojovali proti těm bezvěreckým Britům. Potřeboval je, aby porazili nepřátelskou armádu v červených kabátech před hradbami Seringapatamu.

Neboť právě zde, v hlavním městě své říše, chtěl Típú Brity a jejich spojence z Haidarábádu porazit. Tady, před jeho děly, která připomínala přikrčené tygry, budou červenokabátníci biti, že na to dlouho nezapomenou. Doufal, že se mu podaří vlákat je do smrtelné pasti, kterou pro ně připravil u západní hradby, ale i kdyby se do ní nechytili a pokusili se o zteč z jižní nebo východní strany, byl na ně připraven. Měl stovky děl, tisíce raket a ještě víc mužů dychtivých bojovat. Promění jejich bezvěreckou armádu v moře krve, zničí haidarábádské vojsko a pak dopadne nizáma, haidarábádského panovníka a svého muslimského souvěrce, a podrobí ho dlouhému mučení až k zasloužené smrti, které bude přihlížet zpod baldachýnu svého trůnu.

Teď však prošel kolem trůnu dál, aby se potěšil se svým oblíbeným tygrem. Nebyl živý, šlo o pouhý model v životní velikosti, který vyřezal jeden francouzský umělec, a ukazoval šelmu, jak se tyčí nad ležící postavou britského červenokabátníka. V jejím boku byla páka, a když se jí otočilo, tygří tlapa udeřila červenokabátníka do tváře a plátky dřívek v tygrově těle vydaly vrčivý zvuk a jakési žalostné zakvílení, jež zdařile napodobovalo nářek umírajícího vojáka. V tygrově boku byla navíc deska, která po odklopení odhalila klávesnice varhan ukrytých v útrobách šelmy. Típú se však zřídkakdy obtěžoval hrou na tento nástroj a mnohem raději využíval jeho měchů k tomu, aby si vyvolal zvuky vrčení a vojákova křiku. Podobně i teď otočil pákou a vychutnal si kvílivý

nářek umírajícího. Za pár dní, pomyslel si přitom, budou samotná nebesa ohlušena skutečným křikem umírajících červenokabátníků.

Konečně nechal tygří varhany ztichnout. „Stejně si myslím, že ten muž je zvěd," promluvil náhle.

„Pak ho dejte zabít," řekl Appah Ráo.

„Zvěd, který se nechal chytit," pokračoval Típú. „Říkáte, že je Skot?" obrátil se ke Gudinovi.

„Ano, Vaše Veličenstvo."

„Takže ne Angličan?"

„Ne, pane."

Típú pokrčil rameny, jako by chtěl říct, že na tom vlastně nezáleží. „Ať je kdo je, je starý," řekl. „Ale je to důvod, abych mu dal milost?"

Otázka mířila na plukovníka Gudina, který, jakmile mu ji tlumočník přeložil, ztuhl. „Byl zajat v uniformě, Vaše Veličenstvo, takže si nezaslouží smrt." Gudinovi se chtělo dodat, že by bylo necivilizované byť jen uvažovat o zabití takového vězně, ale věděl, že Típú nesnáší, když ho někdo mentoruje, a tak raději mlčel.

„Je přece tady. Nebo snad ne?" namítl Típú podrážděně. „Za to si nezasluhuje smrt? Tohle není jeho země, její obyvatelé nejsou jeho lid, ani voda a chléb, které tují, nejsou jeho."

„Jestliže ho zabijete, Vaše Veličenstvo, zachovají se Britové stejně ke všem vězňům, které zajmou oni," varoval ho Gudin.

„Jsem jedna velká studnice milosrdenství," řekl Típú a do značné míry to byla pravda. Věděl, že jsou časy, kdy je třeba projevit tvrdost, a časy, kdy se vyplatí být milosrdný, a možná by se mu mohl tenhle Skot hodit, kdyby nastala situace, že by potřeboval rukojmí. Mimochodem sen, který se mu zdál minulou noc, se mu jevil slibný a věštby z dnešního rána byly podobně nadějné, takže by si dnes mohl dovolit ukázat svou milosrdnou stránku. „Zatím ho uvrhněte do vězení," řekl tedy. Někde v paláci začaly bít francouzské hodiny a připomněly sultánovi, že je čas na modlitby. Propustil svůj doprovod a odebral se do stroze zařízené místnosti, kde, obrácený k Mekce, se každý den klaněl svému bohu.

Venku se už tygři smířili s tím, že na člověka uprostřed nádvoří nemohou, a stáhli se do stínu. Jedna z šelem zívla, druhá spala.

Věděli, že po dnešku přijdou další dny a další lidé, které už budou moci rozsápat. Proto zde byli, kvůli dnům, v nichž se jejich pán rozhodl nebýt milosrdný.

A zatím v paláci přistoupil plukovník Gudin k jinému tygrovi a obrácený zády k trůnji s baldachýnem otočil pákou na jeho boku. Tygr zavrčel, jeho tlapa se zvedla, pak tvrdě udeřila do zakrváceného dřevěného těla a voják v červeném kabátě hlasitě vykřikl.

Sharpe nechtěl křičet. Předtím, než bičování začalo, si umínil, že nesmí projevit slabost, a dokonce na sebe pocítil hněv za to, že sebou při dopadu první rány škubl. Potom jím však projela taková bolest, že se bezděčně zachvěl. Od té chvíle při každé další ráně zavřel oči a zakousl se do kůže v ústech, ale v hlavě mu vždy zazněl neslyšný, ale o to pronikavější výkřik.

„Sto dvacet tři!“ zvolal Bywaters chraptivě.

Bubeníkům začaly umdlévat paže, ale ani jeden z nich se neodvážil zmírnit sílu, kterou vkládali do ran, protože věděli, že je seržant Hakeswill sleduje.

„Sto dvacet čtyři!“ odpočítal Bywaters a to byla rána, po níž, kromě výkřiku ve své hlavě, zaslechl Sharpe i skutečné zakňučení. A když je pak slyšel znovu a znovu, uvědomil, si, že je vydává on, že se derou z jeho hrdla, a tak místo toho vždy zavrčel, otevřel oči a podíval se na ty bastardy důstojnické, kteří seděli na koních jen pár kroků od něj, aby jim dal najevo svou nenávist. Hleděl na ně upřeně, jako by chtěl přenést strašlivou bolest ze svých zad do jejich tváří, ale všichni se dívali jinam. Civěli na oblohu nebo do země a snažili se nebrat na vědomí muže, kterého přímo před nimi bičovali k smrti.

„Sto třicet šest!“ zvolal Bywaters a bubeník s paličkami znovu udeřil do svého nástroje.

Sharpovi stékaly po zádech praménky krve a barvily mu bílé kalhoty až ke kolenům rudými skvrnami. Ale krev mu také stříkala až do napudrovaných vlasů, a přesto biče svištěly dál a kožené řemínky se zarývaly do živého masa a prosekávaly kůži tam, kde ještě nějaká byla, aby z bičovaného těla vytrysklo ještě víc lesknoucí se krve.

„Sto čtyřicet. Výš, chlapče, výš! Ne na ledviny!“ houkl Bywaters a pohlédl na lékaře. Micklewhite se však díval kamsi nad trojnožku a nad mučeného muže u ní a na jeho laločnaté tváři byl stejně klidný a nedotčený výraz, jako by pouze lekoval v horkém letním dni. „Chcete se na něj podívat, pane?“ zeptal se hlavní seržant, ale Micklewhite jen zavrtěl hlavou. „Pokračujte, chlapci,“ obrátil se Bywaters znovu k bubeníkům. Už se ani nesnažil zakrýt ve svém hlase nesouhlas s tím, co se před jeho očima děje.

Bičování pokračovalo. Hakeswill ho sledoval s potěšením, ale většina mužů se dívala na bezmračnou oblohu a modlila se, aby Sharpe nenaříkal nahlas. To mohlo být jeho vítězství, i kdyby při jeho dosažení zemřel. Také někteří indičtí vojáci se shromáždili kolem nastoupených rot, aby zhlédli bičování. Ve vojsku Východoindické společnosti nebyly takové tresty povoleny a mnoho sepoyů nemohlo pochopit, jak je možné, že Britové takhle nakládají s vlastními lidmi.

„Sto šedesát devět!“ ohlásil Bywaters a pak uviděl pod krvavým masem cosi bílého. Ale jen na okamžik, protože to vzápětí zalila krev. „Viděl jste to žebro, pane?“ zavolal znovu na lékaře.

Micklewhite odehnal rukou mouchu z tváře a dál pozoroval malý obláček, který plul pomalu k severu. Tam nahoře zřejmě přece jen vane nějaký vítr, pomyslel si. Škoda, že nepronikne až sem dolů, aby zmírnil to prokleté horko. Náhle padla na jeho modrý kabát malá kapička krve a on úzkostlivě couvl dál.

„Sto sedmdesát čtyři,“ ohlásil Bywaters a už se nejen nesnažil zakrýt nesouhlasný tón v hlase, ale naopak ho do něj vkládal.

Sharpe se stěží držel při vědomí. Zakoušel nesnesitelnou bolest. Bylo to, jako by ho současně pálili zaživa a ještě k tomu do spálených míst bodali. Po každé ráně se mu vydral z hrdla sten, ale jen slabý, takže ho sotva slyšeli i ti dva zpocení chlapci, ti bubeníci, kteří ho znovu a znovu šlehali, třebaže už skoro necítili paže. Sharpe měl nyní stále zavřené oči. Sípavě dýchal přes kožený roubík a po bradě mu stékaly stružky potu a slin a kapaly na vyprahlou zem, na níž se v prachu šířily temné cákance krve.

„Dvě stě jedna,“ odpočítal Bywaters a uvažoval, jestli se může napít z polní láhve. Hrdlo měl vyschlé a hlas mu zněl čím dál chraptivěji.

„Stop!“ zvolal náhle kdosi.

„Dvě stě dva.“

„Stop!“ ozvalo se znovu, a tentokrát tak ostře, že to celý pluk probralo. Bubeník, který byl na řadě, naposledy váhavě šlehl, ale pak nechal zemdlelou paži klesnout, protože hlavní seržant Bywaters gestem ruky exekuci zastavil. Sharpe zvedl hlavu a otevřel oči, uviděl však jen velkou rozmazanou šmouhu. Zachvěl se a zakňučel pod náporem palčivé bolesti, která mu tepala v zádech. Znovu hlavu sklonil. Od úst mu pomalu skanul chuchvalec slin.

Plukovník Arthur Wellesley dojel až k trojnožce s odsouzencem. V první chvíli na něj major Shee a jeho pobočníci hleděli provinile, jako by je přistihl při nějaké nedovolené kratochvíli, a když plukovník dovedl koně až k Sharpovi, nikdo z nich se nezmohl na jediné slovo. Wellesley pohlédl zamračeně dolů, pak se sklonil a jezdeckým bičíkem zvedl Sharpovi bradu. Málem ucukl, když uviděl nenávist v očích bičovaného. Odtáhl bičík a otřel ho o vlněnou pokrývku pod sedlem, aby se zbavil sliny, která ulpěla na špičce. „Dejte ho odvázat, majore Shee,“ řekl ledovým tónem.

„Ano, pane,“ hlesl Shee a zmateně uvažoval, jestli se nedopustil nějaké neodčinitelné chyby. „Okamžitě provedu, pane,“ dodal, i když se stále neměl k tomu, aby vydal jakýkoliv rozkaz.

„Nerad zasahuji do výkonu zaslouženého trestu,“ řekl Wellesley hlasitě, aby ho slyšeli všichni důstojníci, „ale musím ho přerušit, protože vojín Sharpe bude, až se zotaví, odveden do stanu generála Harrise.“

„Generála Harrise?“ vydechl major Shee v úžasu. Generál Harris velel celému tažení proti sultánu Típúovi a major nemohl pochopit, proč se generál zajímá o jakéhosi zpola zbičovaného vojína. „Ano, pane. Samozřejmě, pane,“ zakoktal rychle, když uviděl, že jeho otázka plukovníka popudila. „Hned to provedu, pane.“

„Tak to proveďte!“ vyštěkl Wellesley. Plukovník byl hubený mladý muž s úzkou tváří, tvrdýma očima a velkým nosem, který

připomínal zobák. Mnohem starší důstojníci nesli s nelibostí, že se Wellesley stal v pouhých devětadvaceti letech plukovníkem, ale vzhledem k tomu, že pocházel z bohaté šlechtické rodiny a jeho starší bratr hrabě z Morningtonu byl generálním guvernérem britských držav Východoindické společnosti, těžko mohlo někoho překvapit, že se mladý Arthur Wellesley dostal tak brzy tak vysoko. Každý důstojník, který disponuje penězi, za něž si může koupit povýšení, navíc s rodinným zázemím, jež ho předurčuje k cestě vzhůru, má ve vojsku zaručený postup. Ale i ti méně šťastní, kteří Wellesleymu zazlívali jeho privilegia, byli nuceni přiznat, že mladý plukovník má přirozený dar pevné autority, a možná, podle některých, i talent pro vojenské řemeslo. V každém případě byl zcela oddaný kariéře, kterou si zvolil, pokud se tohle dalo považovat za známku talentu.

Jakmile přeřezali odsouzenci pouta, popojel Wellesley dopředu a podíval se z výšky dolů. „Vojíne Sharpe," řekl téměř štítivě, jako by se už jen tím oslovením mohl ušpinit.

Sharpe zvedl hlavu, zamrkal a pak ze sebe vyrazil jakýsi nesrozumitelný zvuk. Bywaters okamžitě přiskočil a vytáhl mu z úst kožený roubík, i když mu to chvíli trvalo, protože Sharpovy zuby byly do kůže hluboko zakousnuté. „Držel jste se, chlapče," řekl mu tiše, „statečně jste se držel. Jsem na vás hrdej." Konečně se mu podařilo roubík uvolnit a vytáhl ho. Sharpe se pokusil vyplivnout sliny.

„Vojíne Sharpe," opakoval Wellesley.

Sharpe se přinutil zvednout hlavu. „Ano, pane?" zaskuhral jen o málo srozumitelněji než předtím. „Ano, pane?" zkusil to znovu, a tentokrát to znělo jako zaúpění.

Wejlesleyho tvář se zkřivila odporem. „Budete odveden ke generálu Harrisovi. Rozuměl jste?"

Sharpe na něj nechápavě zíral. Nerozuměl. Vůbec ničemu nerozuměl. Hlava se mu točila v divokém víru bolesti, hněvu vůči

Hakeswillovi a celé armádě a zmatku z plukovníkova sdělení, kterému se zdráhal uvěřit.

„Slyšel jste plukovníka, chlapče?" snažil se mu pomoct Bywaters.

„Ano, pane,“ podařilo se mu dostat ze sebe.

Wellesley se obrátil k lékaři. „Obvažte ho, pane Micklewhite. Ošetřete mu ta záda, jak nejlépe umíte. Chci ho mít během hodiny compos mentis.

pozn. překl.: Při smyslech.

Rozuměl jste mi?“

„Během hodiny…,“ opakoval lékař a chvíli na Wellesleyho civěl stejně nechápavě jako předtím Sharpe. Pak uviděl ve tváři mladého plukovníka hněv. „Ano, pane,“ řekl rychle, „během hodiny, pane.“

„A dejte mu čisté oblečení,“ poručil Wellesley hlavnímu seržantovi, potom ještě jednou opovržlivě pohlédl na Sharpa, pobídl koně a odjel.

Teprve teď přeřezali Sharpovi pouta na nohou. Major Shee a ostatní důstojníci to mlčky sledovali a horečně uvažovali, co se mohlo stát, že to přimělo generála, aby se zajímal o někoho tak nicotného, jako je Sharpe, a ještě ho povolal do svého stanu. Nikdo z nich však neřekl ani slovo a jen se dívali, jak se hlavní seržant snaží Sharpa odvést. „Opřete se o mě, chlapče. Jen se opřete. Opatrně…“

Sharpe zavrtěl hlavou. „Jsem v pořádku, seržante,“ řekl. Nebyl vůbec v pořádku, ale styděl se projevit slabost před svými druhy a především před užaslým Hakeswillem, který jako by stále nemohl pochopit, jak je možné, že mu jeho oběť uniká. „Jsem v pořádku,“ opakoval Sharpe. Pustil se trojnožky, trochu se zakymácel, ale pak se otočil a udělal tři vrávoravé kroky.

Z řad lehké roty se ozval potlesk a povzbuzující výkřiky.

„Ticho!“ houkl kapitán Morris. „Pište si jména, seržante Hakeswille!“

„Psát jména, pane! Provedu, pane!“

Sharpe ještě dvakrát zavrávoral a málem upadl, ale potom přece jen nabyl jistoty a došel k lékaři. „Hlásím se k obvazování, pane,“ řekl. Kalhoty měl jako řezník a záda jednu krvavou spoušť, ale začínal se mu vracet střízlivý rozum. A s ním přicházel o to větší

hněv. Lékař před ním málem couvl, když viděl, jaký divoký pohled na něj upírá.

„Pojďte se mnou, vojíne," řekl Micklewhite.

„Pomozte mu, sakra," zavrčel Bywaters na bubeníky a oba zpocení chlapci konečně pustili biče a vzali Sharpa za lokty. Ten se sice snažil držet zpříma, ale Bywaters viděl, jak je nejistý, a bál se, že by se mohl zhroutit.

Zpola svými silami a zpola podpírán se Sharpe vydal k lékařovu stanu. Major Shee smekl klobouk, poškrábal se v šedivějících vlasech a pak, nejistý, co by měl udělat, pohlédl na hlavního seržanta. „Myslím, že dnes už tady nemáme co na práci, Bywatersi," řekl.

„Taky si myslím, pane."

Shee stále váhal. Všechno bylo jinak, než si představoval. „Mám dát batalionu rozchod, pane?" zeptal se hlavní seržant. Major Shee přikývl, jako by byl rád, že mu někdo napověděl. „Jo, dejte jim rozchod."

„Provedu, pane." A Sharpe přežil.

KAPITOLA 4

Přestože byly závěsy nad oběma vchody stanu generála Harrise vykasané, panovalo v něm nesnesitelné dusno, které ještě umocňoval sinavě nažloutlý svit, v němž se zdupaná tráva jevila jako shnilá.

Uvnitř byli čtyři muži. Nejmladší a nejnervóznější z nich byl William Lawford, jenž jako pouhý poručík, a tedy zdaleka nejnižší hodnosti z přítomných, seděl stranou na pozlacené židli s vysokým opěradlem, která byla tak křehké konstrukce, že snad jen zázrakem přečkala bez újmy transport na armádních vozech. Lawford se skoro bál pohnout ze strachu, aby na sebe nepoutal pozornost, a tak seděl toporně v nepohodlné pozici a nechal kapat pot z tváře na dvourohý klobouk, jejž měl položený na klíně.

Naproti Lawfordovi seděl plukovník Arthur Wellesley, který kromě toho, že okázale ignoroval poručíka, se téměř nezapojoval do hovoru s ostatními, a pokud ano, tak jen stroze a jaksi rozmrzele, jako by ho popuzovalo, že musí čekat. Několikrát také vytáhl z kapsičky kalhot hodinky, odklopil víčko, pohlédl na ciferník a zaseje schoval, aniž cokoliv řekl.

Velitel obou spojeneckých armád generál Harris seděl za dlouhým stolem pokrytým mapami. Harris byl štíhlý muž středního věku a vyznačoval se střízlivým uvažováním a velkým smyslem pro praktická řešení. A právě tyto vlastnosti také rozpoznal u svého mladého zástupce plukovníka Wellesleyho. George Harris byl klidný a příjemný muž, ale teď, když čekal v žlutavém příšeří stanu, se zdál velmi rozrušen. Neustále pohlížel do map, utíral si zpocenou tvář velkým modrým kapesníkem a jen zřídka zvedl hlavu, aby reagoval na poněkud křečovitou konverzaci zbývajících přítomných. Harris byl neklidný, protože, podobně jako Wellesley, v podstatě

neschvaloval akci, k níž se chystali. Nebylo to ani tak její nezvyklostí, neboť ani jeden z nich nebyl úzkoprsý, ale spíš měli obavy, že skončí neúspěšně a výsledkem bude jen to, že ztratí další dva dobré muže – nebo možná jednoho dobrého a jednoho špatného.

Čtvrtý přítomný se odmítl posadit a raději přecházel mezi stoly a volně rozestavenými židlemi, jež se snad hodily do nějakého salonu, ale ve vojenském stanu působily absurdně. A právě tento muž udržoval při životě aspoň to málo konverzace, kterou nezdusila dusná a vysilující atmosféra stanu. Žertoval, povzbuzoval své druhy a snažil se je bavit a vždy, když viděl, že se mu to přestává dařit, přistoupil k jednomu z východů a vykoukl ven. „Už to nemůže dlouho trvat," řekl pak pokaždé a znovu začal přecházet. Byl to generálmajor David Baird, starší – věkem i služebně – ze dvou zástupců generála Harrise. Na rozdíl od ostatních si svlékl kabát a odložil i vestu, takže zůstal jen ve špinavé, mnohokrát záplatované košili a svěšené šle mu visely dolů ke kolenům. Tmavé vlasy měl vlhké a rozcuchané a široký obličej opálený tak, že se Lawfordovu nervózně těkajícímu pohledu jevil spíš jako přístavní dělník než generál. Tento dojem ještě posilovala skutečnost, že v celkovém vzezření Davida Bairda nebylo nic, co by svědčilo o uhlazenosti a kultivovanosti. Byl to prostě mohutný Skot, vysoký a rozložitý, široký v ramenou a svalnatý jako nosič uhlí. A právě Baird přesvědčil své dva druhy ve velení, nebo spíš jen generála Harrise, aby jednali proti svému nejlepšímU důstojnickému přesvědčení, přičemž mu ani za mák nezáleželo na tom, zda s tím bude ten pitomý plukovník Arthur Wellesley souhlasit, nebo ne. Baird neměl Wellesleyho rád a jen ztěžka se smiřoval s tím, že se tenhle mladíček dostal na jeho úroveň jako druhý zástupce velitele armády. Baird nebyl typ, který by dokázal svou nevoli tlumit a udržovat v sobě, a tak u generála Harrise proti Wellesleyho jmenování vehementně protestoval.

„Kdyby jeho bratr nebyl generálním guvernérem Východoindické, nikdy byste ho do takové pozice nepovýšil," řekl Harrisovi.

„Mýlíte se, Bairde," odpověděl klidně generál. „Wellesley je schopný voják."

„Čerta starého schopný…," zavrčel Baird. „Jeho schopnost spočívá v tom, že má rodinu."

„Všichni přece máme rodinu."

„Ale ne nóbl vyfintěnou anglickou rodinu, která má peněz jako železo."

„Wellesley se narodil v Irsku."

„Tím hůř pro Irsko. Ale stejně na něm není nic irského, Harrisi, a vy to víte. Co je to za Ira, když ani nepije? Možná trochu vína, ale tomu já neříkám pořádný pití. Už jste někdy viděl tak střízlivého Ira?"

„Pár ano, vlastně hezkých pár, abych řekl pravdu," prohlásil Harris jako člověk bez předsudků. „Ale to si vážně myslíte, že sklon k opilství je žádoucí vlastnost pro armádního velitele?"

„To ne, ale zkušenost ano, ta je žádoucí," zabručel Baird. „K čertu, generále, vy i já už toho máme dost za sebou. Prolili jsme za Anglii krev. A co Wellesley? Co obětoval na oltář vlasti on? Peníze! Nic než peníze, kterými si koupil cestu k plukovnické hodnosti. Nikdy nebojoval. V životě se neocitl v bitvě!"

„A přesto bude dobrým zástupcem velitele. Na tom záleží, na ničem jiném," trval na svém Harris, protože byl opravdu s Wellesleym spokojen. Plukovník zodpovídal především za armádu haidarábádského nizáma a zde prokázal značnou obratnost. Téměř vždy se mu podařilo přesvědčit indického potentáta, aby se podrobil Harrisovým pokynům, což byl úkol, který Baird nezvládal ani z poloviny tak dobře, neboť Skot byl dobře známý svou nenávisti vůči Indům.

Pocházela z doby, kterou Baird strávil v žalářních kobkách Típúova paláce v Seringapatamu. Tehdy, před sedmnácti lety, byl mladý David Baird zajat v boji proti Típúovu otci Haidaru Alímu. Spolu s dalšími zajatci byl odvedeni do Seringapatamu, kde museli přestát čtyřiačtyřicet ponižujících měsíců v horku a vlhku pekla cel vládce Maisúru, přičemž část této doby strávil

Baird připoután okovy ke zdi. A teď prahl po pomstě. Snil o tom, že projde se svým dvouručním skotským mečem přes hradby Típúova města, zažene sultána do kouta a tam mu splatí peklo seringapatamských cel i s úroky.

A právě vzpomínka na tu krutou dobu a vědomí, že jeho příteli a skotskému druhu McCandlessovi nyní hrozí stejná zkušenost, jakou si vytrpěl on, vnukly Bairdovi nápad, že musejí plukovníka osvobodit. A sám plukovník McCandless ho přivedl na myšlenku, jak to provést, když mu ještě před odjezdem na svou misi zanechal dopis. Na obálce uvedl, že může být otevřen pouze tehdy, jestliže se nevrátí, a dále v něm psal, že pokud bude zajat a generál Harris usoudí, že je důležité pokusit se o jeho osvobození, měl by být tajně vyslán do Seringapatamu spolehlivý člověk, který by se ve městě spojil s obchodníkem jménem Raví Šekar. „Je-li někdo schopen mě osvobodit, je to Šekar," napsal McCandless, „i když věřím, že oba, ty i generál, dobře zvážíte riziko ztráty tak cenného informátora proti výhodám, jež lze získat mým osvobozením."

Baird ani na okamžik nepochyboval o plukovníkově ceně. Pouze McCandless znal totožnost britských agentů v Típúových službách a nikdo jiný v armádě nevěděl o sultánovi tolik jako on. Baird si byl rovněž vědom, že pokud Típú někdy odhalí skutečné poslání McCandlessovy mise, předhodí ho bez váhání tygrům. A byl to opět Baird, kdo si vzpomněl, že v jejich armádě slouží také McCandlessův anglický synovec William Lawford, a znovu on přesvědčil Lawforda, aby se pokusil proniknout do Seringapatamu a strýce osvobodit. A kdo jiný než Baird nakonec navrhl toto nebezpečné poslání generálu Harrisovi? Ten se v první chvíli jeho nápadu vysmál, ale později připustil, že by možná mohli najít nějakého indického dobrovolníka, který by měl mnohem větší šanci dostat se do nepřátelského města a pohybovat se v něm, aniž by ho odhalili. Baird však vehementně hájil svou volbu. „To je příliš důležitý úkol, abychom ho mohli svěřit nějakému mouřenínovi, Harrisi, a kromě toho jen McCandless ví, kterému z těch bastardů se dá věřit. A pokud jde o mě, já nevěřím žádnému z nich."

Harris jen povzdechl. Velel dvěma armádám, celkem padesáti tisícům mužů, a pouze pět tisíc z nich nebyli Indové, takže pokud by se nedalo „mouřenínům" věřit, jak tvrdil Baird, byli odsouzeni k záhubě. Generál však věděl, že proti Bairdovu zatvrzelému odporu vůči všem Indům neuspěje. „Rád bych dostal McCandlesse na

svobodu,“ řekl, „ale na mou duši, Bairde, nezdá se mi, že by nějaký bílý muž mohl v Seringapatamu přežít delší dobu.“

„Inda tam poslat nemůžeme,“ trval na svém Baird. „Vzal by od nás peníze a pak by šel rovnou za Típúem a vzal by peníze od něj. Potom bychom mohli McCandlessovi a tomu Šekarovi poslat už jen polibek na rozloučenou.“

„Ale proč trváte na Lawfordovi?“ zeptal se Harris.

„Protože McCandless je opatrný a nevěří jen tak kdekomu. Ale když uvidí Willieho Lawforda, hned bude vědět, že jsme ho tam vyslali my. Kdyby to byl jakýkoliv jiný Brit, mohl by ho považovat za nějakého dezertéra, kterým ho chce Típú dostat do pasti. Sultána bych nikdy nepodceňoval, Harrisi, ten chlap je všemi mastmi mazaný. Připomíná mi Wellesleyho/Neustále uvažuje.“

Harris jen nespokojeně zamručel. Pořád se té myšlence bránil, ale na druhou stranu ho lákala, neboť Havildar, který McCandlessovu nešťastnou misi přežil, se vrátil a řekl, že se plukovník setkal s člověkem, s nímž chtěl mluvit. A třebaže Harris netušil, o koho jde, věděl, že je to nějaký McCandlessův informátor a že od něj chtěl plukovník získat klíč k branám Típúova města. Proto McCandlesse do takového rizika pustil, neboť jeho mise mohla zaručit úspěch jejich tažení. A nyní byl McCandless zajat a Baird mu předložil návrh, aby se ho pokusili vysvobodit, nebo od něj aspoň získali jeho informace, kdyby se plukovník nechtěl pouštět do dalšího rizika útěku. Jistě, všechno to bylo nejisté a krajně riskantní, ale Harris zase nebyl tak přesvědčen o úspěchu tažení své armády, aby mohl takovou možnost pominout. „Ale jak si představujete, že by Lawford mohl v Seringapatamu přežít?“ zeptal se.

„Jednoduše,“ odpověděl Baird. „Vím, že Típú dychtí po tom, aby získal evropské dobrovolníky, takže oblečeme Lawforda do uniformy vojína a bude předstírat, že je dezertér. Típú ho přijme s otevřenou náručí. Dokonce mu pověsí kolem krku květinový věnec a dá mu vybrat ze svých bibbis“

Harris si pomalu začínal připouštět, že ho Baird přesvědčil, třebaže Wellesley byl od počátku proti, když ho do věci zasvětili. Tvrdil, že Lawford se nedokáže chovat jako obyčejný voják, ale Baird svým nadšením jeho skepsi zdolal, a tak byl poručík Lawford

povolán do generálova stanu, kde věci zkomplikoval tím, že souhlasil s plukovníkovou námitkou. „Moc rád bych přispěl k vašemu plánu," řekl, „ale opravdu si nejsem jistý, zda bych dokázal hrát vojína-dezertéra tak, aby mi uvěřili."

„Vždyť je to tak jednoduché, člověče," vyskočil Baird. „Budete odplivovat a klít, to je celé!"

„Odplivovat a klít, to pro někoho není vůbec jednoduché," přidal se na Wellesleyho stranu Harris, když se díval na ostýchavého poručíka. Skutečně pochyboval, že by ze sebe Lawford dokázal dělat něco jiného, než co je, protože byl příliš bezelstný.

A pak Lawford zkomplikoval věci ještě víc. „Možná by bylo věrohodnější, kdybych s sebou vzal ještě někoho, pane," navrhl nesměle. „Dezertéři obvykle utíkají ve dvojicích, nemyslíte? A kdyby ten druhý byl opravdový řadový vojín, bylo by to mnohem přesvědčivější."

„Jo, to je rozumné," souhlasil Baird.

„A máte představu, koho byste s sebou chtěl?" zeptal se Wellesley.

„Jmenuje se Sharpe, pane," řekl Lawford. „Vojín Sharpe. Ale zřejmě ho čeká trest bičování."

„V tom případě vám moc k užitku nebude," poznamenal Wellesley tónem, který naznačoval, že tím je pro něj věc uzavřená.

„S nikým jiným do toho nepůjdu, pane," odpověděl Lawford s překvapující zatvrzelostí. Bylo zřejmé, že to říká spíš generálu Harrisovi, než že by odpovídal svému plukovníkovi, a Harrise to potěšilo jako důkaz toho, že poručík dovede být pevný. Možná že jeho nesmělost je pouze zdánlivá.

„Kolik ran má ten člověk dostat?" zeptal se Harris.

„Nevím, pane. Zřejmě právě teď stojí před polním soudem. Kdybych nebyl tady, svědčil bych v jeho prospěch, protože o jeho vině pochybuju."

Dohadování o tom, zda využít Sharpa, pokračovalo i přes oběd, který sestával z rýže a dušeného skopového. Wellesley odmítal zasáhnout do průběhu polního soudu i do následného výkonu trestu s poukazem, že by to mělo škodlivý vliv na disciplínu vojska, ale William Lawford tvrdošíjně trval na svém a odmítal uvažovat o

někom jiném. „Musí to být někdo, komu můžu věřit," říkal. „Nebo tam vyšlete nějakého jiného důstojníka," nadhodil, ale i to brzy zavrhli, když si uvědomili těžkosti s výběrem vhodné osoby. Znali samozřejmě spoustu mužů, kteří by se o to mohli pokusit, ale jen málo z nich bylo spolehlivých, a navíc pochybovali, že by našli někoho, kdo by byl ochotný do něčeho tak riskantního jít. Wellesley to dokonce označil za posílku pro hlupáka. „Tak proč jste do toho ochotný jít vy?" zeptal se Harris Lawforda. „Nepřipadáte mi jako hlupák."

„Doufám, že nejsem, pane. Ale můj strýc mi dal peníze na to, abych si koupil důstojnickou hodnost."

„Opravdu? To k vám byl náramně štědrý."

„A já se mu za to chci odvděčit."

„Odvděčit tak, že se pro něj necháte zabít?" zeptal se Wellesley s úšklebkem.

Lawford lehce zrudl, ale nedal se. „Myslím, že vojín Sharpe je dost důvtipný, aby to vynahradilo mou hloupost, pane."

Rozhodnutí, zda využít vojína Sharpa, tedy zůstalo na generálu Harrisovi. Ten sice vnitřně souhlasil s Wellesleym, že když toho muže ušetří zaslouženého trestu, bude to mít neblahý vliv na disciplínu mužstva, ale na druhou stranu si uvědomil, že k McCandlessovu osvobození je třeba použít i mimořádných prostředků. A tak, přemožen Bairdovým zaujetím, se s těžkým srdcem, ale přece jen rozhodl poručit, aby Sharpa přivedli. A to byl důvod, proč si vojín Richard Sharpe nevytrpěl svých dva tisíce ran bičem a místo toho se ocitl ve velkém stanu naplněném sinavým nažloutlým světlem a nedýchatelným vzduchem. Měl na sobě čistou uniformu, ale všichni viděli, že pod ní má záda pokrytá ranami a musí trpět hroznými bolestmi. Pohyboval se pomalu a strnule a nebylo to pouze spoustou obvazů, které mu stahovaly tělo, ale mukami, jež mu působil každý pohyb. Snažil se smýt si cákance krve z vlasů, ale tím z nich částečně smyl i pudr, takže když mu plukovník Wellesley poručil, aby smekl čáku, ukázal přítomným důstojníkům podivně pruhovanou hlavu.

„Myslím, že byste si měl raději sednout, Sharpe," navrhl generál Baird a krátce pohlédl na Harrise, jestli s tím souhlasí.

„Vezměte si stoličku," řekl Harris, ale pak uviděl, že se vojín nedokáže sehnout, aby si ji přitáhl.

Baird rychle vyskočil a posloužil mu. „Bolí to?" zeptal se soucitně.

„Ano, pane."

„K tomu trest je, aby bolel. Bolest je smyslem trestu," prohlásil Wellesley a okázale se otočil k Sharpovi zády, aby dal znovu najevo svůj nesouhlas. „Nemám rád, když se přerušuje bičování," pokračoval, aniž bylo zřejmé, ke komu mluví. „Narušuje to disciplínu. Jen Bůh ví, jakých lotrovství se dočkáme, jestliže si budou vojáci myslet, že výrok polního soudu lze změnit, nebo dokonce zrušit." Náhle se otočil a vrhl na Sharpa mrazivý pohled. „Kdyby bylo po mém, vojíne Sharpe, hnal bych vás zpátky k trojnožce a trval na dokončení trestu."

„Znovu říkám, že já pochybuju o zaslouženosti jeho trestu," odvážil se poznamenat Lawford, i když přitom zrudl.

„Na posuzování viny či neviny byl prostor při polním soudu, poručíku!" odsekl Wellesley tónem, který jasně říkal, že diskusi na toto téma považuje za marnění času. „Měl jste štěstí, vojíne Sharpe," pokračoval opět k Sharpovi. „Budu muset oznámit, že vám byl zbytek trestu prominut odměnou za to, že jste v poslední bitvě dobře bojoval. Je to vůbec pravda, bojoval jste dobře?"

„Ano, pane," přikývl Sharpe. „Zabil jsem svůj díl nepřátel."

„Proto vám váš trest promíjím. A vy, čert aby vás vzal, se mi za to dnes v noci odvděčíte dezercí."

„Uvažoval jste někdy o tom, že byste dezertoval, Sharpe?" zeptal se generál Baird.

„Já, pane?" zatvářil se Sharpe překvapeně. „V žádném případě, pane. To mně nikdy ani ve snu nenapadlo, pane."

Baird se usmál. „Pro úkol, který je třeba splnit, potřebujeme dobrého lháře," řekl. „Takže se k němu zřejmě skvěle hodíte, Sharpe. Ostatně každý, kdo uvidí vaše záda, vám okamžitě uvěří, proč jste dezertoval." Baird si náhle uvědomil, že to skutečně přispěje k věrohodnosti Sharpovy dezerce, a to v něm znovu posílilo víru v úspěch akce. „Ale kdyby se vám zdálo, že k tomu účelu nemáte záda

dostatečně poznamenaná, můžeme vám nějakou tu ránu ještě přidat," dodal vesele a usmál se.

Sharpe se neusmál, vlastně se spíš mračil a obezřele klouzal pohledem z jednoho důstojníka na druhého. Viděl, že Lawford je nervózní, Baird se ze všech sil snaží působit přátelsky a z tváře generála Harrise nedokázal vyčíst nic. Plukovník Wellesley se opět znechuceně otočil. Ale Wellesley byl vždycky studený čumák a povýšenec, takže se choval celkem normálně. Sharpe usoudil, že hlavní zásluhu na jeho záchraně má Baird, což také odpovídalo jeho pověsti v armádě. Skot byl statečný voják a mezi mužstvem velmi oblíbený.

Baird se znovu usmál, aby zbičovaného vojína trochu uvolnil. „Vysvětlím vám, proč chceme, abyste dezertoval, Sharpe. Před třemi dny jsme ztratili skvělého muže, plukovníka McCandlesse. Pokud je nám známo, padl do rukou některé z Típúových jízdních hord a zřejmě se dostal jako zajatec do Seringapatamu. Chceme, abyste do toho města šel a nechal se zajmout. Rozumíte tomu, co jsem zatím řekl?"

„Ano, pane," odpověděl Sharpe poslušně.

„Výborně. Tak můžu pokračovat. Až se dostanete do Seringapatamu, bude Típú chtít, abyste vstoupil do jeho armády. Víme, že velmi stojí o to, aby v ní měl bílé muže, takže vám to nedá žádnou práci se dát naverbovat. A jakmile se to stane a získáte si jejich důvěru, bude vaším úkolem najít plukovníka McCandlesse a dostat ho tam odsud živého. Pořád mě sledujete?"

„Ano, pane," odpověděl Sharpe se stoickým klidem a uvažoval, proč ho nepožádali, aby předtím zaskočil do Londýna a ukradl korunovační klenoty. Zatracení idioti! Zřejmě stačí, aby se někomu připnul na kabát zlatý prýmek, a už mu změkne mozek. Na druhou stranu dělali přesně to, co si přál, vykopávali ho z téhle zatracené armády pryč, a tak jen tiše, nehybně a vzpřímeně seděl, ani ne tak z úcty k nim, ale protože ho při každém pohybu zabolela záda, jako by mu po nich čert rajtoval.

„Ale nepůjdete tam sám," pokračoval Baird. „Doporučil vás poručík Lawford a on vás taky bude doprovázet. Bude předstírat, že je vojín a dezertér, a vaším úkolem bude dbát o jeho bezpečnost."

„Ano, pane," řekl Sharpe a snažil se nedat na sobě znát úlek z toho, že to s tou dezercí zřejmě nebude tak jednoduché, jak si v první chvíli představoval. Takže teď ještě nebude moci pláchnout, alespoň ne, když se ho bude držet Lawford jako dítě máminy sukně. Pohlédl na něj a poručík mu odpověděl uklidňujícím úsměvem.

„Problém je, Sharpe," řekl Lawford stále s úsměvem, „že si nejsem jist, jestli se dokážu vydávat za vojína. Vám však uvěří a o mně můžete říct, že jsem čerstvý rekrut."

Čerstvý rekrut! Sharpe se málem rozesmál. Vydávat poručíka za čerstvého rekruta je stejný nesmysl, jako kdyby se on vydával za důstojníka. Ale pak ho něco napadlo, myšlenka, která ho překvapila, neboť z ní vyplývalo, že se najednou snaží, aby se ten jejich idiotský plán dal provést. „Lepší by bylo, kdybyste ze sebe dělal písaře, pane," zamumlal tiše, protože přece jen cítil před tolika vysokými oficíry ostych.

„Mluvte nahlas, člověče," zavrčel na něj Wellesley.

„Řekl jsem, že by bylo lepší, pane," začal znovu tak hlasitě, že to hraničilo s drzostí, „kdyby ze sebe poručík Lawford dělal písaře, pane."

„Písaře?" opakoval Baird. „Proč?"

„Protože má jemný ruce, pane," odpověděl Sharpe. „Písaři se nemusej hrabat ve špíně jako my, ale rekruti, ty si jí užijou až až. Písaři můžou mít jemný ruce, pane." Harris, který cosi psal, zvedl hlavu a vrhl na Sharpa obdivný pohled. „Stačí, když si trochu umaže prsty od inkoustu, a bude z něj písař jako vyšitej," dodal Sharpe směrem k Bairdovi.

„Hrome, to se mi líbí, Sharpe! Vážně," zvolal Baird. „Výborný nápad."

Wellesley se jen ušklíbl a okázale hleděl jedním z odkrytých vchodů ven, jako by chtěl naznačit, že ho všechno, co se tu děje, neskonale nudí. Generál Harris pohlédl na Lawforda. „A nespokojeného písaře, který se rozhodl k dezerci, byste ze sebe dokázal dělat, poručíku?" zeptal se.

„Samozřejmě, pane. Tím jsem si jistý," odpověděl Lawford. V jeho slovech konečně zazněla sebedůvěra.

„Dobře,“ řekl Harris a položil pero. Generál nosil paruku, aby zakryl jizvu, kterou ho poznamenala americká kulka v bitvě u Bunker Hillu, ale teď si paruku bezděčně posunul, aby se mohl na staré jizvě poškrábat. „A doufám, že až se dostanete do města, spojíte se s tím obchodníkem…, připomeňte mi jeho jméno, Bairde.“

„Raví Šekar, pane.“

„A co když ho tam nenajde?“ zeptal se Harris. „Co když tam ten člověk nebude nebo jim odmítne pomoc?“ Nastalo ticho, v němž bylo slyšet jen kroky strážných, kteří přecházeli sem a tam hodný kus od vchodu, aby neslyšeli, o čem se uvnitř mluví. Pak kdesi zaštěkal pes. „S tím se musí počítat,“ řekl Harris a znovu se poškrábal pod parukou. Wellesley se pronikavě zasmál, ale žádnou rozumnou radu nenabídl.

„Jestliže nám Šekar nepomůže,“ ozval se Baird, „pak si musejí Lawford se Sharpem poradit sami, jak McCandlesse najít a dostat ho ven. To se už naplánovat nedá.“ Skot se obrátil k Sharpovi. „Neživil jste se náhodou jako zloděj, než jste se dal do armády?“

Sharpe na okamžik zaváhal a pak přikývl. „Ano, pane.“

„A jaký?“ zeptal se Wellesley ještě znechuceněji než kdykoliv předtím, jako by žasl, jakou že to má ve svém pluku kriminálnickou verbež. „Dlouhoprsťák? Nebo stupka?“ vyštěkl, když Sharpe neodpovídal.

Sharpe se nestačil divit, že plukovník zná zlodějský slang. Horlivě však zavrtěl hlavou, aby popřel, že by byl obyčejný kapesní zloděj nebo lupič, který přepadává cestující na veřejných cestách. „Byl jsem na domácí práce, pane,“ řekl konečně. „A řádně vycvičenej,“ dodal hrdě. Ve skutečnosti taky loupil na cestách, ale ne tak, že by s pistolí v ruce zastavoval kočáry, ale přeřezával řemeny, jimiž byly vzadu upevněné cestovní vaky. To se dělalo za jízdy, aby přes dusot kopyt a kodrcání kol nebylo slyšet padající zavazadla. Byla to práce pro hbité a obratné chlapce a Sharpe byl v tomto oboru opravdový mistr.

„Říká, že se vloupával do domů,“ vysvětlil Wellesley oběma vyšším důstojníkům, opět s výrazem nejvyššího pohrdání vůči Sharpovi.

Baird však byl Sharpem čím dál víc potěšen. „A nezůstal vám z těch dob šperhák, vojíne?“ zeptal se.

„Ne, pane. Ale určitě bych si ňákej opatřil, kdybych měl guineu.“

Baird se zasmál. Pomyslel si, že by na to určitě stačil šilink, ale přesto sáhl do kabátu, který visel na háčku na jednom z podpěrných kůlů, vytáhl z kapsy guineu a hodil ji Sharpovi do klína. „Tak si ho do večera opatřete, vojíne Sharpe, protože kdoví jestli se vám nebude hodit.“ Pak se obrátil k Harrisovi. „Ale nemyslím si, že k tomu dojde, pane. A modlím se, aby k tomu nedošlo, protože pochybuju, že by se někomu – byť by měl průpravu, jakou se může pochlubit tady vojín Sharpe – mohlo podařit uprchnout z Típúových kobek.“ Vysoký generál se obrátil zpátky k Sharpovi. „Já jsem si v nich pobyl skoro čtyři roky, Sharpe, a za tu dobu se nepodařilo utéct nikomu. Ani myš se ven nedostala,“ Baird stále přecházel sem a tam, když vzpomínal na své věznění. „Dveře cel mají těžké závory s visacími zámky, takže byste si s nimi mohl šperhákem poradit. Ale když jsem tam byl já, vždycky nás přes den hlídali čtyři dozorci. A někdy drželi stráž dokonce jettiové“

„J&cíjettiové, pane?“ pohlédl na něj tázavě Lawford.

„Típú zdědil po otci tucet siláků, kteří sultána baví svými kousky. A jejich nej oblíbenějším číslem jsou popravy vězňů. Dělají to několika různými způsoby, ale žádný z nich není nic pěkného. Mám vám popsat jejich metody?“

„Radši ne, pane,“ zarazil ho rychle Lawford a viditelně pobledl. Sharpe byl zklamán, že se nedozví víc, ale netroufl si zeptat se na podrobnosti.

Baird se zašklebil. „Jsou to velmi nepěkné exekuce, poručíku,“ řekl, jako by chtěl Lawforda stůj co stůj vyděsit. „Pořád si na to troufáte?“

Poručík zůstával bledý, ale přikývl. „Myslím, že za pokus to stojí.“

Wellesley se opět neudržel a pohrdlivě odfrkl nad Lawfordovou pošetilostí. Baird plukovníka ignoroval. „Na noc se denní stráže stahují,“ pokračoval, „ale přesto tam jeden strážný zůstává.“

„Jenom jeden?“ zeptal se Sharpe. „Jenom jeden, vojíne,“ potvrdil Baird. „S jedním bych si poradil, pane,“ prohlásil Sharpe sebevědomě.

„Ale s tímhle ne, vojíne, s tímhle byste si těžko poradil,“ řekl Baird zlověstně. „Protože za mě byl ten noční strážný pruhovaný a dva a půl metrů dlouhý. Myslím bez ocasu. Tygr, jestli jste mě pochopil, Sharpe. Tygr lidojed. Každou noc ho pouštěli do chodby, takže se modlete, abyste nikdy v Típúových kobkách neskončil. A modlete se, aby Raví Šekar věděl, jak dostat McCandlesse ven.“

„Anebo se modlete,“ přidal se Harris, „ aby ten Šekar v nejhorším případě dokázal zjistit, co se McCandless na své misi dozvěděl, abyste nám pak mohl tu zprávu předat.“

„A to je všechno, co od vás chceme,“ řekl s předstíranou veselostí Baird. „Takže jste ochoten do toho jít?“

Sharpe si stále myslel, že je to čiré bláznovství, navíc nesnášel tygří řev, měl však dost rozumu, aby si svou nechuť do toho podniku nechal pro sebe. „Myslím, že tři jsou lepší než dva tisíce, pane,“ řekl.

„Jaké tři?“ nechápal Baird.

„Tři frčky že jsou lepší než dva tisíce ran bičem, pane,“ upřesnil Sharpe. „Jestli toho plukovníka vysvobodíme nebo se dozvíme, co potřebujete vědět, povýšíte mě na seržanta?“obrátil se na Wellesleyho.

V prvním okamžiku se zdálo, že Wellesley pošle Sharpa za jeho troufalost ke všem čertům, ale potom generál Harris zakašlal a klidným tónem řekl, že se mu to zdá jako rozumný návrh.

Wellesley chvíli uvažoval, jestli generálovi oponovat, ale pak si uvědomil, jakou mizivou šanci ten drzý vojín má, aby tu nesmyslnou akci přežil, a tak nakonec, ač neochotně, přikývl. „Ano, jestli splníte, co od vás chceme, budete povýšen na seržanta.“

„Díky, pane,“ řekl Sharpe.

Baird ho propustil. „Běžte teď s poručíkem Lawfordem, Sharpe, on vám vysvětlí, co dál. A ještě něco… Jen, proboha, nikomu neříkejte, k čemu se chystáte,“ dodal naléhavě. „Nikomu, rozumíte?“

„To by mě ani ve snu nenapadlo, pane,“ odpověděl Sharpe, vstal a sykl bolestí.

„Můžete jít," řekl Baird. Pak počkal, až se oba muži vzdálí, a povzdechl. „Chytrý chlapík, tenhle Sharpe," poznamenal směrem k Harrisovi.

„Kus lotra," prohlásil Wellesley. „Takových bych vám mohl přivést stovky. Všechno je to banda lumpů, nic jiného, a od vzpoury je odrazuje jen disciplína."

Harris podrážděně zabubnoval prsty do stolu, aby včas zarazil hrozící hádku svých zástupců. „Pro mě je teď důležitější, jestli to ten lotr dokáže."

„Nemá šanci," prohlásil Wellesley.

„Možná má, ale žalostně malou," připustil Baird pochmurně. ,>Ale i tak stojí za to, abychom se pokusili dostat McCandlesse zpátky."

„S rizikem ztráty dvou dobrých mužů?" nadhodil Harris.

„Jednoho, z něhož by mohl být někdy dobrý důstojník, a jednoho, pro kterého nebude svět truchlit ani vteřinu," opravil ho Wellesley.

„Ale McCandless může mít klíč k Seringapatamu, generále," připomněl Harrisovi Baird.

„To je pravda," povzdechl generál a rozvinul mapu, jež ležela svinutá na stole. Zobrazovala Seringapatam, a kdykoliv na ni generál pohlédl, vždy uvažoval, jakým způsobem přistoupit k obléhání města. Lord Cornwallis, který dobyl Seringapatam před sedmi lety, nastoupil ke zteči ze severní strany ostrova a pak zaútočil na východní hradby. Harris však pochyboval, že to bude moci zopakovat. Típú se jistě z předchozího úspěchu Britů poučil, což znamená, že dnes je třeba vést útok buď od jihu, nebo od západu. Navíc spousta dezertérů z nepřátelské armády tvrdila, že hradba na západní straně je ve špatném stavu, a tam tedy Harris viděl svou nejlepší šanci. „Buď od jihu, nebo od západu," řekl nahlas a znovu tak otevřel problém, o němž se svými dvěma zástupci už nesčetněkrát diskutoval. „Ale v každém případě narazíme na dělostřeleckou palbu, pánové. To město je přeplněné kanóny a raketomety a taky pěšáky. A my budeme mít před příchodem dešťů jen jednu příležitost. Jenom jednu! Tak od západu, nebo od jihu?" Hleděl na mapu a v skrytu duše se kojil nadějí, že se akce na

osvobození McCandlesse podaří a plukovník bude znát recept, jak se města zmocnit. Vzápětí si však musel přiznat, že tohle je opravdu jen zbožné přání, což znamenalo, že definitivní rozhodnutí bude muset nevyhnutelně udělat on a pouze on. Samozřejmě že s ním může počkat až do doby, kdy se dostanou blíž k městu a uvidí Típúovu obranu na vlastní oči, ale pak se bude muset rozhodnout rychle. A Harris si byl téměř jistý, jakou cestu si vybere. Už celé týdny mu instinkt říkal, z které strany zaútočit, ale obával se, že Típú si je vědom slabého místa své obranné linie a zařídí se podle toho. Jenže kdyby neustále uvažoval, že ho může Típú přelstít, vedlo by to jen k dalšímu váhání, z něhož málokdy vzejde něco dobrého. Proto nyní s rozhodností velitele prohlásil: „Můj instinkt mi říká, pánové, abychom zaútočili odsud," ukázal brkem na západní hradbu. „Přes říční mělčinu a přes nejzranitelnější úsek opevnění. Tahle cesta se doslova nabízí. Tudy, pánové, v tomhle místě," zaťukal brkem na mapu.

V místě, kde Típú nastražil past.

Alláh byl ve svém nekonečném milosrdenství sultánu Típúovi příznivě nakloněn, neboť mu svou nezměrnou moudrostí odhalil existenci zrádného obchodníka, který poskytoval informace britským nepřátelům. Muž obchodoval s výrobky z běžných kovů, z mědi, cínu nebo mosazi, a jeho plně naložené vozy často projížděly některou ze dvou hlavních městských bran. Jen bůh ví, kolik takových vozů vyjelo ze Seringapatamu v posledních třech měsících, ale v každém případě se strážím u brány podařilo prohledat ten správný a objevit kódovaný list, v němž, jak proradný obchodník při výslechu přiznal, popisoval svým britským chlebodárcům podivné práce, které se provádějí v průjezdu staré uzavřené brány v západní části hradeb. Šlo o práce, jež se měly dělat v nejvyšší tajnosti, a jedinými, kdo se mohl k tomuto místu přiblížit, byli Gudinovi spolehliví evropští vojáci a malý oddíl muslimských bojovníků, jimž sultán bezvýhradně věřil. Obchodník – a sultána to nijak nepřekvapilo – byl hind a pochopitelně se snažil zapírat a tvrdil, že o ničem neví, ale když přivedli do vyšetřovací místnosti také jeho ženu a pohrozili jí rozžhavenými kleštěmi, přiznal jméno muslimského

vojáka, který se nechal svést ke zradě jeho zlatem. A že ho bylo! V každém případě mnohem víc, než si kdy Típú myslel, že by mohl člověk vydělat obchodováním s cínem, mědí a mosazí. Obchodník přiznal, že je to britské zlato určené k tomu, aby jím získával informace a podněcoval v Seringapatamu ke vzpouře.

Típú se nepovažoval za krutého člověka, ale ani za hlupáka, jenž neumí ztrestat zradu. Byl vládce a zbraní vládců je odjakživa obojí – krutost i milosrdenství. Každý monarcha, který se vzdá krutosti, si svou vládu dlouho neudrží, podobně jako se každý vládce, jenž zapomene na milost, brzy dočká nenávisti. Sultán Típú nechtěl, aby se o něm říkalo, že je shovívavý, stejně jako si nepřál mít pověst tyrana, a tak se snažil zachovávat mezi těmito dvěma stranami mince rovnováhu a užívat krutosti i milosrdenství v rozumné míře. Hindský obchodník ho po svém přiznání prosil o milost, ale Típú věděl, že teď není čas na odpouštění zrádcům, neboť by to byl projev slabosti, a ne síly. Teď byl čas na to, aby pustil do ulic a uliček Seringapatamu strach. Čas dát svým nepřátelům poznat, že cenou, kterou se platí za zradu, je smrt, a tak nyní oba, obchodník i muslimský voják, jenž přijal jeho zlato, stáli na horkém písku nádvoří hlavního paláce, kde je střežili dva z oblíbených Típúových jettiů.

Byli to hindové a se svou neuvěřitelnou silou zcela oddaní své víře. To vyvolávalo v Típúovi pobavení. Někteří hindové spatřovali projev zbožnosti v tom, že si nechávali narůst dlouhé vlasy nebo nehty, jiní v hladovění a další v odříkání si světských radostí. Ale jettiové vyjadřovali svou zbožnost tím, že rozvíjeli své svaly, a Típú musel přiznat, že tak silné muže nikdy nikde neviděl. Nemusel souhlasit s jejich náboženstvím, ale zároveň je podporoval a podobně jako jeho otec si najal tucet těch nejsilnějších, aby ho bavili a sloužili mu. A dva z nich nyní stáli pod balkonem jeho trůnního sálu svlečení do pasu, s obrovitými hruděmi naolejovánými tak, že se jim svaly v odpoledním slunci leskly, jako by byly z dokonale vyhlazeného ebenového dřeva. V rozích nádvoří svítily žluté oči tygrů, kteří neklidně pořvávali, protože jim jejich ošetřovatelé v poledne nedali obvyklou porci čerstvého kozího masa.

Típú ukončil modlitby a vystoupil na balkon, kde mezitím sluhové otevřeli tři fíligránsky zdobené okenice, aby měl se svým

doprovodem volný výhled. Byl s ním plukovník Gudin a také Appah Ráo. Oba nechal povolat z městských hradeb, kde řídili poslední přípravy na příchod Britů. Bylo třeba opravit dělové lafety, uložit munici dostatečně hluboko do skladů, aby je nemohla zasáhnout palba nepřátelských houfhic, a nachystat tucty raket do zásobníků na střeleckých ochozech. Típú rád procházel obrannou linii své pevnosti, rád si představoval, jak rakety sviští dolů do řad nepřátel a jakou spoušť tam působí výstřely z tisíců děl, ale teď ho zde, na nádvoří paláce, čekala povinnost, která slibovala ještě větší potěšení. Poprava zrádců. „Oba mě zradili," řekl prostřednictvím tlumočníka Gudinovi, „a jeden z nich je navíc špeh. Co byste s takovými lidmi udělali ve Francii, plukovníku?"

„Poslali bychom je madame Guillotine, Vaše Veličenstvo."

Típú se usmál, když mu tlumočník přeložil Francouzovu odpověď. Byl zvědavý na gilotinu a jednu dobu si myslel, že by si mohl dát postavit takový smrtící stroj i ve svém městě. Fascinovalo ho všechno francouzské, a když se Francií přehnala revoluce a zničila ancien régime, Típú dokonce s nadšením přijal myšlenky svobody, rovnosti a bratrství. Dal v Seringapatamu zasadit strom svobody, poručil strážím, aby nosily červené revoluční pokrývky hlavy, a nechal v hlavních ulicích města vyvěsit revoluční prohlášení. Okouzlení revolucí mu však dlouho nevydrželo. Začal se bát, že by se jeho lidé mohli příliš nadchnout pro svobodu nebo nakazit myšlenkou rovnosti, a tak dal revoluční prohlášení strhnout a strom svobody odstranit. Lásku k Francii a všemu francouzskému si však zachoval, i když gilotinu si nikdy nepořídil. Ne proto, že by na to neměl dost prostředků. Zavrhl ji, když mu Gudin řekl, že je to vlastně nástroj milosrdenství, neboť ukončí život odsouzence rychleji, než si stačí uvědomit, že je zabíjen. Ne, Típú po žádném milosrdném smrtícím nástroji netoužil, ať by byl nevímjak důmyslný. Čím by pak odstrašoval zrádce?

„Tamten muž," ukázal Típú na muslimského vojáka, který vyzradil tajemství nálože v zazděné bráně, „bude zabit první a jeho tělo předhodíme vepřům. Neznám horší smrt pro muslima a věřte mi, plukovníku, že těch vepřů se bojí víc než vlastní smrti. Toho druhého sežerou mí tygři, jeho kosti budou rozemlety na prášek a ten pošlu

vdově. Jejich smrt bude rychlá, i když možná ne tak jako pod vaším strojem, ale přesto milosrdně rychlá.“ Pak zatleskal a stráž odvlekla odsouzence spoutané řetězy doprostřed nádvoří.

Muslimského vojáka srazili na kolena a strhli z něj uniformu s tygřími pruhy, takže zůstal jen ve volných bavlněných šortkách. Muž pohlédl nahoru k Típúovi, který stál na balkoně v žluté hedvábné tunice a v turbanu posázeném drahokamy, a zvedl ruce s řetězy v němé prosbě o milost. Sultán ho však ignoroval. Gudin se snažil obrnit. Jednou už viděl jettie v akci a dovedl si představit, co bude následovat, ale to mu nečinilo hrůzné divadlo o nic snesitelnějším.

První jetti přiložil k temeni odsouzencovy hlavy asi patnáct centimetrů dlouhý hřeb s širokou plochou hlavou, podržel ho tam levou rukou a pohlédl k balkonu. Jakmile odsouzený voják ucítil hrot hřebu, začal hlasitě naříkat a prosit o odpuštění. Típú chvíli jeho zoufalý nářek poslouchal a pak na něj namířil prstem. Několik vteřin tak zůstal. Voják zmlkl a zadržel dech v naději, že jeho prosby budou vyslyšeny. Pak ale Típú nechal ruku klesnout.

Jetti zvedl pravou ruku dlaní dolů, zhluboka se nadechl, na okamžik strnul, aby se soustředil, a potom vší svou obrovskou silou udeřil. Při úderu ze sebe vyrazil ostrý výkřik a současně s tím, jak se jeho dlaň dotkla hlavy hřebu, ucukl levou rukou a dlouhý černý dřík se zarazil do nešťastníkovy lebky tak hluboko, že hlava hřebu zmizela v černých vlasech. Vzápětí vytryskl zpod hřebu proud krve. Jetti odstoupil a udělal gesto, jako by chtěl ukázat, kolik síly je potřeba, aby zarazil hřeb do silné temenní kosti. Zrádce však stále žil – alespoň se tak zdálo, protože ze sebe vyrážel chrčivé zvuky –, ale už se pod ním podlomily nohy a pomalu klesal na kolena. Tvář měl zalitou krví, pořád však klečel a chvěl se. Náhle strnul, prohnul se v zádech, vytřeštil oči na Típúa a padl dopředu jako žok. Jeho tělo sebou ještě asi dvakrát škublo a potom definitivně zmrtvělo. V tu chvíli jeden ze šesti tygrů ucítil pach krve a vyrazil prudce vpřed, ale pak se napnul řetěz, kterým byl připoutaný ke kruhu ve zdi, a strhl ho zpět. Šelma zavrčela a lehla si, aby sledovala smrt druhého muže.

Típú a jeho doprovod odměnili umění prvního jettiho potleskem. Potom sultán ukázal na zoufalého a strachem šíleného obchodníka.

Byl to tlustý muž a jeho mohutné rozměry dělaly z demonstrace síly druhého jettiho ještě působivější podívanou.

První jetti, který si už svou práci úspěšně odbyl, přinesl z brány stoličku a přinutil vzlykajícího obchodníka, aby se na ni posadil. Pak před ním poklekl a připoutal mužovy ruce dolů přes převislé břicho tak, že se nemohl ani pohnout. Stolička s odsouzencem byla obrácená k Típúovi a klečící jetti se přesvědčil, že nebrání svému pánu ve výhledu. „Vyžaduje to větší sílu, než byste si myslel," poznamenal sultán ke Gudinovi, „myslím to, jak mu zarazil hřeb do lebky."

„To už jste mi laskavě řekl při minulém představení, Vaše Veličenstvo," odpověděl Gudin stroze.

Típú se zasmál. „Zřejmě v těchto věcech nenacházíte potěšení, že plukovníku?"

„Zrádce je vždycky třeba trestat, pane," odpověděl vyhýbavě Francouz.

„Ale já bych rád, abyste se bavil. Doufám, že oceňujete sílu mých mužů."

„Velmi ji obdivuji, pane."

„Pak ji můžete obdivovat i teď," řekl Típú, „protože další způsob zabití jí vyžaduje ještě víc než předchozí kousek s hřebem." Sultán se usmál a otočil se zpátky do nádvoří, kde už za odsouzencem čekal druhý jetti. Típú vztáhl ruku v podobném gestu jako předtím, chvíli ji tak držel a pak ji náhle nechal klesnout. Tlustý obchodník vykřikl v předtuše toho, co ho čeká, a když mu jetti přitiskl dlaně na spánky, rozechvěl se jako palmový list ve větru. Jettiho dotyk byl v první chvíli lehký, skoro jako pohlazení. Dlaněmi zakryl odsouzencovy uši, zatímco prsty hledaly prohlubně mezi lebečními kostmi a tlustými záhyby mužovy kůže. Po chvíli však bylo vidět, že sevření jettiho dlaní sílí, že jeho prsty deformují buclatou tvář, a také obchodníkovy vzlyky se změnily v křik, zoufalý a bolestný, až nakonec nešťastníkovi došel dech a už jen kvílel jako porážený vepř. Náhle se jetti nadechl, jako by sbíral síly pro rozhodující okamžik, a pak prudce vykřikl, až všech šest tygrů vyskočilo na nohy.

Současně s výkřikem otočil jetti hlavu své oběti dozadu, jako by zakroutil krkem nějaké drůbeži, s tím rozdílem, že tenhle krk patřil člověku a byl silný a obalený tukem. Přesto první nápor jettiho síly zkroutil obchodníkovu hlavu tak, že hleděla přes pravé rameno dozadu, ale pak přišel druhý, doprovázený heknutím, kterým jetti zkroutil hlavu úplně dozadu. Gudin zaslechl zřetelné prasknutí krční páteře a znechuceně se odvrátil. Jetti pustil hlavu, odstoupil dozadu a nechal svou oběť padnout ze stoličky na zem. Típú nadšeně zatleskal a hodil do nádvoří dva váčky se zlatými mincemi. „Toho prvního hoďte sviním," zvolal a ukázal na muslima, „a druhého nechte tady. Potom pusťte tygry."

Sluhové zavřeli balkónové okenice. Odněkud z hloubi paláce, kde žilo na šest stovek sultánových žen, konkubín a služek, se ozývaly tiché tóny harf, zatímco dole na nádvoří pouštěli ošetřovatelé s dlouhými tyčemi tygry, aby se mohli vrhnout na mrtvé tělo ležící v písku. Típú se obrátil ke svému doprovodu a usmál se. „A teď zpátky na hradby, pánové," řekl. „Čeká na nás práce."

Ošetřovatelé odvázali posledního tygra a vyšli bránou z nádvoří. Mrtvého vojáka odtáhli už předtím. Tygři se pomalu blížili ke zbylé mrtvole, jako by cítili, že jim ji už nikdo nemůže vzít. Pak na ni první z nich skočil a jediným máchnutím tlapy rozerval tučné břicho.

Tak tedy zemřel Raví Šekar. A teď ho žrali tygři.

Ještě před západem slunce se Sharpe vrátil ke své rotě. Jeho druhové ho přivítali s bouřlivým nadšením, neboť to, že nebyl ubičován k smrti, všichni vnímali jako malé vítězství řadových vojáků nad tupou autoritou velitelů. Vojín Mallinson dokonce poplácal Sharpa po zádech a ten ho za to zahrnul těmi nejtěžšími kletbami.

Sharpe jedl se svými šesti obvyklými druhy a jako vždy s nimi seděly tři ženy a Mary. K jídlu měli fazole, rýži a nasolené hovězí a právě to vše zapíjeli arakem, když se objevil seržant Hakeswill. „Vojíne Sharpe!" houkl a ukázal na něj rákosovou holí.

„Prosím, seržante," odpověděl Sharpe, ale nevstal. „Chci s váma mluvit. Zvedněte se!"

Sharpe se ani teď nepohnul. „Jsem zproštěnej všech služeb v rotě, seržante," řekl. „Na plukovníkův příkaz."

Hakeswillovu tvář zkřivilo groteskní škubnutí svalů. „Nemluvím o žádný službě. Mám pro vás zábavu. Tak, sakra, vstaňte a pojďte se mnou."

Sharpe poslušně vstal, ale sykl bolestí, když se mu kabát posunul po zádech. Následoval seržanta na otevřené prostranství za lékařovým stanem, kde se Hakeswill otočil a namířil mu holí na hruď. „Jak to, sakra, že jste tomu bičování unikl, Sharpie?" vyštěkl.

Sharpe neodpověděl. Hakeswillův nos byl pořád oteklý a celý modrý a Sharpe viděl v seržantových očích znepokojení.

„Neslyšel jste mě, chlapče?" houkl seržant a rýpl Sharpa holí do břicha. „Ptám se, jak to, že jste z toho vyvázl."

„Jak to, že jste vy vyvázl ze šibenice, seržante?" zeptal se klidně Sharpe.

„Nechte si ty drzý řeči, chlapče, nebo vás dám k tý třínožce přivázat znovu. A teď vyklopte, co po vás generál chtěl."

Sharpe zavrtěl hlavou. „Jestli to potřebujete vědět, seržante," řekl, „běžte se na to zeptat samotnýho generála Harrise."

„Stůjte, sakra! Postavte se do pozoru, když s váma mluvím," vyštěkl Hakeswill a vztekle udeřil holí do napínacího lana nejbližšího stanu. Chvíli jen funěl a uvažoval, jak ze Sharpa vydolovat, co chtěl vědět, a pak se rozhodl, že to pro změnu zkusí vlídnějším způsobem. „Obdivuju vás, Sharpie," řekl chraptivým hlasem. „Není moc těch, co dokázali odejít po svých, když dostali dvě stě ran bičem. Na to musí bejt chlap pěkně tvrdej, Sharpie, a nerad bych viděl, abyste jich příště dostal ještě víc. Takže je to ve vašem nejlepším zájmu, abyste mně to řek, Sharpie. Jinak skončíte zase špatně. Tak proč vás pustili, chlapče?"

„Přece dobře víte, proč mě pustili, seržante. Plukovník to oznámil."

„Nevím, chlapče. Na mou duši nevím. Tak mně to řekněte."

Sharpe pokrčil rameny. „Protože jsme dobře bojovali, seržante. Pustili mě za odměnu."

„Ne, to není ten právej důvod," zavrčel Hakeswill vztekle, ustoupil stranou a šlehl Sharpa holí po zádech. Sharpe málem vykřikl

bolestí. „Kvůli tomu si vás generál nevolal, Sharpie, to je logický," pokračoval seržant. „O něčem takovým jsem neslyšel, co jsem živ. Tak mně, sakra, řekněte, proč si vás Harris zavolal, mizero jeden."

Sharpe mu pohlédl zpříma do očí. „Ještě jednou se mě tou holí dotknete, a půjdu to oznámit generálu Harrisovi, Obadiahu," řekl klidně. „Stačí jediný mý slovo a strhne vám seržantský frčky. A pak z vás bude obyčejnej vojín, jako jsem já. Budeme na stejný úrovni. To by se mně líbilo, Obadiahu."

„Nikam nechoďte, sakra!" zavrčel Hakeswill.

„Tak mně dejte pokoj, seržante," řekl Sharpe. Donutil toho mizeru couvnout a teď si to vychutnával. Hakeswill si zřejmě myslel, že z něj dokáže vyrazit, co chtěl vědět, ale Sharpe cítil, že teď má trumfy v rukou on. „Co dělá váš nos?" zeptal se.

„Pozor, Sharpie. Buďte opatrnej."

„Jsem, seržante. Vždycky se snažím bejt opatrnej. To je všechno, co jste po mně chtěl?" Sharpe nečekal na odpověď, otočil se a odcházel. Až se s tebou setkám příště, ty parchante, budu mít i já na rukávu seržantské frčky, pomyslel si. A pak ti pomáhej Bůh.

Asi půlhodinku si povídal s Mary, ale potom se omluvil, že musí jít za poručíkem Lawfordem. Sbalil si batoh, vzal mušketu a kamarádům oznámil, že se jde hlásit u intendanta. „Mám jen lehkou službu, než se mně zahojej záda," řekl. „Budu hlídat peníze. Uvidíme se zítra."

Generálmajor Baird už všechno zařídil. Západní obvod tábora střežili vojáci, kterým důvěřoval, a ti od něj dostali rozkaz, aby dvěma mužům, kteří budou utíkat pryč, nevěnovali žádnou pozornost. Lawfordovi pak Baird slíbil, že směrem na západ nebude vyslána žádná jízdní hlídka, aby na ně náhodou nenarazila. „Vaším úkolem je, dostat se během noci co nejdál na západ," řekl Baird oběma, když se s nimi naposledy sešel na okraji tábora. „A ráno potom pokračujte dál, pořád na západ. Rozuměli jste?"

„Ano, pane," odpověděl Lawford. Poručík měl přes sebe přehozený plášť, aby nebylo vidět, že má na sobě uniformu obyčejného vojáka, která sestávala z červeného vlněného kabátu a bílých kalhot. Sharpe mu stáhl vlasy dozadu, stočil je kolem kusu kůže, aby udělal cop, který pak pomazal směsí tuku a pudru, takže až

na to, že poručíkovy ruce byly pořád moc jemné – třebaže je měl nyní potřísněné od inkoustu a za nehty zadřenou špínu , byl k nerozeznání od prostého vojína. Nespokojeně se šklebil, když ho Sharpe příliš tahal za vlasy, a v jednu chvíli měl dokonce snahu protestovat, ale Baird ho umlčel. Znovu se však začal ošívat, jakmile mu Sharpe nasadil kožený stoják – zřejmě si uvědomil, jaké nepohodlí musí obyčejný voják denně snášet. Když se nyní ocitli mimo dohled vojáků sedících kolem ohňů, svlékl plášť, hodil si na záda batoh a vzal mušketu.

Baird vytáhl z kapsy velké hodinky a naklonil ciferník ke světlu vrhanému půlměsícem. „Jedenáct," řekl. „Nejvyšší čas, abyste vyrazili." Pak si vložil do úst dva prsty a pronikavě hvízdl. O chvíli později se v obvodovém plotu objevila mezera. Baird potřásl Lawfordovi rukou a Sharpa opatrně poplácal po rameni. „Co vaše záda, Sharpe?"

„Bolej jako čert, pane."

„A dokážete to s tím?" zeptal se Baird znepokojeně. „Nejsem žádná měkkota, pane."

„Z toho jsem vás nepodezíral, vojíne," usmál se Baird, znovu mu poklepal po rameni a ukázal do tmy. „Tak už běžte, chlapci. A provázej vás Bůh." Potom stál a díval se, jak oba běží přes otevřený prostor a pomalu mizí ve tmě. Stál tam ještě dlouho po tom, co se mu ztratili z dohledu, a upíral oči do tmy, jestli ještě jednou nezahlédne jejich stíny. Ne, byli pryč a cosi mu říkalo, že ty dva už nikdy neuvidí. Na chvíli se ho zmocnil smutek. Znovu zahvízdal a stráže opět obvodový plot uzavřely. Pak se generálmajor Baird otočil a pomalu se vracel do svého stanu.

„Držte se za mnou, Sharpe," řekl Lawford, když se dostali mimo doslech stráží. „Půjdeme za hvězdou."

„Jako mudrci z východu, Bille," řekl Sharpe. Musel se přemáhat, aby poručíka Lawforda oslovil křestním jménem, ale věděl, že je to nutné. Na tom, aby Lawford dokázal hrát roli obyčejného písaře, který nemá důvod vyvyšovat se nad vojína, závisel jeho život. A Lawfordův taky.

Jenže poručík sebou trhl jako uštknutý, zastavil se a chvíli na Sharpa zíral. „Jak jste mi to řekl?"

„Bille,“ odpověděl Sharpe, „protože se tak jmenuješ. A protože už nejseš důstojník, ale jeden z nás. Já jsem Dick, ty seš Bili.

A nejdem za žádnou hvězdou, ale tamhle k těm stromům. Vidíš? K těm třem.“

„Sharpe…!“ ohradil se Lawford.

„Ne!“ obrátil se k němu prudce Sharpe. „Mým úkolem je starat se o tvou bezpečnost, Bille, udržet tě naživu. Vem laskavě na vědomí, že teď seš obyčejnej vojín, a ne žádnej pitoměj oficír. A navíc jsme oba dezertéři, takže tu žádný šarže neplatěj, žádný pitomý salutování, žádný pane sem, pane tam. Až se vrátíme k vojsku, slibuju ti, že budu dělat, jako by se nikdy nic nestalo, a budu před tebou salutovat, až mně ruka upadne. Ale teď jdou všechny tyhle opičárny stranou, dokud se z toho zatracenýho dobrodružství, na který jsme se dali, nevrátíme živý a zdravý. Takže jdem.“

Lawford, ohromený Sharpovou sebedůvěrou, ho poslušně následoval. „Ale tohle je na jihozápad,“ odvážil se namítnout po chvíli, když pohlédl na hvězdy a zkontroloval směr, kterým ho Sharpe vedl.

„Na západ půjdem později,“ odpověděl Sharpe. „Ale teď si sundáme ty pitomý obojky kolem krku.“ Hned si taky strhl svůj stojatý límec a zahodil ho do křoví. „Tohle udělá každej dezertér jako první, pane…“ Zarazil se, potichu zaklel, že se ani on nemůže zbavit starého zvyku, a pokračoval: „… že se zbaví toho zatracenýho límce. A musíš si trochu rozcuchat vlasy. A umazat kalhoty. Vypadáš, jako bys stál stráž u brány Windsoru.“ Sledoval, jak se Lawford ze všech sil snaží, aby mu vyhověl. „Tak kde ses dal naverbovat, Bille?“ zeptal se ho.

Lawford se stále ještě nedokázal vyrovnat s tím, že se jejich úlohy obrátily, ale na druhou stranu měl tolik rozumu, aby si uvědomil, že Sharpe má pravdu. „Naverbovat?“ opakoval. „Nedal jsem se naverbovat.“

, Ale dal. Kde tě odvedli?“

„Pocházím z Portsmouthu.“

„To není dobrý. V Portsmouthu by tě sebralo námořnictvo dřív, než by se tam stačil objevit verbíř. Byls někdy v Sheffieldu?“

„Panebože ne!“ zhrozil se Lawford.

„To je pěkný město," řekl Sharpe. „A na Pond Street je tam hospoda, která se jmenuje U Vodníka. Vzpomínáš si na ni? Na hospodu U Vodníka v Sheffieldu. To je oblíbená knajpa verbířů třiatřicátýho, zvlášť v době trhů. Tam tě dostal ňákej zatracenej verbíř. Opil tě, a než jsi stačil vystřízlivět, už jsi byl v mundúru. A byl to verbíř třiatřicátýho, takže co měl na bajonetu?"

„Na bajonetu?" opakoval nechápavě Lawford, když se snažil uvolnit kožené řemínky, které mu držely pohromadě uzel vlasů. Co by na něm měl mít? Nic, ne?"

„Jsme z třiatřicátýho, Bille! Havercakes! Ovesnou placku měl na bajonetu, vzpomínáš si? A sliboval ti, že do dvou let budeš oficír, protože to byl prolhanej bastard, jako ostatně každej verbíř. Cos dělal předtím, než ses s ním setkal?"

Lawford pokrčil rameny. „Pracoval jsem na farmě?" řekl nejistě.

„To by ti tak někdo věřil," prohlásil Sharpe výsměšně. „Nemáš na to ruce. Generál Baird má správný farmářský ruce, skoro jako by celý dny kydal hnůj nebo nakládal na vůz seno. Ale ty ne. Byls písařem u advokáta."

Lawford přikývl. „Myslím, že už bychom mohli jít," řekl ve snaze znovu prosadit svou autoritu, i když cítil, že se každým metrem od tábora neodvratně vytrácí.

„Ještě počkáme," řekl Sharpe. ‚A proč vlastně z armády utíkáš?"

Lawford svraštil čelo. ‚Asi proto, že se mi tam nelíbilo, ne?"

„Čerta starýho, seš přece voják! Nedal ses k vojsku, abys byl Sťastnej. Musíme vymyslet něco lepšího. Co tak, žes šlohl kapitánovi hodinky? Chytili tě přitom a čekalo tě bičování, a když jsi viděl, jak bičujou mě, řekl sis, že ještě nechceš umřít, a protože jsme kamarádi, utekli jsme spolu."

‚Ale už bychom, myslím, opravdu měli jít," připomněl znovu nervózně Lawford.

„Hned to bude, za minutku vyrazíme," uklidňoval ho Sharpe. „Jen si ještě nechám trošku odlehnout záda."

„Samozřejmě," řekl Lawford ohleduplným tónem. ‚Ale dlouho se zdržovat nemůžeme, Sharpe."

„Dicku. Musíš mně říkat Dicku. Jsme přece kamarádi."

„Ano, jistě,“ přikývl Lawford, stejně zneklidnělý náhlou důvěrností s obyčejným vojínem jako tím, že je nucen mařit s ním čas. „A proč ses dal na vojnu… ty?“ zeptal se Sharpa.

„Šli po mně pendrekáři.“

„Pendrekáři? Aha strážníci,“ pochopil Lawford a pak se odmlčel. Ve tmě se ozvalo zapištění nějakého tvora a z dálky od východu k nim občas dolehly povely seržantů strážným. Obloha matně zářila odrazem stovek táborových ohňů. „A za co?“ zeptal se po chvíli ticha.

„Zabil jsem jednoho chlapa. Vrazil jsem do něj kudlu.“

Lawford na něj zíral, jako by se to zdráhal pochopit. „Jako že jste… že jsi ho zavraždil?“

„Jo, myslím, že se tomu dá říct vražda, i když si to ten parchant zasloužil. Jenže soudce by to určitě viděl jinak než já, takže mně hrozilo, že bych se taky moh houpat, kdyby mě chytili. Tak jsem si řek, že bude lepší oblíknout červenej kabát, protože jak je člověk v uniformě, daj mu pendrekáři pokoj…, pokud neodkrouhnul někoho z panstva.“

Lawford zaváhal. Nebyl si jistý, zda má zkoumat Sharpovu minulost hlouběji, ale pak se rozhodl, že to stojí za pokus. „A kdo tedy byl ten člověk, kterého… jsi zabil?“

„Hospodskej. Pracoval jsem pro něj. Byla to hospoda na přepřahací stanici, takže on věděl, který kočáry jsou jak naložený, a mým úkolem bylo čmajznout za jízdy jejich zavazadla. Tohle a ještě nějaký menší šolichy.“ Lawford se nechtěl ptát, co to znamená, a tak raději mlčel. ‚Byl to vážně parchant,“ pokračoval Sharpe, „ale proto jsem ho nezapích. Bylo to kvůli holce. Prostě jsme se nemohli dohodnout, kterej z nás jí bude zahřívat postel, a servali jsme se. Prohrál, mizera, a bůh ví, kde je teď tý holce konec,“ zasmál se.

„Ztrácíme čas,“ připomněl znovu Lawford.

„Ticho!“ zasyčel náhle Sharpe, zvedl mušketu a namířil na nedaleké křoví. „To seš ty, děvče?“ zavolal.

„Kdo jiný, Richarde?“ ozvalo se ze tmy a vzápětí se z ní vynořila Mary Bickerstaffová s ranečkem v ruce. „Dobrý večer, pane Lawforde,“ hlesla ostýchavě, když přišla k nim.

„Říkej mu Bille," opravil ji Sharpe, pak vstal a přehodil si mušketu přes rameno. „Mužem jít, Bille," řekl. „Nemůžem si dovolit ztrácet čas. Teď jsme tři, jako byli tři mudrci z východu, jestli se nemýlím. Takže najdi tu hvězdu a jdem za ní."

Šli pak za Lawfordovou hvězdou nad západním obzorem celou noc. V jednom okamžiku vzal Lawford Sharpa stranou a pokusil se zapůsobit na něj svou čím dál chatrnější autoritou, aby poslal Mary zpátky. „Je to rozkaz, Sharpe!" prohlásil rezolutně.

„Nikam nepůjde," odpověděl Sharpe.

„Nemůžeme s sebou táhnout ženu!" vyštěkl Lawford.

„Proč ne, Bille? Dezertéři si s sebou vždycky berou, co maj nejcennějšího."

„Panebože, Sharpe, jestli to kvůli vám skončí špatně, přísahám, že vám místo seržantských prýmků zařídím, aby vám vysázeli zbytek ran bičem, kterým jste unikl."

„Jestli tenhle náš podnik skončí kvůli něčemu špatně, nebude to kvůli mně a Mary, ale kvůli tomu, že je to od samýho počátku uhozenej nápad," prohlásil Sharpe.

„Nesmysl," zavrčel Lawford. Znovu vykročil a přinutil Sharpa, aby ho následoval, zatímco Mary, která tušila, že předmětem jejich sporu je ona, zůstala o pár kroků zpět. „Přišel na to generál Baird a podle mě na tom nápadu není nic špatnýho," řekl Lawford. „Necháme se zajmout sultánovými lidmi, vstoupíme do jeho armády, najdeme Ravího Šekara a pak už necháme všechno na něm. Ale nevím, jakou roli v tom bude hrát paní Bickerstaffová," poznamenal nakonec podrážděně.

„Takovou, jakou si najde," odpověděl Sharpe neústupně.

Lawford si uvědomoval, že by měl trvat na svém, nebo spíš že by měl vůči Sharpovi uplatnit svou autoritu, ale cítil, že by stejně prohrál. Dokonce začal uvažovat, jestli to vůbec byl dobrý nápad, vzít Sharpa s sebou, ale od první chvíle, kdy mu Baird sdělil svou představu o téhle zoufalé akci, mu bylo jasné, že potřebuje někoho na pomoc, a také kterého vojáka z lehké roty si k tomu vybere. Vojín Sharpe vždycky vynikal nad ostatní, a nejen svou výškou, ale i tím, že byl z celé roty nejbystřejší a nejmazanější. Přesto ho zaskočilo, jak

rychle a s jakou samozřejmostí převzal Sharpe velení výpravy. Lawford od něj očekával vděk, a i když jejich situace nebyla běžná, stále se cítil důstojníkem a považoval za samozřejmé, že mu vojín bude prokazovat úctu. Jenže Sharpe všechny tyto předpoklady hned na počátku zmačkal a zahodil jako cár papíru. Bylo to skoro, jako by si Lawford zapřáhl do lehkého kočáru těžkého tažného valacha, a pak náhle zjistil, že je to závodní kůň, a ještě k tomu splašený. Jenom nechápal, proč si ten závodní kůň ještě přibral klisničku. To Lawforda popuzovalo, neboť tím jako by mu dával Sharpe najevo, že hodlá plně využít svobody, kterou mu tahle výprava tak nečekaně poskytla. Pohlédl na něj, a když viděl, jak je bledý a vyčerpaný, uvědomil si, že ho bičování poznamenalo víc, než se zprvu zdálo. „Ale stejně si myslím, že by se paní Bickerstaffová měla vrátit k vojsku," řekl už vlídnějším tónem.

„Nevrátí se," odsekl Sharpe. „Řekni mu to, Mary."

Mary přidala do kroku, aby je dostihla. „Nevrátím se, protože dokud je Hakeswill živ, nebudu se tam cítit bezpečná," prohlásila.

„Mohl by se o vás někdo starat," nadhodil Lawford neurčitě.

„A kdo?" zeptala se Mary. „Když se nějaký muž ve vojsku stará o ženu, chce za to něco mít. To přece musíte vědět, pane."

„Říkej mu Bille!" zavrčel Sharpe. „Sakra, vždyť na tom můžou záviset naše životy. Jednou mu omylem řeknem pane, a dají nás sežrat tygrům."

„A není to jen Hakeswill," pokračovala Mary. „Už teď si mě chce vzít seržant Green. Ten by byl samozřejmě lepší než Hakeswill, ale stejně o něj nestojím. Chci, aby mě všichni nechali na pokoji s Richardem."

„Jen abyste neskočila z pánvičky rovnou do ohně, když jste se přidala k nám," poznamenal Lawford trpce.

„Nebojím se," řekla, třebaže udělala všechno, co se dalo, aby žádného muže nenapadlo ji obtěžovat. Měla na sobě to nejhorší, co zřejmě našla – potrhané pytlovité šaty a na nich usmolenou zástěru, obojí špinavě šedé, takže z dálky vypadala jako myš. Navíc si vetřela do vlasů popel a hlínu, i když krásu své tváře mohla těžko něčím zakrýt. „A kromě toho," dodala k Lawfordovi, „ani jeden nemluvíte

žádným z místních jazyků, takže mě potřebujete. A taky jsem přinesla trochu jídla," řekla a pozvedla raneček.

Lawford jen něco zabručel. Obloha za nimi už nebyla tak temná a na jejím pozadí pomalu vyvstávaly tmavé siluety stromů a keřů. Poručík odhadl, že ušli asi patnáct kilometrů, a když se sedavé předjitřní světlo, které pomalu přebíralo vládu nad tmou, ještě vyjasnilo, navrhl, aby se zastavili a odpočinuli si. Mary měla ve svém ranci několik bochníčků nekvašeného chleba a dvě polní láhve s vodou a to jim muselo stačit na chudou snídani. Po jídle si Lawford odskočil do keřů, aby vykonal potřebu, a když se vracel, uviděl, že Sharpe udeřil Mary pěstí do tváře. „Proboha, chlape, co to děláte!" vykřikl.

„Podlitinu na oku," odpověděla klidně Mary. „Řekla jsem si mu o to."

„Pane na nebi!" vydechl Lawford. Marino oko už začínalo otékat a po tváři sejí koulely slzy. „A proč?"

„Aby se o ni nezajímal kdejakej mizera, se kterým se setkáme," vysvětlil Sharpe. „Už je to dobrý, lásko moje?"

„Přežila jsem to," řekla Mary. „Ale dals mi pěknou pecku, Richarde."

„Nechtěl jsem ti ublížit, děvče. Víš, že bych tě raději pohladil, ale tím bych ti monokl neudělal."

Znovu se vydali na cestu. Procházeli nyní otevřenou krajinou, zpestřenou sem tam shluky stromů obsypaných růžovými květy. Nenarazili však na žádnou vesnici, třebaže asi hodinu po rozbřesku došli k zavodňovacímu kanálu a ztratili další hodinu hledáním cesty přes něj, než se rozhodli vstoupit do jeho zapleveleného koryta a přebrodit ho. Seringapatam se stále nacházel daleko za horizontem, ale Lawford věděl, že leží téměř přesně na západ, a zamýšlel tedy uhnout k jihu a pak postupovat podél řeky Kávérí.

Poručíka se zmocnila skleslost. Šel do této akce s velkým odhodláním, ale během nočního pochodu si začal uvědomovat, jak riskantní je to podnik. K tomu všemu se cítil opuštěný. Byl jen o dva roky starší než Sharpe a záviděl mu, že má s sebou Mary. Také mu vadilo, že mu vojín neprokazuje úctu, na kterou byl od obyčejných vojáků zvyklý. Neodvážil se mu to však vytknout, neboť věděl, že by

si za to vysloužil posměch, navíc si uvědomil, že si vlastně nepřeje ani tak Sharpovu úctu jako spíš jeho obdiv. Chtěl sobě i jemu dokázat, že je stejně tvrdý muž jako on, a právě tato touha mu nakonec vždy dala sílu jít se stoickým klidem dál vstříc zlověstnému neznámu.

Ale i Sharpe si dělal starosti. Měl Lawforda rád a tušil, že bude muset vynaložit všechny své síly a důvtip, aby mu uchránil život. Poručík se rychle přizpůsoboval, ale byl tak neznalý toho, jak to v běžném životě chodí, že se mohl ve svém přestrojení za obyčejného vojáka kdykoliv lehce prozradit. A pokud šlo o Típúa a Seringapatam, to bylo nebezpečí, které zatím nedovedl posoudit. V každém případě věděl, že musí dělat to, co od něj budou sultánovi lidé požadovat. A samozřejmě měl starost i o Mary. Přemluvil ji, aby s ním do toho šíleného podniku šla, třebaže ho to nestálo moc úsilí, ale v každém případě byla nyní zde a na něm ležela tíha starosti chránit nejen Lawforda, ale také ji. Na druhou stranu se přes všechny své obavy z budoucnosti cítil po dlouhé době opět svobodný. Byl pryč z armády. Tím, že unikl plné výši trestu bičování, vlastně přežil svou smrt a předpokládal, že pokud se Lawford nedopustí nějaké fatální chyby, může přežít i dál. A jestliže si zachová holý život, nějak si už poradí, aby se vyvíjel k jeho spokojenosti. Zásady byly jednoduché: nikomu nevěřit, být neustále ve střehu, a když bude hrozit nebezpečí, udeřit první a zasáhnout tvrdě. Alespoň tohle se mu zatím vždycky vyplatilo.

Také Mary se honily hlavou pochybnosti. Přesvědčila se, že se do Richarda Sharpa zamilovala, ale cítila jeho neklidnou povahu a to v ní vyvolávalo obavy, že by si svou lásku k ní nemusel udržet navždy. Přesto byla šťastnější tady s ním, než kdyby zůstala u vojska, a ne pouze proto, že tím unikla hrozbám serianta Hakeswilla. Tušila, že i když byl život v armádě zatím vším, co kdy poznala, může jí širý svět kolem nabídnout víc. Vyrostla v Kalkatě, a třebaže její matka byla Indka, ona sama se necítila doma ani ve vojsku, ani v Indii. Vojáci v ní viděli bibbi a Indové zase poloviční cizinku, kterou nemohli zařadit do svého kastovního pořádku. Byla míšenka odsouzená k nedůvěře všech a v tomto ovzduší přežívala jen díky svému vzhledu. A přestože ve vojsku zatím nacházela nejpřátelštější

prostředí, mohlo jí stěží nabídnout zajištěnou budoucnost. Co mohla čekat? Řadu manželů, z nichž každý by následoval po předchozím, který zahynul v bitvě nebo zemřel na zimnici, a až by zestárla a nedokázala by upoutat dalšího muže, zůstala by sama s houfem dětí a se starostí, jak je nakrmit. Podobně jako Sharpe chtěla najít cestu, jež by ji z tohoto osudu vyvedla, ale i když neměla představu, jak toho dosáhnout, tahle výprava jí nabízela možnost alespoň dočasně se osvobodit z pasti, v níž uvízla.

Lawford je dovedl na vrchol menšího kopce a odtud, ze skrytu kvetoucích keřů, začal obhlížet kraj, který se prostíral před nimi. Zdálo se mu, že v dálce na jihu zahlédl lesk vodní hladiny, a usoudil, že to musí být řeka Kávérí. „Tím směrem půjdeme," ukázal, „ale musíme se vyhnout tamtěm vesnicím." Viděli ze svého stanoviště dvě a obě jim zahrazovaly přímou cestu k řece.

„Stejně nás vesničané zpozorují," namítla Mary. „Je to jejich kraj a nic jim tady neujde."

„Nejsme tu proto, abychom jim škodili, tak by nás mohli nechat na pokoji," připustil Lawford.

„Obraťme si kabáty, Bille," navrhl Sharpe.

„Proč?"

„Jsme přece dezertéři. Kabáty obrácený naruby znamenaj, že jsme na útěku."

„Tenhle význam budou vesničané sotva znát," poznamenal Lawford.

„Na vesničany kašlu, mně jde o Típúovy oddíly," řekl Sharpe. „Když uviděj červený kabáty, mohli by nás postřílet dřív, než bysme stačili meknout." Hned si také sundal řemeny zkřížené přes hruď a s bolestným skučením si svlékl kabát. Lawford si všiml, že mu krev prosákla silnou vrstvou obvazů a potřísnila mu ošklivými skvrnami špinavou košili.

Poručíkovi se do žádného obracení kabátu nechtělo. Pro něj to byl symbol hanby. Obrátit kabáty se na znamení hanby nařizovalo batalionům, které v bitvě selhaly nebo jiným způsobem nechaly armádu ve štychu. Potom si ale uvědomil, že Sharpe má opět pravdu, a i on svlékl kabát a oblékl si ho šedivou podšívkou navrch."A taky bychom možná neměli mít muškety," nadhodil.

„Žádnej dezertér nezahazuje pušku," odpověděl Sharpe. Zapnul si řemeny přes obrácený kabát a zvedl ze země batoh a mušketu. Celou noc nesl batoh v ruce, aby mu nerozdíral rány na zádech. „Mužem jít?" zeptal se.

„Moment," řekl Lawford a k Sharpovu překvapení poklekl na pravé koleno a zamumlal tichou modlitbu. „Nemodlím se často," poznamenal, když vstal, „ale třeba se nám dnes bude nějaká pomoc shůry hodit." Protože dnes už zřejmě narazíme na sultánovy hlídky, pomyslel si.

Vydali se tedy na jih směrem k lesknoucí se vodní hladině. Všichni tři byli unavení, Sharpe navíc zesláblý po ztrátě krve, ale očekávání příštích dramatických okamžiků jim dodávalo jakousi nervní energii, která je hnala dál. Obešli nejbližší vesnici sledováni pohledy krav, kterým visely na krku dlouhé záhyby kůže, a jak pomalu slunce stoupalo na oblohu, postupovali dál mezi roztroušenými skupinami kokosových palem. Zatím nespatřili jediného člověka. Jednou jim z cesty uskočil jelen nebo něco podobného a asi o hodinu později kolem nich začala povykovat tlupa rozčilených malých opiček. V poledne se uchýlili k odpočinku do stínu bambusového hájku, ale pak pokračovali v cestě dál pod spalujícím sluncem. Konečně se dostali na dohled k řece a Lawford opět navrhl, že by si měli odpočinout. Marino opuchlé oko nepěkně zmodralo, takže vypadala groteskně, jak jí neopomněl sdělit Sharpe. Jí to však nevadilo. Věřila, že ji to bude chránit.

„Jo, trochu odpočinku by mně přišlo vhod," připustil Sharpe.

Záda ho bolela čím dál víc a každý krok byl pro něj utrpením. „A taky si potřebuju navlhčit obvazy."

„Navlhčit?" podivil se Lawford.

„Jo. Aspoň tak to řekl ten mizera Micklewhite. Prý je musím navlhčovat, jinak se mně nebudou záda hojit."

„Tak je navlhčíme v řece," slíbil Lawford.

Jenže k ní už nedošli. Právě míjeli několik buků, když se za nimi ozval výkřik. Sharpe se otočil a uviděl, že se k nim od západu blíží jezdci. Byli v tunikách s tygřími pruhy, na hlavách měli špičaté mosazné helmy a cválali k nim s napřaženými kopími. Sharpovi se rozbušilo srdce. Vystoupil dopředu a zvednutýma rukama ukázal, že

nemají v úmyslu bojovat. Jezdec v čele se však jen ušklíbl a sklonil kopí, jako by ho chtěl v plném trysku nabodnout.

Sharpe zavrtěl hlavou a zamával, ale pak si uvědomil, že mu jezdec opravdu chce vrazit kopí do břicha. „Bastard!“ vykřikl, pustil batoh a chytil mušketu oběma rukama jako dlouhou bojovou hůl. Mary vykřikla hrůzou.

„Ne!“ zvolal Lawford na cválajícího jezdce. „Ne!“

Sharpe srazil hrot kopí stranou a vzápětí tvrdě udeřil pažbou muškety koně do hlavy. Zvíře zaržálo, vzepjalo se a shodilo jezdce na zem. Ostatní jezdci se rozesmáli a strhli koně, aby se vyhnuli muži na zemi. To už na ně něco křičela Mary jakýmsi indickým jazykem a Lawford zoufale mával rukama, ale jezdci na nic z toho nedbali a znovu se obrátili proti Sharpovi. Ten odrazil druhé kopí, ale před třetím už stačil jen uskočit, takže mu hrot, který mířil do břicha, pouze probodl kabát, rozsekl kůži na boku a pak se zarazil do buku, za nímž se chtěl Sharpe schovat. Jezdec nechal kopí kopím, obrátil koně a ujížděl pryč. Sharpe tak zůstal připíchnutý ke stromu, a jak na něj narazil zády, zaplavila ho vlna palčivé bolesti. Trhl oštěpem, ale byl už tak zesláblý, že jím ani nepohnul. Navíc viděl, že proti němu najíždí další jezdec s kopím namířeným přímo na jeho hlavu. Mary zoufale křičela.

Hrot kopí se zastavil jen pár centimetrů od jeho levého oka. Kopiník pohlédl na Mary, pohrdlivě se ušklíbl a něco řekl.

Mary mu odpověděla.

Muž, patrně velitel hlídky, se znovu obrátil k Sharpovi a zdálo se, že uvažuje, jestli ho zabít, nebo zda by bylo lepší ho ušetřit. Nakonec se zazubil, sklonil se z koně dolů, chytil oštěp, který stále držel Sharpa u kmene stromu, a vytrhl ho.

Sharpe sykl bolestí, zaklel a sesul se k zemi.

Chvíli nato přicválali další jezdci a seskupili se kolem. Dva drželi v šachu Lawforda s hroty kopí přitisknutými na jeho krk, zatímco jejich velitel mluvil s Mary. Odpovídala vzdorovitým tónem a Sharpovi, který se pokoušel vstát, se zdálo, že se dohadují nekonečně dlouho. Muži kolem něj se stále tvářili hrozivě. Bylo však zřejmé, že to nejsou jen tak nějací vojáci, protože měli čisté oblečení a zbraně pečlivě udržované, s násadami hladce naolejovanými a

hroty bez jediné stopy rzi. Mary pořád něco veliteli naléhavě říkala, ale vypadalo to, že je k jejím prosbám hluchý. Nakonec asi přece jen něčeho dosáhla, protože se obrátila k Lawfordovi. „Chce vědět, jestli jsi ochotný vstoupit do sultánova vojska," zeptala se poručíka familiárním tónem pro případ, že by přece jen někdo z vojáků rozuměl anglicky.

Lawford cítil na krku hroty kopí, takže ho nemuseli dlouho přemlouvat. Dychtivě přikývl. „Samozřejmě! To přece chceme. Řekne… řekni mu, že jsme připraveni sultánovi sloužit. Oba. Ať žije sultán Típú!"

Velitel ani nepotřeboval, aby mu jeho odpověď překládala. Usmál se a poručil svým mužům, aby sklonili oštěpy.

A tak Sharpe vstoupil do nepřátelské armády.

KAPITOLA 5

V době, kdy dorazili do města, byl Sharpe na pokraji vyčerpání. Vojáci je hnali nelítostným tempem na západ, ale ani jednomu z nich nenabídli, že by ho vzali za sebe do sedla, takže museli jít a později už jen vléct se pěšky, a když konečně přebrodili řeku Kávérí na ostrov, na němž stálo město a pevnost Seringapatam, měl Sharpe pocit, že má na zádech pod obvazy žhavé uhlí. Samotné město leželo ještě asi o míli dál na západ, ale celý ostrov byl obehnán zčásti hradbami a zčásti novým hliněným valem, uvnitř něhož se shromáždily tisíce uprchlíků, kteří s sebou, poslušní Típúových příkazů, že nesmějí nechat postupujícímu britskému vojsku žádný zdroj potravy, přihnali i dobytek a další hospodářská zvířata. Asi půl míle od městských hradeb byla narychlo postavena zeď z lepenic k ochraně rozrůstajícího se tábora chatrčí. Byly také z lepenic, s doškovými střechami a byly v nich ubytovány tisíce Típúových vojáků. Žádný z nich nezahálel. Někteří cvičili, jiní pokračovali ve stavbě zdi kolem tábora a další střídali z mušket na figuríny ze slámy a vyschlého bláta opřené o kamennou městskou hradbu. Všechny byly oblečené do provizorních červených kabátů a Lawford s úžasem sledoval, jak se po výstřelech kácejí nebo z nich odletují kusy hlíny. Rodiny vojáků žily uvnitř tábora a nyní se všechny ženy a děti shlukly a zvědavě zíraly na dva bílé muže, které vedli kolem. Předpokládaly, že oba jsou vězni, a tropily si z nich posměšky, zvlášť ze Sharpa, který se sotva vlekl a úpěl bolestí.

„Vydržte, Sharpe," snažil se ho Lawford v jednu chvíli povzbudit.

„Proboha, říkej mně Dicku a tykej mi," zasyčel na něj Sharpe.

„Vydrž, Dicku," opravil se Lawford, i když měl vztek, že musí snášet sekýrování od vojína.

„Už to není daleko," zašeptala Mary Sharpovi do ucha. Snažila se ho podpírat, třebaže chvílemi, když se posměšné výkřiky měnily v nadávky, se k němu spíš tiskla jako ke svému ochránci. Před nimi se tyčily městské hradby, a když je Lawford uviděl, zapochyboval, jestli na světě existuje armáda, která by se dokázala přes tak masivní valy probít dovnitř. Byly nabílené vápnem, takže v slunci oslnivě svítily, a ve všech střílnách poručík viděl černá ústí hlavní děl. Po celé délce hradeb byly vybudovány malé čtvercové bašty, které z nich z vystupovaly na vnější stranu, a do nich se umísťovala další děla. Nad hradbami, na nichž se v mírném teplém větru třepetaly Típúovy korouhve, zářila v slunečním jasu dvojice vysokých bílých minaretů městské mešity a za nimi Lawford spatřil věž hinduistického chrámu, jejíž kamenné vrstvy nesly složité krajkoví vytesaných reliéfu ozdobených nádhernými barvami. A na sever od chrámu se leskly zelené tašky střech stavby, která nemohla být nic jiného než sultánův palác, jak Lawford usoudil. Město bylo mnohem větší a impozantnější, než čekal, a jeho bílé obranné valy vyšší a pevnější, než si představoval ve svých obavách. Myslel si, že zde najdou zdi z vysušeného bláta, ale když se dostali blíž, viděl, že celá východní část hradeb je postavena z masivních kamenných bloků, které by musela odstřelovat ta nejtěžší obléhací děla, aby v nich prorazila průlom. Úseky poškozené při předchozím obléhání byly vyspravené cihlovou vyzdívkou, ale přesto se ani jeden z nich nezdál být slabým místem. Město samozřejmě nemělo čas vybudovat si obranné valy v moderním evropském stylu s hvězdicovým půdorysem hradeb, baštami vysunutými vně a rafinovaným uspořádáním ravelinů, ale přesto působil Seringapatam až děsivě pevným dojmem, navíc bylo vidět, že ještě i teď se kolem opevnění pohybují jako mravenci stovky dělníků, někteří v horku nazí, nosí koše tmavě červené hlíny a vrší ji tak, aby zvýšili ochranné náspy před svítivě bílými zdmi. Tyto hliněné valy s šikmými svahy, oddělené od vlastních hradeb příkopem zaplaveným vodou, měly za úkol odrážet koule vystřelené z děl obléhatelů nahoru přes hradby. Lawford se utěšoval tím, že lordu Cornwallisovi se před sedmi lety podařilo toto hrozivě působící

pevnostní město dobýt, ale z toho, že nyní obránci hliněné valy horečně zvyšovali, bylo zřejmé, že se Típú z předchozí porážky poučil. A z toho vyplývalo, že generál Harris to už nebude mít zdaleka tak snadné, pokud to vůbec Cornwallis měl snadné.

Kopiníci, kteří je vedli, sklonili hlavy se špičatými helmami, aby mohli projet pod klenbou městské Bangalúrské brány, a vstoupili se svými zajatci do páchnoucího bludiště přeplněných uliček. Ti vpředu museli opět sklonit kopí jako při útoku, rozhrnovat jimi davy lidí a nutit všechny povozy a dvoukolové ruční vozíky uhnout stranou a udělat jim úzkou uličku, aby mohl průvod se zajatci postupovat vpřed. Dokonce i posvátné krávy, které se volně potulovaly městem, museli takhle vytlačit stranou, i když velmi opatrně, aby se nedotkli cítění hindů. Minuli mešitu a zahnuli do uličky lemované krámky obchodníků, jejichž průčelí byla obložena vystavenými oděvy, hedvábím, stříbrnými šperky, zeleninou, botami a vyčiněnými kůžemi. V jedné uličce Lawford zahlédl muže se zástěrami rudými od čerstvé krve, kteří čtvrtili dva velbloudy, a přestože se mu ten pohledl naskytl jen krátce, stačilo to, aby se mu málem zvedl žaludek. Jakési nahé dítě hodilo po dvou bílých mužích zakrvácený velbloudí ocas a hned nato se houf dalších dětí v otrhaných hadrech protlačil mezi jezdci, aby se mohly zajatcům vysmívat a házet po nich zvířecím trusem. Sharpe vztekle zaklel a Lawford se jen nahrbil. Nakonec dětskou chátru odehnali dva vojáci evropského vzhledu, oba v modrých kabátech. „Prisonniérs?“ křikl radostně jeden z nich.

„Non, monsieur, „ odpověděl Lawford školní francouzštinou. „Nous sommes déserteurs.“

„Cest bon!“ zvolal muž a hodil Lawfordovi mango. „La femme aussi?“

„La femme est notre prissoniére,“ pokusil se Lawford o vtip a Francouz se zasmál a popřál mu bonne chance.

„Ty umíš francouzsky?“ zeptal se ho Sharpe. „Trochu,“ odpověděl Lawford skromně. „Opravdu jen trochu.“

„To je skvělý,“ poznamenal Sharpe a Lawford se v duchu zaradoval, že se mu konečně podařilo něčím na svého drsného druha zapůsobit. Ten ho však vzápětí zchladil. „Jenže obyčejný vojáci

obvykle žabožroutštinu neuměj," dodal Sharpe. „Tak se tím raději moc nechlub a drž se angličtiny."

„Na to jsem nepomyslel," přiznal Lawford provinile. Pohlédl na mango, jako by takové ovoce viděl poprvé v životě. Bylo zřejmé, že má chuť zakousnout se do jeho sladké dužiny, ale pak v něm převážilo dobré vychování a galantně nabídl ovoce Mary.

Jezdci vjeli pod klenutý oblouk bohatě zdobený reliéfy, před nímž stáli dva strážci. Tam sesedli a s kopími v rukou vedli koně úzkým průchodem mezi dvěma vysokými cihlovými zdmi. Tři zajatci zůstali v podstatě o samotě. Strážní si jich nevšímali, protože měli dost práce s odháněním zvědavců, kteří se shlukovali u vchodu a zírali na Evropany. Sharpe se posadil na patku podpěrného pilíře a snažil se nebrat na vědomí bolest na zádech. Po chvíli se velitel jezdců vrátil a křikl na ně, aby ho následovali. Vedl je dalším klenutým obloukem, prošel pod arkádou s dvěma sloupy obrostlými popínavými květy a vstoupil s nimi do strážnice. Pak cosi zadrmolil k Mary, vyšel ven a zamkl dveře. „Máme tady čekat," řekla Mary. Pořád ještě měla mango, které jí dal Lawford. Kopiníci už dřív svlékli Sharpa a Lawforda z kabátů, vzali jim batohy a prohledali je, jestli nemají peníze a ukryté zbraně, alejí se ani nedotkli, takže nyní sáhla do kapsy u sukně, vytáhla skládací nožík a rozřízla ovoce na tři díly. Lawford okamžitě svůj díl snědl a utřel si hřbetem ruky šťávu z brady. „Obstaral jste si ten paklíč, Sharpe?" zeptal se, a když uviděl vojínův zuřivý pohled, zčervenal a hned se opravil. „Dicku."

„Nic jsem si nepotřeboval obstarávat," odpověděl Sharpe. „Mám ho celou dobu, co jsem u vojska. Mary mně ho schovávala, takže Bairdovu quineu dostala ona," zazubil se navzdory neustávající bolesti.

„Chcete… chceš říct, že jsi generálu Bairdovi lhal?" zeptal se Lawford přísným tónem.

„Samo že jsem mu lhal," zabručel Sharpe. „Kterej hlupák by přiznal, že má šperhák?"

Chvíli se zdálo, že se Lawford chystá Sharpa vyplísnit, ale pak své nutkání potlačil a jenom nesouhlasně zakroutil hlavou. Sharpe si klekl, opatrně se položil na břicho na podlahu z malých zelených dlaždic a za chvíli spal. Mary si sedla vedle něj, občas ho pohladila

po vlasech a Lawford byl z jejích projevů citu k němu trochu nesvůj. Měl chuť si s ní popovídat, ale nevěděl, co říct, a tak usoudil, že udělá lip, když bude mlčet, aby Sharpa nevzbudil. Seděl tedy a čekal. Kdesi uvnitř paláce šuměla fontána a v jednu chvíli se ozval klapot kopyt, jak jezdci vyváděli koně ze stájí. Jinak bylo v místnosti ticho. A taky milosrdný chládek.

Sharpe se vzbudil až po setmění. Sotva se pohnul, zaúpěl bolestí a Mary ho konejšila jako malé dítě. „To už je noc?“ zeptal se.

„Skoro,“ odpověděla.

„Panebože,“ vzdychl a zkřivil tvář bolestí. Namáhavě se posadil a snažil se opřít o zeď. Malým zamřížovaným okénkem vnikalo dovnitř mdlé měsíční světlo, ale i to stačilo, aby si Mary všimla, že se krvavé skvrny na jeho košili zvětšily. „Zapomněli na nás?“ zeptal se Sharpe.

„Ne,“ odpověděla Mary. „Zatímco jsi spal, přinesli nám vodu. Tady,“ zvedla džbánek směrem k němu. „A taky nám přinesli vědro,“ ukázala na druhou stranu cely. „Na…“ Zaváhala, jako by se styděla říct pravdu.

„Já vím, na co,“ začichal Sharpe. „Cejtím to.“ Vzal džbánek s vodou a napil se. Lawford zpola seděl, zpola ležel opřený o protější zeď a spal. Vedle sebe měl na podlaze rozevřenou knihu položenou hřbetem nahoru. Sharpe se ušklíbl. „Kdyby si ten trouba s sebou vzal něco užitečnýho,“ zašeptal Mary.

„Myslíte tady to?“ ozval se Lawford a ukázal na knihu. Takže přece jen nespal.

Sharpe by si nejradši za tu urážku ukousl jazyk a uvažoval, jak to napravit. „Co to je?“ zeptal se, protože na nic nepřišel. „Bible.“ Sharpe zaklel.

„Co je? Máte… máš proti tomu něco?“ zeptal se Lawford chladně.

„Připomíná mně nalezinec,“ řekl Sharpe. „Když nám z ní nepředčítali, tak nás s ní mlátili přes hlavu, a že to nebyla taková malá knížečka, jako je tahle, ale velká tlustá bichle, kterou by člověk omráčil vola.“

„A naučili vás z ní číst?“ zeptal se Lawford.

„Na čtení jsme nebyli dost dobrý. Na trhání konopí jo, na to jsme dobrý byli, ale na čtení ne. Četli nám z bible sami, vždycky při snídani. Každý ráno to bylo stejný – studená ovesná kaše, plecháček s vodou a uši plný Abraháma a Izáka.“

„Takže číst neumíš?“ zeptal se Lawford.

„Samozřejmě že neumím,“ zasmál se Sharpe pohrdavě. „K čemu by mně to bylo, abych uměl číst?“

„Nebuď hlupák, Dicku,“ řekl Lawford trpělivě. „Jenom hlupáci s hrdostí předstírají, že to, co neumějí, není k ničemu.“ Chvíli byl Lawford v pokušení začít chvalořeč na čtení, na to, jaký nový svět by to Sharpovi otevřelo – svět příběhů, dramat, informací, poezie a nadčasových moudrostí –, ale pak si to rozmyslel. „Mám dojem, že toužíš po seržantských prýmcích, že?“ zeptal se místo toho.

„Člověk nemusí umět číst, aby se stal seržantem,“ prohlásil Sharpe umíněně.

„Nemusí, ale je lepší, když to umí. A určitě bys byl lepší seržant, kdybys uměl číst. Jinak ti bude muset písař říkat, co je v hlášení, bude ti muset předčítat seznam mužstva, z knihy trestů a podobně a může ti říkat, co se mu zachce. A zásobovací důstojník tě okrade, kdykoliv bude chtít. Ale když budeš umět číst, poznáš, kdy ti lžou a snaží se tě podvést.“

Nastalo dlouhé ticho, jen odkudsi z paláce doléhaly zvuky kroků stráží. Ale pak se ozval zvuk tak známý, že Lawford málem zaplakal steskem po domově. Hodiny odbíjely celou. Dvanáct hodin. Půlnoc. „A je to těžký?“ zeptal se Sharpe, když odbíjení skončilo.

„Naučit se číst?“ pohlédl na něj Lawford. „Ani ne.“

„Tak byste mě to mohli s Mary naučit, co myslíš, Bille?“

„Naučíme,“ řekl Lawford. „To víš, že naučíme.“

Přišli pro ně ráno. Čtyři vojáci v uniformách s tygřími pruhy je vyvedli ven pod arkádu, pak zamířili do úzké chodby, která, jak se zdálo, procházela vedle kuchyní, a pokračovali dál přes temné stáje a skladiště až k dvojité bráně, za níž se otevíralo rozlehlé nádvoří zalité sluncem. Sharpovi chvíli trvalo, než si na oslepující jas písku přivykl, a teprve pak uviděl, co je tam čeká. Tiše zaklel. Bylo to šest tygrů, šest obrovských bestií se žlutýma očima a děsivými tesáky. Tygři

chvíli zírali na nově příchozí, potom jeden z nich vstal, protáhl se a pomalu se vydal k nim. „Panebože!“ vyrazil ze sebe Sharpe, ale pak se z prachu zvedl řetěz, který končil na tygrově krku, napnul se a zvíře zastavil. Šelma, ošizená o snídani, zavrčela a vrátila se do stínu. Druhý tygr vstal a protáhl se, třetí zívl. „Dívejte se, jak jsou ty bestie velký,“ řekl staženým hlasem Sharpe.

„Jsou to jen velké kočky,“ prohlásil Lawford klidně, i když cítil všechno, jen ne klid.

„Tak je zkus podrbat pod bradou,“ řekl Sharpe. „Uslyšíš, jak předou. Běž, potvoro! Zmizni!“ vyhrkl, když se další tygr zvedl a vyzkoušel pevnost řetězu, kterým byl připoutaný ke kruhu vsazenému do zdi.

„Nedosáhnou na vás,“ ozvalo se z^ nimi anglicky. „Leda že by je jejich ošetřovatelé pustili. Přeju vám dobré jitro.“ Sharpe se otočil a uviděl, že k nim míří vysoký důstojník s černým knírem. Zřejmě Francouz, protože vypadal evropsky a byl v modré francouzské uniformě. „Jsem plukovník Gudin,“ představil se. „A vy?“

Chvíli se nikdo z nich neodhodlal promluvit, ale pak se Lawford postavil do pozoru. „William Lawford, pane.“

„Jmenuje se Bili,“ ozval se rychle Sharpe. „Já jsem Dick a tohle je moje žena,“ řekl a položil Mary ruku kolem ramen.

Gudin se podíval na její oteklé oko a potom sklouzl pohledem ke špinavé sukni. ‚A co vy, taky máte nějaké jméno…, mademoiselle?“ zeptal se, jako by váhal, jestli je to pro ni to nejpříhodnější oslovení.

„Mary, pane,“ odpověděla a lehce se uklonila. Gudin jí odpověděl kývnutím hlavy. „A vaše jméno?“ pohlédl na Sharpa. „Sharpe, pane. Dick Sharpe.“

‚A oba jste dezertéři?“ zeptal se plukovník s náznakem pohrdání.

„Ano, pane,“ přikývl Lawford.

„Člověk neví, kdy může dezertérům věřit,“ řekl Gudin. Doprovázel ho hřmotný francouzský seržant, který neustále vrhal směrem k tygrům neklidné pohledy. „Jestliže někdo dokáže zradit jednu vlajku, proč by to nemohl udělat i u druhé,“ dodal plukovník.

„Ale někdy má člověk dobrej důvod, aby svou vlajku zradil, pane,“ odpověděl Sharpe.

„A jaký důvod jste k tomu měl vy?“ Sharpe se otočil, aby Francouz viděl krvavé skvrny na zádech. Chvíli ho nechal, aby si je prohlédl, a pak se obrátil zpátky. „Stačí vám to, pane?“

„Nikdy jsem nepochopil, proč Britové své vojáky bičují,“ řekl Gudin a podrážděně se ohnal po mouše, která mu sedla na nos. „Je to barbarství, čiré barbarství.“

„A ve francouzské armádě se nebičuje, pane?“

„Samozřejmě že ne,“ odpověděl plukovník s pohrdlivým úsměškem. Pak položil Sharpovi ruku na rameno a znovu ho otočil. „Kdy vám to udělali?“ zeptal se.

„Před dvěma dny, pane.“

„A ty obvazy – už vás někdo převazoval?“

„Ne, pane. Jen jsem si je namáčel.“

„Jestli s vámi něco neuděláme, budete do týdne mrtvý,“ řekl Gudin, otočil se k seržantovi a něco mu řekl. Seržant okamžitě odešel. Francouz se znovu obrátil k Sharpovi. „Tak co jste provedl, že jste si vysloužil takový barbarský trest, vojíne Sharpe?“

„Nic, pane.“

„A kromě toho?“ pohlédl na něj plukovník znuděně, jako by už v životě vyslechl všechny výmluvy hříšníků, které si lze představit.

„Vrazil jsem jednu svýmu seržantovi, pane.“

„A vy?“ pohlédl Francouz na Lawforda. „Proč vy jste dezertoval?“

„I mě čekalo bičování, pane,“ odpověděl Lawford nervózně, protože nebyl zvyklý lhát. Jeho neklid Gudina zaujal.

„Taky za to, že jste nic neudělal?“ zeptal se pobaveně.

„Ukradl jsem hodinky,“ řekl Lawford a zrudl. „Opravdu jsem je ukradl,“ dodal, ale tím ještě posílil nepřesvědčivost svých předchozích slov. Vůbec se nesnažil změnit způsob mluvy, která jasně prozrazovala jeho vzdělání, i když bylo těžké říct, zda Francouz zná angličtinu natolik, aby to poznal.

V každém případě bylo zřejmé, že ho Lawford zaujal. „Jak jste říkal, že se jmenujete?“ zeptal se plukovník.

„Lawford, pane.“

Gudin si ho dlouho zkoumavě prohlížel. Francouz byl vysoký a hubený a měl smutnou a unavenou tvář, ale jeho oči, jak se Sharpovi zdálo, byly bystré a laskavé. Usoudil, že je to džentlmen a typ korektního důstojníka. Vlastně se podobal Lawfordovi, a v tom spočíval celý problém. Možná už Gudin Lawfordovu přetvářku prohlédl. „Abych řekl pravdu, vojíne Lawforde, nejevíte se mi jako typický britský voják," prohlásil plukovník. „U nás ve Francii byste nebyl žádnou výjimkou, protože my musíme trvat na tom, aby všichni mladí muži sloužili své zemi, ale v Británii, pokud se nemýlím, se verbuje do vojska jen spodina z ulice. Prostě chátra."

„Lidi, jako jsem já, že?" ozval se Sharpe.

„Mlčte," okřikl ho Gudin s náhlou autoritou. „Teď nemluvím s vámi." Francouz uchopil Lawfordovu ruku a mlčky si prohlížel její jemné prsty. „Jak se stalo, že jste se ocitl ve vojsku, Lawforde?"

„Otec zbankrotoval, pane," odpověděl Lawford. Nenapadlo ho nic jiného než nejhorší neštěstí, jaké si byl schopen představit.

„Ale syn zbankrotovaného otce si pořád může najít zaměstnání, ne?" zeptal se Gudin, znovu pohlédl na Lawfordovy prsty a pak jeho ruku pustil. ‚A řekl bych, že jakákoliv práce je lepší než život obyčejného britského vojáka."

„Opil jsem se a v tomhle stavu jsem padl do rukou verbíře." V tísni, do níž se dostal, dělal poručík, co mohl, přesto se mu stále nedařilo, aby se Gudina zbavil. „Bylo to v Sheffieldu, pane," pokračoval horlivě. „V jedné hospodě na Pond Lane. U Hastrmana se jmenovala, v době trhů…" nejistě se odmlčel, protože neměl tušení, který den v týdnu se trhy konají.

„V Sheffieldu?" opakoval Gudin, jako by se chystal i tohle zkoumat. „Tam jsou železárny, že? A vyrábějí se tam – jak tomu říkáte? – cutlery! Nože. Ale vy nevypadáte na nožíře, Lawforde."

„Pracoval jsem jako písař u advokáta," řekl Lawford a znovu se začervenal. Uvědomil si, že popletl jméno hospody, i když se dalo sotva předpokládat, že by plukovník Gudin znal putyky na Pond Lane. Přesto měl poručík pocit, že jeho výmysly jsou průhledné jako tabule čirého skla.

‚A jakou funkci jste měl v armádě?" zeptal se Francouz.

„Byl jsem písař u roty, pane."

Plukovník Gudin se usmál. „Ale na kalhotách nemáte jedinou skvrnu od inkoustu, Lawforde! Vojenský písař cáká inkoustem na všechny strany.“

V první chvíli se zdálo, že Lawford své ubohé pokusy o lži vzdá a přizná Francouzovi pravdu, ale pak ho osvítila náhlá inspirace. „Právě proto jsem nosil zástěru, když jsem psal, pane,“ řekl. „Nechtěl jsem, aby mě trestali za to, že mám špinavou uniformu.“

Gudin se zasmál. Ve skutečnosti ani na okamžik nepochyboval o pravdivosti Lawfordova příběhu a jeho nervozitu si vysvětloval tím, že se vysoký, plavovlasý a distingovaný mladík stydí za úpadek své rodiny. Bylo mu ho spíš líto, než že by ho podezíral z klamu. „Jste tedy písař,“ řekl. „To znamená, že jste přicházel do styku s vojenskými písemnostmi.“

„Samozřejmě, pane.“

„Takže víte, s kolika děly sem britská armáda táhne, že,“ zeptal se Gudin. ‚A s jakým množstvím munice?“

Lawford zděšeně zavrtěl hlavou. Chvíli nevěděl, co říct, ale pak se mu podařilo vykoktat, že takové materiály se k němu nedostaly. „Byl jsem jen písař u roty, pane. Vedl jsem záznamy o stavu a o zásobách, knihu trestů a tak…“

„Tisíce, pane,“ dodal Sharpe. „Promiňte, že jsem promluvil bez vyzvání, pane.“

„Tisíce čeho?“ zeptal se Gudin.

„Volů, pane. A každej táhne šest osmnáctilibrových koulí, některý dokonce osm. Takže jich maj spoustu…, těch koulí.“

„Dva tisíce? Nebo tři?“ vyzvídal Gudin.

„Víc, pane. Takový stádo jsem neviděl, ani když hnali Skotové dobytek do Londýna.“

Gudin pokrčil rameny. Od začátku pochyboval, že se od těch dvou dozví něco užitečného, aspoň ne to, co by už nezjistili sultánovi zvědové, ale musel je vyslechnout. Konečně přikročil k tomu, že oběma řekl, co mohou očekávat v příštích dnech. „O vašem osudu rozhodne Jeho Veličenstvo sultán Típú, ale pokud k vám bude milostivý, bude chtít, byste vstoupili do jeho vojska. Předpokládám, že jste ochotni to udělat.“

‚Ano, pane,“ řekl Sharpe dychtivě. „Proto jsme sem mířili, pane.“

„Dobře,“ přikývl Gudin. „Típú vás zřejmě bude chtít mít V jednom ze svých cushoonů. Takhle tady nazývají pluky, cushoony. Všichni jeho lidé jsou dobří vojáci a dobře vycvičení a budete mezi nimi vítáni. Aleje tu jistá… okolnost, která je k tomu podmínkou. Oba se budete muset podrobit obřízce.“

Lawford zbledl, zatímco Sharpe jen pokrčil rameny. „Copak je to něco tak hroznýho, pane?“

„Víte vůbec, co to obřízka je, vojíne?“

„Něco, co musí člověk absolvovat při vstupu do armády, ne? Jako přísaha nebo něco takovýho?“

Gudin se zasmál. „Ne, žádná přísaha ani něco takovýho, Sharpe,“ řekl. „Tipuje muslim a dává přednost tomu, aby se lidé, kteří vstupují do jeho vojska, stali zároveň stoupenci jeho víry. Obřízka znamená, že vám některý z jeho kněží odstraní předkožku. Je to rychlý zákrok, jako když uříznete vršek vejce uvařeného na měkko.“

„Předkožku? Jako na mým… pinďourovi?“ zíral na něho Sharpe, nyní už stejně užaslý jako Lawford.

„Je to hotové v několika vteřinách,“ uklidňoval ho Francouz, „i když to pak nějakou dobu krvácí a nesmí se s tím…, jak bych to řekl?“ Pohlédl na Mary a pak se vrátil k Sharpovi. „Prostě několik týdnů nesmíte to vejce uvařit natvrdo.“

„No do čerta starýho, pane!“ zaklel Sharpe. „To že dělaj? Kvůli pitomýmu náboženství?“

„My, křesťané, stříkáme na malé děti vodu a muslimové zase odřezávají předkožku,“ řekl Francouz a usmál se. „Ale protože si nemyslím, že muž s krvácejícím údem může dobře bojovat, a vaše armáda tu bude během několika dní, navrhnu Jeho Veličenstvu, abyste vy dva sloužili s mými lidmi. Je nás pár, ale žádný z nás není muslim a všechna naše naměkko uvařená vejce si zachovávají úplnou skořápku.“

„Tak to bude nej lepší, pane,“ souhlasil nadšeně Sharpe. „Bude to pro nás velká čest, sloužit vám, pane,“ dodal.

„Ve francouzském batalionu?“ neodpustil si Gudin rýpnutí.

„Jestli mě nebudete bičovat, pane, a nebudete mně chtít obřezávat, tak to pro mě bude víc než čest.“

„Ale jen jestli s tím bude Típú souhlasit,“ varoval je plukovník, „a to vůbec není jisté. Ale já doufám, že to povolí. Mám už ve svém batalionu několik Britů, a taky Němců a Švýcarů.“ Pak pohlédl na Mary. „Ale co s vámi, mademoiselle?“

Mary se dotkla Sharpova lokte. „Chci být s Richardem, pane.“

Gudin zkoumavě pohlédl na modřinu kolem jejího oka. „Jak jste k tomu přišla, mademoiselle?“ zeptal se. „Upadla jsem, pane,“ odpověděla.

Gudinovi zaškubal ve tváři náznak úsměvu. „Anebo vás vojín Sharpe udeřil? Aby si vás muži nevšímali?“

„Říkám, že jsem upadla, pane.“

Gudin přikývl, že rozumí. „Máte tvrdou pěst, Sharpe,“ řekl.

„Neměl jsem na vybranou, pane.“

„To je pravda,“ pokýval hlavou Francouz. „Nakonec…,“ pokrčil rameny, „někteří moji lidé mají také ženy. Jestliže to Jeho Veličenstvo dovolí, nebudu mít nic proti tomu, abyste vy dva zůstali spolu.“ Otočil se, protože zaslechl kroky vracejícího se seržanta. Přicházel s ním postarší Ind, který nesl koš zakrytý plátnem. „To je doktor Venkateš,“ řekl Gudin a pozdravil Inda lehkou úklonou. „Je přinejmenším stejně dobrý jako lékaři, které jsem poznal v Paříži. Počítám, Sharpe, že to bude zatraceně bolet, až vám bude ty špinavé obvazy sundávat.“

„Určitě ne tak, jako kdyby mě obřezávali, pane.“

Gudin se zasmál. „Ale stejně vám radím, abyste si raději sedl.“

Měl pocit, jako by ho stahovali z kůže. Micklewhite mu sice dal na rány hojivou mast, ale žádný vojenský lékař jí příliš neplýtvá na obyčejné vojáky, a tak jí Micklewhite nenanesl na Sharpova záda tolik, aby se obvazy nepřilepily na zasychající rány. Indický doktor tedy neměl na vybranou a musel s obvazy strhnout i strupy. Naštěstí se ukázalo, že svému řemeslu opravdu rozumí, a jeho uklidňující hlas Sharpovi pomáhal vydržet největší muka, když mu, co nejjemněji se dalo, odstraňoval odporný škraloup obvazů spečených zaschlou krví. Přesto se Sharpe několikrát neudržel a musel si ulevit od bolesti potlačovaným zaskučením. Možná tyto zvuky, ale spíš pach čerstvé

krve, podráždily tygry tak, že znovu vstali a s děsivým pořváváním škubali řetězy.

Indický doktor zjevně nesouhlasil s barbarstvím trestu ani se způsobem ošetření jeho následků, neboť při práci stále něco mumlal a kroutil hlavou. Když nakonec odstranil pomocí slonovinové pinzety poslední cáry obvazů, nalil Sharpovi na záda jakýsi chladivý olej, který mu nesnesitelnou bolest téměř zázračně utišil. Sharpe povzdechl úlevou. Pak od něho doktor náhle odskočil, postavil se do pozoru, sepnul dlaně a uklonil se.

Sharpe se otočil a uviděl, že do nádvoří vstoupila skupina Indů, v jejímž čele kráčel pomenší obtloustlý asi padesátiletý muž s kulatou tváří a pečlivě pěstěným černým knírem. Měl na sobě bílou hedvábnou tuniku, která mu splývala přes bílé hedvábné kamaše. Jeho jednoduchý oděv však doslova jiskřil šperky. Turban měl posázený rubíny, na rukou se mu houpaly náramky, v nichž se blýskaly diamanty, a na modré hedvábné šerpě pošité perlami byla zavěšena pochva zdobená safíry a v ní šavle se zlatým jílcem ve tvaru hlavy řvoucího tygra. Doktor Venkateš za neustálých úklon odcouval pryč, ale Gudin zůstal, i když se uctivě postavil do pozoru. „Sultán Típú!“ zašeptal směrem k Sharpovi a Lawfordovi. Sharpe se s námahou zvedl a stejně jako Francouz se postavil do pozoru.

Sultán se zastavil asi pět kroků od nich, chvíli se na ně mlčky díval a potom něco tiše řekl tlumočníkovi. „Otočte se,“ poručil tlumočník Sharpovi.

Sharpe se poslušně otočil a ukázal Típúovi záda. Sultán, jakoby fascinovaný jeho otevřenými ranami, přistoupil blíž, aby si je mohl prohlédnout. Sharpe ucítil na krku jeho dech, jeho parfém a pak i jemný dotyk prstů na cárech rozsekané kůže.

Ale potom jím projela prudká bolest, jako by mu někdo přitiskl na záda rozžhavené železo. Málem hlasitě vykřikl, ale ovládl se a pouze strnul. Típú rýpl jílcem meče do nejhlubší rány, aby zjistil, jak ten Brit reaguje na bolest. Potom znovu poručil Sharpovi, aby se otočil, a podíval se mu do očí, zda neuvidí slzy. Zaleskly se v nich, ale žádná neskanula na tvář.

Sultán uznale pokýval hlavou a opět ustoupil dozadu. „Tak mi povězte, co jsou zač,“ poručil Gudinovi.

„Obyčejní dezertéři,“ řekl plukovník francouzsky tlumočníkovi. „Tady ten,“ ukázal na Sharpa, ‚je tvrdý voják, který se uplatní v každé armádě. Ten druhý je jen obyčejný písař.“

Lawford se snažil nedat najevo svůj nesouhlas s tímto hodnocením. Típú se na něj podíval, a když na něm neshledal nic zajímavého, sklouzl pohledem k Mary. „A ta žena?“ zeptal se Gudina.

„Patří k tomu vysokému,“ odpověděl Francouz a čekal, až to tlumočník přeloží sultánovi.

Típú si Mary prohlédl. Stála přihrbená a snažila se posílit dojem nevábnosti svého vzhledu, ale když uviděla, že na ní spočinul pohledem, zčervenala a pokusila se o úklonu. Zdálo se, že její gesto sultána pobavilo, ale pak se obrátil zpátky ke Gudinovi. „Tak co vědí o plánech Britů?“ zeptal se a kývl směrem k Sharpovi a Lawfordovi. „Nic.“

„Říkají, že o nich nevědí nic,“ opravil ho Típú. „A nejsou to zvědové?“

„Jak to má člověk vědět?“ pokrčil rameny Francouz. „Ale myslím si, že ne.“

„Já zase myslím, že se to dá zjistit,“ řekl Típú. „A zároveň i to, jací jsou vojáci.“ Otočil se a vyštěkl několik rozkazů svému pobočníkovi. Ten se uklonil a odběhl pryč.

Za chvíli se pobočník vrátil s dvěma loveckými mušketami. Obě zbraně měly dlouhé hlavně a zcela se lišily od všech pušek, které kdy Sharpe viděl, neboť jejich pažby byly posázené drahokamy a vykládané jemnými ozdobami ze slonoviny. Také tvar pažeb byl neobyčejně elegantní a lučíky spouští zdobily malé rubíny. Kohouty, v nichž byly upnuty křesací kameny, měly tvar tygřích hlav s diamanty místo očí. Típú se přesvědčil, že křesací kameny obou zbraní jsou řádně usazené v tygřích čelistech, a pak jednu podal Sharpovi a druhou Lawfordovi. Pobočník mezitím položil na zem misku se střelným prachem a vedle ní dvě kule, o nichž by Sharpe přísahal, že jsou ze stříbra. „Nabijte je,“ poručil jim tlumočník.

Bylo zřejmé, že Típú chce zjistit, jakou mají zkušenost v zacházení se střelnými zbraněmi, a zatímco Lawford váhal, Sharpe se sklonil ke kelímku, nasypal si z něj do dlaně hrstku prachu, pak se

narovnal a tenkým praménkem vsypal prach do drážkované hlavně. Prach byl neobyčejně jemný a větřík mu ho trochu odvál, ale přesto se mu podařilo nasypat do hlavně dostatečné množství. Potom se znovu sklonil, vzal kuli, vsunul ji do ústí hlavně a vytáhl ze tří zlatých objímek nabiják. Tím pak kuli v hlavni tvrdě zatloukl do prachové nálože. Típú mu neposkytl žádnou ucpávku, ale Sharpe se domníval, že to nevadí. Vytáhl nabiják, otočil ho a znovu ho vsunul do držáků pod dlouhou hlavní. Potom se opět sklonil, vzal z misky špetku prachu, nasypal ho na pánvičku, zaklapl závěr a postavil se do pozoru s pažbou plnou drahokamů opřenou o zem vedle sebe. „Pane!“ řekl na znamení, že je hotov.

Lawford se stále ještě snažil nasypat prach do hlavně. Věděl stejně dobře jako Sharpe, jak se nabíjí mušketa, ale tím že byl důstojník, nikdy nemusel tento úkon dělat rychle, zatímco pro vojína pěšího pluku to byla základní dovednost. Lawford nabíjel zbraň pouze při lovu, ale v armádě měl na to sluhu, který, když bylo třeba, mu podal pistoli už nabitou. „Byl písař, pane,“ vysvětloval jeho pomalost Sharpe Gudinovi. „Nikdy nemusel bojovat.“

Tlumočník to přeložil Típúovi a ten trpělivě čekal, až Lawford mušketu nabije. Zdálo se, že Sharpovo vysvětlení přijal, a dokonce se spolu se svým doprovodem Lawfordovou nešikovností bavil. Konečně byl i poručík hotov a s rozpačitým výrazem se postavil do pozoru.

„Takže nabíjet umíš,“ řekl Típú směrem k Sharpovi. „Ale umíš taky střílet?“

„Ano, pane,“ odpověděl Sharpe tlumočníkovi.

„Tak zastřel tamhle toho,“ ukázal sultán za Sharpa.

Sharpe a Lawford se otočili a uviděli, že bránou přivádějí na nádvoří jakéhosi staršího britského důstojníka. Byl bledý a zřejmě zesláblý a v prudkém slunečním jasu se pohyboval nejistě jako někdo, kdo tráví dlouhé dny ve tmě. Dokonce si musel na chvíli zakrýt tvář spoutanýma rukama, aby si jeho oči přivykly, a když ruce spustil, vytřeštil oči na Lawforda. Bylo zřejmé, že ho poznal, protože se mu na tváři mihl výraz překvapení hraničícího se zděšením. Vzápětí se ale ovládl. Měl bílé vlasy a na sobě kilt a červený kabát,

obojí špinavé a uválené. Sharpovi stačil jediný pohled k tomu, aby usoudil, že to nemůže být nikdo jiný než plukovník McCandless.

„Nemůžeš zastřelit…," ozval se Lawford.

„Mlč, Bille," okřikl ho Sharpe, zvedl mušketu k rameni a namířil jí na konsternovaného Skota.

„Počkejte!" zvolal náhle Gudin a naléhavě u Típúa protestoval.

Sultán se jen zasmál a místo odpovědi se obrátil přes tlumočníka na Sharpa a zeptal se ho, co si myslí o britských důstojnících.

„Je to všechno jedna pakáž, pane," odpověděl Sharpe tak hlasitě, aby to slyšel i McCandless. „Zatracená pakáž, nic jinýho, pane. Myslej si, že jsou něco víc než my, protože uměj číst a narodili se se spoustou peněz, ale ještě jsem neviděl žádnýho, kterýho bych si v boji muže proti muži netroufal porazit."

„Takže jsi ochotný ho zastřelit?" zeptal se tlumočník.

„Zaplatil bych za to," odpověděl Sharpe tónem plným zášti. Lawford na něj zasyčel, ale on si toho nevšímal. „Zaplatil bych za to, abych to moh udělat."

„Jeho Veličenstvo si přeje, abys to udělal zblízka," řekl tlumočník. „Chce, abys mu ustřelil hlavu."

„S největší radostí," prohlásil Sharpe, jako by se na to už těšil. Natáhl kohout a vykročil proti muži, o němž předpokládal, že je tím, koho přišel zachránit. Díval se na McCandlesse, a jak se k němu blížil, nebylo na jeho tvrdé tváři nic než krutá radost z toho, co se chystá udělat. „Ty skotskej bastarde," zasyčel na něj, když se ocitl blíž. Pohlédl na oba strážce, kteří stále drželi vězně mezi sebou. „Běžte od něj, vy tupci, nebo budete zastříkaný od krve." Strážci na něj dál upírali prázdné pohledy a žádný z nich se nehnul z místa. Z toho Sharpe usoudil, že neumějí anglicky. Doktor Venkateš, schovaný ve stínu brány, jen zakroutil hlavou v hrůze nad tím, čeho bude v příštích okamžicích svědkem.

Sharpe zvedl mušketu, takže její ústí nebylo nyní dál než na šířku dlaně od McCandlessovy tváře. „Máte nějakou zprávu pro generála Harrise?" zeptal se tiše.

McCandless vrhl krátký pohled na Lawforda, pak se obrátil k Sharpovi a plivl na něj. „Neútočit od západu. Odkudkoliv, jen ne od

západu,“ řekl tiše a potom, mnohem hlasitěji, dodal: „Bůh vám odpusť.“

„Seru na Boha,“ řekl Sharpe a stiskl spoušť. Křesadlo uhodilo, jiskra odskočila na pánvičku a… to bylo všechno. Nic víc se nestalo. McCandlessova tvář se při cvaknutí křesadla zkřivila prudkou křečí a pak se pomalu uvolňovala. Sharpe na vteřinu zaváhal, potom sklonil hlaveň a vrazil ji plukovníkovi do břicha. Zdálo se, že to udělal vší silou, ale v posledním zlomku vteřiny pohyb strhl zpět. McCandless přesto hekl a zlomil se v pase a Sharpe zvedl zbraň, aby její vyšperkovanou pažbou tvrdě udeřil do plukovníkovy bílé hlavy. „Stop!“ vykřikl Gudin. „Zadržte!“

Sharpe zaváhal a otočil se. „Myslel jsem, že chcete, abych toho parchanta odpravil.“

Típú se zasmál. „Ještě nějakou dobu ho potřebujeme živého,“ řekl. „Ale ve zkoušce jsi obstál.“ Pak se obrátil ke Gudinovi, něco mu řekl a Francouz živě odpověděl. Sharpovi se zdálo, že se dohadují o jeho osudu, a modlil se, aby byl ušetřen bolestivého zasvěcovacího obřadu před přijetím do některého z Típúových cushoonů. Viděl také, že jakýsi jiný indický důstojník, vysoký muž v hedvábné tunice zdobené tygřími pruhy, hovoří s Mary.

„Poslal vás Harris?“ zeptal se tiše McCandless, stále předkloněný, jako by se vzpamatovával po Sharpově úderu.

„Jo,“ zamumlal Sharpe, aniž se na plukovníka podíval. Viděl, že Mary vrtí hlavou. Vrhla krátký pohled směrem k němu a pak se znovu obrátila k vysokému Indovi.

„Vyhněte se západní straně,“ zašeptal McCandless a zaskučel, jako by přemáhal bolest. Pokusil se narovnat, ale znovu se předklonil a naprázdno dávil. „Jsi zrádce,“ vyrazil ze sebe hlasitě, aby ho slyšel i Gudin, „a taky zemřeš smrtí zrádců.“

Sharpe na něho místo odpovědi plivl. „Pojďte sem, Sharpe!“ zavolal na něj Gudin. Z jeho hlasu bylo patrné, že nechce, aby plukovníka urážel.

Sharpe se postavil vedle Lawforda a Típúův pobočník jim odebral pušky. Sultán dal znamení McCandlessovým strážcům, aby odvedli vězně zpátky do cely, a ještě než s celým svým doprovodem

odešel, udělal směrem k Sharpovi gesto, jako by chtěl potvrdit, že obstál. Vysoký Ind v pruhované tunice kývl na Mary.

„Půjdu s ním, Richarde," řekla Sharpovi.

„Myslel jsem, že zůstaneš se mnou," namítl Sharpe.

„Musím si na sebe vydělat," řekla. „Budu učit jeho malé syny anglicky. A taky samozřejmě uklízet a prát," dodala s kyselým výrazem.

„Později se k vám vrátí," řekl Gudin Sharpovi. „Ale zatím budete oba…, jak se to říká? Na zkoušku?"

„Ve zkušební lhůtě, pane," napověděl mu Lawford.

„Ano, tak," přikývl Francouz. „A vojáci ve zkušební lhůtě u sebe nesmějí mít ženy. Nemějte strach, Sharpe, vaše žena bude v domě generála Ráa v bezpečí. Běžte, mademoiselle"

Mary vystoupila na špičky a políbila Sharpa na tvář. „Neměj o mě obavy, lásko," zašeptala. „A o sebe taky ne."

„Stejně na sebe dej pozor, děvče," řekl a pak se za ní díval, jak odchází s vysokým indickým důstojníkem pryč.

Gudin kývl směrem k bráně. „Musíme nechat doktora Venkateše, aby dokončil ošetření vašich zad, Sharpe. Pak dostanete oba nové uniformy a muškety. Vítám vás v armádě sultána Típúa, pánové. Za každý den služby budete mít haideri"

„Pěkný peníze," pokýval Sharpe hlavou. Věděl, že haideri má hodnotu půlkoruny, nebo také dvou a půl šilinku, což bylo mnohem víc než ubohá dvoupence, kterou dostával v britské armádě.

„Samozřejmě s odkladem," poznamenal Lawford sarkasticky. Stále nemohl Sharpovi zapomenout, že byl připravený McCandlesse zastřelit, a to, že zbraň selhala, ho samozřejmě neusmířilo.

„Ano, služné se tady vyplácí s odkladem," připustil Gudin a usmál se, „ale která armáda vyplácí své vojáky vždy včas? Oficiálně budete mít haideri za každý den, i když pochybuju, že ty peníze vůbec kdy uvidíte. Ale mohu vám slíbit jinou útěchu. Pojďte se mnou," kývl na doktora Venkateše, který zvedl svůj koš s obvazy a mastmi a následoval Francouze do paláce.

Sharpe šel za nimi, aby se setkal se svými novými druhy a připravil se na boj s novým nepřítelem. S britským vojskem.

Generála Davida Bairda netížil pocit viny, že poslal Sharpa a Lawforda do nepřátelského hnízda – byli to vojáci a za to, že nasazovali život za britskou korunu, je král platil , ale cítil se Za ně zodpovědný. Žádná britská ani indická hlídka je nechytila a z toho se dalo soudit, že se jim zřejmě podařilo dostat se do

Seringapatamu. Čím víc však generál Baird uvažoval o jejich úkolu, tím méně byl přesvědčen, že se jim ho podaří splnit. Když ho poprvé napadla myšlenka na osvobození plukovníka McCandlesse, zdál se mu to dobrý nápad, ale teď, po dvou dnech přemítání, se jeho původní naděje pomalu měnily ve skepsi. Od počátku věděl, že i s pomocí Ravího Šekara mají jen malou náděj i navázat kontakt s McCandlessem, ale říkal si, že by se aspoň mohli dozvědět, co plukovník na své výzvědné misi zjistil, a nějak tu důležitou zprávu vynést z města a doručit britskému velení. Teď se však stále víc obával, že oba muži jsou mrtví. A pokud ne, mohli popravě uniknout jen tím, že vstoupili do sultánovy armády, což znamenalo, že až britské vojsko zaútočí na město, budou v nepřátelské uniformě. S tím se dalo těžko něco dělat, ale mohl se pokusit zabránit tomu, aby byli po případném pádu města považováni za skutečné zběhy a jako takoví zabiti vlastními lidmi. A tak, večer, v době, kdy se obě armády rozložily ve velkém táboře jen pár dní pochodu od svého cíle, se Baird vydal k třiatřicátému pluku na průzkum terénu.

Major Shee vypadal velmi překvapen, když ho uviděl, ale Baird ho uklidnil a řekl mu, že chce jenom něco vyřídit s velitelem lehké roty. „Není to nic, čím byste se měl znepokojovat, majore. Jenom taková administrativní maličkost.“

„V tom případě dovolte, abych vás zavedl za kapitánem Morrisem, pane,“ řekl Shee, nasadil si klobouk a zamířil uličkou k důstojnickým stanům. „Je to ten na konci,“ řekl cestou nervózně. „A potřebujete mě vůbec k tomu?“

„Nechci vás zdržovat, majore, je to opravdu jen maličkost. Díky.“

Morris seděl u stolu, tyl pouze v košili a mračil se na papíry, které mu předkládal jakýsi seržant, v jehož výrazu se mísila servilnost se zlovolností. Jakmile seržant uviděl generálské epolety, postavil se do pozoru. Morris rychle zakryl kloboukem plechový

pohárek, který měl před sebou, čímž jako by Bairdovi napověděl, že v něm nemůže být nic jiného než arak. „Kapitán Morris?“ zeptal se generál.

„Pane!“ Morris vyskočil, až převrhl židli, a pak se snažil rychle sebrat ze země červený kabát a obléknout si ho.

Baird mávl rukou, aby nechal kabát kabátem. „Nepřišel jsem kontrolovat vaši ústroj, kapitáne. Klidně zůstaňte v košili, vždyť je horko.“

„Ano, pane, nesnesitelné,“ přitakal Morris nervózně.

„Jsem Baird,“ představil se generál. „Myslím, že jsme ještě neměli to potěšení se poznat.“

„Ne, pane,“ vyhrkl Morris. Byl tak nervózní, že se ani nedokázal řádně představit.

„Posaďte se,“ řekl Baird, aby kapitána uklidnil. „Můžu?“ zeptal se a ukázal na Morrisův kavalec. Posadil se, sundal si klobouk s chocholem a zamával jeho střechou před obličejem. „Někdy mám dojem, že si už ani nedovedu představit chladné počasí. Myslíte, že ještě někde na světě padá sníh? Tohle zatracené horko z člověka vysává všechny síly, jen co je pravda. Pohov, seržante.“

„Díky, pane,“ řekl Hakeswill, až do této chvíle vypnutý jako pravítko.

Baird se na Morrise usmál. „Jestli se nemýlím, kapitáne, přišel jste minulý týden o dva muže.“

„O dva muže?“ Morris svraštil čelo a rychle uvažoval. Ano, utekl ten bastard Sharpe a vzal s sebou svou bibbi, ale kdo další? „Aha,“ vyhrkl. „Vy myslíte poručíka Lawforda, pane?“

„Ano, toho…, šťastlivce. Dostal za úkol doručit depeši do Madrásu. Je to pro něj velká pocta,“ řekl generál a povzdechl. „Pokud jde o mě, obávám se, že ten kousek papíru už druhý den nestojí za to, aby byl doručen, ale generál Harris na tom trval a váš plukovník vybral k tomu úkolu Lawforda.“ Baird použil vysvětlení, kterým už předtím po domluvě s generálem Harrisem zdůvodnili Lawfordovu nepřítomnost, což vzbudilo u některých důstojníků třiatřicátého pluku nevoli. Lawford byl z poručíků nejmladší a ten, kdo byl vybrán k doručení depeše, se obvykle dočkal povýšení, neboť službou kurýra se pověřovali ti, co se nějak vyznamenali v

boji. A Morris, stejně jako většina dalších důstojníků pluku, neměl dojem, že by se Lawford vyznamenal v boji, a už vůbec ne, že by si zasloužil povýšení. To však nemohl Bairdovi ani říct, ani mu to naznačit.

„Ano, je to pro něj vyznamenání, pane," vymáčkl ze sebe.

„Už jste za něj našel náhradu?" zeptal se generál.

„Praporečníka Fitzgeralda, pane," odpověděl Morris. „Teď už tedy poručíka Fitzgeralda, i když samozřejmě s dosavadním platem." Snažil se to říct tak, aby bylo zřejmé, že ani s tím nesouhlasí, protože podle něj by si dočasné povýšení zasloužil spíš praporečník Hicks. Ale Hicks neměl sto padesát liber, aby si povýšení koupil, zatímco Fitzgerald ano, a jestliže si Lawford vysloužil doručením depeše kapitánské epolety, pak ho definitivně nahradí Fitzgerald. Podle Morrisova mínění byl nově jmenovaný poručík na mužstvo příliš mírný a neměl řádnou autoritu, ale peníze jsou peníze a s tím se nedalo nic dělat.

„A ten druhý, o kterého jste přišel…," řekl Baird jakoby jen tak. „Ten vojín… Vedete ho v knize, ne?"

„Samozřejmě že vedeme, pane," odpověděl seržant za Morrise. „Hakeswill, pane," představil se. „Seržant Obadiah Hakeswill, pane, od maličká a k vašim službám, pane."

„Jak se ten lotr jmenuje?" zeptal se Baird Morrise.

„Sharpe, pane," odpověděl znovu Hakeswill. „Richard Sharpe, pane, a je to nejen lotr, ale ještě největší gauner, darebák a mizera, s jakým jsem se kdy setkal, pane."

„Tu knihu…," obrátil se Baird opět na Morrise, aniž reagoval na seržantovy soudy.

Morris začal horečně přehrabovat změť papírů na stole a hledat knihu trestů, v níž byly vzadu založeny oficiální armádní formuláře hlášení dezerce. Nakonec ji našel Hakeswill a rázným pohybem ji podal generálovi. „Tady, pane!"

Baird ji prolistoval, až našel zápis pro Sharpův polní soud. „Dva tisíce ran?" zvolal Skot zděšeně. „To muselo být opravdu vážné obvinění."

„Udeřil seržanta, pane," pospíšil si opět Hakeswill.

„Zřejmě vás, že?“ zeptal se Baird a ukázal na seržantův opuchlý a stále ještě modrý nos.

„Aniž bych ho jakkoliv vyprovokoval, pane,“ řekl Hakeswill s výrazem největší upřímnosti, jaké byl schopen. „Nikdy jsem se nechoval k Dicku Sharpovi jinak než laskavě, to vám říkám, jako že je Pánbůh nade mnou, pane. Jako by byl moje vlastní dítě, kdybych ňáký měl, pane, jako že nemám nebo o tom aspoň nevím. Měl náramný štěstí, pane, že ho museli pustit po dvou stovkách ran, náramný štěstí. A vidíte, jak se nám odvděčil.“

Baird neodpověděl, jenom obrátil na další stránku, kde našel jméno Richard Sharpe vyplněné v hlavičce tištěného formuláře a pod ním jeho věk dvaadvacet let a šest měsíců, třebaže kapitán Morris, pokud formulář vyplňoval on, udělal za údajem o Sharpově věku otazník. V kolonce „výška“ bylo sto osmdesát tři centimetry, tedy jen o deset centimetrů méně, než měřil Baird, který byl v celé armádě nejvyšší. Další otazník byl u údaje v kolonce „typ a postava“, kam Morris napsal „dobře stavěný“. Následovaly kolonky hlava, tvář, oči, obočí, nos, ústa, krk, vlasy, ramena, paže, ruce, stehna, nohy a chodidla. Všechny byly vyplněné a poskytovaly tak úplný fyzický popis uprchlého vojáka. V kolonce „narozen – kde?“ bylo napsáno Londýn a v další, „předchozí povolání“, se skvěla odpověď zloděj. Ve formuláři bylo také uvedeno datum a místo dezerce a popis oblečení, v němž byl uprchlík naposledy spatřen. Na konci formuláře byla kolonka „všeobecné poznámky“, do níž Morris uvedl: „Záda zjizvená po bičování. Nebezpečný člověk.“ Baird zakroutil hlavou. „Vyčerpávající popis, kapitáne,“ poznamenal.

„Díky, pane.“

„Už byl rozeslán?“

„Zítra ho dáme rozeslat, pane,“ odpověděl Morris a lehce zrudl. Formulář se běžně vydával ve čtyřech kopiích. Jednu dostával generál velící armádě, který ji měl opět rozmnožit a rozeslat všem jednotkám pod svým velením. Druhá kopie měla být poslána do Madrásu pro případ, že by se uprchlý voják uchýlil tam. Třetí kopie se posílala na ministerstvo války v Londýně, kde ji měli opět rozmnožit a poskytnout všem verbířům a důstojníkům doplňovací služby pro případ, že by se dezertérovi podařilo dostat na britské

ostrovy a znovu se pokusil vstoupit do armády. Poslední kopie základního formuláře měla jít do dezertérovy domovské farnosti, aby upozornila všechny sousedy na jeho zradu a konstábly na trestný čin dezerce. V Sharpově případě nebyla žádná domovská farnost známa, ale rozšíření jeho popisu do celé armády nic nebránilo. Pokud tedy bude Sharpe dopaden v Seringapatamu, jak Baird předpokládal, měl by být zatčen. Mnohem pravděpodobněji se však dalo očekávat, že bude zabit, neboť většina vojáků dezertéry nenáviděla, i když ne kvůli zločinu dezerce, ale proto, že se dokázali odhodlat k něčemu, co by oni také rádi udělali, kdyby k tomu našli odvahu. Navíc každý věděl, že žádný důstojník nikoho za zabití dezertéra nepotrestá.

Baird položil otevřenou knihu na Morrisův stůl. „Chtěl bych, abyste do kolonky, všeobecné poznámky“ něco doplnil, kapitáne,“ řekl.

„Samozřejmě, pane.“

„Připište tam, že je velmi důležité, aby byl vojín Sharpe zachován naživu. A pokud bude zajat, musí být neprodleně dopraven ke mně nebo ke generálu Harrisovi.“

Morris na něj chvíli civěl, jako by to nemohl pochopit. „K vám, pane?“

„Ano. Ke generálmajoru Bairdovi. BAIRDOVI.“

„Ano, pane, ale…“ Morris se už chystal zeptat, proč má generálmajor Baird takový zájem o uprchlého vojína, ale pak si uvědomil, že by se těžko dočkal slušné odpovědi, a tak jen namočil brko do inkoustu a rychle do formuláře připsal to, co generál žádal. „Myslíte, že toho Sharpa ještě někdy uvidíme?“ zeptal se potom.

„Doufám, že ano, kapitáne,“ odpověděl Baird. „Dokonce se za to modlím. Ale teď už musím jít.“

„Ano…, pane,“ vykoktal Morris a zpola vstal, když generál odcházel. Pak ale opět klesl na židli a zíral na dodatek, který před chvílí napsal, jako by to bylo něco zcela mimo jeho schopnost chápání. „Proboha živého, co to má znamenat?“ řekl a zakroutil hlavou, když byl Baird bezpečně mimo doslech.

„Nic dobrýho, pane, na to dám krk,“ mínil Hakeswill.

Morris zvedl klobouk, sáhl po plechovém kalíšku a dal si hlt araku. „Nejdřív si toho bastarda zavolá Harris, potom je najednou

pryč a teď ho chce mít Baird zpátky a živého a ještě se za to modlí. Panebože, proč?“

„Ten parchant Sharpe nemá za lubem nic dobrýho, pane,“ řekl Hakeswill. „Sebral tu svou ženskou a fouknul. Z toho ho nemůže žádnej generál dostat, i kdyby na něm měl nevímjakej zájem, pane. To je neodpustitelný! Jde to tu od desíti k pěti, to vám řeknu, pane.“

„Jenže já mu přece nemůžu odepřít poslušnost,“ zabručel Morris.

‚Ale doufám, že nechcete, aby se sem Sharpe vrátil, pane,“ obrátil se na něj Hakeswill málem vylekaně. „Vojáka, kterej je miláček generálů… Už vidím, jak mu připínaj seržantský frčky!“ Pomyšlení, že by se mohl dočkat tak strašlivé potupy, mu na chvíli vzalo dech a svaly ve tváři se mu zachvívaly spravedlivým rozhořčením. Pak se přece jen ovládl, i když se zjevnou námahou. „Kdo ví, jak by to potom bylo, pane,“ řekl se zlomyslným výrazem. „Ten parchant by pak na nás moh donášet…, na vás a na mě. Přece nemáme zapotřebí hřát si na prsou hada, pane, ani si nechat narušovat dobrý vztahy v naší rotě ňákým donašečem a generálským oblíbencem.“

„Generálským oblíbencem?“ opakoval Morris. Kapitán byl úplatný muž, i když ne víc než většina ostatních důstojníků, a z toho, co mu seržant nastínil, na něj šel samozřejmě strach. Ještě víc se však bál toho, že by Sharpe mohl odhalit, jaký podíl měl na falešném obvinění, které nakonec vedlo k Sharpovu krutému trestu. Nic nechápal. I když se zdálo absurdní, aby obyčejný vojín získal ve vojsku takový vliv, stejně absurdní bylo, že tohoto vojína pověřoval generálmajor speciálními úkoly a radil se«s ním o nich. Ne, tomu Morris nerozuměl, jenom tušil, že se tu děje něco velmi podivného. A Morris neměl rád podivné hrozby, kterým nerozuměl. Chtěl mít klidný život, a jak se nyní zdálo, mohl to být pouze život bez Sharpa. ‚Ale to, co jsem tam musel připsat, už přece vymazat nemůžu,“ namítl a ukázal na čerstvý dodatek v Sharpově formuláři.

„To není třeba, pane,“ řekl Hakeswill. „Prostě žádnej formulář nerozešlem, aspoň ne v třiatřicátým. My ho nepotřebujem. My toho parchanta známe, víme, jak vypadá. A já pustím mezi lidi, že když někdo uvidí Sharpieho, je povinen v zájmu cti armády vpálit mu kuli

do zad.“ Seržant viděl, že to kapitána neuklidnilo, spíš naopak. „Nikdo z toho nebude nic dělat, pane, zvlášť jestli už je ten parchant v Seringapatamu a my to zatracený město za pár dní srovnáme se zemí. Zabijem ho, pane, rychle a bez pardonu, což je lepší úděl, než si zaslouží, pane. Říkám vám, ten mizera nemá za lubem nic dobrýho, cejtím to v kostech, pane, a mizera, kterej nemá za lubem nic dobrýho, je nejlepší mrtvěj. Tak se praví v Písmu, pane.“

„V tom s vámi souhlasím, seržante, naprosto s vámi souhlasím,“ řekl Morris a zavřel knihu trestů. „Udělejte, co uznáte za nej lepší. Vím, že vám můžu věřit.“

„Prokazujete mně velkou čest, pane,“ řekl Hakeswill s předstíraným dojetím. „Velkou čest. A já vám toho bastarda odklidím z cesty, to vám slibuju, pane. Jednou provždy ho zlikviduju.“

V Seringapatamu.

„Proboha živého, Sharpe, co jste si myslel?“ obořil se na Sharpa Lawford. Byl tak rozčilený, že zcela hodil za hlavu opatrnost a ani se nesnažil dělat ze sebe prostého vojína. Poprvé od rána se ocitli sami, ale ne bez dohledu, protože i když stáli na stráži v jedné z malých čtvercových bašt na vnějším ochozu jižní hradby, v dohledu se nacházelo asi deset mužů Gudinova batalionu a také hřmotný seržant Rothiére, který oba nové vojáky sledoval ze sousední bašty. „Za to vás dám zbičovat, až se vrátíme, to si pište,“ syčel Lawford. „Jsme tady, abychom plukovníka McCandlesse osvobodili, a ne ho zabili! Zbláznil jste se, nebo co?“

Sharpe obhlížel krajinu, která se táhla na jih od města, a mlčel, jako by nebral rozčileného Lawforda na vědomí. Napravo od nich plynuly mělké vody řeky mezi mírně se svažujícími zelenými břehy. Napadlo ho, že jakmile přijde monzun, řeka se rozvodní, rozlije se do šířky, ale také zatopí ploché kameny, jež nyní vystupovaly z jejího dna nad hladinu. Teď už mu bylo mnohem lip, neboť mast, kterou mu doktor Venkateš ošetřil rány na zádech, mu velmi ulevila od bolesti. Indický doktor ho také varoval, že si v žádném případě nesmí nové obvazy máčet, a musí si je nechat každý den vyměňovat až do doby, kdy se mu rány zacelí.

Plukovník Gudin je pak oba odvedl do kasárenského baráku v blízkosti jihozápadního rohu města. Bydleli v něm pouze vojáci evropského původu, většinou Francouzi, ale také Švýcaři, Němci, a dokonce dva Britové. Všichni nosili modré kabáty francouzské pěchoty, které však pro dva nové vojáky neměli, a proto jim seržant Rothiére zatím dal tuniky s tygřími pruhy, jaké měli vojáci Típúových oddílů. Nerozepínaly se vpředu jako kabáty evropského stylu, ale člověk je musel oblékat a svlékat přes hlavu. „Z kterýho pluku jste, mládenci," ozvalo se za nimi anglicky, když se Sharpe soukal do tuniky.

„Z třiatřicátýho," odpověděl Sharpe.

„Takže Havercakes?" poznamenal muž. „Ale ty přece byly na severu v Kalkatě."

„Jo, byly, ale vloni jsme se přesunuli dolů k Madrásu," řekl Sharpe a opatrně si sedl na přidělený kavalec, který sestával po indickém způsobu z dřevěného rámu, mezi nímž byly napnuty silné provazy. „A co vy?" zeptal se Angličana.

„Oba z dělostřelectva, kamaráde, z pitomýho královskýho dělostřelectva. Utekli jsme před třemi měsíci. Já jsem Johnny Blake a tady kamarád je Henry Hickson."

„Já jsem Dick Sharpe a tohle je Bili Lawford," představil Sharpe sebe a poručíka, který vypadal zoufale nesvůj v červenobíle pruhované tunice po kolena. Nahoře přes ni měli dva zkřížené řemeny a u pasu běžný řemen, na němž visel bajonet a pouzdro na náboje. Dostali těžké francouzské muškety s upozorněním, že budou muset spolu s ostatními příslušníky malého „evropského" batalionu držet strážní službu.

„Bejvalo nás tu víc, ale lidi tu hynou jako mouchy," řekl Blake Sharpovi. „Většinou na malárii."

, Ale není to tady tak špatný," přidal se Henry Hickson. „Jídlo docela ujde, máme spoustu bibbis a Gudin je slušnej velitel. Rozhodně lepší než všichni, který jsme kdy poznali."

„Jo, u dělostřelců jsme měli zatracený bastardy," souhlasil Blake.

„Podle mě jsou zatracený bastardi všichni do jednoho," poznamenal Sharpe.

‚A žold je tu taky dobrej…, teda pokud ho někdy uvidíš. Teď už maj s vyplácením pětiměsíční zpoždění, ale možná dostáném všechno najednou, až to nandáme Britům," řekl Blake a zasmál se tomu.

Blake s Hicksonem nemuseli držet stráž, protože dostali na starost obsluhu jednoho z velkých děl s ústím ve tvaru tygří tlamy, umístěného u vedlejší střílny. Sharpe s Lawfordem stáli na stráži sami, a proto se Lawford odvážil k tak zuřivému útoku proti Sharpovi. „To neumíte na svou obhajobu nic říct, vojíne?" dorážel na Sharpa, který dál nevzrušeně obhlížel krajinu kolem řeky. „Tak co?"

Sharpe se konečně otočil k němu. „Mám dojem, žes tu mušketu taky nabíjel, Bille."

„Samozřejmě že nabíjel!"

‚A už jsi někdy čichl ke střelnýmu prachu? A byl cejtit tak, jako to, co nám dali?"

„Mohl to být střelný prach!" trval Lawford vztekle na svém.

‚A byl tak jemnej a lesklej?" pokračoval Sharpe posměšně. „Střelnej prach je plnej krysích hoven a pilin! Ty sis vážně myslel, Bille," řekl s obzvlášť posměšným důrazem na Lawfordovo jméno, „že ten zatracenej Típú nám dá do ruky muškety a nechá nás, abysme je nabili, aniž si byl jistej, že nám může věřit? A že by přitom od nás stál jen pár kroků? A obtěžoval ses ochutnat ten prach? Já jo, a vůbec neměl slanou chuť. Žádnej prach to nebyl, poručíku, aspoň ne střelnej. Možná to byl prášek, z kterýho se dělá inkoust, nebo nějaký barvivo, ale v žádným případě to nemohlo bouchnout a způsobit výstřel."

Lawford na Sharpa civěl, jako by nevěděl, co si má myslet. „Takže vy jste… tys od začátku věděl, že ta mušketa nevystřelí?"

„Samozřejmě že jsem to věděl! Jinak bych tu spoušť nezmáčk. Chceš říct, že sis vážně myslel, že je to střelnej prach?"

Lawford se raději otočil. Znovu ze sebe udělal hlupáka, a když si to uvědomil, zrudl jako krocan. „Omlouvám se," řekl schlíple a styděl se. Opět se před tím obhroublým, nevzdělaným vojínem styděl, neboť cítil, jak je v porovnání s ním neschopný.

Sharpe zatím pozoroval hlídku Típúových kopiníků, kteří se odkudsi vraceli k městu. Tři z nich byli zřejmě poraněni, protože je

jejich druhové museli v sedle podpírat, a z toho Sharpe usoudil, že vojska Britů a jejich spojenců nemohou být daleko. „Omlouvám se, pane," řekl tiše, přičemž slůvka „pane" použil schválně, aby Lawforda trochu uchlácholil, „ale já se nad váma vážně nechci vytahovat. Já jen dělám, co umím, abych sebe i vás udržel naživu."

„Já vím," řekl Lawford. „I já se omlouvám. Měl jsem poznat, že to není střelný prach."

‚Ale moc se to od něj nelišilo," snažil se Sharpe svého druha uklidnit. „Navíc jsme byli oba tím tlustým bastardem zmatený. Nevěděli jsme, co od něj čekat. Ale stejně jste si vedl dobře." Sharpe věděl, že Lawford zoufale potřebuje povzbudit, aby byl schopen pokračovat v jejich nebezpečném poslání. „To se vám povedlo, pane, s tím, jak jste řekl, že jste si uvazoval zástěru. Měl jsem na to myslet a trochu vám tu novou uniformu pocákat inkoustem. To jsem nezvlád, ale vy jste nás z toho dostal."

„Vzpomněl jsem si na vojína Brookfielda," řekl Lawford s pýchou nad tím, jak se mu podařilo velkého sultána oklamat. „Znal jste Brookfielda?"

„Toho písaře ve Stanbridgskej rotě? Toho s brejličkama? Ten nosil zástěru?"

„Ano. Prý aby si nepocákal kalhoty."

„Vždycky mně připadal takovej… jako poloviční ženská," řekl Sharpe pohrdavě. „Ale byl to od vás dobrej nápad, to jo. A ještě něco vám řeknu. Měli bysme odsud co nejdřív vypadnout, protože už vím to, kvůli čemu jsme sem přišli. Žádnýho indickýho obchodníka nemusíme hledat, stačí jenom odsud fouknout a vrátit se k našim…, teda pokud si nemyslíte, že bysme se měli pokusit osvobodit vašeho strýce. Ale pokud ne, mužem to tady sbalit a jít, protože jak jsem řekl, to, kvůli čemu jsme sem přišli, už vím."

Lawford na něj zíral jako na zjevení. „Vy to už víte?"

„Plukovník mně to řekl, pane…, když jsme tam spolu dělali to divadýlko. Máme vyřídit generálu Harrisovi, aby neútočil ze západní strany. Nic víc, jen tohle."

Lawford ještě chvíli na Sharpa civěl, jako by si to potřeboval srovnat v hlavě, a pak pohlédl směrem k západní straně hradeb. Neviděl tam však nic zvláštního, nic, co by vzbuzovalo podezření.

„Víte… víš jistě, že je to ono, že to je ta zpráva? A raději mi přestaň říkat pane, Dicku.“

„Vím to jistě. Ještě mně to zopakoval – máme se vyhnout západní hradbě.“

Náhle jejich pozornost upoutal výkřik u vedlejší bašty. Seržant Rothiére se díval směrem k nim a ukazoval jim, aby se místo civění na západ podívali k jihu. Sharpe ho poslechl, ale neviděl tam nic pozoruhodnějšího než skupinku žen, které nesly na hlavách koše s nějakým nákladem, a na břehu řeky nahého chlapce a několik kusů hubeného dobytka. Sharpe uvažoval, že jeho povinností teď je dostat se odsud a vrátit se k britské armádě.

Ale jak to udělat? Skočit z hradby dolů se nedalo, protože by se buď zabil, nebo by si zlámal nohy, a i kdyby skok přežil ve zdraví, skončil by v příkopě před hliněným ochranným náspem. A pokud by i ten překonal, aniž by si ho někdo všiml, měl by před sebou vojenský tábor zbudovaný kolem jižních a východních hradeb, a kdyby mu i dál přálo tak neuvěřitelné štěstí, že by unikl stovkám vojáků, stále by ještě musel překonat řeku, na jejíž druhé straně by na něho čekali Típúovi kopiníci. Zkrátka tahle cesta k úniku nebyla možná, dokonce mu připadla tak absurdní, že se bezděky usmál. „Ale jen Bůh ví, jak se odtud dostáném,“ řekl Lawfordovi.

„Možná by to šlo v noci,“ navrhl poručík, aniž upřesnil, jak si to představuje.

„Pokud nás vůbec někdy nechají držet stráž v noci,“ řekl

Sharpe a pak si vzpomněl na Mary. Copak by ji mohl nechat tady, ve městě?

„Tak co tedy budeme dělat?“ zeptal se Lawford.

„To, co se v armádě dělá vždycky,“ odpověděl Sharpe se stoickým klidem. „Nic. Budem čekat na příležitost. Určitě se nějaká naskytne. A do tý doby se pokusíme zjistit, jakou past mají ti mizerové připravenou u západní hradby.“

„Jsem šťastný, že jsi tady se mnou, Dicku,“ prohlásil náhle Lawford, jako by si teprve teď uvědomil hrůzu toho, že by se zde ocitl sám.

„Vážně?“ zazubil se Sharpe nad jeho komplimentem. „Já ti řeknu, kdy bude šťastnej já – až mě přivedeš zpátky do naší armády.“

A najednou, po dlouhých týdnech přemýšlení o dezerci, si Sharpe uvědomil, že to, co řekl, je pravda. Opravdu se chtěl vrátit k armádě a to zjištění ho překvapilo. Armáda Richarda Sharpa otravovala a dělala všechno, co mohla, aby ho zbavila jakéhokoliv nadšení. Dokonce ho bičovala a jen zázrakem ho neubičovala k smrti. Ale teď, když stál na cimbuří seringapatamských hradeb, mu najednou chyběla.

Protože srdcem, jak si právě teď Richard Sharpe uvědomil, byl voják.

KAPITOLA 6

Spojenecké britsko-haidarábádské vojsko přitáhlo k Seringapatamu o čtyři dny později. Prvním příznakem toho, že se blíží k městu, byl oblak prachu zvířený tisíci kopyty, botami a koly, který narůstal a houstl, až zahalil celý východní obzor. Obě armády překročily řeku ještě daleko od města na východě a nacházely se teď na jejím jižním břehu. Sharpe vystoupil na střelecký ochoz nad Maisúrskou bránou a spolu s ostatními Gudinovými muži odtud pozoroval první britské jízdní hlídky, které se objevily v dálce. Z brány se vyhrnul proud kopiníků, aby se vetřelcům postavil. Típúovi vojáci jeli pod vlajkami, na nichž zářilo na jasně červeném poli zlaté slunce, a na hlavicích jejich kopí vlály zelené a šarlatové plamence. Jakmile projely tyto oddíly ven, začal proudit do brány opačným směrem dlouhý sled skřípajících vozů tažených voly, každý naložený rýží, obilím nebo fazolemi. Uvnitř Seringapatamu bylo dost vody, a to nejen proto, že dvě křídla hradeb omývala řeka Kávérí, ale také proto, že každá ulice měla vlastní studnu, takže nyní se Típú už jen snažil naplnit po okraj sýpky. Muniční sklady byly naplněny již předtím. U každé střílny na hradbách stála připravená děla, a pokud by se některé z nich poškodilo, čekala hned za zdí spousta dalších, záložních. Takové množství děl Sharpe ještě nikdy neviděl pohromadě. Sultán Típú velmi spoléhal na dělostřelectvo a shromáždil na obranu svého města kanóny všech možných druhů, konstrukcí i velikostí. Byla tu děla s hlavněmi ve tvaru krčícího se tygra, děla popsaná arabským písmem, ale také děla dovezená z Francie, z nichž některá dokonce ještě nesla starý bourbonský monogram.

A byla tu i obrovská děla s hlavněmi dlouhými víc než šest metrů, která střílela kamennými koulemi těžkými pětadvacet kilo, ale také malá děla s hlavněmi stěží delšími než hlaveň muškety, která se nabíjela jednotlivými kuličkami velikosti hroznových bobulí. Zkrátka Típú měl v úmyslu přivítat britské dobyvatele smrtící bouří dělostřelecké palby.

A nejen dělostřelecké, protože po tom, co se nepřátelské armády přiblížily k městu, začali na palebné ochozy navážet své zvláštní zbraně metači raket. Sharpe ještě nikdy rakety neviděl a jen užasle zíral, když sultánovi vojáci skládali tyto střely kolem předprsní hradeb. Sestávaly z kovové trubky o průměru deset až patnáct centimetrů a skoro půl metru dlouhé, která byla upevněna koženými řemínky k bambusové tyči vyšší než dospělý člověk. Trubka končila hrubým plechovým kuželem, v němž bylo malé množství výbušné nálože, jež po dopadu vybuchla, odpálená vlastní dohořívající hnací náloží. Raketa se zapalovala pomocí zkrouceného papíru, který vyčníval ze zadního ústí kovové trubky. Některé rakety byly obalené papírem pomalovaným obrázky řvoucího tygra nebo popsaným verši z koránu. „Slyšel jsem, že nějaký člověk v Irsku se už taky snaží vyrobit podobné střely," řekl Lawford Sharpovi, „ i když pochybuju, že na ně maluje tygry."

„Ale jak se ty rakety dají mířit?" zeptal se Sharpe. Pár jich už bylo připraveno k odpálení, nikde však neviděl žádnou hlaveň, která by je nasměrovala na cíl. Ležely jen tak na parapetu zdi a mířily přibližně směrem k nepříteli.

„Ty není potřeba mířit," řekl Lawford, „aspoň si to myslím. Jenom se nastaví přibližně tam, kam mají letět, a odpálí se. Proto jsou tak nepřesné," dodal. „Aspoň doufám, že je to pravda."

„To brzy uvidíme," poznamenal Sharpe a sledoval, jak pomocí kladky zvedají na ochoz další ruční vozík naložený těmito zvláštními střelami.

Těšil se, až uvidí rakety střílet, ale pak začalo být zřejmé, že britská a haidarábádská armáda se nechystají přiblížit k městu přímo, čímž by se dostaly na dostřel, ale místo toho obcházejí v dostatečné vzdálenosti jižní okraj Seringapatamu. Jejich postup se však zdál zoufale pomalý. Objevily se ráno za úsvitu, ale když den končil a

začínalo se stmívat, stále ještě nedokončily ani polovinu obvodu kolem ostrova, na němž Seringapatam stál. Na hradbách města se doslova tísnily davy zvědavců, kteří pozorovali, jak celou rozlohu krajiny jižně od města zaplňují nedohledné šiky pěších oddílů, jízdních švadron a potahů s děly a za nimi zástupy civilistů, vozů a stád dobytka. A nad oběma armádami se jako londýnská mlha vznášel prach. Sem tam jeho šedý závoj ještě zhoustl, když Típúovi kopiníci zaútočili na některou ze zranitelných pozic, ale pokaždé sultánovi vojáci narazili na protiútok nepřátelských jízdních oddílů a kopyta koní bojujících a otáčejících se jezdců vířila nad místem střetu nová a nová oblaka. Jeden z kopiníků se vracel zpět k městu s kloboukem britského kavaleristy na hrotu kopí a všichni na hradbách ho nadšeně pozdravovali. Ale postupně v těchto šarvátkách nabývaly vrchu nepřátelské síly a jásot obránců Seringapatamu ochabl, když se přes jižní brod řeky Kávérí vracelo stále víc zraněných jezdců. Jakmile byly výpady sultánových oddílů odraženy, odvažovali se někteří nepřátelé blíž k městu. K řece také přijížděly skupiny důstojníků, aby si prohlédli hradby, a právě na jednu z nich vypálili obránci první salvu raket.

Sharpe jako fascinovaný sledoval důstojníka, který položil dlouhou střelu na plocho na vrchol předprsně hradby, aby kužel její hlavice mířil na nejbližší hlouček jezdců. Mezitím voják vedle něho zapálil šňůrový doutnák a kýval jím, aby jeho konec hořel. Důstojník ještě jednou zkontroloval zamíření rakety, pak, konečně spokojen, ustoupil a dal znamení vojákovi s doutnákem. Ten se zazubil a přiložil žhavý konec šňůry ke stočenému papíru rakety.

Papír byl předtím zřejmě namočen ve vodě se střelným prachem a potom vysušen, protože okamžitě vzplál a plamen se rychle šířil, takže voják musel rychle ustoupit. Plamen se dostal až do kovové trubice, asi vteřinu se nic nedělo, pak plamen náhle zhasl a z trubice začal sršet proud jisker, který se okamžitě změnil v tryskající plameny. Raketa stále ležela na předprsni, ale několikrát se pohnula a původní pečlivé zaměření bylo to tam.

Teprve potom, když proud tryskajících plamenů zesílil a začal hučet, raketa poskočila a vzápětí ji síla hořící nálože vymrštila vpřed. Zpočátku se zdálo, že se stěží udrží ve vzduchu, ale pak jako by

získala nový impuls, rozletěla se s ocasem jisker a kouře za sebou přes ochranný násep, tábor a řeku k druhému břehu. Tam konečně nálož vyhořela a raketa zamířila k zemi. Důstojníci, kteří tam stáli, však už předtím zpozorovali ohnivý ocas rakety, rychle schovali dalekohledy a rozprchli se. Raketa udeřila do země, několikrát poskočila a potom s prsknutím a krátkým vyšlehnutím ohně explodovala. Žádný z jezdců nebyl zasažen, ale panika, s jakou prchali na všechny strany, vyvolala v řadách Típúových vojáků bouři jásotu. Také Sharpe jásal. O kus dál vypálilo na jinou skupinu důstojníků dělo. Nad tábor pod hradbami se vznesl oblak kouře, těžká koule přeletěla řeku a po půli míle letu srazila jezdce i s koněm. Dělostřelci však žádný aplaus nesklidili. Děla už každý znal, ale rakety, to byla nová atraktivní podívaná.

„Típú má těchhle zatracených krámů tisíce," ukázal Sharpe Lawfordovi na hromadu naskládaných střel.

„Ale opravdu nejsou přesné, jak se o nich říká," poznamenal poručík pedantsky.

„Jenže když jich odpálí hodně najednou, neví člověk, jestli je ještě na tomhle světě, nebo už na tom druhým. Já bych teda nechtěl, aby na mě ty potvory lítaly."

Z jednoho z vysokých bílých minaretů nové mešity se ozval zpěvavý hlas, jímž muezzin svolával k večerní modlitbě, a muslimský metač raket si rychle rozvinul malý modlicí kobereček a obrátil se směrem k Mekce. Také Sharpe s Lawfordem se otočili k západu, ne však z úcty k Típúově víře, ale aby sledovali, jak průzkumné oddíly britské a indické kavalerie projíždějí napříč rovinatým krajem za jižním ramenem Kávéří. Hlavní části obou armád se chystaly rozbít tábor jižně od města, ale jezdci jeli dál, aby prozkoumali terén pro zítřejší krátký pochod. Vojsko bylo tak blízko, že Sharpe dokonce viděl, jak důstojníci odměřují krokováním vzdálenosti a označují místa, kde mají být vztyčeny stany. Vše nasvědčovalo tomu, že se generál Harris rozhodl zaútočit na město od západu, tedy ze směru, před kterým McCandless varoval.

„Zatracení hlupáci," zamumlal Sharpe, třebaže ani on, ani Lawford dosud nevěděli, čím je západní strana pro dobyvatele tak nebezpečná. A stejně tak neviděli nejmenší šanci, jak z města

uniknout, aby generála Harrise varovali. Ani na okamžik nezůstali nestřeženi, nebyli určeni k noční stráži a Sharpe věděl, že jakýkoliv náznak pokusu o útěk, kterého by si někdo všiml, by vedl k jejich okamžité smrti…, i když jinak si na špatné zacházení nemohli stěžovat. Jejich noví kamarádi je přijali vcelku dobře, přesto si u nich Sharpe všiml jisté rezervovanosti a předpokládal, že dokud s Lawfordem nějak neprokáží svou spolehlivost, bude se nad nimi stále vznášet stín podezření. „Ne že by vám nevěřili," řekl jim Henry Hickson první večer, „ale dokud vás neuviděj, jak vystřelíte pár kulí na svý bývalý kamarády, nebudou si jistý, že je na vás spolehnutí." Hickson si zašíval roztřepený okraj koženého návleku na palec, kterým si chránil prst při vytírání děla. Obsluha děla musí ucpat zápalný kanálek, aby ten, kdo pěchuje nálož, nevehnal do hlavně čerstvý vzduch a nezapálil tak nespálené zbytky střelného prachu, a Hicksonův starý a zčernalý návlek na palec jasně svědčil o tom, jak dlouho je jeho majitel dělostřelcem. „Měl jsem ho už v Americe," řekl Hickson a hleděl na starý kus kůže, jako by to byla nějaká vzácnost. „Ušila mně ho jedna pěkná holka z Charlestonu. Náramnej kousek – myslím to děvče."

„Jak dlouho už jsi u dělostřelců?" zeptal se Lawford šedovlasého Hicksona.

„Snad už celý věky, Bille. Do armády jsem vstoupil v šesta-sedmdesátým," zasmál se Hickson. „Znáš to, bojovat za krále a vlast. A hlavně za jeho kolonie. A pak už jsem nedělal nic jinýho, než mašíroval po světě sem a tam jako zbloudilá ovce a občas si přitom vystřelil. Měl jsem zůstat tam u tý holky, ale byl jsem hlupák a neudělal jsem to. Místo toho jsem šel na Gibraltar, kde jsem pár let leštil kanóny, a pak se nechal převelet sem."

„A proč jsi dezertoval?" zeptal se Lawford.

„Kvůli žoldu, kvůli čemu jinýmu? Možná je Típú černej muslimskej bastard, ale dělostřelce platí dobře…, pokud jim samozřejmě vůbec zaplatí, což se nestává moc často. Ale stejně u něj podle mě není špatná služba. A taky kdybych zůstal u královských dělostřelců, nepotkal bych v životě tady Suni," ukázal mozolnatým palcem na indickou ženu, která mu spolu se ženami ostatních vojáků připravovala večeři.

„A nemáš strach, že tě naši jednou chytí?“ zeptal se Lawford.

„Samozřejmě že mám. Celou dobu,“ odpověděl Hickson a podržel si návlek před pravým okem, aby si prohlédl, jestli je dobře zašitý. „Copak myslíš, Bille, že chci, aby mě přivázali ke sloupu a dvacet chlapů s mušketama se mě chystalo poslat na onen svět? Pokud bych si moh vybrat, tak bych chtěl umřít se Suni v posteli,“ řekl a zařehtal se. „Dáváš mně ty nejhloupější otázky, jaký jsem kdy slyšel… Ale co může člověk čekat od pitomýho písaře. Kdo by si při tom neustálým čtení a škrábání zachoval zdravej rozum, že jo?“ Podobně jako ostatní Gudinovi vojáci mu Lawford připadal podezřelejší než Sharpe. Všichni hned poznali, že Sharpe je jeden z nich a ve vojenském řemesle se vyzná, ale z Lawforda zjevně neměli dobrý pocit. I když věděli, že jeho otec přišel na mizinu, pořád ho vnímali jako někoho, kdo vyšel z jiného prostředí než oni. Jiní z Gudinova malého batalionu jím zase opovrhovali kvůli jeho nešikovnosti při zacházení se zbraní. Viděli však, že Sharpe je jeho kamarád, a nechtěli Lawforda popichovat, aby se nedostali s Sharpem do konfliktu.

Oba tedy nyní pozorovali, jak obě armády budují jižně od města v dostatečné vzdálenosti, aby byly mimo dostřel děl, tábor. Několik skupin maisúrských jezdců je stále objíždělo a hledalo příležitost k šarvátkám, ale většina Típúových vojáků se už vrátila do bezpečí hradeb. Ve městě panovala vzrušená atmosféra, dokonce snad i úleva z toho, že se nepřítel konečně objevil a neklid, který vždy provází čekání, skončil. Posádka pevnosti si také věřila, že je schopná město udržet, protože i když se nepřátelské vojsko zdálo obrovské, stály proti němu pevné hradby, nespočet děl a odhodlaní obránci. Ani u hindských vojáků nepozoroval Sharpe nedostatek nadšení. Lawford mu říkal, že mezi hindy a muslimy panuje zlá krev, ale dnes večer, kdy Típúovi lidé vyvěsili na bílých valech další vzdorné vlajky a plamence, se celé město zdálo v odporu vůči nepříteli jednotné.

Seržant Rothiére znovu na Sharpa a Lawforda křikl z vnitřního ochozu Maisúrské brány a ukázal na mohutnou baštu v jihozápadním rohu pevnosti. „Chce nás plukovník Gudin,“ přeložil Lawford Sharpovi.

„Vite!“ houkl Rothiére.

„Prý okamžitě,“ řekl zneklidněný Lawford.

Oba se začali proplétat mezi nesčetnými zvědavci, kteří se nahrnuli do ochozů hradeb, až našli Gudina v malé baště, vyčnívající z jižní strany velké čtvercové bašty. „Co dělají vaše záda?“ zeptal se Francouz Sharpa.

„Výborně se hojí, pane.“

Gudin se usmál, jako by ho to potěšilo. „To je indická medicína, Sharpe,“ řekl. „Kdybych se někdy vracel do Francie, uvažoval bych o tom, že si s sebou vezmu nějakého místního lékaře. Jsou mnohem lepší než naši. Všichni francouzští doktoři by vám pouštěli žilou, až by z vás udělali vysušenou mrtvolu, a pak by utěšovali vaši ženu.“ Plukovník se otočil a pohlédl přes řeku k jihu. „Vaši bývalí kamarádi,“ řekl a ukázal na britské a indické jízdní hlídky, které prozkoumávaly území mezi táborem a městem. Většina se jich držela mimo dostřel seringapatamských kanónů, ale několik odvážnějších přijelo blíž, snad aby vylákali Típúovy kavaleristy z hradeb k šarvátkám nebo provokovali dělostřelce. Jezdci jednoho zvlášť drzého houfu pokřikovali směrem k městu, a dokonce mávali, jako by se obráncům posmívali. Občas jim odpověděl dělový výstřel nebo jejich směrem vyletěla raketa, ale troufalci zůstali nedotčeni.

„Chtějí odvést naši pozornost,“ řekl Gudin. „Podívejte se tamhle. Pěší průzkumníci. Snaží se zjistit, jaké obranné prostředky máme v blízkosti řeky. Vidíte je? Podívejte se na keře tam pod těmi dvěma palmami.“

Sharpe tam upřel pohled, ale nic neviděl. „Chcete, abysme tam vyrazili a dostali je,“ nabídl se.

„Chci, abyste je zastřelili,“ odpověděl Gudin.

Keře pod dvěma palmami byly vzdálené téměř čtvrt míle.

„Tak daleko mušketa nedostřelí,“ prohlásil Sharpe pochybovačně.

„Tak to aspoň zkuste,“ řekl Gudin a podal mu zbraň. Musela to být jedna z Típúových mušket, neboť její pažba byla vykládaná slonovinou, závěr ve tvaru tygří hlavy zdobily rytiny a na hlavni bylo vyryto něco arabským písmem.

Sharpe zbraň uchopil a potěžkal ji. „Pěkná, pane,“ řekl, „ale ani sebekrásnější zdobení ji neudělaj přesnější, než je tahle,“ poklepal na těžkou francouzskou mušketu.

„Mýlíte se,“ řekl Gudin. „Tohle je puška.“

„Puška?“ opakoval Sharpe. Slyšel už o takové zbrani, ale ještě nikdy ji neměl v rukou. Obrátil ji, podíval se do hlavně a viděl, že v ní jsou opravdu vyryté spirálové drážky. Věděl, že mají dodávat kuli rotaci, čímž se prý dosáhne mnohem větší přesnosti než u muškety s hladkým vývrtem. Proč to tak je, o tom neměl tušení, ale každý, s kým o pušce mluvil, přísahal, že je to pravda. „Ale stejně, vždyť je to skoro čtvrt míle,“ zapochyboval znovu. „To je pro kuli moc dlouhá dráha, i když rotuje.“

„Puška dokáže zabít i na čtyři sta kroků, Sharpe,“ prohlásil Gudin. „Mimochodem je nabitá,“ dodal a Sharpe, který se znovu díval do hlavně, rychle ucukl. Francouz se zasmál. „Nabitá tím nejlepším prachem a kulí obalenou naolejovanou kůží. Chci se přesvědčit, jak dobrý jste střelec.“

„Ne, pane,“ zavrtěl hlavou Sharpe. „Chcete se přesvědčit, jestli dokážu zabíjet svý krajany.“

„To samozřejmě taky,“ připustil Gudin klidně a zasmál se, že Sharpe jeho trik prohlédl. „Na takovou vzdálenost byste měl mířit asi o šest nebo sedm stop nad cíl. Pro vás mám další pušku, Lawforde, ale nepředpokládám, že by byl písař lepší střelec než opravdový voják do rojnice, jako je Sharpe.“

„Budu se snažit, pane,“ řekl Lawford a vzal si od Francouze druhou pušku. V nabíjení nebyl zběhlý, ale vlastní střelbu měl možnost cvičit na honech a z lehkých pušek střílel už od osmi let.

„Pro některé lidi je těžké střílet na své staré druhy,“ řekl Gudin Lawfordovi klidně, „a já se chci přesvědčit, že vy k nim nepatříte.“

„Doufám, že ty bastardi jsou oficíři…, jestli ráčíte prominout, pane,“ řekl Sharpe.

„Jsou,“ odpověděl Gudin. A opravdu, hned vedle nádrže na vodu, jejíž hladina se pod palmami leskla, bylo vidět dva muže s dalekohledy, kteří si prohlíželi seringapatamské hradby. Za nimi byli uvázaní jejich koně.

Sharpe vstoupil do dělové střílny a poklekl. Instinktivně cítil, že vzdálenost je příliš velká pro jakoukoliv střelnou zbraň, ale slyšel, že pušky dokáží opravdové divy, a teď měl skvělou příležitost přesvědčit se, jestli jsou všechny pověsti o nich pravdivé. „Vem si toho vlevo, Bille, a vystřel hned po mně," řekl. Pohlédl na Gudina a uviděl, že plukovník ustoupil o pár kroků stranou, aby mu kouř nezastřel výhled, a zvedl k očím dalekohled."A miř dobře, Bille," dodal Sharpe šeptem. „Možná to jsou jenom obyčejný kavaleristi, takže na tom houby záleží, jestli je odprásknem." Přiložil pušku k rameni a zamířil umně zkonstruovaným hledím s ozdobnou muškou na muže vpravo. Kdyby na něj mířil mušketou, mohl být červenokabátník klidně o patnáct metrů blíž, a přesto by s velkou pravděpodobností odešel po výstřelu nezasažen. Ale už jemnost mířidel jako by potvrzovala, co Sharpe o puškách slyšel – že jsou to dalekonosné vražedné zbraně.

Lehce zvedl hlaveň, aby se muška dostala nad cíl, jak mu radil Francouz. Bylo téměř bezvětří, takže s korekcí na vítr si nemusel dělat starost. A taky si nedělal žádnou starost s tím, že zabije někoho z vlastních lidí. Nemohl se tomu vyhnout. Musel to udělat, aby si vysloužil Gudinovu důvěru a tím i větší volnost, které by mohli využít k útěku z města. Nadechl se, pak zpola vzduch vypustil a stiskl spoušť. Pažba ho udeřila do ramene silněji, než jak byl zvyklý při výstřelu z muškety. Vzápětí po něm vystřelil i Lawford a obláčky kouře z obou hlavní se spojily.

„Písař vyhrál!" zvolal užasle Gudin a sklonil dalekohled. „Váš výstřel šel o šířku dlaně nad hlavou, Sharpe, ale Lawford, myslím, svého muže zabil. Skvělý zásah, opravdu skvělý!"

Lawford zrudl. Nic na Francouzovu pochvalu neřekl a tvářil se velmi nešťastně, ale Gudin to zřejmě přičetl jeho přirozené ostýchavosti a nijak se tomu nedivil. „To je první člověk, kterého jste kdy zabil, Lawforde?" zeptal se.

„Ano, pane," přiznal poručík podle pravdy.

„Zasloužíte si dotáhnout to v armádě výš než na písaře. Opravdu výborný zásah to byl, ale oba vás musím pochválit," řekl Francouz a vzal si od nich zbraně. Pak si všiml Sharpova zkormouceného výrazu a zasmál se. „Čekal jste lepší výsledek, že Sharpe."

„Ano, pane.“

„Příště se už strefíte. Minul jste ho jen o kousek, to je na takovou vzdálenost pořád dobrý výstřel.“ Otočil se a sledoval, jak nezraněný červenokabátník táhne svého druha ke koním. „Musíte mít na střelbu přirozené nadání, Lawforde, blahopřeju vám.“ Zalovil v kapse a vytáhl hrst mincí. „To je závdavek na váš žold. Zasloužíte si ho. A teď můžete jít.“

Sharpe pohlédl za něj v naději, že uvidí, jaká ďábelská past je připravená na útočníky za západní hradbou, ale nic zvláštního nezpozoroval, a tak se otočil a následoval Lawforda. Chudák poručík se chvěl jako osika. „Nechtěl jsem ho zabít,“ řekl, když se vzdálili od Francouze.

„Zato já jo,“ zamumlal Sharpe.

„Panebože, co jsem to udělal? Mířil jsem přece doleva!“

„Nebuď blázen,“ řekl Sharpe. „To jsme potřebovali. Teď už nám bude důvěřovat.“ Pak zatáhl nešťastného poručíka do krčmy. Típú mohl být desetkrát muslim a muslimští kněží mohli kázat proti alkoholu od rána do večera, ale většina města byla hinduistická, takže sultán se řídil zdravým rozumem a krčmy povolil. Ta, do které nyní vstoupili, se nacházela v blízkosti Gudinových kasáren a sestávala z jedné velké místnosti otevřené do ulice, v níž bylo asi deset stolů. Starší hosté hráli šachy a mladší se snažili přetrumfnout jeden druhého řečmi o tom, co všechno udělají s obléhateli, až je na hlavu porazí. Hospodská, mohutná žena s tvrdým pohledem, nabízela množství různých nápojů, většinou víno nebo arak, ale také zvláštně chutnající pivo. Sharpe uměl stěží pár slov v místním jazyce, ale tady mu stačilo ukázat na soudek s arakem a zdvihnout dva prsty. Teď, když měli na sobě pruhované tuniky a na rameni muškety, si jich ve městě skoro nikdo nevšímal a nevrhal na ně nenávistné pohledy. „Napij se a zapomeň na to,“ řekl Sharpe Lawfordovi.

Poručík do sebe obrátil sklenku. „To byl první člověk, kterého jsem zabil,“ řekl a zašklebil se po silném alkoholu.

‚A trápí tě to?“

„Samozřejmě že trápí! Vždyť to byl krajan, Brit!“

„Když se kácí les, musej lítat třísky, tomu se nevyhneš,“ snažil se ho uklidnit Sharpe.

„Panebože!“ zakroutil Lawford hlavou.

Sharpe přelil půl své sklenky do Lawfordovy a kývl na dívku, která obcházela stoly a dolévala těm, co měli dopito. „Musels to udělat,“ řekl.

„Kdybych minul jen o kousek jako ty, udělalo by to na Gudina stejný dojem. To byl skvělý výstřel, ten tvůj, ne můj.“

„Jenže já jsem mířil, abych ho zasáhl.“

„Vážně?“ pohlédl na něho zděšeně Lawford.

„Panebože, Bille! Musíme ty parchanty přesvědčit, že teď táhnem s nima a Britové jsou našimi nepřáteli!“ Sharpe se usmál, počkal, až jim dívka dolila sklenky, a pak jí hodil na dřevěnou misku několik mosazných mincí. V druhé misce bylo zvláštní koření, které ostatní hosté mezi pitím žvýkali, ale Sharpovi se zdálo, že příliš pronikavě čpí. Jakmile dívka odešla, znovu se obrátil k nešťastnému poručíkovi. ‚A ty sis myslel, že to bude lehký, kvůli čemu nás sem poslali?“

Lawford chvíli mlčel a pak pokrčil rameny. „Lehké ne, spíš nemožné. Abych řekl pravdu, myslel jsem, že se nám to nemůže podařit.“

„Tak proč jsi sem šel?“

Lawford sevřel sklenku oběma rukama a pohlédl na Sharpa, jako by uvažoval, jestli mu má odpovědět.‚Abych se dostal pryč od Morrise,“ řekl nakonec, „a taky abych zažil trochu vzrušení.“ Jeho nešťastný výraz se změnil v rozpaky, že na sebe přiznal tolik.

„Morris je mizera všech mizerů,“ prohlásil Sharpe. Lawford svraštil čelo, jako by s tím úplně nesouhlasil. „Nudí se,“ řekl a pak zavedl řeč na něco jiného, aby se vyhnul nebezpečnému tématu kritiky svého nadřízeného důstojníka. „A taky jsem do toho šel, protože jsem se cítil zavázán vděčností ke svému strýci.“

‚ A ještě, žes na sebe chtěl upozornit, ne?“

Zdálo se, že tím Lawforda trochu překvapil. „Ano, proto taky,“ připustil poručík.

„Takže jsme k tomu měli stejný důvody,“ řekl Sharpe. „Úplně stejný. Až na to, že dokud mně generál neřekl, že půjdeš se mnou, byl jsem napolo rozhodnutej, že uteču doopravdy.“

„Tys chtěl opravdu dezertovat?“ vytřeštil na něj Lawford oči.

„No a co? Jaký myslíš, že to je, když je člověk řadovej voják a má nad sebou takovýho velitele, jako je Morris, a seržanta jako Hakeswill? Ty parchanti mizerný se k nám chovaj, jako bysme pro ně byli dobytek. Ale my nejsme o nic horší než oni. Většina z nás jsou slušný chlapi…, možná ne zrovna přejemnělý, ale slušný. Chceme sloužit králi, dostat za to zaplacený, občas taky mít nějakou bibbi, ale ne se nechat bičovat k smrti. A taky chceme bojovat. Kdybyste nám vy, mizerové, začali aspoň trochu věřit a nechovali se k nám jako k nepřátelům, to byste viděli, co bysme mohli dokázat.“

Lawford na to nic neřekl.

„Možná ani nevíš, jaký jsou v naší rotě dobrý chlapi,“ pokračoval Sharpe. „Třeba Tom Garrard, to je lepší voják než polovina oficírů v batalionu, ale nikdo z vás si ho ani nevšimne. Když Člověk neumí číst a nemluví jako nějakej pitoměj zpěváček na kůru, tak pro vás nic neznamená.“

„Poměry ve vojsku se mění,“ bránil se Lawford.

„To jo, ale k horšímu. Proč nás nutíte, abysme si pudrovali vlasy jako ňáký ženský? Nebo nosili ty pitomý obojky kolem krku?“

„Vždycky nějakou dobu trvá, než se změny prosadí,“ namítl , Lawford chabě.

‚Až moc dlouhou…, zatraceně dlouhou dobu,“ zabručel Sharpe. Opřel se o zeď a díval se na dívky, které na druhém konci místnosti cosi kuchtily v hrncích. Uvažoval, jestli to jsou prodejné děvky. Hickson a Blake mu řekli, kde je možné dostat ty nejlepší. Pak si vzpomněl na Mary a náhle se zastyděl. Od chvíle, kdy se rozešli, se s ní ještě neviděl, ale ani na ni moc často nepomyslel. Možná proto, že se tady měl až příliš dobře jídlo tu bylo dobré, pití levné a společnost přijatelná, a k tomu všemu ještě přistupoval vzrušující pocit nebezpečí. „Po tom tvým ostrostřeleckým kousku to začíná vypadat nadějně,“ vrátil se Sharpe k původnímu tématu. „Teď se nám určitě naskytne příležitost nějak se odsud dostat.“

„A co bude s Mary Bickerstaffovou?“ zeptal se Lawford.

„Právě jsem na ni myslel. Možná jsi měl pravdu, asi jsem ji neměl s sebou brát. Ale na druhou stranu, tam jsem ji taky nemoh nechat. Hakeswill ji chtěl prodat pastejřovi.“

„Jakému pastejřovi?“

„Kuplíři.“

„Vážně to chtěl udělat?“

„Smrtelně vážně, spolu s Morrisem. Byli v tom spolčený. Aspoň takhle mně to Hakeswill řekl ten večer, kdy jsem mu dal pěstí do nosu. A kousek dál byl schovanej Morris s tím troubou Hicksem – čekali, až to udělám, aby se mě mohli zbavit. Byl jsem zatracenej hlupák, že jsem jim na to skočil, ale už se stalo.“

„Můžeš to dokázat, že to tak bylo?“

„Dokázat… Samozřejmě že to nemůžu dokázat.“ Odmlčel se a smutně povzdechl. „Tak co mám, k čertu, udělat s tou Mary?“

„Vzít ji s sebou, co jiného?“ řekl Lawford bez váhání.

„Možná budeme rádi, když se odsud dostaneme my dva.“

Lawford na něho chvíli hleděl. „Panebože, ty jsi tvrdý chlap,“ řekl nakonec.

„Jsem voják, takže to je v pořádku,“ prohlásil Sharpe hrdě, ale jeho odpověď vyšla spíš ze vzdoru než z hrdosti. Co s ní, s tou nešťastnou Mary? A kde vlastně je? Dopil sklenku a zatleskal, aby mu nalili další. „Nedal by sis na dnešní noc bibbi?“ zeptal se Lawforda.

„Jako prostitutku?“ zděsil se poručík.

„A k čemu by nám byla ctnostná žena? Leda že bys s ní chtěl vést slušnou konverzaci.“

Lawford na něj opět jen užasle hleděl. „Já bych řekl, že bychom především měli najít toho Ravího Šekara,“ řekl pak tiše. „Možná ví o nějaké možnosti, jak dostat naši zprávu z města.“

„A jak ho máme, k čertu, hledat?“ zeptal se Sharpe. „Nemůžem přece vyjít do ulic a začít se po něm ptát anglicky. Kdo by nám rozuměl? Dobře, až^uvidím Mary, řeknu jí, aby ho zkusila najít. Ale teď kašlem na Šekara,“ zazubil se náhle. „Co tak dát si místo něj bibbi?“

„Já si asi něco přečtu.“

„Když myslíš…,“ pokrčil Sharpe lhostejně rameny.

Lawford se zatvářil nejistě a mírně zrudl. „Já jen, že už jsem viděl muže se syfilidou,“ řekl na vysvětlenou.

„No a co? Taky jsi určitě viděl muže zvracet, a stejně tě to neodradilo od toho, aby sis sem tam něco vypil. Navíc syfla není

třeba se bát. Na co nám dal pánbůh rtuť? Zrovna ten zloduch Hakeswill se jí vyléčil, i když nechápu, proč to v jeho případě Bůh dopustil. Henry Hickson řekl, že zná pár čistých holek, i když to samozřejmě o sobě tvrdí každá. A jestli si chceš ničit oči čtením z bible, je to tvoje věc. Ale pamatuj, že zrak ti žádná rtuť nevrátí.“

Lawford chvíli mlčel. „Dobře, možná bych s tebou mohl jít,“ řekl pak váhavě s pohledem upřeným na stůl.

‚Abys poznal, jak žijou prostý lidi?“ zeptal se Sharpe. „Tak nějak,“ zamumlal Lawford.

„Řeknu ti, že docela dobře. Stačí nám trochu peněz a ženská, která není zrovna upejpavá, a máme se jako králové. Takže si na to dáme ještě jednu sklenku. Přece nechceš, aby se ti svěsila vlajka.“

Teď už byl Lawford rudý jako krocan. „Ale nemíníš to, doufám, nikomu říkat, až se vrátíme?“ zeptal se nejistě.

„Já?“ zatvářil se Sharpe, jako by nechápal, že ho něco takového mohlo vůbec napadnout. „Budu mlčet jako hrob, to ti slibuju.“

Lawford měl strach, že neodčinitelně poškodí svou čest, ale na druhou stranu nechtěl přijít o Sharpovo uznání, které si dnes získal. Začínal být jeho sebedůvěrou čím dál víc fascinovaný, záviděl mu, s jakým neomylným instinktem se vypořádává s nástrahami všeho zlého světa kolem, a přál si, aby toho byl se stejnou lehkostí schopen i on. Na okamžik pomyslel na bibli, která na něho čeká v kasárenském pokoji, a na to, jak mu matka radila, aby si v ní každý den četl, ale pak se definitivně rozhodl hodit obojí za hlavu. \fypil poslední sklenku araku, vzal mušketu a vyšel s Sharpem do šera blížící se noci.

Každý dům ve městě byl připraven na obléhání. Sklady přetékaly zásobami potravin a lidé schovávali cennosti pro případ, že by se nepřátelským vojskům přece jen podařilo prolomit hradby a dostat se dovnitř. Také hloubili v zahradách jámy a zakopávali do nich peníze a šperky, a v některých bohatých domech dokonce ukrývali celé místnosti tím, že stavěli falešné zdi, aby tam pak mohly ženy přečkat dobu nejhoršího řádění dobyvatelů.

Mary pomáhala v těchto přípravách v domácnosti Appaha Ráa. Často se jí přitom zmocňoval pocit viny, i když ne kvůli tomu, že

přišla z armády, která hrozí městu hrůzami války, ale protože se nečekaně cítila v Ráově rozlehlém domě šťastná.

Když ji Appah Ráo odvedl od Sharpa, měla strach, ale generál ji vzal do svého domu a ujistil ji, že tam bude bezpečná. „Musíte se umýt a nechat si zahojit oko," řekl jí. Choval se k ní vlídně, ale rezervovaně, což zřejmě souviselo s jejím neupraveným zjevem a minulostí, o níž si mohl myslet to nejhorší. Generál ji skutečně nepovažoval za nejvhodnější přírůstek do své domácnosti, ale Mary mluvila anglicky a Appah Ráo byl natolik prozíravý, aby si uvědomil, že znalost angličtiny by mohla být v budoucnu velmi výhodná, zvlášť pro jeho tři syny, kteří v té budoucnosti budou žít a snažit se přežít. „Časem se můžete vrátit ke svému muži," řekl Mary, „ale teď bude lepší, když se nejdřív soustředí na to, aby si v našem vojsku našel své místo."

Jenže teď, po týdnu stráveném v generálově domácnosti, se Mary vůbec nechtělo nikam odcházet. A proč taky? Dům byl plný žen, které se jí ujaly a pečovaly o ni s laskavostí, jež ji přiváděla v úžas. Generálova manželka Lakšmi byla vysoká kyprá žena s předčasně prošedivělými vlasy a nakažlivým smíchem.

Měla dvě dospělé neprovdané dcery, a třebaže v domácnosti byla spousta služebných, Mary s překvapením zjišťovala, že Lakšmi a její dcery se podílejí na mnoha ženských pracích. Samozřejmě neuklízely ani nenosily vodu – to dělaly ty nejníže postavené služky , ale Lakšmi se ráda zdržovala v kuchyni, odkud bylo slyšet její smích po celém domě.

A právě Lakšmi jako první Mary vyplísnila za to, že je tak špinavá, pak ji svlékla z jejího západního oblečení, zavedla ji do lázně a umyla jí mastné, neupravené vlasy. „Když si na sobě dáš trochu záležet, mohla bys být dokonce i pěkná," řekla jí.

„Nechci na sebe poutat pozornost," odpověděla Mary.

„Až budeš stará jako já, moje drahá," povzdechla generálova žena, „už si tě nikdo ani nevšimne, i kdyby ses snažila vypadat sebelíp. Tak se tomu nebraň, když jsi mladá. Prý jsi vdova. Je to pravda?"

„Můj muž byl Angličan," řekla Mary rozpačitě, aby vysvětlila, že nemá na čele znamení vdaných žen. Obávala se také, jestli si starší žena nemyslí, že se měla vrhnout na manželovu pohřební hranici.

„Ale teď jsi svobodná, tak z tebe znovu uděláme žádoucí ženu," zasmála se Lakšmi a s pomocí obou dcer jí vy kartáčovala a pročesala vlasy, stáhla jí je dozadu a na šíji svázala do uzlu. Ochotná služka pak přinesla plnou náruč oděvů. „Vyber si některou," řekla Lakšmi a ukázala jí několik choli, krátkých blůz, které zakrývaly ramena, ňadra a vršek paží, ale větší část zad nechávaly odhalenou.

Mary si chtěla vybrat tu nejcudnější, ale Lakšmi jí to vymluvila. „Máš tak bledou pleť, tak ji pěkně odhal," řekla a vybrala jí kratičkou choli z látky bohatě vzorované spletí rudých květů a zelených listů. „A proč jsi vlastně utekla s těmi dvěma muži?" zeptala se potom.

„Tam ve vojsku byl jeden člověk, velmi zlý, který chtěl…" Zarazila se a pokrčila rameny. „Však víte."

„To jsou ti vojáci!" řekla Lakšmi pohrdlivě. „A ti dva, s kterými jsi utekla…, chovali se k tobě dobře?"

‚Ano, ti ano," přikývla horlivě, aby o ní měla paní domu dobré mínění. Ale vzápětí si uvědomila, že se jí to těžko podá, když si generálova žena bude myslet, že utekla s milencem, a rychle dodala: „Jeden z nich je můj nevlastní bratr."

„Aha!" řekla Lakšmi, jako by jí už teď bylo všechno jasné. Věděla od manžela, že Mary utekla s milencem, ale rozhodla se tvářit, že věří jí. „A ten druhý?" zeptala se.

„Je to jen kamarád mého bratra," odpověděla Mary. Znovu se při té lži začervenala, ale zdálo se, že si toho Lakšmi nevšimla. „Oba se o mě starali a chránili mě," dodala.

„To je dobře, to je dobře," pokývala Lakšmi hlavou a ukázala jí bílou spodničku. „A teď si obleč tohle." Když do ní Mary vstoupila, Lakšmi jí spodničku vzadu pevně zavázala a začala se přehrabovat v hromadě sárí. „Tohle zelené, to ti bude slušet," řekla po chvíli a zvedla velký balík zeleného hedvábí. „Víš, jak se to nosí?"

„Ano," přikývla Mary. „Matka mě to učila."

„V Kalkatě?" zeptala se Lakšmi téměř s opovržením. „Co tam můžou vědět o sárí? V Kalkatě nosí jen krátké hadříky jako žebráci. Nech mě, já ti to ukážu." Obtočila Mary kolem štíhlých boků první

závit látky a pevněji zastrkala za pás spodničky. Pak přidala další délku, kterou zručně upravila do splývavých záhybů a opět upevnila za pásem spodničky. Mary by si to uměla udělat sama, ale Lakšmi se jí věnovala s takovým nadšením, že by bylo kruté jí tu radost odepřít. Když byla generálova žena hotová s řasením, přehodila zbytek látky Mary přes levé rameno, opět ji upravila tak, aby splývala v ladných záhybech, a konečně odstoupila. „Skvělé!“ prohlásila spokojeně. „A teď můžeš jít a pomáhat nám v kuchyni. Ty tvoje staré věci spálíme.“

Dopoledne učila Mary tři malé generálovy syny angličtinu. Byli to chytří chlapci a učili se rychle, takže jí hodiny ubíhaly docela příjemně. Odpoledne obvykle pomáhala s domácími pracemi a v podvečer měla za úkol rozsvěcet po celém domě olejové lampy. A právě při této povinnosti poznala Kunwara Singha, který zhruba ve stejnou dobu, kdy zapalovala lampy, obcházel dům, aby se přesvědčil, že jsou všechny okenice zavřené a venkovní dveře buď zamknuté, nebo hlídané. Singh byl velitelem

Ráových osobních strážců, ale jeho služba se týkala spíš Ráovy domácnosti než samotného generála, protože ten byl vždy, když odcházel do města, obklopen nějakými vojáky. Mary se dozvěděla, že Kunwar Singh je generálův vzdálený příbuzný, ale všimla si rovněž, že mladý vysoký muž, který se k ní vždy choval velmi zdvořile, ale zároveň odměřeně, je podivně smutný.

„O tom spolu mluvit nebudeme,“ řekla jí Lakšmi, když s ní Mary jednou odpoledne loupala rýži a zmínila se o něm.

„Omlouvám se, že jsem se na to zeptala.“

„Jeho otec se zachoval hanebně a tím vrhl hanbu na celou rodinu,“ pokračovala Lakšmi a naopak se zdálo, že o tom chce mluvit. „Vedl jedno z našich hospodářství blízko Sedasseeru a okrádal nás. Představ si to, okrádal! A když byl odhalen, místo aby prosil mého manžela o milost a čekal na trest, utekl a stal se z něj bandita. Nakonec ho sultánovi lidé chytili a uťali mu hlavu. Ubohý Kunwar, musí pro něj být těžké žít takhle poznamenaný hanbou.“

„A je to větší hanba, než být vdaná za Angličana?“ zeptala se Mary, protože právě zde, v tomto krásném domě, se začala za svůj předchozí život téměř stydět. Sama byla zpola Angličanka, ale pod vlivem náklonnosti, jakou ji zahrnovala Lakšmi, začala čím dál víc

vzpomínat na matku, kterou její krajané zavrhli za to, že se vdala za Angličana.

„Proč by měla být hanba být vdaná za Angličana?“ podivila se Lakšmi. „Co to, děvče, říkáš za nesmysly?“ A příští den poslala Mary s jídlem za svrženým maisúrským rádžou, který žil ze sultánovy milosti v malém domku hned za východní zdí vnitřního paláce. ‚Ale nesmíš tam jít sama,“ řekla Lakšmi. „Ulice jsou plné vojáků. Vezmi si s sebou Kunwara.“ Lakšmi si všimla, že se Mary začervenala, a pak také, že když vycházela v doprovodu Kunwara Singha z domu, zářila radostí.

Mary měla opravdu radost, ale zároveň se cítila provinile. Věděla, že by se měla snažit najít Sharpa, protože si myslela, že mu chybí. Byla však v domě Appaha Rája tak spokojená a nechtělo se jí vracet k dřívějšímu životu. Zdálo se jí, že našla v Seringapatamu domov, a třebaže bylo město v obležení nepřátelských vojsk, cítila se v něm víc bezpečná než kdekoliv jinde za svého života. Umiňovala si však, že jednoho dne Sharpa vyhledá, a možná se všechno vyřeší samo, ale zatím ji nic nenutilo, aby na to spěchala. Zatím se cítila jen trochu provinile a dávala si pozor na to, aby nezačala rozsvěcet lampy dřív, než uslyší první zvuky zavíraných okenic.

A Lakšmi, která si už dlouho dělala starosti, kde najde pro chudáka Kunwara Singha, stiženého rodinnou hanbou, vhodnou nevěstu, se jen spokojeně usmívala.

Jakmile britská a haidarábádská armáda vybudovaly na západ od Seringapatamu stálý tábor, začalo obléhání podle pravidel, která už obě strany znaly. Spojenecké armády se držely mimo dostřel i těch největších seringapatamských děl, ale přesto zřídily předsunutou bariéru z kůlů obrácenou k hliněnému náspu podél zavodňovacího kanálu, který protékal od severu k jihu asi míli na západ od města. Tam umístili polní dělostřelectvo a pěchotu, aby kryli území, přes něž chtěli vést přístupové zákopy. Na jih od tohoto vybraného prostoru tvořil zavodňovací kanál smyčku, která zasahovala asi půl míle na západ, a v tomto zákrutu se nacházel hustý háj. Odtud, ze skrytu zeleně, ohrožovali Típúovi vojáci předsunuté britské stanoviště palbou z mušket a bludnými, ale otravnými raketami

znepříjemňovali Britům práce v přední linii. Jedna z nich zasáhla po stovkách metrů křivolakého letu muniční kolesnu a po výbuchu, který následoval, se zvedl nad hradbami města mohutný jásot.

Generál Harris snášel ostřelování raketami dva dny, ale pak se rozhodl, že je čas obsadit celou délku zavodňovacího kanálu a les vyčistit. Vydal tedy rozkaz, který putoval od něj přes plukovníka ke kapitánům a ti si nechali zavolat seržanty. „Připravte rotu, seržante," poručil Morris Hakeswillovi.

Hakeswill měl vlastní stan, což byl přepych, který si mohl dovolit mezi seržanty třiatřicátého pluku jen on. Stan patřil původně kapitánu Hughesovi a měl být vydražen spolu se zbývajícími Hughesovými věcmi, které po něm zbyly, když kapitán zemřel na zimnici, ale Hakeswill prohlásil, že stan je jeho, a nikdo neměl chuť pouštět se s ním do sporu. Jeho sluha Razív, přihlouplý ubožák z Kalkaty, mu právě čistil boty, takže seržant stanul před Morrisem bos. „Připravit rotu? Je připravená, pane," řekl a přelétl podezíravým pohledem stany lehké roty. „Věděj, že musej bejt připravený, pane, jinak bysme z nich stáhli kůži," dodal. „Šedesát nábojů," řekl Morris.

„To maj, i když jdou s ženskou do postele, pane. Jak říkaj předpisy, pane."

Morris vypil během slavnostního oběda skoro tři láhve vína a neměl náladu na Hakeswillovy řeči. Poslal tedy seržanta ke všem čertům a pak ukázal na jih, kde z lesíka vyletěla další kouřící raketa. „Dnes v noci, vy idiote, půjdete tam do toho houští a vyčistíte ho od těch parchantů."

„My, pane?" zatvářil se Hakeswill zděšeně. „Jenom my?"

„Celý pluk. Bude noční útok. Nástup při západu slunce. Každý, kdo bude jevit známky opilosti, půjde k trianglu."

Každý kromě důstojníků, pomyslel si Hakeswill a lehce zavrávoral, když se pokusil kapitánovi zasalutovat. „Nástup při západu slunce, pane. Dovolte mně pokračovat, pane." Na žádné dovolení však nečekal, otočil se a zamířil ke svému stanu. „Boty! Sem s nima! Hni sebou, ty černej bastarde!" zahulákal na Razíva, pleskl ho přes hlavu a vyškubl mu zpola vyčištěné boty. Natáhl si je, pak vzal Razíva za ucho a přitáhl ho před stan, kde měl jako korouhev zaraženou do země halapartnu. „Nabrousit!" houkl

nešťastnému chlapci do vytahaného a zhmožděného ucha. „Nabrousit! Rozuměls tomu, ty skopová hlavo? Chci ji mít ostrou jako břitvu!“ Ještě mu dal jeden pohlavek na povzbuzení a vyrazil mezi stany mužstva. „Vstávat, k čertu!“ hulákal. „Konec válení! Přišel čas, abyste si zasloužili svůj mizernej žold. Vy jste opilej, Garrarde? Jestli jste opilej, tak se těšte na bič.“

Při západu slunce stál pluk připravený k boji a k překvapení všech před ně předstoupil samotný plukovník Wellesley. Jakmile se objevil, nastalo mezi vojáky oživení a patrná úleva. Nikdo neměl chuť jít bojovat pod velením majora Shee, který byl tak opilý, že se kýval na koni jako panák. Wellesley je možná nelítostný bastard, ale na druhou stranu uvážlivý velitel, a tak se všichni zaradovali, když na svém bělouši klusal podél jejich řad. Každý musel ukázat, že má šedesát nábojů, a ti, kteří to neměli v pořádku, byli zapsáni k potrestání. Za třiatřicátým plukem nastoupily dva pluky sepoyů Východoindické společnosti, a jakmile slunce zapadlo, vyrazily všechny tři jednotky pod svými vlajkami, vedeni plukovníkem Wellesleym, na jihovýchod směrem k zavodňovacímu kanálu.

„Do čeho to jdem, poručíku,“ zeptal se Tom Garrard nově jmenovaného důstojníka Fitzgeralda.

„Ticho tam!“ houkl Hakeswill.

„Mluvil se mnou, seržante,“ ohradil se Fitzgerald, „takže buďte tak laskav a nezasahujte do mého soukromého hovoru.“ Touhle odpovědí si Ir zlepšil svou reputaci u roty dvacetinásobně. I tak si nemohl stěžovat na neoblíbenost, protože to byl veselý, bezstarostný mladík, který nedělal nikomu problémy.

Hakeswill jen cosi vztekle zabručel. Fitzgerald tvrdil, že jeho bratr je rytíř z Kerry, ale na seržanta Obadiaha Hakeswilla to nepůsobilo. Zastával názor, že správný důstojník nechává starost o disciplínu seržantům, a ti si nedělají dobré oko u mužstva žertíky a všelijakými řečičkami. Bylo víc než zřejmé, že čerstvý poručík Fitzgerald nemá seržanta Hakeswilla zrovna v oblibě, neboť využíval každé příležitosti k tomu, aby podrazil jeho autoritu, a Hakeswill byl rozhodnut učinit tomu přítrž. Svaly v seržantově tváři sebou cukaly. Teď nemohl dělat nic, teď ne, ale ten hejsek Fitzgerald dostane svou lekci, sliboval si. A čím dřív k tomu dojde, tím lip.

„Vidíte to houští, nebo co to je, to před námi?“ vysvětloval Fitzgerald Garrardovi. „Jdeme odtud vyhnat Típúovy hochy.“

„A kolik tam těch košiláčů je, pane?“

„Stovky!“ odpověděl Fitzgerald vesele, jako by se těšil na dobrou zábavu.“A všichni klečí na kolenou a třesou se jako osiky, protože vědí, že jim jdete napráskat.“

Jestli se Típúovi hoši třásli jako osiky, to nebylo jisté, ale zcela určitě blížící se vojsko viděli a jejich metači raket jim poslali ohnivý pozdrav. Rakety stoupaly k temnící se obloze jako roj létavic, chrlily jiskry do kouřových ocasů, které za sebou táhly, pak dosáhly vrcholu svých drah a padaly směrem k britsko-indickým oddílům. „Udržovat tvar!“ houkl jakýsi důstojník a všechny tři pluky pochodovaly, jako by byly nedotknutelné, zatímco všude kolem nich dopadala a vybuchovala úvodní salva raket. Sem tam se ozvaly posměšné výkřiky, ale důstojníci a seržanti okamžitě zjednali ticho. A vzlétaly a padaly další rakety. Většina z nich dál vybuchovala mimo cíl jako oslavný ohňostroj, aniž by způsobily jakoukoliv škodu, ale několik jich přece jen dopadlo tak blízko, že se pochodující vojáci přikrčili. Jedna raketa dokonce spadla jen pár kroků od okraje lehké roty a vzduchem hvízdly kousky roztrženého plechu po její explozi. Několik mužů se i teď zachechtalo, že ani tak těsný zásah nikomu neublížil, ale pak si kdosi všiml, že se poručík Fitzgerald potácí. „Pane!“ vykřikl jeden voják.

„To nic, chlapi,“ zvolal Fitzgerald. „Nic to není.“ Střepina plechu z pláště rakety mu roztrhla levou paži a také z vlasů vzadu na hlavě mu kapala krev. Přesto mladík odmítal pomoc. „Srazit Ira, na to je potřeba víc než pitomou raketu nějakých mouřenínů,“ zvolal furiantsky. „Nemám pravdu, O’Reilly?“

„Stoprocentní, pane,“ odpověděl irský vojín.

„My máme tvrdou palici, ta něco vydrží,“ dodal Fitzgerald a znovu si narazil na hlavu čáku, kterou mu šrapnel srazil na zem. Levá ruka mu visela jako mrtvá a krev mu smáčela rukáv až k zápěstí, ale zdálo se, že je rozhodnutý jít dál. Jednou na honu utrpěl ještě těžší zranění, a přesto zůstal v sedle až do chvíle, kdy lišku uštvali.

Hakeswill cítil, že v něm zášť vůči Fitzgeraldovi doslova kypí. Jak se ten mizerný poručíček odvažuje mu poroučet? Takový cucák! Vždyť mu, k čertu, není ani devatenáct, málem mu ještě teče mlíko po bradě. Seržant vztekle šlehl halapartnou po kaktusu, až se mu sesmekla mušketa z ramene. Obvykle si nebral mušketu, ale dnes měl s sebou všechny své zbraně – mušketu, halapartnu, bajonet i dvě pistole. Kromě nedávného krátkého boje u Malavellu se už vlastně celé roky neocitl v pořádné bitvě a vůbec si nebyl jistý, jestli se mu chce nasazovat krk zrovna dnes večer. Ale když to musí být, vzal si s sebou raději víc zbraní, než ti barbaři v pruhovaných košilích vůbec znají.

Slunce už dávno zapadlo, ale když plukovník Wellesley všechny tři pluky zastavil, zářil stále ještě západní obzor mdlým načervenalým jasem. A v tomto soumraku začal třiatřicátý pluk formovat bojovou linii. Nevyzpytatelné dráhy raket se teď zdály jasnější a šlehaly po temnící se obloze, z níž vystupovaly první hvězdy. Sem tam bylo vidět na zemi dohasínající raketu, v jejímž válci poblikávaly bledé plaménky. Byly to efektní zbraně, ale tak nepřesné, že i vojáci třiatřicátého pluku, kteří se s nimi setkali poprvé, z nich přestali mít obavy. Pocit úlevy však brzy zahnaly náhlé záblesky, jež se objevily v temnotě nad vrcholem valu, který lemoval zavodňovací kanál. Záblesky okamžitě zakryl oblak kouře ze střelného prachu a o jednu nebo dvě vteřiny později zazněly výstřely z mušket. Vzdálenost však byla stále příliš velká a kule dopadly kamsi na zem, aniž někomu ublížily.

Plukovník Wellesley dojel cvalem po bok majora Shee, něco mu krátce řekl a hned vyrazil dál. „Křídelní roty!“ vykřikl Shee. „Vpřed do řady!“

„To jsme my, chlapi!“ zvolal Fitzgerald a tasil šavli. V levé paži mu bolestivě tepalo a skoro jí nemohl pohnout, ale říkal si, že mu k boji stačí pravá ruka. Byl odhodlaný pokračovat.

Obě křídelní roty, granátnická a lehká, se pohnuly dopředu. Wellesley je zastavil, zformoval do bojové linie o dvou řadách a poručil nabít muškety. Začalo se ozývat rachocení nabijáků v hlavních. „Nasadit bajonety!“ zvolal plukovník a vojáci vytáhli téměř půlmetrové bodáky a nasadili je na ústí hlavní mušket. Teď už byla

téměř tma, ale dusivé horko trvalo dál. Z temnoty se ozývalo pleskání, jak muži zabíjeli moskyty. Plukovník Wellesley stanul na bělouši před oběma řadami. „Naším úkolem je vyhnat nepřítele tam z toho valu," zvolal tlumeně svým klidným pedantickým hlasem. „Jakmile to uděláme, přivede major Shee zbytek pluku a společně vyčistíme les. Kapitáne Weste?"

„Tady, pane!" ozval se Francis West, velitel granátníků, služebně starší než Morris, a tedy v tuto chvíli velitel obou rot.

„Dejte povel vpřed."

„Provedu, pane!" odpověděl West. „Jednotky…, vpřed!"

„Jsem v tvých rukách, matko," zamumlal Hakeswill šeptem, když se obě roty pohnuly proti nepříteli. „Ochraňuj mě. Panebože, ty černý bastardi na nás střílej. Matko, chraň svýho Obadiaha."

„Rovnoměrně v řadě!" houkl seržant Green. „Nespěchat! Udržujte řady!"

Kapitán Morris už sesedl z koně a tasil šavli, ale cítil se mizerně. Velmi mizerně. „Rozneste je na bodácích, až se k nim dostaneme," vykřikl na svou rotu.

„Spíš bysme je měli pokropit kulema," zamumlal kdosi.

„Kdo to řekl?" zařval Hakeswill. „Držte ty svý zatracený jazyky za zuby!"

Kolem uší jim zasvištěly první kule a v nočním tichu zapraskaly výstřely z mušket. Típúovi vojáci pálili z valu zavodňovacího kanálu a plaménky jejich výstřelů jasně šlehaly na temném pozadí lesa. Obě roty se při postupu instinktivně roztáhly do šířky a desátníci, jejichž úkolem bylo udržovat řady sevřené, řvali na vojáky, aby se stáhli k sobě. Prostor před nimi byl černý jako inkoust, ale obloha nad stromy ještě úplně neztmavla a linie obzoru byla stále patrná. Poručík Fitzgerald se ohlédl a téměř se zděsil, když viděl, že na západním horizontu pořád září rudé pruhy. Uvědomil si, že jejich siluety jsou zřejmě vidět. Jenže teď se už nedalo nic dělat, couvnout nemohli. Natáhl své dlouhé nohy v dychtivosti být první, kdo se dostane do kontaktu s nepřítelem. Věděl, že Wellesley je hned za nimi, a chtěl, aby si plukovník všiml jeho odvahy.

Podél hliněného valu znovu zablýskly ohníčky u hlavní mušket, ale střelba byla stále nepřesná, protože řady útočníků se pořád

pohybovaly ve stínu dolíku, navíc je halil kouř výstřelů obránců. A pak už i kapitán West houkl rozkaz k útoku a vojáci obou křídelních rot třiatřicátého pluku vyrazili vpřed.

Hnali se proti temnému valu a nad hlavami jim hvízdaly kule z mušket. V tu chvíli si každý z červenokabátníků nepřál nic jiného, než aby už to měl za sebou. Zabít pár černých bastardů, oloupit nějakou tu mrtvolu a rychle se vrátit zpátky do tábora. První z nich doběhli k valu a začali se škrábat do krátkého strmého svahu. „Zabíjejte je, chlapi! Všechny je pobijte!“ vykřikl Fitzgerald, když se dostal na vrchol, ale vzápětí zjistil, že není koho zabíjet. Žádného nepřítele neviděl, a když jeho vojáci doběhli k němu, museli se zastavit, aby nesklouzli do vody.

Vtom zapraskala další salva z mušket a ohníčky výstřelů vyšlehly za valem na druhém břehu. Jenže teď už byla situace jiná. Siluety vojáků lehké roty, zaskočené a náhle bezradné na vrcholu západního břehu, se rýsovaly proti mdlému, ale stále ještě zřetelnému jasu na západě, zatímco Típúovi muži se krčili v hlubokých nočních stínech pod stromy za protějším valem.

A padali první muži v červených kabátech. Zavodňovací kanál byl jen asi pět nebo šest metrů široký a teď už maisúrští střílели najisto. Jednoho z Britů kule téměř zvedla do výšky a vrhla ho na druhou stranu valu a pak dolů. Náhle přes temnou hladinu kanálu zasvištěly rakety. Několik vteřin nikdo nevěděl, co dělat. Jeden z mužů ze sebe stačil vyrazit pouze vzdech, když mu raketa utrhla nohu, pak se zhroutil a sklouzl do vody zarostlé plevelem. Několik červenokabátníků vystřelilo mezi temné stromy, ale byla to střelba naslepo a kule těžko někoho zasáhly. Zranění vrávorali ze břehu dolů, ale nahoře zůstávali mrtví, jejichž těla sebou škubala po dalších zásazích. A živí se stále potáceli v chaosu, oslepeni raketami a ohlušeni dunivou palbou. Ani kapitán Morris nevěděl, co dělat. Netušil, že budou muset překonat kanál, aby se dostali k nepříteli. Myslel si, že les je na jejich straně. Poručík Fitzgerald se vzpamatoval dřív než on. Vykřikl na své vojáky a jako první se vrhl do vody. „Za mnou!“ zvolal znovu, když mu černá hladina sahala po pás. „Za mnou! Je jich tam jen pár!“ Brodil se na druhou strnu a ve

tmě občas zablýskla čepel jeho šavle. „Vystřílíme je jako koroptve! Za mnou, Havercakes!“

„Za ním, chlapi!“ vzpamatoval se už i seržant Green a asi polovina lehké roty se vrhla do vody. Ostatní však stále váhali a přikrčeni k zemi čekali na Morrisovy povely. Ale Morris nebyl schopen se k čemukoli odhodlat, a tak se seržant Hakeswill stáhl o pár kroků zpět a zalehl za vrcholem valu.

„Vpřed!“ křičel plukovník Wellesley, rozzuřený jejich váháním. „Vpřed! Nenechte je tam stát, sakra! Kapitáne Weste, vpřed! Pohněte se, kapitáne Morrisi!“

„Panebože, matko!“ mumlal si polohlasem Hakeswill, když se znovu škrábal na vrchol valu. „Panebože, chraň mě. Chraň mě, matko!“ vykřikl a vrhl se do vody. Fitzgerald a první část roty se už dostali na druhý břeh a vrhali se mezi stromy a Hakeswill slyšel výkřiky, dunění výstřelů a třeskot a skřípání kovu o kov.

Wellesley viděl, že obě roty konečně překonaly vodní kanál, a poslal svého pobočníka, aby přivedl majora Shee a zbytek pluku. Výstřely v lese na druhém břehu duněly jeden za druhým, ve tmě šlehaly ohně od hlavní, mezi stromy létaly klikatě rakety, jak se odrážely od kmenů na různé strany, a do toho všeho zněl křik raněných a sténání umírajících. Ozývaly se také povely seržantů, kteří se stále snažili udržet bojovou linii, a kdosi zoufale volal na své kamarády, kde jsou. Fitzgerald se snažil vést své muže vpřed, ale příliš moc červenokabátníků zůstalo uzavřeno na břehu proti valu, takže hrozilo, že ti odvážnější budou obklíčeni a postříleni jako zvěř zahnaná do pasti. Plukovník Wellesley cítil, že celý útok je zpackaný a vina padá na něj. Teď už věděl, že měl poslat do útoku celý pluk, a ne jen dvě křídelní roty, a čím jasněji si svou chybu uvědomoval, tím víc byl na sebe vzteklý. Nejradši by si nafackoval. Tak se pyšnil svou profesionalitou, ale když velitel nedokáže s celým plukem vyhnat pár mizerných nepřátelských pěšáků a raketometčíků z malého lesíka, za co stojí? Za nic! Uvažoval, že dá Diomédovi, svému běloušovi, ostruhy a vrhne se s ním na druhý břeh do vřavy ohně a kouře, ale potlačil to nutkání, neboť by se dostal mezi stromy a ztratil by kontakt se zbytkem třiatřicátého. A to by byla další chyba, protože potřeboval zbývajících osm rot majora Shee, aby podpořily ty, co

jsou již na druhém břehu. Samozřejmě kdyby bylo třeba, mohl ještě povolat jako posilu dva pluky sepoyů, ale zatím si byl jistý, že stačí zbytek třiatřicátého pluku, aby změnil dosavadní zmatek ve vítězství. A tak otočil koně a vracel se, aby popohnal oddíly majora Shee vpřed.

Hakeswill sklouzl z valu na protějším břehu do tmy mezi stromy. Mušketu držel v levé ruce a halapartnu v pravé. Přikrčil se vedle jednoho z kmenů a snažil se zorientovat ve zmatku, který panoval kolem. Viděl záblesky výstřelů z mušket, které vždy na zlomek vteřiny ozářily kouř a listí kolem, slyšel výkřiky a sténání, ale neměl ponětí, co se děje. Hrstka jeho mužů se ho držela, jako by čekala, že je povede, ale on nevěděl kam. Pak se jen kousek od něj nalevo ozval děsivý bojový křik, a když se prudce otočil, uviděl, že se proti němu řítí několik mužů v pruhovaných uniformách Típúových bojovníků. V panice vykřikl, jednou rukou vystřelil, aniž na něco mířil, pak zbraň pustil a snažil se zmizet mezi stromy. Někteří z červenokabátníků se slepě rozprchli na všechny strany a podařilo se jim uniknout, ale ti pomalejší byli Indy v několika okamžicích přemoženi. Jejich výkřiky rychle utichly, když je Indové dobíjeli bajonety, zatímco Hakeswill se v hrůze snažil dostat pryč. Nevěděl však kam, a tak bloudil tmou a narážel do stromů. Potom zaslechl Morrise, jak volá jeho jméno. V kapitánově hlase zněla panika. „Tady jsem, pane!“ ozval se Hakeswill. „Tady!“

„Kde?“

„Tady, pane!“ opakoval seržant, ale okamžitě zmlkl, protože nablízku se ozvala střelba a bylo slyšet, jak do kmenů kolem bouchají kule. Občas také vyletěla do korun stromů raketa, zachrastila mezi větvemi, pak v oslnivém záblesku vybuchla a zasypala ty, co se nacházeli v jejím dosahu, sprškou jisker, kusy rozervaného plechu a deštěm listí. „Matko moje,“ mumlal Hakeswill a krčil se pod jedním stromem. „Matko, chraň mě.“

„Do řady!“ křičel Morris. „Udělejte řadu!“ Bylo s ním asi deset mužů a ti se teď zformovali do řady, ale dál se krčili mezi stromy. Někde blízko se ozvalo chrčení umírajícího, jemuž v hrdle bublala krev, ale děsivé zvuky zanikly v dalších výstřelech. Naštěstí byly vypáleny někam jinam, na druhou stranu, ale Morris se přesto

přikrčil k zemi a čekal. Konečně na několik vteřin hluk boje umlkl a v nastalém tichu se Morris rozhlédl kolem, aby se zorientoval. „Poručíku Fitzgeralde!“ zavolal.

„Tady, pane!“ ozval se Fitzgerald sebejistě ze tmy vpředu. „Před vámi. Tady jsem to od nich vyčistil, pane, ale pár těch neřádů se pohybuje někde na vašem křídle. Hlídejte si levou stranu, pane.“ Říkal to, jako by šlo o nějakou bojovou hru, a ne o boj, v němž umírají lidé.

„Praporečníku Hicksi!“ zavolal Morris.

„Tady, pane, hned vedle vás,“ ohlásil se Hicks jen pár kroků od Morrise.

Morris zaklel. Doufal, že Hicks přivede posily, ale zdálo se, že kromě Fitzgeralda nemá nikdo nejmenší přehled o situaci. „Fitzgeralde!“ houkl znovu Morris.

„Pořád tady, pane! Myslím, že jsme dali těm parchantům pokouřit.“

„Chci vás tady, poručíku! Hakeswille, kde jste?“

„Tady, pane,“ křikl seržant, ale ani teď se nepohnul ze svého úkrytu v křoví. Věděl, že není od Morrise daleko, možná jen pár metrů, přesto nechtěl riskovat, že ho nějaký pruhovaný Ind uvidí, až bude ve tmě hledat kapitána, a vystřelí po něm, takže zůstával tam, kde byl. „Už jdu k vám, pane,“ zavolal, ale místo toho se ještě víc skrčil pod houští nízkých větví.

„Fitzgeralde!“ houkl vztekle Morris. „Sem, ke mně!“

„Zatracenej chlap,“ zamumlal si pro sebe poručík. Levá ruka už mu úplně zmrtvěla a začínal mít nepříjemný pocit, že jeho zranění je vážnější, než si myslel. Poručil jednomu vojákovi, aby mu paži stáhl kapesníkem, a doufal, že tak zastaví krvácení. Napadlo ho sice, že by si tím mohl způsobit gangrénu, ale pak to hodil za hlavu a soustředil se na to, aby udržel své muže naživu. „Seržante Greene!“ zavolal.

„Zde, pane!“ odpověděl Green klidně.

„Zůstaňte tady s našimi lidmi, seržante.“ Poručík se probil asi s dvaceti vojáky hluboko do lesa a neviděl důvod, proč by měl kvůli tomu, že Morris ztrácí hlavu, vyklízet pozici. Na druhou stranu byl přesvědčený, že sultánovi bojovníci jsou stejně zmatení jako Britové, a jestliže Green zachová klid, měli by si poradit i bez něho. „Přivedu

sem zbytek roty,“ slíbil seržantovi. Pak zavolal do tmy: „Kde jste, pane?“

„Tady, sakra!“ ozval se Morris podrážděně. „Hoďte sebou, k čertu!“

„Hned se vrátím, seržante,“ obrátil se Fitzgerald ještě jednou ke Greenovi a vyrazil hledat Morrise.

Myslel si, že kapitán není daleko, ale zřejmě dobře neodhadl směr a uchýlil se příliš k severu. Náhle zasvištěla z východního konce lesa raketa a vlétla do koruny jednoho vysokého stromu. Několik vteřin narážela do větví a zmítala se mezi nimi jako zvíře chycené v pasti, až nakonec uvízla v úzké vidlici v místě, kde se koruna rozvětvovala. Z její trubice však stále šlehaly plameny a ozařovaly okolí namodralým blikajícím světlem. A v této záři najednou uviděl Hakeswill, že mladý Ir klopýtá přímo k němu. „Poručíku,“ zavolal na něj. „Poručíku Fitzgeralde!“

„To jste vy, Hakeswille?“ křikl Fitzgerald.

„Ano, pane. Tady jsem. Pojďte tudy.“

„Díky bohu. Už jsem myslel, že jsem zabloudil.“ Fitzgerald přeběhl s paží bezvládně svěšenou podél těla přes mýtinu. „Je tu totální zmatek. Nikdo neví, kde je a co má dělat,“ vyhrkl udýchaně, když dobíhal k seržantovi.

„Ale já vím, co mám dělat,“ řekl Hakeswill, a právě když prskající raketa na stromě zhasla, zvedl halapartnu a vrazil její nově naostřený hrot poručíkovi do břicha. „To se nedělá, pane, aby mladíček shazoval před mužstvem starýho seržanta,“ řekl téměř s úctou.“Doufám, že to chápete, pane,“ dodal a zazubil se radostí. Tohle byl okamžik pomsty a on si ho dovedl vychutnat. Hrot halapartny vězel hluboko ve Fitzgeraldově břichu – tak hluboko, že Hakeswill cítil, jak narazil na mladíkovu páteř. Poručík se zhroutil k zemi a zmítal sebou jako ryba nabodnutá na harpunu. Otevíral a zavíral ústa, jako by chtěl něco říct, ale už to nešlo, a tak jen zaúpěl, když Hakeswill neurvale zakroutil násadou a pak vytrhl hrot z těla. „Mluvím o tom, že toho, kdo pracuje s mužstvem, je třeba respektovat, pane,“ pokračoval seržant. „Respektovat! Víte přece, co to znamená, ne, pane? Seržant musí bejt respektovanej, jak se praví v Písmu, pane. A nebojte se, pane, nebude to bolet. V mžiku to bude

hotový,“ řekl a znovu bodl halapartnou, tentokrát do Fitzgeraldova hrdla. „Takže teď už mě nebudete shazovat, pane, že ne? Myslím před mužstvem. Je mně líto, pane. A dobrou noc, pane.“

„Fitzgeralde!“ ozval se znovu Morrisův hlas. „Kde, k čertu, jste?;

„Sel k čertu,“ zamumlal tiše Hakeswill a spokojeně se usmál. Pak mrtvolu prohledal. Nedovažoval se vzít nic, v čem by mohl někdo později poznat Fitzgeraldův majetek. Nechal tedy ležet šavli, a dokonce oželel i zlatý řetízek, který měl poručík na proseknutém hrdle. Sebral jen hrst jakýchsi mincí, strčil je do svého váčku a pak rychle odstoupil, aby ho s jeho obětí nikdo nezahlédl.

„Kdo je to?“ zavolal Morris, když uslyšel, že se k němu někdo prodírá podrostem.

„Já, pane,“ křikl Hakeswill. „Hledám poručíka Fitzgeralda.“

„Pojďte sem!“ vyštěkl Morris. „On najde cestu sám.“

Hakeswill doběhl několik posledních metrů a klesl k zemi mezi Morrise a vystrašeného Hickse. „Mám o poručíka Fitzgeralda obavu, pane,“ vydechl seržant. „Slyšel jsem ho v místě, kde se pohybovali ty mizerové indický, pane. Vím, že tam byli, protože jsem pár těch černejch bastardů zabil.“ Trhl sebou, když nedaleko prásklo několik ran z mušket, ale nevěděl, kdo to střílel ani na koho.

„To, sakra, myslíte, že ho dostali?“ zeptal se Morris.

„Bojím se, že jo, pane,“ řekl Hakeswill. „Chudák… Snažil jsem se ho najít, pane, ale právě tam někde byli ty pruhovaný bestie.“

„Sakra!“ zasyčel Morris a přitiskl se k zemi, protože se opět ozvala střelba., A co seržant Green?“

, Asi se někde schovává a bojí se vystrčit nos, pane. To je nejlepší, takový přežijou všechny bitvy.“

„Mám dojem, že v tomhle zatraceným boji to děláme všichni,“ povzdechl Morris.

„Já ne, pane. Obadiah Hakeswill se před nepřítelem neschovává, pane. Podívejte se na to,“ zvedl halapartnu a ukázal zkrvavený hrot. „Sáhněte si, pane. Krev těch mouřenínů, ještě teplá.“

Morris se zachvěl odporem a ani ho nenapadlo, aby se Hakeswillovy zakrvácené zbraně dotýkal. Přesto byl rád, že je

seržant s ním. V lese se stále ozýval křik útočících Típúových vojáků.

Padaly rány z mušket. Kdesi blízko vybuchla raketa, zatímco jiná, zřejmě s velmi silnou náloží, proletěla křovím a narazila do kmene stromu. Kdosi začal křičet, ale vzápětí křik zmlkl, jako by ho uťal. „Do prdele," zaklel Morris s bezvýchodným povzdechem.

„Možná bysme se měli vrátit," navrhl praporečník Hicks. „Myslím za ten kanál."

„To nejde, pane," řekl Hakeswill. „Ty černý jsou hned za náma."

„Víte to jistě?" zeptal se Morris.

„Sám jsem s nima bojoval, pane. Nemoh jsem je zadržet, je jich spousta. Dělal jsem, co se dalo. Ztratil jsem pár dobrých chlapů…" Seržant se odmlčel a potáhl nosem, jako by ho přemohlo pohnutí.

„Jste statečný muž, Hakeswille," řekl Morris.

„Jenom se snažím plnit vaše rozkazy, pane," odpověděl seržant a opět se přitiskl k zemi, protože někde blízko práskly výstřely. A pak se lesem rozlehl radostný pokřik následovaný svištěním a výbuchy raket vystřelovaných posilami, které právě dorazily z města. „Do prdele!" ulevil si Hakeswill. „Ale nemějte strach, pane," obrátil se ke kapitánovi. „Já neumřu. Já nemůžu umřít!"

Ze tmy za nimi se náhle ozval jiný bojový křik. Zbytek třiatřicátého pluku konečně překročil zavodňovací kanál.

„Vpřed!" křičel jakýsi velitel kdesi za rozprášenou a paralyzovanou lehkou rotou. „Vpřed!"

„Kdo to, k čertu, je?" zvolal Morris.

„Třiatřicátý," odpověděl kdosi. „Za mnou! Za mnou!"

„Zůstaňte!" vyštěkl Morris na pár mužů kolem sebe, kteří se už chystali zvednout. Znovu se tedy přikrčili v dusné temnotě, v níž zněly výstřely, létaly kule a vybuchovaly rakety, ve tmě naplněné pachem krve, sténáním zraněných a chroptěním umírajících. V nočním lese, v němž panoval chaos a strach.

KAPITOLA 7

„Sharpe! Kde jste?“ zvolal muž, který vtrhl po setmění do kasárenského baráku. Byl to plukovník Gudin. „Rychle, pojďte se mnou. Tak, jak jste. Hoďte sebou!“

„A co já, pane?“ zeptal se Lawford, který ležel na kavalci a četl si z bible.

„Honem, Sharpe, pojďte!“ houkl ještě jednou plukovník, a aniž se obtěžoval s odpovědí Lawfordovi, vyběhl na kasárenský dvůr a pak do ulice, jež oddělovala ubytovnu evropských vojáků od hinduistického chrámu. „Rychle, Sharpe!“ zavolal přes rameno a spěchal kolem hromady cihel z vysušeného bláta, naskládaných na rohu ulice. Sharpe se ho snažil dohonit pouze ve vysokých botách a v pruhované tunice, bez klobouku, opasku i bez muškety. Jen těsně se vyhnul polonahému Indovi, který seděl se zkříženýma nohama u zdi chrámu, odstrčil z cesty posvátnou krávu, zahnul za roh a spěchal za Francouzem směrem k Maisúrské bráně. Lawford se zdržel natahováním bot, a když se dostal do ulice vedle chrámu, byl už Sharpe pryč.

„Umíte jezdit na koni?“ křikl Gudin na Sharpa, když oba dorazili k bráně.

„Už jsem na něm párkrát seděl,“ odpověděl Sharpe. Teď neměl čas vysvětlovat, že to byli neosedlaní tažní valaši, kteří s ním poslušně chodili kolem dvora jedné krčmy.

„Tak si vezměte tady toho,“ ukázal plukovník na menší neklidnou klisnu, kterou spolu s Gudinovým koněm držel jakýsi indický voják. „Patří kapitánu Rometovi, tak na něj dejte pozor,“ dodal Francouz, když se vyhoupl do sedla. Kapitán Romet byl jedním ze dvou Gudinových pobočníků, ale protože oba tito

francouzští důstojníci trávili většinu času v nejdražším veřejném domě ve městě, Sharpe ještě ani jednoho z nich neviděl. Opatrně se tedy vyškrábal do sedla, kopl klisnu patami do boků a následoval Gudinova valacha. „Britové podnikli útok severně od Sultanpetahu," informoval ho plukovník ještě v přecpané bráně.

Sharpe už také zaslechl zvuky vzdáleného boje. Kdesi na západ od města třeskaly výstřely z mušket a tmou šlehaly rudé záblesky výbuchů, zřejmě raket. Město se chystalo na noc. V domech už dávno svítily lampy a v klenutém průjezdu brány plály čadící pochodně. Spolu s nimi vycházeli spěšně ven vojáci – někteří s pěchotními zbraněmi, jiní s raketami. Gudin na ně houkl, aby jim uvolnili cestu, a jakmile se protlačili ven, zatočil na západ.

Sharpe jel za ním, soustředěný především na to, aby se udržel v sedle, takže příliš nevnímal vzrušení, které vřelo všude kolem. Hned za bránou se nacházel úzký most přes Jižní Kávérí a Gudin křikl na stráž, aby je pustili přednostně. Vojáci, kteří přes most právě přecházeli, se přitiskli k zábradlí a Sharpe s Gudinem projeli mezi malými strážními věžemi na druhou stranu mělké řeky. Potom se už oba muži rozjeli cvalem přes močálovitou louku a přebrodili jedno z dalších malých ramen řeky. Sharpe se křečovitě držel krku zvířete, aby nespadl, přesto vnímal, že na obloze, jejíž západní obzor stále ještě zářil mdlým jasem od zapadlého slunce, se křižují nevyzpytatelné dráhy raket.

„Vaši bývalí druzi se pokoušejí vytlačit Típúovy bojovníky tam z toho lesa," ukázal Gudin na hradbu stromů, která se temně rýsovala na jihozápadě. Francouz nyní zpomalil, protože projížděli nerovným terénem a nemělo smysl riskovat, že si koně zlomí nohu. „Chci, abyste je zmátl."

„Já, pane?" Sharpe málem sklouzl dolů, ale v poslední chvíli se zachytil hrušky sedla a znovu se vytáhl koni na hřbet. Viděl vybuchovat rakety a slyšel výstřely z mušket. Vše nasvědčovalo tomu, že to není jen nějaká drobná šarvátka, zvlášť když v dálce vypálilo britské polní dělo, jehož záblesk šlehl na setmělé obloze jako blýskání na časy.

„Ano, vy,“ odpověděl Gudin, jakmile přes ně přeletěla vlna dunění po výstřelu. „Budete na ně křičet klamné rozkazy. Prostě se budete snažit vnést do jejich řad zmatek.“

„To by dokázal lip Lawford,“ namítl Sharpe. „Má hlas jako důstojník.“

„Tak se musíte snažit, abyste zněl jako seržant,“ řekl Gudin. „A jestli to dokážete, povýším vás na desátníka.“

„Díky, pane.“

Jak se blížili k lesu, zpomalil plukovník až k chůzi. Byla už příliš velká tma na cval, navíc se bál, že ztratí cestu. Z místa, kde vystřelilo polní dělo, se ozývaly rovnoměrné salvy z mušket, což znamenalo, že činnost vojska je tam organizovaná. V lese však práskaly výstřely nepravidelně a zřejmě tam panoval chaos, v němž se každý řídil vlastním instinktem. Sharpe slyšel výkřiky, ale nedokázal poznat, jestli vyjadřují strach, nebo radost ze zabití nepřítele. „V tom spěchu jsem si nevzal zbraň, pane,“ řekl Gudinovi.

„Žádnou nebudete potřebovat,“ uklidnil ho plukovník. „Nechci, abyste bojoval, jen je zmátl, nic víc. Proto jsem vás sem vzal. Teď sesedneme.“ Francouz přivázal oba koně k opuštěnému dvoukoláku, kterým sem zřejmě přivezli rakety. Nacházeli se asi sto metrů od lesa a z jeho temnoty k nim doléhaly občasné povely velitelů. Bylo těžké je rozlišit, neboť i v Típúově armádě se používala anglická slova a výrazy, ale když se oba blížili k ohnisku boje, usoudil Sharpe, že povely k palbě a výzvy k zabíjení nepřátel pocházejí od Indů. Bylo jasné, že se obě strany snaží les obsadit, ale temnota a nepřehlednost hustého porostu způsobovaly, že jak Britové, tak Típúovi bojovníci upadali do zmatku. A právě to inspirovalo Gudina, aby vzal prvního Angličana, kterého v kasárnách našel, a pokusil se jeho prostřednictvím chaos v řadách útočníků ještě zvýšit. „Seržante Rothiére!“ zvolal do tmy a vytáhl pistoli.

„Mon Colonel!“ ozval se mohutný seržant, který sem přijel už předtím, a vzápětí se vynořil ze tmy. Vrhl na Sharpa nedůvěřivý pohled a natáhl kohout muškety.

„Teď si dopřejeme trochu zábavy,“ řekl Gudin anglicky.

„Ano, pane,“ přikývl Sharpe a uvažoval, co má, k čertu, dělat. Napadlo ho, že v téhle situaci by nebyl problém plukovníkovi a jeho

seržantovi zmizet a připojit se k útočníkům, ale co by se pak stalo s Lawfordem? Usoudil, že by se to dalo provést jen tak, aby to vypadalo, že byl Brity nešťastnou náhodou a proti své vůli zajat. Ale i potom by se Lawford zřejmě ocitl v nepříjemné situaci. Na druhou stranu si Sharpe uvědomoval, že jeho prvořadou povinností je doručit McCandlessovo varování generálu Harrisovi, a také že další podobná příležitost, jako je tahle, se mu už nemusí naskytnout.

Gudin se zastavil na kraji lesa. Střelci raket zuřivě odpalovali své zbraně mezi stromy, kde střely narážely do větví, odchylovaly se do různých směrů a létaly tmou naprosto chaoticky. Kdesi dál práskaly výstřely z mušket. Na kraji lesa leželi zranění a někde nedaleko střídavě křičel a vzdychal umírající voják. „Řekl bych, že zatím máme v tomhle střetu navrch," prohlásil Gudin. „Pojďme dál."

Oba Francouzi šli vpředu a Sharpe se držel za nimi. Náhle kdesi vpravo zaduněly výstřely a do toho se ozýval řinkot bajonetů. Gudin tam okamžitě zamířil, ale než se dostali blíž, vše už skončilo. Típúovi vojáci narazili na menší skupinku červenokabátníků a po krátkém boji jednoho z nich zabili a zbývající pronásledovali hluboko do lesa. Gudin zahlédl tělo zabitého během záblesku při výbuchu rakety a poklekl k němu. Vytáhl křesadlo, zapálil malý plamínek a posvítil jím na mužovu tvář. Voják ještě nezemřel, ale byl v bezvědomí, oči měl zavřené a v hrdle mu bublala krev. „Poznáváte tu uniformu?" zeptal se Gudin Sharpa. Ten v blikajícím světle plamene uviděl jasně červené výložky s bílým lemováním.

„Do prdele!" vyhrkl bezděčně. „Promiňte, pane," omluvil se vzápětí a jemně posunul plukovníkovu ruku s křesadlem k obličeji umírajícího. Z úst mu vytékala krev, přesto ho Sharpe poznal. Byl to Jed Mallinson, který obvykle nastupoval jako poslední v Sharpově řadě. „Poznávám nejen uniformu, ale i toho vojáka, pane," odpověděl na Francouzovu otázku. „Je to třiatřicátej pluk, můj bývalej batalion. West Riding, Yorkshire."

„Dobře," řekl Gudin a zhasl plamen. „A nevadí vám, že budete mást je?"

„Proto jsem tady, pane," prohlásil Sharpe s náležitým cynismem.

„Myslím, že ve vás britská armáda přišla o skvělého vojáka, Sharpe,“ prohlásil Gudin. Vstal a vedl ho hlouběji do lesa. „Kdybyste nechtěl zůstat v Indii, mohl byste se vrátit do Evropy se mnou.“

„Do Francie, pane?“

Plukovník se jeho překvapení usmál. „Francie není peklo a nežijí tam čerti, Sharpe. Dokonce si myslím, že je to nejkrásnější země na světě, a takové vojáky, jako jste vy, povyšujeme ve francouzské armádě na důstojníky.“

„Já, pane, a důstojník?“ zasmál se Sharpe. „To je, jako byste chtěl udělat z mezka dostihového koně.“

„Podceňujete se, příteli,“ řekl Gudin a náhle se zastavil. Zprava se kus od nich ozval praskot větví a dupot nohou, jako když několik mužů prchá. Vzápětí zleva zarachotily výstřely. Střelba upoutala pozornost houfu Típúových mužů, kteří pročesávali les. Seržant Rothiére na ně křikl směsí francouzštiny a kanaréštiny a muži v pruhovaných tunikách se shromáždili kolem Gudina. Plukovník se ušklíbl. „Co kdybyste se teď pokusil své bývalé kamarády oklamat?“ obrátil se k Sharpovi. „Zavolejte na ně, aby šli za vámi. Přilákejte je sem.“

„Vpřed!“ houkl Sharpe poslušně do tmy. „Vpřed!“ Odmlčel se a poslouchal, jestli se ozve odpověď. „Třiatřicátý! Za mnou! Za mnou!“

Nikdo neodpověděl. „Zkuste nějaké jméno,“ navrhl Gudin.

Sharpe si vymyslel jméno neexistujícího důstojníka. „Kapitáne Fellowsi! Tudy, za mnou!“ Opakoval to snad desetkrát, ale žádné odpovědi se nedočkal. „Hakeswille!“ zkusil nakonec „Seržante Hakeswille!“

Konečně se asi ze vzdálenosti třiceti kroků od něho ozval nenáviděný hlas. „Kdo je to?“ zeptal se seržant nedůvěřivě.

„Sem, ke mně!“ vyštěkl Sharpe ostrým tónem.

Hakeswill na příkaz nereagoval, ale Gudina potěšilo už to, že vůbec někdo odpověděl. Plukovník potichu zformoval zbloudilou jednotku Típúovy pěchoty do bojové řady, která byla nyní připravena zabít každého, kdo by se nechal zlákat Sharpovým voláním. Bylo zřejmé, že tam vpředu vládne chaos. Rakety stále narážely do větví, od hlavní mušket šlehaly plameny, ale kule se zarývaly do kmenů

nebo srážely listí. Kdesi v dálce se ozval vítězný řev, ale Sharpe nedokázal poznat, zda vychází z hrdel Britů, nebo Indů.

Nad slunce jasné však bylo, že třiatřicátý pluk se dostal do problémů, jinak by kamarádi chudáka Jeda Mallinsona neopustili a nenechali ho umírat v rukou nepřátel. Smutný Mallinsonův osud, ale také ojedinělé a roztroušené výstřely svědčily o tom, že se Típúovým bojovníkům podařilo rozptýlit útočící síly na malé skupinky, které spolu ztratily kontakt, a nyní je jednu po druhé likvidují. Teď, nebo nikdy, uvažoval. Musí se odpoutat od Gudina a nějak se spojit se svým plukem. „Potřebuju se dostat blíž k nim," řekl plukovníkovi, a aniž čekal na jeho souhlas, rozběhl se hlouběji do lesa. „Seržante Hakeswille!" vykřikl v běhu. „Okamžitě ke mně! Hněte sebou!" Slyšel, že Gudin běží za ním, a proto zmlkl a v jednom zvlášť temném místě náhle prudce uhnul doprava.

„Sharpe!" zasyčel za ním Francouz, ale Sharpe byl pryč a plukovník měl náhle dojem, že si nepočíná příliš jako dezertér.

„Seržante Hakeswille," zvolal Sharpe a znovu se dal do běhu. Měl sice strach, že si dalšími výkřiky přitáhne Gudina za paty, ale ještě víc se bál toho, aby si Francouz neřekl, že přeběhl k Britům z vlastní vůle, neboť tím by vystavil Lawforda nebezpečí. Proto musel riskovat a znovu zavolal: „Hakeswille! Seržante Hakeswille, ke mně!" Začal se prodírat hustším křovím, v jednu chvíli zakopl a upadl, ale hned vstal a… náhle se ocitl na mýtině. „Hakeswille," křikl znovu.

Do koruny stromu, u něhož se zastavil, narazila raketa, spadla jen kousek od něj a začala se na zemi točit jako pominutý pes, přičemž z ní stále šlehaly plameny a jasně ozařovaly celé okolí. Sharpe chtěl uskočit zpátky za strom, aby ho výbuch nezasáhl, ale sotva se otočil, málem vrazil do seržanta Hakeswilla, který se najednou vynořil z houští.

„Ha, Sharpie!" vykřikl Hakeswill. „Parchante zatraceněj!" zařval a divoce po něm sekl zkrvavenou halapartnou. Když Morris slyšel, že někdo stále volá seržantovo jméno, poslal ho, aby zjistil, kdo to je. Hakeswill neochotně poslechl a teď se najednou ocitl sám s tím prokletým Sharpem a uvědomil si, že to je příležitost, kterou mu

snad darovalo nebe. „Zrádče mizernej!“ zasyčel a znovu sekl halapartnou.

„Sakra, seržante, dejte to pryč!“ vykřikl Sharpe, když uskakoval před Hakeswillovými výpady.

„Dezertére zbabělej…,“ mumlal Hakeswill. „Měl bych tě sebrat a předat polnímu soudu. Teď už bys skončil před popravčí četou. Ale nebudu riskovat, možná by ses z toho zase dostal. Radši tě nabodnu jako krysu a pošlu jednou provždy ke všem čertům!“ Znovu proti němu udělal výpad halapartnou a Sharpe opět uskočil, ale tentokrát zakopl o dlouhou tyč dohasínající rakety a padl dozadu. Hakeswill triumfálně zařval, sklonil zbraň a vyrazil vpřed.

Sharpe ucítil pod pravou rukou horký válec rakety a v zoufalství ho uchopil a mrštil jím seržantovi do tváře. Prach uvnitř válce už byl téměř spálený, ale přece jen v něm ještě trochu zbylo, aby se náhlým prudkým pohybem vzňal a plamen šlehl Hakeswillovi přes oči. Seržant vykřikl, pustil halapartnu a ruce mu vylétly k obličeji. Plamen ho neoslepil ani mu nespálil tvář, ale stačil ho natolik vyvést z míry, že se chvíli motal, a dokonce se otočil k Sharpovi zády. Teprve pak se vzpamatoval, obrátil se zpátky a sáhl k pasu po pistoli.

A právě v tu chvíli vtrhl na mýtinu houf červenokabátníků. Ve světle stále ještě hořící rakety Sharpe uviděl, že to jsou vojáci třiatřicátého, ale z granátnické roty, kteří bloudili lesem stejně zmateni jako všichni ostatní. A první z nich, jenž spatřil Sharpa v pruhované tunice Típúova vojáka, zvedl mušketu. „Ne!“ vykřikl Hakeswill. „Ten bastard je můj!“

Vtom ze tmy mezi stromy vyšlehly blesky, zahřměly výstřely a polovina granátníků rozhodila ruce a v pitvorných pozicích se hroutila k zemi nebo se kácela dozadu jako podťatý kmen. Jeden ze zasažených padl na raketu a na jejím žhavém válci zasyčela krev. Tu se už na mýtinu vyrojili vojáci s tygřími pruhy vedeni plukovníkem Gudinem a seržantem Rothiérem. Jakmile je Hakeswill uviděl, obrátil se k útěku, ale Típúovi muži se po něm vrhli a srazili ho k zemi. Seržant se přesto pokusil vstát a zmizet ve tmě, ale pak poznal, že je obklíčen, a zůstal ležet a prosil o milost. „Skvělé, Sharpe!“ zvolal Gudin. „Výborná práce! Ne! Zadržte!“ vykřikl na Típúovy

bojovníky, kteří se chystali dobít zraněné bajonety. „Nechte je naživu! Potřebujeme zajatce! Odneste je!“

Seržant Rothiére odstrčil bajonety a zůstal stát nad ležícím Hakeswillem.

Sharpe v duchu klel jako pohan. Taková příležitost! Vždyť už byl skoro u svých. Nebýt toho zatraceného Hakeswilla, stačilo mu, aby proběhl mezi stromy o padesát metrů dál, shodil ze sebe pruhovanou tuniku a našel někoho ze svých bývalých druhů. Jenže místo toho se teď stal hrdinou v Gudinových očích, neboť Francouz věřil, že právě on přilákal na mýtinu oddíl granátníků, z nichž dvanáct teď leželo jako zajatci na zemi. Dvanáct granátníků a seržant Hakeswill, který, stejně jako Sharpe, klel na to, jak zatraceně se zvrtla skvělá příležitost, jež se mu tak náhle naskytla.

„Bylo to riziko, obrovské riziko, desátníku, ale vyplatilo se,“ řekl Gudin, když se znovu vrátil k Sharpovi a zastrčil šavli do pochvy. „Vaši bývalí druzi vás mohli zastřelit, ale vyšlo vám to. A teď jste desátník.“

„Ano, pane. Vyšlo mně to,“ odpověděl Sharpe, i když si myslel, že mu nevyšlo vůbec nic a všechno dopadlo stejně katastrofálně jako celý tenhle noční britský útok. Teď už to bylo jisté, neboť Típúovi bojovníci pročesávali les a s posměšným křikem, výstřely z mušket a raketovými salvami vytlačovali metr po metru červenokabátníky zpátky za vodní kanál. Získali třináct zajatců, všechny díky Sharpovi a Gudinovi, a teď tyto nešťastníky odváděli k městu, zatímco mrtvé v červených kabátech olupovali o zbraně, peníze a vše, co mělo nějakou cenu.

„Buďte ujištěn, že se o vašem hrdinství dozví sultán Típú, Sharpe,“ řekl Gudin, když se vraceli ke koním. „Sám je statečný muž a oceňuje tuto vlastnost i u druhých. Nepochybuji, že se vám patřičně odmění.“

„Díky, pane,“ řekl Sharpe bez nadšení.

„Nejste zraněn?“ zeptal se plukovník, když si konečně všiml, že nemá ze svého úspěchu radost.

„Popálil jsem si ruku,“ odpověděl Sharpe. Ve chvíli, kdy chytil raketu a mrštil jí po Hakeswillovi, nevnímal, že její plášť je horký.

Opravdu se však popálil, třebaže ne moc, a teď ho dlaň začala bolet. „Ale nic vážnýho to není," dodal. „Přežiju to."

„Samozřejmě že přežijete," zasmál se potěšeně Gudin. „Ale že jsme jim dnes uštědřili lekci, co?"

„Ano, pane. Zahnali jsme je."

„A stejně tak dopadnou, až zaútočí na město. Ubožáci, nevědí, co na ně čeká."

„A co na ně čeká, pane?" zeptal se Sharpe.

„Však uvidíte sám," odpověděl plukovník a se spokojeným úsměvem se vyhoupl do sedla. Seržant Rothiére chtěl zůstat v lese, aby posbíral britské muškety, a plukovník tedy rozhodl, že se Sharpe vrátí do města na druhém koni se zajatci za doprovodu bujaře naladěných Típúových vojáků.

Hakeswill pohlédl na Sharpa. „Zatracenej zrádče mizernej!" zamumlal a odplivl si.

„Nevšímejte si ho," řekl Gudin.

„Hade proradnej," hučel dál seržant. „Jidáši zrádnej! Au, sakra…!" vykřikl, když ho jeden z vojáků udeřil pažbou muškety. „Zatracenej černej bastard," zamumlal potom.

„Nejradši bych tomu parchantovi vyrazil zuby, pane," obrátil se Sharpe k plukovníkovi. „Anebo ho spíš někde ve tmě úplně vyřídil, pokud byste proti tomu nic neměl."

„Bohužel v tom vám vyhovět nemůžu," řekl Gudin. „Se zajatci musíme zacházet slušně, Sharpe. Je to důležité. Někdy mám strach, že Típú tyhle zásady vedení války nechápe, ale zatím se mi daří přesvědčit ho, že když se budeme chovat my ke svým zajatcům dobře, můžeme totéž čekat i od nich."

„Ale stejně bych tomu bastardovi rád vyrazil všechny zuby, co má, pane."

„Típú to možná udělá, aniž k tomu bude potřebovat vaši pomoc," řekl Francouz, jako by tu věc považoval za uzavřenou.

Sharpe a Gudin jeli před skupinou s vězni, přejeli přes most a před Maisúrskou bránou sesedli. Sharpe mu odevzdal uzdu klisny a Gudin mu znovu poděkoval, a ještě mu k tomu přidal zlatý haideri. „Běžte a někde se pořádně napijte, Sharpe," řekl na rozloučenou. „Zasloužíte si to."

„Díky, pane.“

„A opakuji vám, že o tom Típúovi povím. Sultán obdivuje statečné muže.“

Mezi davem zvědavců, kteří čekali u brány, byl i poručík Lawford. „Co se stalo?“ zeptal se, jakmile zůstali na chvíli sami.

„Zpackal jsem to,“ odpověděl Sharpe otráveně. „Zatraceně jsem to zpackal. Pojďme to raději zapít, máme za co.“

„Ne, počkej,“ zarazil ho Lawford, když se ve světle pochodní v bráně objevil houf zajatců. Chtěl sejít podívat blíž, koho to vedou. Dav kolem zahrnul zajaté červenokabátníky posměchem.

„Pojďme pryč,“ naléhal Sharpe a snažil se Lawforda odtáhnout.

Poručík se mu však vytrhl a zíral na zajatce. Bylo vidět, že stěží skrývá hněv, když viděl, že Indové ženou britské vojáky, jako když se vede dobytek na porážku. A potom poznal Hakeswilla. Ve stejném okamžiku spočinul seržant pohledem na něm. Sharpe uviděl, že se na Hakeswillově tváři objevil výraz neskonalého úžasu. Na vteřinu jako by se svět zastavil. Lawford stál jako přimražený, zatímco Hakeswill na něj stále zíral a zdálo se, že se chystá zvednout ruku a zavolat. Sharpe vytrhl jednomu z Típúových vojáků mušketu, ale v tu chvíli se Hakeswill otočil a zadíval se jinam, jako by jim chtěl naznačit, že bude mlčet. Teprve nyní si Lawford uvědomil nebezpečí, že by ho mohli poznat ještě další zajatci, vzal Sharpa za loket a táhl ho pryč. Ale teď se zase vzpouzel Sharpe. „Musím ho zabít!“ zasyčel.

„Pojďme!“ nedal se Lawford a táhl ho uličkou pryč. Zastavil se až před malým chrámem, jehož klenutý vchod zdobil reliéf, který zobrazoval posvátnou krávu odpočívající pod slunečníkem. Uvnitř svatyně poblikávaly malé plaménky. „Myslíš, že bude mluvit?“ zeptal se Lawford.

„Ten bastard?“ pokrčil Sharpe rameny. „Všechno je možný.“

„Určitě ne. Neprozradí nás,“ řekl poručík, i když si tím nebyl jistý. „Co se vlastně stalo?“

Sharpe mu vylíčil chaotický boj v lese a také, jak byl blízko tomu, aby se dostal zpátky k britskému vojsku. „Právě ten proklatec Hakeswill všechno zmařil,“ stěžoval si hořce.

„Možná jen nepochopil, o co nám jde,“ poznamenal Lawford.

„Ne. Udělal by to, i kdyby to věděl.“

„Ale co s námi bude, jestli nás prozradí?“ pohlédl na něj Lawford.

„Možná se dostaneme do cely s tvým strýcem,“ odpověděl Sharpe sklesle. „Měls mě nechat, abych ho tam u brány zastřelil. Měli bysme od něj pokoj.“

„Nebuď blázen,“ řekl Lawford ostře. „Pořád jsi britský voják. A stejně tak já.“ Odmlčel se a zakroutil hlavou. „Krucifix!“ zaklel. „Musíme najít toho Ravího Šekara.“

„Proč?“

„Jestliže tu zprávu pro generála Harrise nemůžeme vynést my, možná by to mohl udělat on,“ prohlásil Lawford vztekle. Zlobil se hlavně sám na sebe. Tak se soustředil na to, aby ze sebe dokázal udělat obyčejného vojína, že úplně zapomněl na své pravé poslání. A to ho teď naplnilo pocitem viny. „Musíme ho za každou cenu najít!“

„Ale jak? Přece se na něj nemůžeme ptát v ulicích.“

„Tak se pokus sejít s Mary Bickerstaffovou,“ naléhal Lawford. „Najdi ji. Je to rozkaz,“ dodal o poznání tišším hlasem.

„Nemůžeš rozkazovat někomu, kdo má vyšší hodnost než ty,“ řekl Sharpe.

„Jak to myslíš?“

„Jsem teď desátník, vojíne,“ zazubil se Sharpe.

„Já nežertuju, Sharpe!“ vyštěkl Lawford opět už hlasem důstojníka, který vyžaduje poslušnost. „Nejsme tu proto, abychom se bavili. Máme splnit důležitý úkol.“

„To vím. A zatím ho plníme docela dobře,“ prohlásil Sharpe, aby ho uklidnil.

„Vůbec nic neplníme,“ odsekl Lawford. „Musíme tu McCandlessovu zprávu vynést ven a doručit generálu Harrisovi. To je nejdůležitější. Dokud neuděláme tohle, Sharpe, tak jsme nedosáhli ničeho. Naprosto ničeho! Takže teď najděte Mary Bickerstaffovou, řekněte jí, co víme, a přinuťte ji, aby nám našla toho Šekara. Je to rozkaz, vojíne Sharpe. Tak ho splňte!“ Lawford se náhle otočil a zamířil pryč.

Sharpe mimoděk sáhl do kapsy a nahmatal zlatou minci od Gudina. Chvíli uvažoval, že se rozběhne za Lawfordem, ale pak si řekl, ať jde k čertu. Dnes večer si může dovolit to nejlepší a život je

příliš krátký, aby takovou příležitost propásl. Rozhodl se tedy, že znovu zajde do bordelu. Líbilo se mu tam, když tam byli s Lawfordem – dům plný záclon, koberečků a olejových lamp s barevnými stínítky, v němž je chichotající se dívky nejdřív vzaly do lázně a pak si je odvedly nahoru do ložnic. Za haideri si bude moci dovolit pobýt v některé z těch ložnic celou noc, možná s Lali, tou vysokou dívkou, od níž odešel poručík Lawford zcela vyčerpaný a přemožený pocitem viny.

A tak se Sharpe vypravil utratit svůj zlatý haideri.

Třiatřicátý pluk se sklesle vracel do tábora. Zraněné nesli na nosítkách, i když hodně se jich belhalo po svých a někteří při každém kroku sténali bolestí. Ale jinak se celý batalion táhl mlčky. Utrpěli drtivou porážku a výsměch Típúových vojáků, který je provázel, když ustupovali přes zavodňovací kanál, je pálil jako sůl vtíraná do živých ran. Pak už je pronásledovalo jen pár posledních raket, jejichž ohnivé dráhy se míhaly mezi hvězdami.

Obě roty, granátnická i lehká, utrpěly ztráty. Z boje se nevracela spousta vojáků a plukovník Wellesley věděl, že mnozí z nich jsou mrtví a ti další padli do zajetí nebo stále leží zraněni ve tmě mezi stromy. Zbývajících osm rot pluku sice přišlo podpořit obě křídelní, které boj zahájily, ale když překročily zavodňovací kanál, uchýlily se příliš k jihu, a zatímco se Wellesley snažil zorganizovat chaotický boj v lese, jednotky majora Shee se do boje vůbec nezapojily. Také oba bataliony sepoyů mohly změnit katastrofu ve vítězství, ale nedostaly žádné rozkazy. Přesto jeden z nich ve snaze zasáhnout do boje vypálil chaotickou salvu, kterou pouze zabil vlastního velícího důstojníka, zatímco půl míle před nimi se jednotky třiatřicátého pluku zmítaly ve zcela nevojenském zmatku.

Wellesley cítil, že porážku způsobil jeho nedostatek profesionality, a to ho deptalo víc než porážka samotná. Jako velitel selhal. Jeho úkolem bylo zorganizovat vojska, aby se všechna účinně zapojila do boje, a to nedokázal. Generál Harris projevil vzácné pochopení, když se mu Wellesley ke své chybě přiznal, ale to na věci nic nezměnilo. Harris se ho snažil omluvit tím, že výsledek každého nočního útoku je nejistý, a vyslovil naději, že ráno lze všechno

napravit. Wellesley však stále cítil drtivou tíži vlastního selhání. Věděl příliš dobře, že zkušení vojáci jako Baird jím opovrhují a jsou přesvědčeni, že za povýšení do funkce zástupce velitele armády vděčí pouze svému bratru, generálnímu guvernérovi britských dominií v Indii. Navíc Baird byl přítomen, když Wellesley podával generálu Harrisovi hlášení o bitvě, a plukovník měl pocit, že se mu vysoký Skot vysmívá. „Noční útok, to je vždycky ošidná záležitost," opakoval Harris. Baird však mlčel a na Wellesleyho doléhalo jeho mlčení tíživěji, než kdyby ho otevřeně obvinil z neschopnosti.

„Ráno ten les vyčistíme," snažil se Harris plukovníka utěšit.

„Třiatřicátý to zajistí," slíbil Wellesley rychle.

„Ne," řekl Harris. „Musejí si odpočinout. Raději využijeme čerstvých sil."

„Moji lidé jsou připraveni," promluvil poprvé Baird. „Myslím skotská brigáda," dodal a usmál se na Wellesleyho.

„Žádám, pane, abyste mi dovolil vést ranní útok," řekl plukovník upjatě, jako by Bairda neslyšel. ‚Ať se použije kterákoliv jednotka, chci jí velet."

„Ovšem, ovšem," zamumlal Harris neurčitě, aniž bylo zřejmé, jestli Wellesleyho žádost schválil, nebo ji odmítl. „Ale teď se musíte vyspat, takže mi dovolte, abych vám popřál dobrou noc," řekl mladému plukovníkovi. Počkal, až Wellesley odejde, a pak jen zakroutil hlavou.

„Nýmand," řekl Baird tak hlasitě, aby to plukovník zaslechl. „Chlapeček, kterému ještě teče mléko po bradě."

„Ale je to schopný důstojník, velmi schopný," hájil ho chabě Harris.

„Moje matka, Bůh dej klid její duši, byla taky schopná, ale velení vojska v bitvě byste jí nesvěřil," prohlásil Baird. „Řeknu vám, generále, že pokud ho pověříte velením útoku na město, vykoledujete si velké problémy. Svěřte tu věc mně, pane. Mám s Típúem nevyřízený účet."

„To máte," souhlasil Harris. „To máte."

„A taky mi dovolte, abych ráno vyčistil ten les. Dokázal bych to s hrstkou svých lidí!"

„Věřím vám, Bairde, ale chci dát novou šanci Wellesleymu. Velet bude on," odpověděl Harris a sundal si paruku na znamení, že hodlá jít spát. Jedna strana jeho lebky byla podivně zploštělá po zranění, které utrpěl u Bunker Hillu. Generál se na zjizveném místě poškrábal a zívl. „Přeju i vám dobrou noc."

Za svítání nastoupila na východním okraji tábora skotská brigáda spolu se dvěma indickými pluky, navíc na jihu se připravila k palbě čtyři dvanáctiliberní děla. Jakmile vyšlo slunce, začala děla ostřelovat les. Každý projektil zanechal na obloze lehkou kouřovou stopu od hořící zápalnice, pak zmizel v lese a vzápětí se ozval výbuch ztlumený hustou vegetací. Jeden z granátů dopadl do kanálu a široko daleko se rozstříkla voda.

Generálmajor Baird stál před svou skotskou brigádou a čekal. Měl sto chutí zavelet svým krajanům k útoku, ale Harris trval na tom, že to musí rozhodnout Wellesley. „On má až do dvanácti hodin v poledne službu velícího důstojníka," řekl.

„Ale vždyť ještě nevstal," namítl Baird. „Pořád ještě spí. Jestli budeme čekat, až se uráčí vstát, možná se toho nedočkáme za celé dopoledne. Dovolte mi, pane, abych převzal velení já."

„Dejme mu ještě pět minut," trval na svém Harris. „Už jsem poslal pobočníka, aby ho vzbudil."

Baird to věděl a snažil se pobočníka zdržet, aby to Wellesley nestihl, ale než uplynulo pět minut, uviděli, že k nim přes pole jede mladý plukovník na svém bělouši. Vypadal neupravený jako někdo, kdo před chvílí vstal z lůžka. „Omlouvám se, pane," řekl, jakmile pozdravil Harrise.

„Jste připraven, plukovníku?" zeptal se generál.

„Samozřejmě, pane."

„Pak víte, co máte dělat," řekl Harris stroze.

„Dejte na mé skotské mládence pozor," zavolal na Wellesleyho Baird, a jak očekával, zůstal bez odpovědi.

Skotský praporečník vztyčil vlajku, bubeníci udeřili do bubnů, dudáci spustili svou kvílivou hudbu a brigáda se dala do pohybu vstříc vycházejícímu slunci. Za ní vykročili i sepoyové. Z lesa začaly létat rakety, ale za světla nebyly o nic přesnější než v noci. Čtyři polní děla pálila jednu ránu za druhou a odmlčela se až tehdy, kdy se

Skotové dostali k vodnímu kanálu. Harris s Bairdem sledovali, jak čtyři řady útočné linie vystupují na strmý val. Na chvíli se ztratily z dohledu, pak se krátce objevily na druhém břehu a znovu zmizely v lese. Zaznělo několik salv z mušket a potom nastalo ticho. Sepoyové, kteří následovali za Skoty, se rozdělili a zaujali pozice na křídlech. Harris čekal, až k nim od severního úseku kanálu přicválá Wellesleyho pobočník. Muž ohlásil, že nepřátelé houfně prchají z lesa k městu. Zpráva byla důkazem, že se podařilo obsadit les a celá délka kanálu je teď v rukou britsko-indických spojenců. „Je čas na snídani," prohlásil Harris spokojeně. „Dáte si ji se mnou, Bairde?"

„Nejdřív si poslechnu řezníkův účet, jestli nic nenamítáte," odpověděl Baird.

Jenže žádný řezníkův účet nebyl, neboť při akci nepadl jediný Skot ani Ind. Típúovi vojáci se vůbec nepokusili o obranu svých pozic. Vyklidili les už ve chvíli, kdy začala střílet děla, a nechali v něm pouze oloupené mrtvoly červenokabátníků padlých v noci. Byl mezi nimi i poručík Fitzgerald. Jeho tělo bylo pohřbeno s vojenskými poctami a v hlášení stálo, že byl zabit nepřátelským bajonetem.

Nyní měl tedy generál Harris volný přístup k městu od západu a začalo vlastní obléhání Seringapatamu.

Najít Mary nakonec nebylo tak těžké. Sharpovi stačilo, aby se na ni zeptal Gudina, a ten mu byl po zdařilé akci v lese ochoten splnit jakékoliv přání. To, že museli les hned ráno vyklidit, Francouzovu radost z nočního vítězství nijak nezkalilo a ani optimismus ve městě se po vynuceném ústupu od kanálu nezmenšil. Porážka Britů upevnila přesvědčení Típúových vojáků, že se svou silou a uměním nepřátelské armádě přinejmenším vyrovnají.

„Chcete svou ženu, Sharpe?" zeptal se Gudin laškovně. „Tohle je jediné, po čem toužíte, když jste se stal desátníkem?"

„Jenom ji chci vidět, pane."

„Je v domě Appaha Rája. Promluvím o tom s generálem. Ale předtím budete muset jít do paláce."

„Já, pane?" zeptal se Sharpe znepokojeně. Náhle mu blesklo hlavou, že ho zřejmě Hakeswill prozradil.

„Abyste přijal sultánovu odměnu,“ uklidnil ho plukovník. „Ale nemějte strach. Většinu slávy, kterou si zasloužíte, vám seberu já.“

Sharpe se usmál. Tenhle Francouz se mu začínal čím dál víc líbit a nemohl si odpustit, aby ho nesrovnával se svým anglickým plukovníkem, který se choval k obyčejným vojákům, jako by pro něj byli nepříjemnost, již je třeba snášet. Samozřejmě Wellesley nepřicházel do přímého styku s prostými vojáky, na to měl důstojníky a seržanty, zatímco Gudin měl na starost pouze malou jednotku, takže v ní působil spíš jako kapitán než plukovník. Pomáhal mu přitom jeho švýcarský adjutant a občas také dva francouzští kapitáni, pokud právě někde nepopíjeli nebo netrávili čas v nejlepším veřejném domě ve městě. Ale jinak v jeho batalionu nebyl žádný poručík ani praporečník, pouze tři seržanti, což znamenalo, že řadoví vojáci měli ke svému plukovníkovi přístup, jaký byl v britské armádě nepředstavitelný. A Gudinovi to vyhovovalo, protože neměl co jiného na práci. Oficiálně byl Típúův vojenský poradce, třebaže sultán zřídkakdy někoho žádal o radu. Aspoň takhle to Gudin řekl Sharpovi, když spolu šli v poledne do paláce. „Všechno ví nejlíp sám, že pane?“ poznamenal Sharpe.

„Je to dobrý voják,“ hájil sultána plukovník. „Velmi dobrý. Vlastně potřebuje spíš francouzskou armádu než francouzského poradce.“

„A k čemu, pane?“

„K tomu, aby vyhnal z Indie vás, Brity.“

„Ale pak by se zase musel vypořádat s vámi, Francouzi,“ poznamenal Sharpe.

„Jenže on má Francouze rád. Zdá se vám to divné?“

„Mně se zdá v Indii všechno divný. Od tý doby, co jsem tady, jsem neměl pořádný jídlo.“

Gudin se zasmál. „A co vy považujete za pořádné jídlo?“ zeptal se.

„Kus upečenýho hovězího s bramborama a pořádně silnou šťávou, pane.“

„La cuisine anglaise!“ řekl Gudin a pokrčil rameny. „Prosím?“

„Ale nic, Sharpe. Toho si nevšímejte.“

Na přijetí u sultána čekalo šest dalších mužů, všichni vojáci, kteří se nějak vyznamenali při obraně lesa v předchozí noci. Byl tam však i jeden vězeň, hindský voják, kterého viděli utíkat, když útočníci poprvé překročili vodní kanál. Všichni, hrdinové i zbabělec, čekali na tomtéž nádvoří, kde si Típú před časem prověřoval Sharpa a Lawforda, i když dnes všechny tygry, s výjimkou jednoho starého klidného samce, odvedli. Gudin došel až k šelmě a podrbal ji za ušima. „Pojďte si ho pohladit, Sharpe," řekl. „Tenhle je krotký jako kočka."

„Klidně ho pohlaďte za mě, pane. S takovýma kočkama nemám chuť se mazlit."

Bylo zřejmé, že se tygrovi plukovníkovo šimrání líbí. Zavřel žluté oči a Sharpe si chvíli myslel, že ta velká šelma opravdu přede jako kočka. Po chvíli však otevřela tlamu, zívla a Sharpe při pohledu na její obrovské zažloutlé tesáky podvědomě couvl. Nakonec tygr natáhl přední nohy a z chlupatých tlap se vysunuly dlouhé zahnuté drápy. „Tím zabíjí," řekl Gudin a ukázal na tlapy, když se vrátil k Sharpovi. „Tesáky si vás podrží a pak vám jediným máchnutím tlapy rozpárá břicho. Ale tenhle ne. To je opravdu starý klidný brach, který je vděčný za to, že ho podrbete. Ale taky je plný blech," dodal, když si všiml, že mu jedna leze po ruce. V tu chvíli se otevřely dveře paláce a na prudké polední slunce vyšla sultánova suita. V čele kráčeli dva muži v indických hábitech, kteří nesli dlouhé hole zakončené nahoře stříbrnými tygřími hlavami. Sharpe už věděl, že to jsou Típúovi komorníci, a ti nyní srovnali hrdiny do řady a zbabělce odstrčili stranou. Za komorníky přišli dva muži velmi neobvyklého zevnějšku.

Sharpe na ně užasle hleděl. Oba – obrovští chlapi, vysocí a svalnatí jako zápasníci – byli do pasu nazí, tmavá naolejovaná kůže se jim leskla a dlouhé vlasy měli obtočené kolem hlav a upevněné bílým páskem. Měli rovněž černý vous sestřižený do špičky a široké navoskované kníry opět upravené do špičky.

„Jettiové," zašeptal Gudin Sharpovi.

„Jettiové? Co to znamená, pane?"

„Siláci," řekl Gudin. „A popravčí," dodal. Voják, který prchal před útočícími Brity, padl na kolena a začal úpět a vzpínat ke komorníkům ruce, jako by je prosil o milost. Ti si ho však nevšímali.

Sharpe stál na levém konci řady hrdinů, kteří se hrdě vypjali, když uviděli, že na dvůr vchází sultán Típú. Doprovázelo ho šest sluhů, z nichž čtyři mu drželi nad hlavou baldachýn z pruhovaného hedvábí s perlovými třásněmi, vztyčený na čtyřech tyčích, které zdobily tygří finialy. Típú byl v zeleném rouchu ověšeném perlami a na žluté hedvábné šerpě vykládané drahokamy mu visela pochva s šavlí, jejíž jílec měl tvar tygří hlavy. Také široký turban na hlavě byl zelený, zdobený perlami, a na jeho chocholu se blýskal tak velký rubín, že ho Sharpe zprvu považoval za sklo, neboť žádný drahý kámen nemůže být tak obrovský…, s výjimkou bíložlutého diamantu, který zářil v hrušce jílce dýky, zavěšené vedle šavle na sultánově šerpě.

Típú krátce pohlédl na naříkajícího vojáka a pokynul oběma jettiům.

„To nebude příjemná podívaná, Sharpe," zašeptal zezadu plukovník Gudin.

Jeden z jettiů uchopil zdrceného vojáka za paži, trhnutím ho postavil na nohy a zpola ho dovlekl, zpola dovedl před Típúa. Tam ho přinutil udělat půlobrat, opět ho srazil na kolena, sám před ním poklekl a sevřel mu v objetí paže a trup, že se nemohl pohnout. Odsouzený voják znovu žalostně volal o milost, ale Típú si jeho proseb nevšímal. Druhý jetti stál před odsouzencem. Típú mu pokynul a stojící jetti sevřel z obou stran obrovskými dlaněmi mužovu hlavu. Voják vykřikl a křičel ještě několik vteřin, ale jakmile se jettiho svaly na rukou napjaly, zmlkl.

„Panebože!" vydechl v úžasu Sharpe, když sledoval, jak polonahý muž zabíjí nešťastníka, jako když se zakroutí krk kuřeti. V životě nic podobného neviděl ani o ničem takovém neslyšel. Zaslechl za sebou nesouhlasné zamručení plukovníka Gudina, ale na něho to, co viděl, udělalo velký dojem. Byla to rychlejší smrt, než jakou zemře bičovaný, dokonce rychlejší, než když se odsouzenec věší, protože většina těch nešťastníků tančí na provaze tanec smrti a

dlouhé minuty trpí. Típú představení svých jettiů zatleskal, odměnil je a poručil, aby mrtvého odtáhli.

Potom k němu postupně pod baldachýn přiváděli příkladné hrdiny včerejšího boje. Vždy zaznělo jméno vyznamenávaného, každý voják před sultánem poklekl, Típú se k němu sklonil, oběma rukama ho pozvedl, pak s ním pohovořil a nakonec mu předal velký medailon. Všechny medailony vypadaly, jako by byly zlaté, ale Sharpe si pomyslel, že to musí být jenom dokonale vyleštěná mosaz. Nikdo přece nemůže rozdávat tolik zlata. Odměnění dar políbili a pozpátku se vrátili na své místo.

Nakonec přišla řada na Sharpa. „Víte, co musíte udělat," zašeptal za ním Gudin.

Sharpe to věděl. Nerad poklekal před kýmkoliv, natož před tímto malým buclatým monarchou, který byl nepřítelem jeho vlasti, ale chápal, že v situaci, v níž se nachází, nemají žádná hrdá gesta smysl, a tak tedy poslušně poklekl najedno koleno. Přímo před očima mu zablýskl bíložlutý drahokam v jílci sultánovy dýky, a když ho viděl zblízka, přísahal by, že je to skutečný diamant. Neskutečně velký! Pak se Típú usmál, sklonil se a oběma rukama ho pozvedl. Byl překvapivě silný.

Zároveň s Sharpem vystoupil dopředu i Gudin a nyní promluvil francouzsky k sultánovu tlumočníkovi, který jeho slova překládal do perštiny, takže Sharpe neměl tušení, co plukovník říká. Pokud šlo o něj, považoval své účinkování v nočním boji za ostudné, neboť ze svého pohledu zkazil, co se dalo. Ale Gudin zřejmě vyprávěl Típúovi pohádku o jeho bezpříkladném hrdinství, protože sultán na něj co chvíli vrhal uznalé pohledy. Sharpe na něho zíral jako fascinovaný. Sultán Típú měl šedé oči, temnou pleť a dokonale upravené černé kníry. Z dálky vypadal dobrácky boubelatý, dokonce až změkčilý, ale při pohledu zblízka uviděl Sharpe v jeho tváři tvrdost, která ho přesvědčila, že plukovník Gudin mluvil pravdu, když o něm prohlásil, že je velmi dobrý voják. Vstoje se Sharpe tyčil nad sultánem jako věž, a kdyby nesklonil hlavu, zíral by přímo na obrovský kámen na jeho chocholu. Teď už mu nepřipadal jako ze skla. Musel to být rubín. Obrovský rubín! Byl vsazený dojemně zdobené zlaté spony a jeho cenu si Sharpe vůbec nedovedl představit.

Náhle si vzpomněl na slib, který dal Mary, že jí v jejich svatební den dá opravdový rubín, a téměř nahlas se zasmál myšlence, že by to mohl být třeba tenhle, kdyby ho sultánovi ukradl. Vzápětí ale zapomněl na drahokam, protože Típú se začal ptát. Všechny otázky však za něj zodpověděl Gudin. Nakonec Típú pohlédl Sharpovi do očí a promluvil přímo k němu. „Sultán říká," překládal mu plukovník tlumočníkova slova, „že jste se osvědčil jako opravdový maisúrský voják. Je hrdý na to, že jste vstoupil do jeho služeb, a těší se na den, kdy budou britští nevěrci poraženi a vy se budete moci stát plnoprávným příslušníkem jeho armády."

„To znamená, že mě dá obřezat, pane?" zeptal se Sharpe polekaně.

„Znamená to, že jste Jeho Veličenstvu za jeho velkorysost neobyčejně vděčný, jak mu nyní za vás odpovím," řekl Gudin a obrátil se k tlumočníkovi, který jeho slova přeložil sultánovi. Típú se usmál, vzal od jednoho ze svých komorníků poslední medailon a chystal se ho pověsit Sharpovi na krk. Sharpe sklonil hlavu, aby mu to usnadnil, a lehce zčervenal, když pohlédl ze své výšky zblízka do Típúovy tváře. Ucítil silnou vůni monarchova parfému, ale vzápětí se narovnal, o krok ustoupil a podobně jako ostatní zvedl medailon ke rtům. Málem mu přitom v údivu uklouzlo zaklení, když si uvědomil, že to není žádná vyleštěná mosaz, ale těžké zlato.

„Vraťte se na místo," zamumlal Gudin.

Sharpe se sultánovi uklonil a nemotorně se pozpátku vrátil na své místo na konci řady. Típú znovu něco řekl, ale teď se už nikdo nenamáhal jeho slova Sharpovi přeložit. Tím malá ceremonie skončila. Sultán se otočil a odešel zpátky do paláce.

„Nyní jste oficiálně maisúrský hrdina," prohlásil plukovník suše. „Jeden z Típúových milovaných tygrů."

„Něco takového si nezasloužím," řekl Sharpe. Stále se díval na medailon, jako by od něj nemohl odtrhnout oči. Jedna jeho strana byla vyzdobená složitými vzory, zatímco na druhé se skvěla tygří hlava, jejíž obraz byl umně sestaven z kliček a závitů arabského písma. „Znamená to něco?" zeptal se Sharpe Gudina.

„Ano," odpověděl plukovník. „‚Assad Alláh alghalib', což je v arabštině ‚Boží lev vítězí."

„Lev, ne tygr?“

„Je to verš z koránu, muslimské bible, a já mám podezření, že v celé té svaté knize není o tygrech ani zmínka. Nemůže být, protože jinak by Típú použil citát, který mluví o nich.“

„To je skoro legrační, nezdá se vám?“ poznamenal Sharpe, stále s pohledem upřeným na zlatý medailon.

„Co myslíte?“

„Lva máme ve znaku my, Britové,“ zasmál se Sharpe a znovu medailon potěžkal. „Ale ten Típú musí bejt boháč všech boháčů, co?“

„Je tak bohatý, jak jen může být,“ řekl Gudin suše.

„A ty drahokamy jsou pravý – ten rubín na turbanu a diamant na dýce?“

„Oba představují celé jmění, Sharpe. Ale neradil bych vám, abyste si na ně dělal zálusk. Diamant má název Měsíční kámen a údajně přináší smůlu tomu, kdo ho ukradne.“

„To mě ani nenapadlo, pane,“ řekl Sharpe, i když ho přesně to napadlo. „Ale co tohle?“ zeptal se a znovu zvedl zlatý medailon. „Můžu si to nechat?“

„Samozřejmě že můžete. I když vám musím říct, že jste to dostal jenom mou zásluhou, protože jsem váš pozoruhodný čin poněkud… přibarvil.“

Sharpe si svěsil medailon z krku. „Vemte si to, pane,“ řekl a podával těžký kus zlata Francouzovi. „Myslím to vážně, vemte si to.“

Gudin couvl a zděšeně zvedl ruce. „Kdyby Típú zjistil, že jste ten medailon někomu dal, nikdy by vám to neodpustil, Sharpe. Nikdy! Je to vyznamenání, které musíte pořád nosit.“ Plukovník vytáhl hodinky a odklopil víčko. „Měl bych už jít, Sharpe, mám povinnosti. Vlastně jsem vám chtěl ještě něco. Vaše žena na vás bude čekat v malém chrámu vedle domu Appaha Rája. Víte, kde to je?“

„Ne, pane.“

„Běžte směrem k severní straně velkého hinduistického chrámu a pokračujte dál, až dojdete skoro k městským hradbám. Tam odbočte doleva a pak už ten chrám uvidíte. Nad vchodem je jedna z těch jejich krav.“

„A proč mají všude nad vchodem do chrámů krávy, pane?“

„Ze stejného důvodu, z jakého si my věšíme ve svých chrámech obrazy umučeného Krista. Je to náboženství. Jste moc zvědavý, Sharpe," dodal plukovník a usmál se. „V tom chrámu na vás bude vaše žena čekat. Ale pamatujte, desátníku, při západu slunce nastupujete strážní službu!" S těmi slovy Gudin odešel a Sharpe ho poté, co naposledy pohlédl na ospalého tygra, následoval.

Nebylo těžké najít malý chrám, který stál nedaleko staré brány v západním křídle opevnění. Byl to právě ten úsek městských hradeb, před nímž varoval McCandless, ale když si ho Sharpe prohlížel od vchodu do chrámu, neviděl na něm nic zvláštního. Ke střeleckému ochozu vedla dlouhá rampa a dva vojáci po ní tlačili nahoru ruční káru naloženou raketami. Ve střílnách stálo snad deset děl, ale ničeho zlověstného, co by vypadalo na past, která by dokázala zničit celou armádu, si Sharpe nevšiml. Na vysoké žerdi nad bývalou strážní věží vlála Típúova vlajka se znakem slunce a po stranách kolem ní se třepetaly menší zelené vlaječky s jakýmsi stříbrným znakem. Když větřík jednu z vlaječek rozvinul, uviděl Sharpe, že tím znakem je stejný kaligrafický tygr, jakého má vyrytého na medaili od Típúa. Usmál se. To bude Mary koukat, až jí své vyznamenání ukáže.

Vstoupil do chrámu, ale Mary tam ještě nebyla. Našel si tedy místo ve stínu jednoho z bočních výklenků a odtud pozoroval úplně nahého muže s bílým pruhem na lysé lebce, který seděl se zkříženýma nohama před modlou s lidským tělem a opičí hlavou, pomalovanou červenými, zelenými a žlutými barvami. Jiný bůh, tentokrát se sedmi kobřími hlavami, stál ve výklenku plném vadnoucích květin. Muž seděl nehybně jako socha a Sharpe by přísahal, že za celou dobu vůbec nemrkl, dokonce ani když do chrámu vešli dva další věřící. Jednou byla vysoká štíhlá žena ve světle zeleném sárí s malým diamantem na boku nosu. Doprovázel ji vysoký muž v tunice s Típúovými tygřími pruhy. Na rameni měl zavěšenou mušketu a u boku se mu houpala šavle se stříbrným jílcem. Byl to pohledný mladík a hodil se k elegantní ženě, která zamířila k třetí modle, jíž byla sedící bohyně se čtyřmi páry paží. Žena se dotkla spojenýma rukama čela, hluboce se uklonila, pak se natáhla a zazvonila na malý zvoneček, aby upoutala pozornost bohyně. Teprve teď ji Sharpe poznal. „Mary!" zavolal na ni.

Polekaně se otočila. Chvíli jí trvalo, než ho našla ve stínu výklenku. Sharpe strnul, když uviděl, že se jí na tváři objevil výraz strachu. Vysoký mladý voják položil ruku na jílec šavle. „Mary, to jsem já, děvče," řekl znovu Sharpe v domnění, že ho nepoznala.

„Bratře!" zvolala nahlas a pak znovu, téměř v panice, „bratře!"

Sharpe se pokusil o úsměv, aby zakryl svůj zmatek, ale potom uviděl, že se v Mariných očích zaleskly slzy, a zamračil se. „Co je s tebou, děvče?" zeptal se.

„Nic… Nic se mnou není," odpověděla váhavě. A pak ještě nepřirozenějším hlasem než předtím a s podivným důrazem znovu řekla: „Bratře."

Sharpe pohlédl na indického vojáka a uviděl, že je napjatý a připravený zasáhnout, kdyby bylo třeba. „To je generál?" zeptal se Sharpe Mary.

„Ne. Kunwar Singh," odpověděla. Otočila se ke svému průvodci a kývla na něj. Sharpe si všiml, že na Inda pohlédla úplně jinak než na něj, něžně, a okamžitě mu bylo jasné, co se stalo.

„Mluví anglicky?" zeptal se. Potom, s hořkým úsměvem, dodal: „Sestro."

Poznal, že sejí ulevilo. „Trochu," řekla. „A co ty? Co tvoje záda?"

„Už je to dobrý. Ten indickej doktor je kouzelník. Občas se ještě ozve bolest, ale to už nic není. Vede se mně dobře. Dokonce jsem si vysloužil vyznamenání, podívej!" Zvedl zlatý medailon a ukázal jí ho. „Ale potřebuju s tebou mluvit, mezi čtyřma očima," řekl, když přistoupila blíž, aby si medailon prohlédla. „Je to nutný, Mary," dodal šeptem.

Mary se dotkla zlatého kroužku a pak zvedla pohled k němu. „Nezlob se, Richarde," zašeptala.

„Nemáš za co se omlouvat, děvče," řekl a myslel to upřímně, neboť v okamžiku, kdy ji uviděl v sárí, si uvědomil, že to není žena pro něj. Vypadala příliš kultivovaně a příliš elegantně na to, aby mohla být ženou obyčejného vojáka. „Takže ty a on…?" zeptal se a krátce pohlédl na štíhlého hezkého Kunwara Singha.

Mary lehce přikývla.

„Máte štěstí!“ zavolal na Inda a usmál se. „Moje sestra je skvělá dívka!“

„Nevlastní sestra,“ zašeptala Mary.

„Tak se rozhodni, co seš, děvče.“

„A přijala jsem indické jméno,“ řekla. „Aruna.“

„To zní pěkně… Aruna,“ usmál se. „Líbí se mně.“

„Tak se jmenovala moje matka,“ dodala na vysvětlenou a upadla do rozpačitého mlčení. Podívala se na muže s bílým pruhem na hlavě, pak se nejistě dotkla Sharpova lokte a odvedla ho do temného výklenku, kde na ni předtím čekal. Sedla si na schůdek, který před výklenkem byl, a s rukama složenýma v klíně zvedla pohled k němu. Kunwar Singh je sledoval, ale nepokusil sejít blíž.

Chvíli ani jeden z nich nevěděl, jak začít. „Pozoroval jsem toho naháče, ale za celou dobu se ani nepohnul,“ řekl Sharpe.

„Je to jeden ze způsobů uctívání božstev,“ vysvětlila mu Mary tiše.

„Pěkně divnej způsob. Vlastně celý je to tady divný,“ ukázal na výzdobu svatyně. „Vypadá to tu jako v cirkuse, nezdá se ti? Nedovedu si představit, že by něco takovýho bylo u nás doma. Vážně, jako malovaný klauni v cirkuse. Vidělas to někdy u nás?“ Náhle si uvědomil, že Mary nikdy v Anglii nebyla. „Já vím, je to jiná kultura,“ řekl a pak trhl hlavou směrem k neustále ostražitému Kunwaru Singhovi. „Takže ty a on…?“ opakoval.

Mary přikývla. „Je mi to líto, Richarde. Opravdu.“

„To se stává, děvče,“ snažil se ji uklidnit. „A nechceš, aby se o nás dozvěděl, že?“

„Ne,“ hlesla a opět sejí v očích objevil strach. „Prosím tě…,“ pohlédla na něho. Sharpe neodpověděl, i když ne proto, aby ji udržoval v napětí, ale protože sedící nahý muž se konečně pohnul. Pomalu sepnul ruce, ale to bylo vše a opět znehybněl. „Richarde?“ zaprosila znovu Mary. „Neprozradíš mu nic, že?“

Sharpe pohlédl zpátky na ni. „Chci, abys pro mě něco udělala,“ řekl.

Zatvářila se nejistě, ale přikývla. „Jistě. Jestli budu moci.“

„Někde ve městě tu žije jakýsi Raví Šekar. Zapamatuješ si to jméno? Je to obchodník. Bůh ví, s čím obchoduje, ale vím, že žije

tady, a potřebuju, abys mně ho našla. Nechají tě někdy, abys šla ven – myslím sama?“

„Ano.“

„Tak se ho pokus najít, děvče, a řekni mu, aby doručil jistou zprávu Britům. A ta zpráva zní: V žádným případě neútočit na západní hradby. Jenom tohle. Jak se zdá, ti pitomci se chystají právě k tomu, k útoku od západu, takže to spěchá. Uděláš to?“

Mary si olízla rty a pak přikývla. „Ale neřekneš o nás Kunwarovi, že ne?“

„Neřekl bych mu to, ani kdybych od tebe nic nechtěl. Samozřejmě že neřeknu. Přeju ti s ním hodně štěstí, sestřičko… Sestřičko Aruno,“ dodal s úsměvem. „Je pěkný mít rodinu a sourozence, a já nemám nikoho než tebe. Nerad se na tebe obracím s tím Šekarem, ale já a Lawford…, prostě my dva nemáme šanci se dostat ven z města, tak to musíme zařídit jinak. Přes tebe. Jenže ty, jak se zdá, jsi přešla do opačnýho tábora. Nic ti nevyčítám, ale nebude ti proti mysli, udělat to pro mě?“

„Ne. Samozřejmě že pro tebe udělám, co budu moci. Slibuju ti to.“

„Seš dobrý děvče,“ řekl a vstal. „Můžou v Indii bratři líbat sestry?“

„Myslím, že můžou,“ usmála se Mary.

Sharpe jí vtiskl na tvář ten nejslušnější polibek, jaký svedl, ale málem se mu zatočila hlava, když ucítil její vůni. „Vypadáš skvěle, Mary,“ řekl. „Až moc skvěle pro mě.“

„A ty jsi dobrý člověk, Richarde.“

„S tím to v tomhle světě moc daleko nedotáhnu,“ zazubil se. Ustoupil od ní, couvl o několik kroků, pak se otočil a odcházel. Cestou vrhl úsměv na Kunwara Singha a ten mu odpověděl strnulou úklonou. „Jste šťastný muž,“ řekl mu Sharpe, aniž se staral, jestli mu Ind rozumí. Potom se naposledy ohlédl za vysokou elegantní ženou, která si nyní říkala Aruna, a odcházel od Mary Bickerstaffové pryč. Lehce nabyl, lehce pozbyl, pomyslel si, ale pak přece jen pocítil bodnutí žárlivosti vůči vysokému pohlednému Indovi. Ale čert to vem! Mary dělala, co mohla, aby přežila, a tohle Sharpe nehodlal nikdy nikomu vyčítat. Vždyť sám dělal totéž.

Zamířil zpátky k barákům, v nichž byl ubytován Gudinův batalion. Přemýšlel o Mary a o tom, jak půvabně, téměř nedosažitelně vypadala, a skoro se nedíval, kudy jde, až ho náhle z úvah vytrhl varovný výkřik a uviděl, že se k němu blíží vůz naložený velkými sudy. Uskočil na stranu a nechal vůz, který táhli voli s rohy nabarvenými nažluto a namodro, projet. Pestře pomalovaný vůz kodrcal úzkou uličkou směrem k bráně v západní zdi a strážní, jakmile uviděli, že se blíží, začali otevírat těžká vrata.

Sharpe nevěděl, proč se ho zmocnil dojem, že něco není v pořádku. Zastavil se a uvažoval a náhle se mu zdálo, že se ocitl na prahu vyřešení tajemství tohoto města. Stráže otevíraly bránu v západní zdi, ale pokud Sharpe věděl, v západním křídle opevnění, které se táhlo podél Jižní Kávéří, žádná brána nebyla. Věděl o východní Bangalúrské bráně, jižní Maisúrské bráně a o mnohem menší Vodní bráně v severním křídle valů, ale nikdy nikoho neslyšel mluvit o téhle čtvrté bráně. Přesto tu byla. Zřejmě tu kdysi bývala další vodní brána, která otevírala přístup k Jižní Kávéří, ale z nějakého důvodu ji už dávno museli zazdít. Přesto nyní Sharpe viděl, že tu stále je, a stráže ji právě otevíraly. Instinktivně se pustil za vozem, který už v tu chvíli zmizel v temnotě průjezdu brány, strážní však začali její těžká křídla opět zavírat. Pak ale uviděli třpytivý zlatý medailon na Sharpově hrudi a možná je tenhle kousek lesklého kovu přesvědčil, že jde o člověka, jenž má oprávnění projít dál. „Hledám plukovníka Gudina," řekl Sharpe na vysvětlení, když proti němu jeden ze strážců přece jen vystoupil. „Nesu mu zprávu."

A potom už prošel bránou a zakrátko s úžasem zjistil, že to není žádný průchod z města ven, ale pouze dlouhý tunel zakončený slepou kamennou zdí. Bylo zřejmé, že tu kdysi opravdu byl průjezd ven z města, ale pak vnější bránu zazdili a nechali pouze temný tunel, v němž se nyní vršily jeden na druhém sudy. A když Sharpe viděl, že se od jejich zazátkovaných otvorů táhnou světlé zápalnice, bylo mu okamžitě jasné, že jsou to sudy se střelným prachem. Celá severní strana tunelu jimi byla obložená. Jenom ta severní.

Vtom si ho všiml nějaký důstojník a cosi na něho vztekle křikl. Sharpe se dělal nevinným. „Hledám plukovníka Gudina," řekl. „Neviděl jste ho někde tady, sahibe?"

Indický důstojník zamířil k němu a cestou vytahoval pistoli. Pak ale uviděl na Sharpově hrudi zlatý medailon a zastrčil pistoli zpátky za šerpu. „Gudin?“ zeptal se.

Sharpe se usmál. „Je to můj velitel, sahibe. Mám pro něj zprávu.“

Ind nerozuměl, ale věděl, co znamená Sharpův medailon, a to stačilo, aby se začal chovat uctivě. Přesto Sharpovi ukázal ven z tunelu a naznačil mu gestem, že musí odejít.

„Gudin,“ opakoval Sharpe.

Muž zakroutil hlavou. Sharpe se usmál, jako by chtěl říct, že se dozvěděl, co potřeboval, a zamířil k východu z tunelu.

Na Mary už zcela zapomněl a myslel jen na to, co právě objevil. Vrátil se do uličky, která vedla k bráně, a na jejím konci se otočil. Díval se na zeď nad bránou a uvažoval, proč se kolem děl nepohybuje žádná obsluha, proč u střílen nestojí žádní strážci a proč na cimbuřích nevisí vlajky. V každém jiném úseku hradeb tohle všechno bylo. Počkal, až strážní zavřeli vrata, a pak rychle vystoupil na nejbližší rampu, která vedla ke střeleckému ochozu. Zeď zde byla postavená z cihel z vysušeného bláta a nezdála se tak pevná jako jižní úsek, vybudovaný z velkých žulových balvanů. Také se nezdála víc než pět metrů široká, zatímco tunel byl nejméně třicet metrů dlouhý. Vystoupil na parapet, kde byla připravená velká děla, a jakmile došel na střelecký ochoz, bylo mu vše jasné.

Protože západní úsek opevnění netvořila jedna zeď, ale dvě zdi. Ta, na níž stál, byla vnitřní a nová – tak nová, že místy ještě zůstalo lešení a lana po Típúových zednících, kteří seji snažili ve spěchu dokončit. A asi o patnáct metrů dál za prázdným vnitřním příkopem se tyčila vnější zeď opevnění, na níž už vlály vlajky, a bylo tam vidět dělostřelce a stráže. Tato stará vnější zeď byla také asi o metr vyšší, ale někde blízko místa, kde objevil tunel se sudy střelného prachu, se zdála stará hradba na vrcholu chatrná, jako by se rozpadala. Sharpe nepochyboval, že to má sloužit jako návnada pro Brity, aby právě do těchto míst zaměřili palbu velkých osmnácti a čtyřiadvacetiliberních děl a pokusili se zde vytvořit průlom. Samozřejmě že by se tím odkryla nová hradba, ale Britové by ji mohli považovat za boční zeď nějakého skladiště nebo chrámu a vrhnout do průlomu hlavní voj své

zteče. Ten by ovšem uvízl v příkopu mezi oběma zdmi, kde by zůstal vystaven smrtonosné palbě mušket a raket z ochozu vnitřní zdi, a nakonec, jakmile by se tam nahromadilo dostatečné množství červenokabátníků, odpálili by obránci sudy s prachem. A pak… příkopem by proletěla vlna obrovské exploze a naplnila ho britskou krví. Sharpe se podíval doleva a uviděl, že nad tunelem stojí stará strážní věž. I ta by obráncům pomohla. Při výbuchu by určitě spadla a všechny, kteří by explozi přežili, zavalila lavinou balvanů.

„Parchanti zatracený!“ zamumlal Sharpe. Rychle seběhl po rampě dolů a šel najít Lawforda. Horečně uvažoval, že pokud se jim nepodaří doručit varování generálu Harrisovi, skončí zteč masakrem a britské vojsko utrpí zdrcující porážku. A zdálo se, že tomu může zabránit jen Mary, která se zamilovala do nepřátelského vojáka.

KAPITOLA 8

Obléhací práce pokračovaly, i když je občas přerušovala palba z Típúových děl nebo nedostatek kmenů potřebných k výdřevě zákopů a ke konstrukci baterií, v nichž měla být umístěna těžká obléhací děla. Práce vedl plukovník Gent, ženijní specialista z Východoindické společnosti, a také on horlivě podporoval názor generála Harrise, že nej vhodnějším místem pro útok je drolící se úsek západního křídla opevnění.

Jenže druhý den po zahájení obléhacích prací jim jakýsi místní zemědělec prozradil, že za nepevnou západní hradbou je další, nová zeď. Muž sice tvrdil, že ještě není dokončená, ale Harris byl tímto odhalením natolik znepokojen, že svolal oba své zástupce, a plukovník Gent jim sdělil novinu, která, jak se zdálo, mohla zcela změnit strategii. „Ten člověk nám řekl, že mu odvedli syny, aby pomáhali stavět nové opevnění. A zdá se, že mluví pravdu," prohlásil Gent.

Po plukovníkových slovech nastalo ticho, a teprve po chvíli se ozval Baird. „Obě zdi nemůžou obsadit posádkou," řekl.

„Típú nemá nouzi o vojáky," namítl Wellesley. „Slyšeli jsme, že má k dispozici třicet až čtyřicet tisíc mužů. To je podle mě dost na to, aby obsadil obě zdi."

Baird mladého plukovníka ignoroval a Harris, který s nelibostí vnímal, jakou zášť vůči sobě oba muži chovají, zíral upřeně do mapy města v naději, že ho to přivede na nějakou novou myšlenku. Plukovník Gent vytáhl brýle s drátěnými obroučkami, opatrně si je nasadil a také se zadíval do mapy.

„Pořád si myslím, že musíme zaútočit ze západní strany," řekl po chvíli Harris s povzdechem. „Navzdory tomu, že jsme se dozvěděli o té nové zdi."

„A co tak ze severu?" nadhodil Wellesley.

„Podle toho farmáře je vnitřní zeď i na severním křídle hradeb," odpověděl Gent. Vzal tužku a zaznamenal do mapy předpokládanou linii nové vnitřní zdi, aby ukázal, že všude, kde řeka protéká v blízkosti hradeb, tvoří opevnění dvojitá zeď. „A z tohoto pohledu je západ mnohem výhodnější než sever," dodal. „Jižní Kávéří je mělká, zatímco hlavní tok může v tomto ročním období představovat zrádnou překážku. Jestliže se naši lidé budou muset při nástupu do útoku brodit, nemá smysl, abychom jim to ztěžovali už v téhle fázi. Ať přebrodí řeku tady," zaklepal na mapu. „Kromě toho může mít ten místní člověk pravdu, když tvrdí, že vnitřní zeď ještě není zcela hotová," dodal optimisticky.

Harris si vroucně přál, aby tady teď měl McCandlesse. Nepochyboval, že vychytralý Skot by vyslal do města pár přestrojených sepoyů a během hodiny by věděl přesně, jak to s tou vnitřní zdí je a kam až se táhne. Jenže McCandless sedí někde v pevnostní kobce, pokud je vůbec naživu, a Harris měl podezření, že podobně dopadli i ti dva, které vyslali, aby se ho pokusili osvobodit.

„Mohli bychom překročit řeku v místě Arrakerrského brodu a pak zaútočit od východu, jako to udělal Cornwallis," navrhl Baird.

Harris si nazvedl okraj paruky a poškrábal se na staré jizvě na lebce. „Tohle všechno jsme už probírali dřív," řekl unaveně. Chabě se na Bairda usmál, aby zmírnil osten své výtky, a pak zopakoval své důvody, proč nechce útočit od východu. „Nejdřív bychom museli překročit řeku, přičemž nepřítel má břehy obehnané valy. Pak bychom se museli dostat přes tuhle novou zeď," ukázal na mapě linii masivních valů osazených děly, která se táhla kolem tábora, jenž se rozkládal za jižním a východním křídlem hradeb, „a teprve potom vést útok na vlastní hradby města. Přitom víme, že východní i jižní křídlo opevnění už má vnitřní zdi. A k tomu, abychom v nich prorazili palbou průlom, bychom museli každou dělovou kouli a každou libru prachu přenést přes řeku."

„Navíc stačí jedna větší přeháňka a přes Arrakerrský brod nepřejdeme," poznamenal Gent. „A to ani nemluvím o krokodýlech," dodal. „Nechtěl bych přenášet tři tuny materiálu denně přes zpola rozvodněnou řeku plnou těch zatracených zubatých bestií."

„Takže ať se rozhodneme útočit odkudkoliv, musíme prolomit dvě zdi?" zeptal se Wellesley.

„To říká ten místní člověk," zabručel Baird.

„A co víme o té nové vnitřní zdi?" obrátil se Wellesley raději ke Gentovi.

„Že je z hlíny," odpověděl Gent. „Z bloků sušeného červeného bláta. Takového, jaké je v Devonu."

„Ale hliněné cihly se drolí," poznamenal Wellesley.

„Když je sucho, tak ano," souhlasil Gent, „ale jádro zdi nevyschne. Uvědomte si, že tyhle hliněné cihly nejsou špatný materiál. Viděl jsem, jak se od takové zdi odrážejí koule ze čtyřiadvacetiliberního děla jak hrozinky od ztvrdlého těsta. Budete se divit, ale někdy je mnohem lehčí práce s kamennou zdí. Stačí poškodit povrch a z vnitřku už pak děla udělají schodiště. Ale u hliněných to nejde." Gent zíral do mapy a šťoural si párátkem mezi zuby. „U hliněných ne," zopakoval zádumčivě.

„Ale každá zeď se jednou poddá, ne?" nadhodil Harris nervózně.

„Samozřejmě, pane, to vám zaručuju. Ale musíme brát v úvahu, kolik času by bylo třeba, abychom ji k tomu přesvědčili." Ženijní inženýr zvedl hlavu a pohlédl přes brýle na generála. „Do příchodu monzunu nezbývá moc dní, a jakmile začnou lijáky, můžeme to tady zabalit a vrátit se, odkud jsme přišli. Chcete udělat průchod oběma zdmi? To bude trvat o čtrnáct dní dýl, a i pak bude průlom vnitřní zdí příliš úzký. Nebezpečně úzký! Proč? Protože bychom ho nemohli ostřelovat z boku. Navíc trosky proražené vnější zdi by chránily spodní část vnitřní zdi a vlastně by působily podobně jako ochranný násep. Připravili bychom vám průlom, ale byl by úzký a ve výšce a jen Bůh ví, co by naše chlapce čekalo na druhé straně. Troufám si tvrdit, že nic dobrého."

„Ale tuhle vnější zeď můžeme prorazit poměrně brzy, ne?" zeptal se Harris a ukázal na mapu.

„Ano, pane. Ta je sice z větší části hliněná, ale starší, takže její střed je vyschlejší. Jakmile bychom narušili povrch,.mělo by se to místo během hodiny rozpadnout.“

Harris stále hleděl do mapy a bezděčně se přitom škrábal pod parukou. „Žebříky,“ řekl po dlouhém mlčení.

Baird se zatvářil znepokojeně. „Proboha, snad neuvažujete o zlézání hradby žebříky?“

„Na to nemáme dřevo,“ namítl Gent.

„Uděláme je z bambusu,“ řekl Harris. „Stačí jich jen pár.“ Usmál se a naklonil se v židli dozadu. „Vystřílejte mi průlom, plukovníku Gente, a s vnitřní zdí si nedělejte starosti. Zaútočíme na průlom, ale neprojdeme jím. Místo toho povedeme zteč na jeho boční strany. Pomocí žebříků se dostaneme na ochozy vnější hradby po obou stranách průlomu a pak zaútočíme po obvodu opevnění. Jakmile obsadíme větší část vnější hradby, budou muset kapitulovat.“

Ve stanu opět nastalo ticho a všichni tři důstojníci zvažovali Harrisův návrh. Plukovník Gent se snažil vyčistit si cípem šerpy brýle. „V tom případě byste se musel modlit, aby naši lidé na ty hradby vylezli zatraceně rychle, pane,“ přerušil nakonec mlčení Gent. „Uvědomte si, kolik vojska do zteče půjde, generále, a zadní voje budou tlačit ty vpředu. Jestliže se to v průlomu nějak zadrhne, což se dá klidně předpokládat, nahrnou se všichni do prostoru mezi hradbami, jako když se vyrovnávají hladiny vody ve spojitých nádobách. A nikdo z nás neví, co mezi těmi zdmi je. Příkop naplněný vodou? Nebo výbušné nálože? Ale

I kdyby tam nebylo nic, ocitnou se tam ti ubožáci jako v pasti. V pasti mezi dvěma ohni.“

„Nasadíme dva oddíly zoufalců místo jednoho,“ uvažoval nahlas Harris, aniž reagoval na pesimistické Gentovy poznámky. „Půjdou do toho dvě nebo tři minuty před hlavním sledem. Jejich úkolem bude dostat se z průlomu nahoru. Jeden oddíl pak půjde po ochozu vnější hradby na sever, druhý na jih. Takhle nebudeme muset vůbec vstupovat mezi hradby.“

„To bude šílená záležitost,“ prohlásil Gent.

„Zteč je vždycky šílená záležitost,“ řekl Baird tvrdě. „K tomu zoufalci jsou.“

„Zoufalci“ se říkalo menšímu oddílu dobrovolníků, jejichž úkolem bylo zaútočit na průlom jako první, prorazit nepřátelskou obranu a připravit cestu pro hlavní voj. Samozřejmě při tom vždy docházelo ke značným ztrátám. Přesto nebyla o tyto dobrovolníky nikdy nouze. Tentokrát to však opravdu vypadalo na zoufalou akci, jak říkalo jejich pojmenování, neboť úkolem obou oddílů zoufalců zde by nebylo probít se průlomem, ale vylézt po jeho pobořených bocích a dostat se, nebo spíš probojovat se, nahoru na ochoz hradby. „Opevněné město nelze dobýt bez prolití krve,“ pokračoval Baird a pohlédl pevně Harrisovi do očí. „Znovu vás žádám, pane, abyste mi dovolil vést hlavní útok.“

Generál se usmál. „Dobře, povedete ho, Davide,“ řekl a poprvé použil Bairdovo křestní jméno. „A Bůh buď s vámi.“

„Bůh buď s tím zatraceným Típúem,“ ušklíbl se Baird. „Ten bude potřebovat pomoc. Díky, pane. Prokázal jste mi velkou čest.“

Anebo jsem tě poslal na smrt, pomyslel si Harris, ale raději mlčel. Pak stočil mapu do ruličky. „Dejme se do toho, pánové,“ řekl. „Čas běží. Brzy přijdou deště, tak hleďme, abychom to do té doby skončili.“ Vojáci pokračovali v hloubení přístupových zákopů v prostoru mezi zavodňovacím kanálem a Jižní Kávérí. Mezitím dorazila z Cannanoru na západním Malabarském pobřeží druhá britská armáda o síle šesti a půl tisíce mužů, aby posílila řady obléhatelů. Ta si vybudovala tábor severně od Kávérí a umístila tam dělostřelecké baterie, aby odtud mohla ostřelovat přístup k chystanému průlomu. Opevněné město s třiceti tisíci obránci tedy nyní obléhalo padesát sedm tisíc mužů, z nichž polovina přitáhla pod britskou a polovina pod haidarábádskou vlajkou. Šest tisíc mužů britských armád bylo opravdových Britů, zbytek tvořili sepoyové, a za vlastními vojsky se táhly široko daleko tábory s téměř stovkou tisíc hladových civilistů, kteří si dělali naději, že se přiživí na drancování a loupení všeho bohatství, jež, jak se říkalo a jak věřili, se skrývá za hradbami Seringapatamu.

Generál Harris měl dost mužů na obléhání a zteč, ale ne dost na to, aby město sevřeli neproniknutelným kruhem obklíčení, takže

Típúovy jízdní hordy podnikaly každý den výpady z nestřežené východní strany ostrova a útočily na zásobovací oddíly Britů, které pročesávaly křížem krážem kraj a hledaly zdroje dřeva a potravin. Jezdci nizáma haidarábádského museli denně odrážet jejich nájezdy. Nizám byl muslim, ale ke svému souvěrci Típúovi nechoval žádnou lásku a haidarábádští bojovali s maisúrskými s veškerou divokostí. Jeden z nich se dokonce vrátil do tábora s hlavami šesti nepřátel, uvázanými za jejich dlouhé vlasy k žerdi svého kopí. Zvedl krvavé trofeje do výšky, a když s nimi cválal mezi stany, sklidil aplaus sepoyů i červenokabátníků. Generál Harris mu pak dal měšec guineí, zatímco velitel nizámova vojska Meer Allum volil praktičtější vyjádření díků hrdinovi a poslal mu konkubínu.

Práce na zákopech pokračovaly, ale byla tu jedna závažná překážka, která nedovolovala dostat se blíž k hradbám, aby mohla obléhací děla zahájit destruktivní palbu. Na jižním břehu Kávérí, asi půl míle západně od města, stála zřícenina starého vodního mlýna. Típú nechal ruiny obklopit hlubokým obranným příkopem a přeměnil je v pevnost, do níž umístil jako posádku dva své nejlepší cushoony, posílené dělem a odpalovací raket. Staré kamenné zdi mlýna byly natolik silné, že odolávaly palbě z Harrisova tábora i z nových britských pozic na druhém břehu řeky, přičemž pokud tato pevnost existovala, nemohli Britové přitáhnout svá děla do takové blízkosti hradeb, aby mohla soustředit ničivou palbu najedno místo a vytvořit průlom. Obě vlajky, které vlály nad improvizovanou pevností, byly každý den sestřeleny, ale druhý den za svítání se nad ní objevily znovu, třebaže na kratších žerdích, a britští a indičtí dělostřelci do nich opět pálili dělovými koulemi i šrapnely a vlajky se sluncem a korouhev s Božím lvem znovu srazili. Kdykoliv se však k troskám mlýna začala blížit rojnice vojáků, aby se přesvědčili, zda ještě někdo z obránců přežil, zastavila je palba z děla, raket a mušket jako důkaz, že Típúova posádka pevnůstky je stále nebezpečná. Sultán ji mohl dokonce posilovat a stahovat z ní zraněné, protože k pevnosti vedl podél břehu Jižní Kávérí hluboký příkop, jímž se mohli v noci vojáci proplížit.

Generálu Harrisovi bylo jasné, že musejí pevnost dobýt. Vydal tedy rozkaz k útoku za soumraku, který měly provést indická a

skotská křídelní rota podpořené ženijním oddílem, jehož úkolem bylo přemostit hluboký příkop po mlýnské strouze. Hodinu před zahájením útoku spustilo dělostřelectvo na obou stranách řeky palbu a zasypalo mlýn šrapnely. Dvanáctiliberní děla střílela houfnicovými náboji a po stmívající se obloze se míhaly kouřové stopy hořících zápalnic, jejichž dráhy končily v oblaku kouře nad mlýnskými troskami. Čekajícím pěšákům, Lřed nimiž stál úkol přebrodit Malou Kávérí, překonat hluboký příkop staré mlýnské strouhy a dobýt pevnost, se zdálo, že trosky mlýna musí být srovnány se zemí a nemohl v nich zůstat jediný živý tvor, neboť v tom místě viděli jen velký oblak vířícího kouře a prachu, v němž šlehaly rudé záblesky výbuchů. Přesto odtud čas od času vyšlehl i jiný záblesk, ne výbuch, ale výstřel z děla, jako by jeho jediným smyslem bylo vyvrátit představu útočníků o naprosté destrukci pevnosti. A také odtud stále létaly hadovitě se kroutící rakety, jejichž hustší kouřové stopy se odlišovaly od jemnějších, které zanechávaly na obloze zápalnice houfnicových nábojů. Rovněž největší děla na městských hradbách střílela ve snaze zasáhnout po několikerých odrazech koulí od země baterie obléhatelů. Všechnu tu kanonádu samozřejmě slyšel i Sharpe a chvíli si myslel, že je to předzvěst útoku na město. Seržant Rothiére jim však řekl, že Britové pouze plýtvají municí na starý mlýn u řeky.

Ostřelování však náhle ustalo a obránci pevnosti vylezli z vlhkých sklepů mlýna, aby zaujali místa na sežehnutých a pobořených zdech. Dostali se na jejich střelecké ochozy právě včas, protože první sled útočníků už začal vrhat do příkopu zápalné nálože. Byly to svazky vlhké slámy pevně obalené papírem napuštěným směsí ledku, hrubého střelného prachu a antimonu.

Nálože prudce hořely a ze středu otepi dýmaly jako z nějaké trysky proudy bílého dusivého kouře, takže během chvíle nebylo kolem příkopu vidět na krok a vyděšení obránci stříleli nazdařbůh. A zatímco útočníci vrhali do příkopu další zápalné balíky a vytvářeli jimi hustou kouřovou clonu, ženisté přes něj mezitím nakladli silné dřevěné fošny a vzápětí se už po nich hnali s bojovým řevem pěšáci s nasazenými bajonety. Jen málo obránců mělo v tu chvíli stále ještě nabité muškety, přesto třesklo několik výstřelů a jeden z útočníků na prkně rozhodil ruce a skácel se do příkopu na hořící balíky. Zbývající

se však už dostali ke zdem a snažili seje ztéct. Polovina z nich byli Macleodovci, skotští horalé z Perthshiru, druhá polovina bengálští pěšáci, ale obojí vrazili do mlýna jako rozzuřené fúrie. Obránce zřejmě prudkost útoku zaskočila nebo byli otřeseni předchozím ostřelováním a zmateni kouřem, protože se nezmohli ani na odpor, ani na to, aby se vzdali, takže Bengálci a Skotové prolézali mlýn a bez milosti každého, kdo ještě zůstal živý, stříleli a dobíjeli bajonety. Ještě než se začal kouř ze zápalných náloží rozptylovat, postavili ženisté přes příkop pevnější most, aby přes něj mohli přitáhnout obléhací děla a udělat ze starého mlýna další baterii pro ostřelování hradeb.

Kouř ze zápalných náloží se konečně zvedl a v zlověstně sinavém světle soumraku křepčil jeden z Macleodovců na vrcholu zdi s dobytou vlajkou se sluncem, přivázanou na konci bajonetu, zatímco bengálský seržant mával na oslavu vítězství korouhví s Típúovým lvem. Útok na vodní mlýn se změnil v divoký masakr a důstojníci se nyní snažili uklidnit vojáky a přinutit je, aby s chladnou hlavou celou pevnůstku prohledali. Ukázalo se, že v nej hlubších sklepích se stále ještě ukrývá skupina Típúových bojovníků, zřejmě odhodlaných bránit se za každou cenu. Ženisté však přinesli několik dalších slaměných náloží, které ještě zbyly, zapálili je, počkali, až začne z otepí prudce dýmat kouř, a potom je hodili dolů pod schody. Několik vteřin se nic nedělo, ale pak se začali nahoru po strmých schodech potácet poslední zpola omámení obránci. Útok skončil, pevnost v troskách mlýna byla dobyta. Zdálo se neuvěřitelné, že na straně útočníků zahynul pouze jeden muž, zatímco užaslý skotský velitel napočítal dvě stovky mrtvých těl v Típúových tunikách s tygřími pruhy, přitom stále ještě objevovali další zkrvavené mrtvoly. Zbytek posádky byl buď zajat, nebo se jí podařilo uniknout spojovacím příkopem do města. Skotský seržant našel raketu připravenou k odpálení. Podepřel ji dvěma velkými balvany, aby mířila vzhůru, a zapálil její zápalnici. Všichni kolem s napětím sledovali, co se bude dít, a když se raketa zažehla a se syčením vzlétla k obloze, vykřikli nadšením. Potom se dívali, jak letí, jak se zvláštně kývá kolem své osy a zanechává za sebou spirálovitou

kouřovou stopu, až se nakonec, sotva viditelná, sklonila dolů a spadla do řeky.

Druhý den ráno už bylo ve mlýně připraveno v palebném postavení několik prvních osmnáctiliberních děl. Městské hradby byly stále ještě daleko, ale už ne mimo dostřel, a generál Harris vydal povel k zahájení palby. Osmnáctiliberní děla se běžně používala jako obléhací k ostřelování hradeb a vytváření průlomu, ale nyní se jimi chtěl generál pokusit zničit co nejvíc nepřátelských děl na hradbách. Vnější seringapatamské zdi částečně chránil hliněný násep, ale v úsecích, kde probíhaly v těsné blízkosti řeky, ho nešlo kvůli nedostatku místa navršit dostatečně vysoko a s mírným vnějším svahem, aby se od něj koule odrážely nad

hradby. Proto násep v těchto místech chránil jen úpatí a spodní část hradeb, ne parapet, a právě tam mířily první výstřely osmnáctiliberních děl.

Štěstí, které provázelo Bengálce a skotské horaly při útoku na starý mlýn, nyní ve stejné míře přálo dělostřelcům, neboť už první výstřel zasáhl střílnu, druhý zdemoloval dělo za ní a zdálo se, že téměř každý další něco důležitého v obranném systému poškodil nebo zničil. Britští a indičtí důstojníci vše sledovali dalekohledy a po dobrém zásahu vždy následovaly nadšené výkřiky. Aspoň deset těžkých Típúových děl se překotilo dopředu a spadlo do vodního příkopu mezi hradbou a ochranným valem a mnoho dalších bylo poškozeno, takže téměř celé západní křídlo opevnění zůstalo bez děl. To samozřejmě jenom posilovalo oprávněnost rozhodnutí vést zteč z této strany a všem, kteří sledováli skvělou práci dělostřelců, se zdálo, že to bude snadná záležitost. Řadami spojeneckých vojsk se šířil optimismus.

Zato Típú zuřil, když viděl, jak jsou ničeny jeho milované kanóny. A jeho vztek byl o to větší, že je jeden po druhém likvidovala střelba z trosek starého vodního mlýna – z pevnosti, do které vkládal takové naděje a od níž si sliboval, že zadrží obléhatele do příchodu monzunu.

Proto se rozhodl ukázat svým vojákům, že nepřátelé v červených kabátech nejsou nezranitelní démoni, ale obyčejní

smrtelníci, a že je lze, stejně jako každého smrtelného člověka, přinutit k nářku a prosbám o milost.

Asi půl hodiny chůze od města na východ, jen kousek za zdí, která chránila vojenský tábor, stál sultánův letní palác Daria Dowlat. Byl mnohem menší než hlavní palác uvnitř městských hradeb, kde žily nesčetné ženy jeho obrovského harému, kde se nacházely kanceláře vládních úředníků a sídlilo velitelství jeho armády. Navíc se v hlavním paláci nacházely reprezentační místnosti a vězeňské cely a kolem něj množství dvorů se stájemi a skladišti. V hlavním paláci to vřelo ruchem, protože si tam spousta lidí vydělávala své každodenní živobytí, zatímco letní palác, zasazený do rozlehlých zahrad a chráněný od vnějšího světa hustým živým plotem, byl ostrov klidu a míru.

Daria Dowlat nebyl vybudován, aby vyvolával ohromení, ale aby poskytoval pohodlí. Měl pouze dvě podlaží a byl postaven z obrovských týkových trámů, na něž byla nanesena štuková omítka a vyzdobena a namalována tak, aby každá ploška povrchu v slunečním světle zářila. Celý palác obklopovaly dvoupodlažní verandy a na vnější západní zeď ve stínu pod verandou, aby ji slunce nevybělilo, dal Típú zhotovit velkou nástěnnou malbu bitvy u Polliluru, v níž byla před sedmnácti lety na hlavu poražena britská armáda. Toto velké vítězství rozšířilo vliv Maisúru na celé Malabarské pobřeží a na památku tohoto triumfu dostal palác jméno Daria Dowlat neboli Poklad moře. Letní palác ležel na cestě, která vedla k nádhernému mauzoleu ve východním cípu ostrova, v němž byli pohřbeni Típúův slavný otec

Haidar Alí a matka Begum Fatima, a kde, jak Típú doufal, bude jednou uložen k věčnému odpočinku i on.

Zahradu paláce Daria Dowlat tvořila široká travnatá plocha s množstvím stromů, keřů, jezírek a květinových záhonů. Rostly tam růže a mangovníky, ale také exotické druhy indiga a bavlny, ananasů z Afriky a avokád z Mexika, všechno plodiny, které Típú nechal dovézt z různých končin světa s úmyslem zavést jejich pěstování ve své zemi. Ale dnes, den po tom, co byla pevnost ve starém mlýně utopena v kouři, ohni a krvi, zaplnily zahradu dva tisíce z Típúových

třiceti tisíc vojáků. Bojovníci v pruhovaných tunikách nastoupili po třech stranách prázdného nádvoří, jehož čtvrtou stranu tvořila zastíněná fasáda paláce Daria Dowlat.

Típú poručil, aby bylo pro jeho vojáky uspořádáno zábavní představení. Vystoupily zde tanečnice z města, dva žongléři a zaklínač hadů. Nejlepším číslem však byly Típúovy dřevěné tygří varhany, které sem přivezli z hlavního paláce, a vojáci se ohýbali smíchy, když tygr hrábl drápy po zkrvavené tváři figuríny červenokabátníka. Řev dřevěné šelmy vydávaný měchy ani žalostný nářek tygrovy oběti sice nebylo daleko slyšet, ale mužům pro pobavení stačilo, že viděli, jak se hračka pohybuje.

Típúa přinesli v krytých nosítkách hned po poledni. Nedoprovázel ho žádný z jeho evropských poradců, ani s sebou neměl jediného evropského vojáka. Byl s ním však Appah Ráo, protože dva z pěti cushoonů, které nastoupily na nádvoří letního paláce, pocházely z jeho brigády, a hindský generál stál, vysoký a mlčenlivý, na horní verandě paláce hned za Típúem. Appah Ráo s tím, co se tu mělo dít, nesouhlasil, ale neodvážil se proti tomu protestovat, neboť jakýkoliv projev neloajality nějakého hinda vyvolával sultánovo podezření. Ostatně i kdyby se pokusil sultánovi jeho úmysl rozmluvit, neuspěl by. Astrologové Típúovi řekli, že se vrátilo období, v němž by mu nemuselo přát štěstí, a lze je odvrátit pouze velkou obětí. Jiní mudrci zase upřeně hleděli na hladinu horkého oleje v kotlíku a vypozorovali na ní podivně zbarvené a pomalu se otáčející víry, na jejichž základě vyslovili tutéž chmurnou předpověď jako astrologové – že na Seringapatam dolehne období nepřízně osudu. Tato nepřízeň mohla za to, že padla pevnost ve starém mlýně a že se nepříteli podařilo zničit na hradbách spoustu děl, a Típú byl odhodlán její neblahé působení odvrátit.

Nechal vojáky, aby se ještě chvíli bavili tygrem, jenž znovu a znovu drásal nepřátelského vojáka, a potom dal hračku odnést zpět do hlavního paláce. Vystřídalo ji deset jettiů, kteří jako vždy nastoupili na nádvoří do pasu nazí, s těly natřenými olejem. Nejdříve bavili vojáky svými obvyklými kousky, při nichž ohýbali železné tyče, zvedali dospělé muže nebo žonglovali dělovými koulemi.

Pak zaznělo několik úderů do bubnu z kozí kůže a jettiové ustoupili do stínu pod balkonem, na němž seděl Típú. Přihlížející vojáci vytušili, že se něco chystá, ztichli a napjatě čekali, co se bude dít. Náhle se z jejich řad ozvalo hněvivé mručení, protože na plochu nádvoří přivedli houf vězňů. Bylo jich třináct, všichni v červených kabátech, všichni příslušníci třiatřicátého britského pluku zajatí v noční bitvě v lese u Sultanpetahu.

Třináct mužů zůstalo nejistě stát uprostřed kruhu svých nepřátel. Slunce nemilosrdně pálilo. Jednomu z vězňů v hodnosti seržanta prudce zacukaly svaly ve tváři, když se rozhlédl kolem sebe. Potom přistoupil sultán k zábradlí a jasným zvučným hlasem promluvil ke svým vojákům. K nepříteli se přiklonilo štěstí, řekl. Získal snadné vítězství na západ od města, ale to není důvod k tomu, aby se ho obránci Seringapatamu báli. Britští čarodějové, s vědomím toho, že nemohou porazit maisúrského tygra pouhou silou, vymysleli mocné kouzlo, ale to bude nyní s pomocí Alláha odvráceno.

Řady nastoupených vojáků odpověděly na sultánova slova dlouhým souhlasným povzdechem, zatímco zajatci, kteří ničemu z toho nerozuměli, se úzkostně rozhlíželi, neboť stále neměli nejmenší tušení, co to všechno znamená.

Pak k nim přistoupily stráže a až na jednoho je odvedly zpátky do paláce. Ten, kterého neodvedli, se pokusil odejít se svými druhy, ale jeden ze strážných ho odtlačil bajonetem zpátky a nerovný střet zmateného vězně s ozbrojeným vojákem vyvolal u přihlížejících výbuch smíchu. Vězeň, zahnaný do středu nádvoří, čekal.

Po chvíli k němu vystoupili dva jettiové. Byli to mohutní muži, vysocí, svalnatí, s impozantním vousem a dlouhými vlasy omotanými a upevněnými kolem hlavy. Zajatec si nervózně olízl rty. Jettiové se na něj usmáli, a právě v tom okamžiku nešťastník náhle vycítil svůj osud a s hrůzou před oběma polonahými siláky o pár kroků uskočil. Vojáci se rozesmáli, protože každý viděl, že zajatec nemá kam uniknout. Ten se však znovu v zoufalství pokusil před jettii uhnout, ale jeden z nich ho chytil za červený kabát. Vězeň ho tloukl pěstmi, bylo to však, jako když zajíc prská na vlka, který ho už už svírá v tlamě. Vojáci se opět rozesmáli, i když v jejich pobavení byla patrná nervozita.

Jetti si vězně přitáhl, sevřel ho v medvědím objetí, pak k němu přistoupil druhý jetti, uchopil mužovu hlavu, na okamžik strnul, aby se nadechl, a zkroutil ji.

Zajatcův křik plný smrtelné hrůzy zmlkl. Na okamžik zírala jeho hlava nepřítomně čelem dozadu, ale když ji jetti pustil, vrátila se groteskním pohybem zpátky a vzápětí sďmuž zhroutil do písku. Nyní přistoupil k mrtvému tělu druhý jetti, jednou rukou ho zvedl a pohrdavě vyhodil do vzduchu, jako když si teriér pohazuje mrtvou krysou. Vojáci vteřinu mlčeli, a teprve potom se ozval smích. Také Típú se smál.

Přivlekli druhého vězně. Toho jettiové přinutili pokleknout. Ani se nepohnul, když mu jeden z nich přiložil k temeni hlavy hřeb, pouze jednou zaklel. Pak ve zlomku vteřiny zemřel a písek zbarvila jeho krev. Třetího muže jetti zabil jedinou ranou pěsti do hrudi, úderem tak strašlivým, že vrhl nešťastníka o deset kroků dozadu a teprve tam, když jeho utržené srdce přestalo bít, se zhroutil. Několik vojáků vykřiklo, že chtějí, aby dalšímu popravovanému opět zakroutili krkem jako kuřeti, a jetti jim vyhověl. A tak byli k polonahým popravčím postupně přiváděni jeden po druhém další zajatci. Tři z nich zemřeli potupně, když do poslední chvíle prosili o milost a plakali jako děti. Dva se před smrtí modlili, ale zbývající čelili svým posledním okamžikům vzdorně. Tři se dokonce postavili svým katům na odpor a jeden vysoký granátník si vysloužil ironický aplaus za to, že zlomil jettiovi prst, ale nakonec i on zemřel jako ostatní. Umírali jeden po druhém a ti, co šli na smrt nakonec, se museli dívat na smrt svých druhů a v zoufalém horečném uvažování přemítat, jakým způsobem budou posláni na onen svět oni – zda jim prorazí hlavu hřeb nebo jim lidská gorila zkroutí krk či zda je pouze utlučou k smrti. A všichni byli nakonec, už mrtví, sťati a jejich zkrvavená těla zabalena do rákosových rohoží a položena stranou.

Seržanta si jettiové nechali jako posledního. Přihlížející vojáci byli už v tuto chvíli ve skvělé náladě. Zpočátku se cítili nesví, zaskočeni chladnokrevnými popravami na nádvoří zalitém sluncem, ale pak se začali bavit silou jettiů a zoufalými pokusy odsouzenců uniknout neodvratnému osudu a nyní si chtěli vychutnat smrt poslední oběti, která slibovala nej lepší zábavu z celého dne. Všichni

viděli, že zajatcovou tváří neustále cuká neovladatelný strach, a přestože byl svědkem marných pokusů svých druhů vzepřít se osudu, hrůza ze smrti ho nutila neustále před jettii uskakovat a vykřikovat cosi směrem k sultánovi. Znovu a znovu se zdálo, že už ho jettiové mají, ale opět jim vyklouzl jako úhoř a stále volal na Típúa. Jeho výkřiky však téměř zanikaly ve smíchu a aplausu, jímž vojáci odměňovali každý jeho únik z rukou jettiů. Nakonec jim museli přijít na pomoc jejich druzi, kteří proti němu začali postupovat v řadě jako útočící rojnice, aby ho obklíčili nebo zahnali do kouta. Vojáci ztichli a s napětím očekávali, jakou smrtí zemře tenhle zajatec, který se tak zoufale vzpírá smrti. Seržant naznačil, že se chce vrhnout doleva, ale pak se náhle otočil a prchal před postupujícími jettii k paláci. Stráže vykročily proti němu, aby ho obrátily zpátky k popravčím, ale muž se zastavil pod balkonem a pohlédl k Típúovi. „Vím, kdo vás zrazuje, Vaše Veličenstvo!“ vykřikl do ticha. „Znám ty zrádce!“

Jeden z jettiů toho okamžiku využil, přiskočil k němu, zezadu ho sevřel a strhl na kolena.

„Vaše Veličenstvo,“ volal dál seržant, „poručte, ať mě ty černý opice pustěj! Vyslechněte mě. Ve městě je britskej důstojník ve vaší uniformě. Proboha, matko!“ Ten poslední výkřik ze sebe seržant Obadiah Hakeswill vyrazil poté, co mu další jetti sevřel hlavu. Seržant jí však trhl doleva, chňapl po jettiho prstu a vší silou se do něj zakousl. Jetti vykřikl bolestí, ucukl a nechápavě zíral na prst, z něhož mu crčela krev.

Hakeswill vyplivl kus kůže a znovu začal volat na sultána. „Vyslechněte mě, Vaše Jasnosti! Vím, kdo vás zrazuje! Znám ty bastardy, přísahám! Jen mě zbavte těch zatracených černých opic a pak budu mluvit. Nechci umřít! Nechci, nechci! Matko!“ Jetti s pokousaným prstem mu opět sevřel hlavu a začal jí otáčet. Obvykle ten úkon provedl rychle, protože k tomu, aby zlomil páteř dospělého člověka, je třeba značné exploze energie, ale teď se to rozhodl udělat pomalu, aby se tomu parchantovi, který ho kousl, pomstil zdlouhavou a neobyčejně bolestivou smrtí. „Matko!“ zakvílel Hakeswill, když mu jetti přes jeho odpor stáčel hlavu čím dál za levé rameno, a pak ho pud sebezáchovy přinutil naposledy vykřiknout: „Ne! Viděl jsem ve vašem městě důstojníka! Brita!“

„Zadrž!“ zvolal náhle Típú.

Jetti se zarazil, ale stále držel Hakeswillovu hlavu v nepřirozené pozici.

„Co ten muž říká?“ zeptal se sultán jednoho ze svých důstojníků, který uměl trochu anglicky a překládal mu zoufalé seržantovy výkřiky. A přeložil mu i ten poslední.

Típú mávl malou buclatou rukou a poraněný jetti neochotně zajatcovu hlavu pustil. Seržant zaklel a s tváří zkřivenou bolestí otočil hlavu zpátky. „Zatracenej bastard!“ zavrčel. „Zatracená černá opice!“ Plivl na jettiho, který mu kroutil krk, vymanil se ze sevření toho druhého a popošel o dva kroky blíž k paláci. „Viděl jsem ho. Na vlastní oči jsem ho viděl. Měl stejnou pruhovanou košili jako všichni tady,“ máchl rukou směrem k vojákům v tunikách s tygřími pruhy. „Je to poručík a v naší armádě nám řekli, že se vrátil do Madrásu. Ale není to pravda, protože je tady. Jsem si tím jistej, jako že se jmenuju Obadiah Hakeswill, Vaše Jasnosti. A ať mě ty černý obludy nechaj na pokoji!“ Jeden z jettiů k němu přistoupil blíž a Hakeswill couvl. „Táhni, opice!“ vyjel na něj. „Vrať se do svý klece!“

„Koho jsi viděl?“ zeptal se z balkonu důstojník, který mluvil anglicky.

„Už jsem to řekl, Vaše Ctihodnosti, ne?“

„Ne. Řekni, jak se jmenuje.“

Hakeswillovi opět zacukala tvář. „Řeknu vám to, když mně slíbíte, že mě necháte naživu,“ pokusil se smlouvat. Dokonce padl na kolena a obrátil cukající tvář nahoru. „Klidně budu sedět v těch vašich kobkách, pane. Sem tam ňáká krysa Obadiahu Hakeswillovi nikdy nevadila, ale nechci, aby mně tyhle opice kroutily krkem. To není křesťanská smrt.“

Důstojník to přeložil Típúovi, který konečně přikývl, a důstojník se obrátil zpátky k Hakeswillovi. „Necháme tě naživu,“ zavolal dolů.

„Čestný slovo?“ zeptal seržant.

„Čestné slovo důstojníka.“

„Řekněte na mou duši, ať se propadnu.“

„Už jsem řekl, že tě necháme naživu!“ vyštěkl důstojník. „Ale jen když budeš mluvit pravdu.“

„Vždycky mluvím pravdu, nic jinýho. U nás mně říkaj poctívej Hakeswill. Ano, viděl jsem ho – poručíka Lawforda. William Lawford, tak se jmenuje. Takovej hubenej vysokej chlápek to je. Světlý vlasy a modrý oči. A není sám. Je s ním vojín Sharpe, ten zatracenec mizernej.“

Indický důstojník nerozuměl všemu, co Hakeswill říkal, ale to podstatné pochopil. „Říkáš, že ten Lawford je britský důstojník?“ zeptal se.

„Jasně že je. Dokonce v mý pitomý rotě. A nám řekli, že odjel zpátky do Madrásu s jakousi depeší, ale žádná depeše se do Madrásu neposílala, to vím, takže tam nemoh jet. A taky tam nemoh jet, protože je tady, Vaše Jasnosti, a určitě tu nemá nic dobrýho za lubem, protože je nahastrošenej v tom vašem, v tom pruhovaným…“

Důstojník se zatvářil pochybovačně. „Lžeš,“ řekl. „Jediní Angličané tu jsou vězni nebo dezertéři.“

Hakeswill si odplivl do písku nasáklého krví. „Jak by moh bejt Lawford dezertér? Důstojníci přece nedezertujou. Ty svůj důstojnickej dekret prodaj a vrátěj se k mámě, když je to přestane na vojně bavit. Říkám vám, pane, je to důstojník. A ten druhej je čistokrevnej bastard! Dostal trest bičování, a naprosto oprávněnej. Měli ho ubičovat k smrti, jenomže uprostřed toho pro něj poslal generál.“

Když důstojník přeložil Típúovi poznámku o bičování, sultán zpozorněl. „Kdy ho bičovali?“ zeptal se a důstojník jeho otázku přeložil.

„Těsně před tím, než utekl, pane. Musel mít záda pěkně zřízený, to jo, ale ne tak, jak by si zasloužil.“

„A říkáš, že pro něj poslal generál? Pro vojína?“ zeptal se důstojník pochybovačně.

„Jo. Samotnej Harris, pane, chlápek, kterej přišel v Americe o kus lebky. Poslal pro něj našeho plukovníka, pro Sharpa, a plukovník Wellesley to bičování zastavil. Zastavil ho!“ Seržantovo rozhořčení bylo stále živé. „Zastavil bičování, který bylo právoplatně nařízený a zasloužený! V životě jsem neviděl nic tak hanebnýho. Jde to tam od desíti k pěti, v tý britský armádě, od desíti k pěti.“

Típú poslouchal překlad, pak ustoupil od zábradlí a obrátil se k Appahu Ráovi, který svého času sloužil v armádě Východoindické společnosti. „Dezertují britští důstojníci?“ zeptal se.

„Nikdy jsem o nikom takovém neslyšel, Vaše Veličenstvo,“ odpověděl generál. Modlil se, aby ve stínu balkonu nebylo poznat, jak je bledý a nervózní. „Mohou ze služby odejít a důstojnický dekret prodat, ale že by dezertovali? To nikdy.“

Típú kývl dolů ke klečícímu Hakeswillovi. „Strčte toho mizeru zpátky do vězení,“ poručil. „A řekněte plukovníku Gudinovi, aby za mnou přišel do hlavního paláce.“

Stráž odvedl Hakeswilla zpět do města. „A má s sebou bibbi“ zavolal ještě Hakeswill, když odcházel mezi dvěma ozbrojenci, ale nikdo mu už nevěnoval pozornost. Seržant plakal, když procházel Bangalúrskou bránou. Plakal štěstím, že zůstal naživu, a děkoval za to. „Díky, matko,“ volal k bezmračné obloze. „Díky za to, že jsem nesmrtelnej!“

Dvanáct mrtvol jeho druhů bylo naházeno do společného mělkého hrobu. Vojáci se vrátili do tábora a Típú, nesen v krytých nosítkách s pruhovaným baldachýnem do hlavního paláce, byl přesvědčený, že oběť dvanácti zajatců nebyla zbytečná, neboť odhalila, že ve městě jsou nepřátelé. Budiž Alláhovi dík, říkal si, protože doba nepřízně osudu je jistě u konce a vše se nyní obrátí k lepšímu.

„Tak vy myslíte, že paní Bickerstaffová přešla k nepříteli, Sharpe?“ zeptal se Lawford už asi potřetí nebo počtvrté.

„V každém případě přešla do jeho postele,“ odpověděl Sharpe smutně, „ale počítám, že nám stejně pomůže.“ Vypral svou i Lawfordovu tuniku a teď zkoušel, jestli už uschly. Napadlo ho, že v téhle armádě je jednodušší starat se o uniformu než v britské. Tady neznali žádnou dýmkařskou hlínu na čištění opasků a řemenů mušket, žádné mazadlo na boty ani tuk a pudr na vlasy. Usoudil, že tuniky jsou suché, hodil tedy jednu Lawfordovi a druhou si navlékl přes hlavu sám. Potom sáhl pod ni a vytáhl zlatý medailon, aby ho měl na hrudi a byl vidět. Měl také na levém rameni tuniky červený pásek, jímž se v Típúově armádě označovala hodnost desátníka.

Lawfordovi se moc nezamlouvalo, že tak vystavuje své vyznamenání a insignii nové hodnosti, která byla jemu upřena.

„A co když nás prozradí?“ zeptal se Lawford.

„Pak bych za nás nedal ani zlámanej měďák,“ řekl Sharpe. „Ale nezradí nás. Mary je dobrý děvče.“

„Dala vám přece košem.“

Sharpe pokrčil rameny. „Lehce nabyl, lehce pozbyl,“ řekl a zapnul si opasky na tunice. Jako většina Típúových vojáků teď chodil bez kalhot, pouze v tunice, která mu sahala ke kolenům. Lawford se však svých britských kalhot nevzdal. Oba si také ponechali své staré čáky, i když znak s podobiznou krále Jiřího III. nahradili plechovým tygrem se zdviženou tlapou. „Udělal jsem, co jste mně poručil,“ řekl Sharpe, když viděl, že Lawforda moc neuklidnil. „A Mary slíbila, že toho Ravího…, už si nevzpomenu, jak se jmenuje dál…, že ho najde. Takže teď nemůžem dělat nic jinýho než čekat. A jestli se naskytne šance vzít roha, vezmem roha. Máte mušketu připravenou k prohlídce?“

„Je čistá,“ prohlásil Lawford a odklopil těžký francouzský křesací závěr.

„Panebože, v naší armádě by vás za takovou mušketu dali k raportu. Dejte ji sem.“

Po každodenní prohlídce, kterou obvykle prováděl seržant Rothiére, je čekalo volno až do odpoledne, kdy měl Gudinův batalion převzít stráž u Maisúrské brány. Strážní služba končila o půlnoci, ale Sharpe věděl, že nemůžou pomýšlet na útěk, protože Maisúrská brána vedla sice ven z hradeb, ale za nimi se nacházel vojenský tábor, jehož obvod byl přísně střežen. V předchozí noci Sharpe zkusil, zda se mu podaří s medailonem na hrudi a desátnickým proužkem na rameni projít táborem a dostat se k nějakému odlehlejšímu, méně střeženému místu, aby mohl přelézt hliněný val a zmizet ve tmě, ale už dvacet metrů od brány ho stráž zastavila a slušně, ale přesto rezolutně vyzvala, aby se vrátil. Zdálo se, že Típú neponechal nic náhodě.

„Dal jsem ji Wazzymu, aby mi ji vyčistil,“ řekl Lawford a ukázal na mušketu v Sharpových rukou. Wazir byl jeden z malých chlapců, kteří se potulovali kolem kasárenských baráků a hledali

příležitost, jak si vydělat nějaký ten pajs za vyprání prádla nebo vyčištění výstroje. „Zaplatil jsem mu," dodal Lawford rozhořčeně.

„Když chcete mít něco udělaný pořádně, je nej lepší udělat si to sám," prohlásil mentorsky Sharpe a vzápětí zaklel, protože se píchl do prstu o bicí pružinu závěru, kterou uvolnil, když odšrouboval zámkovou desku. „Podívejte se na tu rez!" Podařilo se mu pružinu vysunout, aniž mu vypadl mechanismus spouště, a začal čistit skvrny rzi na jejím okraji. „Pitoměj krám, tyhle francouzský muškety," bručel přitom. „To nesnese srovnání s pořádnou birminghamskou mechanikou."

„To takhle pokaždé čistíte mušketu?" zeptal se Lawford udiveně, když viděl, že Sharpe odšrouboval zámkovou desku.

„Samozřejmě. Ale ne kvůli Hakeswillovi, ten se vždycky díval jen na vnější části," zazubil se Sharpe. „Vzpomínáte si, jak jste mě zachránil s tím křesacím kamenem? Hakeswill mně ho vyměnil za obyčejnej kámen, ale já jsem na to přišel dřív, než toho moh využít. Ten chlap je mizera všemi mastmi mazanej!"

„On vám ho vážně vyměnil?" žasl Lawford.

„Jistě. Je lstivej jako had, ten Obadiah. Kolik jste dal Wazzymu?"

„Jednu annu."

„Okradl vás. Podejte mně tu láhev s olejem."

Lawford mu vyhověl a znovu se opřel o kamenný žlab, v němž Sharpe vypral jejich tuniky. Navzdory zjevnému nezdaru jejich mise se kupodivu cítil spokojený. Nedovedl si vysvětlit proč, ale bylo mu s Sharpem dobře. Dokonce to vnímal skoro jako poctu, že s ním ten obhroublý vojín mluví jako rovný s rovným. Mnozí mladí důstojníci se vlastně bojí vojáků, kterým velí, mají strach z jejich posměchu a svou nejistotu před nimi zakrývají přezíravou arogancí. Lawford byl však přesvědčený, že se k tomuto postoji nevrátí, protože teď už z těch hrubých tvrdých chlapů, z nichž britská armáda většinou sestává, neměl strach. Sharpe ho z něj vyléčil, naučil ho, že jejich hrubost je v podstatě bezděčná a tvrdost jen zástěrka svědomitosti. Samozřejmě že ne každý je svědomitý, a už vůbec ne každý britský voják je tvrdý, ale přesto považuje spousta důstojníků za samozřejmé, že všichni jejich podřízení jsou brutální individua bez

citu a inteligence, a podle toho se k nim chovají. A teď Lawford sledoval, jak si Sharpe šikovně pomáhá šperhákem a vkládá bicí pružinu zpátky do jejího pouzdra.

„Poručíku!“ zavolal na ně kdosi přes dvůr. „Poručíku Lawforde.“

„Ano, pane?“ odpověděl Lawford bezděčně, otočil se po hlasu a vstal. Teprve pak si uvědomil svou chybu a zbledl. Sharpe zaklel.

Přes dvůr k nim pomalu kráčel plukovník Gudin, a jak se blížil, zamyšleně si mnul hubenou tvář. „Poručík William Lawford z třiatřicátého pěšího pluku Jeho Veličenstva?“ zeptal se, když došel k nim.

Lawford neodpověděl.

Gudin pokrčil rameny. „Důstojník by měl ctít svou čest, poručíku,“ řekl. „Hodláte v té lži pokračovat?“

„Ne, pane,“ odpověděl Lawford.

Gudin povzdechl. „Tak jste důstojník, nebo ne?“

„Jsem, pane,“ hlesl Lawford zahanbeně, i když Sharpe nepoznal, jestli se stydí za to, že byl obviněn z nečestnosti, nebo že prozradil svou pravou identitu.

„A vy, desátníku Sharpe?“ zeptal se Gudin se smutným výrazem.

„Já nejsem důstojník, plukovníku.“

„Z toho vás nepodezírám,“ řekl Francouz. „Ale jste skutečný dezertér?“

„Samozřejmě že jsem, pane,“ lhal Sharpe.

Gudin se jeho sebejisté odpovědi zasmál. „A vy, poručíku,“ obrátil se znovu k Lawfordovi, ‚Jste taky skutečný dezertér?“ Lawford neodpověděl a Gudin znovu povzdechl. „Odpovězte mi podle pravdy, jak vám velí důstojnická čest.“

„Nejsem, pane,“ řekl Lawford ztěžka. „A ani vojín Sharpe není dezertér.“

Gudin přikývl. „Takže ten seržant mluvil pravdu.“

„Který seržant?“ zeptal se Lawford.

„Je mi líto, ale musím vám sdělit, že Típú nechal popravit zajatce, které jsme přivedli z noční bitvy v lese,“ řekl Francouz se znechucenou grimasou. „Ušetřil jen jednoho, protože mu řekl o vás.“

„Bastard zatracenej!“ vyrazil ze sebe Sharpe a vztekle odhodil mušketu. „Bastard všech bastardů!“ zaklel ještě vztekleji. „Pane?“ obrátil se Lawford na Gudina. „Prosím, poručíku.“

„Když nás Típúovi lidé zajali, měli jsme na sobě červené kabáty. To znamená, že by s námi mělo být zacházeno jako s legitimními válečnými zajatci.“

Plukovník zavrtěl hlavou. „Nic takového to neznamená, poručíku,“ řekl, „protože jste se vydávali za někoho jiného, než jste, a předstírali jste jiné úmysly, než jste měli. Ale přesto budu prosit sultána, aby vás nechal naživu.“ Posadil se na okraj žlabu a ohnal se rukou po neodbytné mouše. „Můžete mi říct, proč jste sem přišli?“ zeptal se.

„Ne, pane,“ odpověděl Lawford.

„Chápu, ale upozorňuju vás, že Típú to bude chtít vědět,“ řekl Gudin. Pak se obrátil k Sharpovi a usmál se na něj. „Dospěl jsem k závěru, že jste jeden z nejlepších vojáků, kterým jsem měl kdy potěšení velet. Jenom jedna věc mě na vás mátla. Říkal jsem si, jak může skvělý voják zradit přísahu věrnosti a dezertovat jen kvůli tomu, že byl bičován. Teď však vidím, že jste ještě lepší muž, než jsem si myslel.“ Zamračil se, protože Sharpe si při jeho komplimentu zvedl tuniku a škrábal se kdesi na zadku.

„Omlouvám se, pane,“ řekl Sharpe, když si všiml plukovníkova výrazu, a rychle tuniku spustil.

„Je mi líto, že ztrácím takového vojáka, Sharpe,“ pokračoval Francouz. „Obávám se, že na vás před kasárnami čeká eskorta, aby vás odvedla do paláce.“ Gudin zaváhal, jako by chtěl ještě něco říct, ale pak usoudil, že nemá jak zmírnit hrozbu, obsaženou v tom, co řekl. Otočil se tedy a luskl prsty, aby k sobě přivolal neochotně se tvářícího seržanta Rothiéra. Ten nesl jejich červené kabáty a Sharpovy bílé kalhoty. „Snad vám to trochu pomůže,“ řekl plukovník, i když tón jeho hlasu nasvědčoval, že tomu příliš nevěří. Pak sledoval, jak svlékají čerstvě vyprané tuniky a oblékají si červené kabáty. „A k vaší ženě…,“ obrátil se znovu k Sharpovi, ale potom zaváhal.

„Ta s tím nemá nic společnýho, pane,“ řekl Sharpe rychle, když si zapínal kabát. Po volné indické tunice se mu zdálo, že ho

nesnesitelně svírá jako svěrací kazajka. „Čestné slovo, pane. A mimochodem," dodal, „pustila mě k vodě."

„To máte dvojnásobnou smůlu, Sharpe," usmál se a natáhl ruku. „Vaše muškety, pánové, jestli dovolíte."

Sharpe mu podal obě zbraně. „Pane?" pohlédl na Francouze.

„Prosím, vojíne Sharpe."

Sharpe se zatvářil rozpačitě. „Bylo pro mě ctí sloužit pod vámi, pane," řekl. „Opravdu. Chtěl bych, aby v naší armádě byli taky takový důstojníci jako vy."

„Díky, Sharpe," odpověděl s vážnou tváří Gudin. „Samozřejmě kdybyste mi teď řekl, že jste změnil názor na věrnost vašemu králi a opravdu byste chtěl sloužit Típúovi, mohl byste být ušetřen toho, co vás čeká. Možná bych dokázal Jeho Veličenstvo přesvědčit, že ta změna je upřímná. Ale to byste mi nejdřív musel prozradit skutečný důvod, kvůli kterému jste sem přišli."

Lawford strnul a čekal, co Sharpe řekne. Ten vteřinu zaváhal, ale pak zavrtěl hlavou. „Ne, pane," odpověděl. „Myslím, že jsem opravdovej červenokabátník."

Gudin takovou odpověď čekal. „To vás ctí, Sharpe. A mimochodem, vojíne, ten medailon si můžete pověsit na krk. Stejně ho u vás najdou."

„Ano, pane." Sharpe sáhl do kapsy, kam medailon bez uvažování schoval, a znovu si ho pověsil na krk.

Gudin vstal a ukázal k východu. „Prosím, pánové."

Tím skončily zdvořilosti.

A Sharpe měl obavu, že zůstanou nadlouho poslední, které kdy slyšel.

Protože teď byli Típúovi vězni.

Appah Ráo odvedl Mary do místnosti, kde už čekal Kunwar Singh. Mary měla strach a neodvážila se zvednout k němu pohled, neboť se bála, že v jeho hezké tváři uvidí známky špatných zpráv. Neměla sice žádný zvláštní důvod je čekat, ale vždycky byla opatrná a cosi v upjatém a chladném chování Appaha Ráa jí říkalo, že ji zlá předtucha neklame. „Vaši přátelé byli zatčeni," řekl Appah Ráo,

když za ní sluha zavřel dveře. „Poručík Lawford a vojín Sharpe – ten, kterého jste označila za svého bratra.“

„Nevlastního bratra, pane,“ zašeptala Mary.

„Možná,“ připustil Appah Ráo. Kunwar Singh sice rozuměl trochu anglicky, ale ne tak, aby zcela pochopil, co říkají. A právě to byl také důvod, proč si Appah Ráo zvolil k Marinu výslechu tento jazyk, třebaže ani on ho neovládal příliš dobře. Generál od počátku pochyboval, že mezi Mary a zatčeným vojínem je nějaký příbuzenský vztah, ale měl mladou ženu rád a uvažoval o ní jako o nevěstě pro Kunwara Singha. Bůhví co přinese budoucnost Maisúru, ale zdálo se pravděpodobné, že se neobejde bez Britů, a pro Kunwara Singha by bylo velkou výhodou, kdyby měl ženu, která mluví anglicky. Navíc byla generálova žena Lakšmi přesvědčená, že Mary je hodná a mírná a na její minulost, stejně jako na minulost Kunwara Singha, je nejlépe zapomenout. „Proč sem přišli?“ zeptal sejí nyní Appah Ráo. „Nevím, pane.“

Appah Ráo vytáhl z opasku pistoli a začal ji nabíjet. Mary i Kunwar Singh se zděšením sledovali, jak pečlivě odměřuje ze stříbrného růžku střelný prach a sype ho do zdobené hlavně zbraně. „Aruno,“ oslovil ji jménem, které Mary přijala po matce, „dovolte mi, abych vám řekl, co se bude s poručíkem Lawfordem a vojínem Sharpem dít.“ Odmlčel se, aby mohl vyklepat do ústí hlavně poslední zbytky prachu z růžku. „Tipuje podrobí výslechu a nepochybně to bude výslech velmi bolestivý. Nakonec se přiznají, Aruno. Tak je to vždycky. Možná je nechá naživu, možná ne, to teď nedokážu říct.“ Pohlédl na ni a vložil do hlavně ucpávku. „Típú,“ pokračoval, když vyňal z dřevěného pouzdra na pistoli kuli, „bude chtít vědět dvě věci: za prvé proč sem přišli a za druhé zda se měli pokusit navázat s někým z města kontakt. Rozumíte mi?“

, Ano, pane.“

Generál vložil kuli do hlavně a vytáhl krátký pistolový nabiják. „Donutí je, aby mluvili, Aruno. Ať jsou jakkoliv stateční, nakonec stejně promluví. Samozřejmě,“ odmlčel se, aby zatloukl kuli do hlavně, „že si Típú může vzpomenout na vás a na to, že jste přišla s nimi. A pokud ano, pošle pro vás, Aruno, a bude vyslýchat i vás. A obávám se, že ne tak vlídně, jako to právě teď dělám já.“

„Vím, pane,“ zašeptala Mary.

Appah Ráo vrátil nabiják do držáků. Zbraň byla nabitá, ale nenatažená. „Nechci, aby se vám stalo něco zlého, Aruno, proto byste mi měla říct, proč ti dva přišli do Seringapatamu.“

Mary se dívala na pistoli v generálově ruce. Byla to krásná zbraň s pažbou vykládanou slonovinou a hlavní zdobenou stříbrnými spirálami. Pak pohlédla do generálových očí a uviděla v nich, že nemá v úmyslu ji zastřelit. Nespatřila v nich ani žádnou jinou hrozbu, pouze strach, a to ji přimělo říct pravdu. „Přišli sem, aby se pokusili spojit s jedním Angličanem. Jmenuje se McCandless.“

To byla odpověď, které se Appah Ráo bál. „A podařilo se jim to?“

„Ne, pane.“

‚A co tedy zjistili?“ zeptal se Ráo a položil pistoli na stůl. „Co se jim podařilo objevit?“ zeptal se tvrdším hlasem.

„Vojín Sharpe mi řekl, že by Britové neměli útočit od západu, pane,“ řekla Mary a už přitom zapomněla označit Sharpa za svého bratra. „To je všechno. Opravdu, pane.“

„Všechno?“ pohlédl na ni Ráo. „Tomu nevěřím. Proč by se vám s tím svěřoval? Nežádal vás, abyste mu pomohla vynést tu zprávu z města?“

Mary sklonila hlavu. „Měla jsem najít jednoho muže, pane,“ řekla po chvíli.

„Kterého?“

Znovu pohlédla na generála. V očích měla strach. „Obchodníka, pane. Jmenuje se Raví Šekar.“ , A ještě někoho jiného?“

„Ne, pane. Opravdu.“

Ráo jí věřil a pocítil úlevu. Nejvíc se bál toho, že ti, co Sharpa a Lawforda vyslali, jim mohli dát jeho jméno, protože i když mu plukovník McCandless slíbil, že jeho zradu zachová v tajnosti, nemohl si být jistý, zda svůj slib neporušil. Věděl, že sám McCandless nebyl podroben výslechu mučením. Jak se zdálo, spokojil se Típú s vysvětlením, že postarší plukovník „Ross“ byl zajat, když sháněl zdroje potravin a píce pro britskou armádu. Přesto Ráo cítil, že se nad ním hrozba prozrazení vznáší nebezpečně nízko. Nebál se, že by ho mohli prozradit Lawford a Sharpe, ale jestliže

vyjde při mučení najevo, že se měli spojit s McCandlessem, zaměří se Típúovi jettiové na Skota a jak dlouho jim může tento starý muž odolávat? Generál dokonce uvažoval, zda by se neměl pokusit přeběhnout k Britům, ale zavrhl tu myšlenku vzápětí po tom, co ho napadla. Možná by si tím zachránil život, ale jen za cenu toho, že by obětoval svou velkou rodinu a všechno věrné služebnictvo, které zaměstnával. Ne, rozhodl se, že musí tu nebezpečnou hru dohrát až do konce. Posunul pistoli směrem k Mary. „Vezměte si ji," řekl.

Mary na něho užasle pohlédla. „Pistoli, pane?"

„Říkám, vezměte si ji! A teď poslouchejte. Raví Šekar je mrtvý a jeho tělo dal sultán předhodit tygrům. Je možné, že si na vás Típú nevzpomene, ale pokud ano, mohla byste tu pistoli potřebovat." Appaha Ráa také napadlo, zda by nebylo dobré propašovat dívku ven z města. Byla to lákavá myšlenka, ale všichni civilisté se museli u bran prokázat propustkou podepsanou samotným Típúem. A takových, kteří ji měli, bylo velmi málo. Vojákovi se mohlo podařit uniknout z města, ale civilistovi těžko. Appah Ráo pohlédl do dívčiných tmavých očí. „Nejúčinnější prý je, když se vloží hlaveň do úst a namíří se trochu nahoru." Mary se zachvěla a generál se obrátil ke Kunwaru Singhovi. „Svěřuju ji do tvé péče," řekl.

Kunwar Singh přikývl.

Mary se vrátila do ženské části domu a Appah Ráo se odebral do své domácí svatyně, aby vykonal oběť. Setrval tam dlouho a dlouho také přemítal, co by měl ještě udělat. Záviděl jistotu, kterou v sobě chovali lidé jako Típú nebo plukovník McCandless. Zdálo se, že ani jednoho z nich netrápí pochybnosti, a naopak věří, že vše, co dělají, je řízeno jejich osudem. Nebyli závislí na vůli nikoho druhého a Appah Ráo by byl nesmírně rád, kdyby měl takovou jistotu v sobě i on. Rád by žil v Maisúru, v němž by vládl starý hindský rod. V Maisúru, který by neohrožovali cizí vetřelci – žádní, ani Britové, ani Francouzi, ani Maráthové nebo muslimové. Bohužel skutečnost byla jiná. Ocitl se v bezvýchodné situaci, chycený mezi dvěma armádami jako v pasti, a musel zoufale přemýšlet, jak udržet svou ženu, své děti a sluhy a také sám sebe naživu. Zavřel oči, dotkl se rukama čela a poklonil se Ganéšovi, bohu se sloní hlavou, který střežil jeho domácnost. „Zachovej nám život," prosil. „Zachovej nám život."

Sám sultán Típú sešel na nádvoří, kde už opět byli na dlouhých řetězech všichni jeho tygři. Oba Angličany střežili čtyři vojáci. Típú přišel bez doprovodu komorníků a dvořanů, pouze s jedním důstojníkem a dvěma jettii, kteří s kamennými tvářemi sledovali, jak sultán přistoupil k jednomu ze zatčených a strhl mu z krku zlatý medailon. Škubl jím tak prudce, že se řetěz zaryl Sharpovi bolestivě do kůže, než se přetrhl. Potom mu sultán plivl do tváře a obrátil se pryč.

Důstojník byl mladý muslim, který mluvil dobře anglicky. „Jeho Veličenstvo chce vědět," řekl, když se Típú znovu otočil k zatčeným, „proč jste přišli do města."

Lawford vypjal hruď. „Jsem důstojník Jeho britského Veličenstva…," začal, ale Ind ho gestem ruky přerušil.

„Buďte zticha," řekl unaveně. „Jste jen to, co uznáme my za vhodné, abyste byl. Tak proč jste tady?"

„A proě myslíte?" ozval se Sharpe.

Důstojník se nenechal vyvést z míry. „Myslíme si," řekl klidně, „že jste sem přišli provádět špionáž."

„Takže teď už to víte," řekl vyzývavě Sharpe.

Důstojník se usmál. „Ale možná vám ti, co vás vyslali, řekli jméno někoho, kdo by vám tady měl pomoci. A to jméno chceme znát."

Sharpe zavrtěl hlavou. „Žádný jména nám neřekli. Ani jediný."

„Dobrá," řekl důstojník a kývl oběma jettiům, kteří se Sharpa chopili a servali z něj kabát, až mu přitom utrhli všechny knoflíky. Neměl pod ním košili, pouze obvazy. Jeden z jettiů vytáhl nůž, hrubě mu je rozřízl a i ty z něj strhl, přičemž mu nožem rozdrásal sotva zahojené rány. Pach obvazů a krve dolehl až k tygrům a přinutil je vstát. Druhý jetti si vzal od jednoho ze strážců nabiják muškety, postavil se s ním před Sharpa a na Típúův pokyn ho kovovou tyčkou ostře šlehl přes záda.

Sharpovým tělem projela ostrá bolest, stejně mučivá jako poslední šlehy bičem, které mu ještě nevymizely z paměti. Rána byla vedena takovou silou, že ho vrhla dopředu. Padl na ruce a zůstal ležet

na zemi tváří dolů, zatímco jetti ho udeřil ještě třikrát, rozsekl mu staré rány a zlomil mu žebro. Rozpálený písek nádvoří se znovu zbarvil krví. Jeden z tygrů zařval a vyrazil směrem ke zdroji dráždivého pachu, ale řetěz ho strhl zpět. „Budeme ho bít tak dlouho, dokud se to jméno nedozvíme," řekl důstojník klidným tónem Lawfordovi. „A když zemře, začneme bít vás, a bude-li třeba, i vás ubijeme až k smrti."

Jetti udeřil znovu. Sharpe se těsně předtím stačil převalit na bok, ale jetti ho kopl a opět ho přinutil lehnout si na břicho, takže další rána už zase dopadla na zmučená záda. Sharpe hekal, sténal, zatínal zuby a ze všech sil se snažil, aby nevykřikl nahlas.

„Takhle se nemůžete chovat k zajatcům," protestoval Lawford.

„Ale můžeme, samozřejmě že můžeme," odpověděl klidně důstojník. „A začneme mu lámat kosti…, i když ne páteř. Tu ještě ne. Chceme, aby si všechnu tu bolest vytrpěl." Kývl na jettiho a ten znovu udeřil. Tentokrát se už Sharpe nedokázal ovládnout a vyrazil hlasitý výkřik.

„Jeden kupec!" zvolal Lawford. „S ním jsme se měli spojit."

Důstojník zvedl ruku a zastavil bití. „Kupec, poručíku? Tohle město je plné kupců."

„Obchoduje s výrobky z kovu," řekl Lawford. „Víc nevím, jen tohle."

„Samozřejmě že víte," prohlásil důstojník a kývl jettimu, který znovu zvedl nabiják.

„Raví Šekar!" vykřikl Lawford zoufale. Byl zdrcený hanbou, ale už nebyl schopen přihlížet, jak Sharpa ubíjejí k smrti. Věřil, nebo alespoň chtěl věřit, že kdyby bili jeho, vydržel by to a nic by neprozradil, ale sledovat, jak někomu jinému dělají ze zad krvavou kaši, bylo nad jeho síly.

„Raví Šekar," opakoval důstojník a znovu jettiho zarazil. „A jak jste ho našli?" zeptal se.

„Nenašli jsme ho," řekl nešťastný Lawford. „Nevěděli jsme, jak ho najít. Čekali jsme, až se naučíme trochu váš jazyk, a pak jsme se po něm chtěli ptát na ulicích. Ale zatím jsme to nezkusili."

Sharpe dlouze zasténal. Krev mu stékala po bocích a kapala do písku. Jeden z tygrů se přiloudal ke zdi, zvedl nohu a močil.

Důstojník, jemuž také visel na krku zlatý medailon s tygřím emblémem, se obrátil k Típúovi a něco mu řekl. Sultán hleděl na ležícího Sharpa klidně, téměř nezaujatě, a pak se něco zeptal.

„A co jste měli tomu Ravímu Šekarovi říct, poručíku?“ tlumočil Típúovu otázku důstojník.

„Všechno, co by se nám podařilo zjistit o obraně města,“ odpověděl Lawford rudý hanbou. „To byl náš úkol, s tím nás sem vyslali.“

„A co se vám tedy podařilo zjistit?“

„Kolik vojáků máte, kolik děl, kolik raket…“

„To je všechno?“

„To přece stačí, ne?“ odpověděl Lawford.

Důstojník jeho odpověď přeložil. Típú pokrčil rameny, pohlédl na Lawforda a vytáhl ze své žluté hedvábné tuniky malý váček z hnědé kůže. Rozvázal ho, pak přistoupil k Sharpovi a nechal na otevřené rány proudit z váčku tenký pramének soli. Sharpe zasyčel palčivou bolestí.

„S kým dalším jste se tady měli spojit?“ zeptal se důstojník.

„Už s nikým,“ odpověděl Lawford. „Věřte mi, proboha, už s nikým. Řekli nám, že naše zprávy může vynést ven Raví Šekar. To je všechno!“

Típú mu uvěřil. Lawfordovo pokoření bylo tak zřejmé a hanba, kterou cítil, téměř hmatatelná, že mu nebylo možné nevěřit. Navíc to, co řekl, dávalo smysl. „Takže jste se s Ravím Šekarem nikdy nesetkali?“ zeptal se důstojník.

„Ne, nikdy.“

„Tak se na něj můžete podívat teď,“ řekl důstojník a ukázal k tygrům. „Před pár týdny ho sežrali tygři.“

„Panebože…,“ povzdechl Lawford a zavřel oči zoufalstvím, když si uvědomil, že všechno, co podnikli a čeho se odvážili, bylo předem odsouzeno k neúspěchu. Pocítil nával nevolnosti, ale potlačil ho. Otevřel oči a uviděl, že se Típú sehnul, zvedl Sharpův červený kabát a hodil mu ho na zkrvavená záda.

Sultán na okamžik zaváhal a uvažoval, jestli má na oba Brity pustit tygry. Pak se otočil a zamířil ke vchodu do paláce. „Vsaďte je do cely,“ poručil strážím.

Oběť zajatců na nádvoří letního paláce mu vynesla dopadení nepřátelských zvědů a způsobila, že se k němu opět vrátilo štěstí. K další oběti nebyl důvod. Zatím. Típú však věděl, že štěstěna je vrtkavá, a tak se rozhodl schovat si zajatce pro chvíle, kdy se mu bude zdát, že se od něj opět odvrací. A pak zemřou, ať už proto, aby mu jejich smrt zajistila vítězství, nebo odvrátila porážku. Do té doby mohou pomalu hnít ve tmě a vlhku.

KAPITOLA 9

Vězeňské cely se nacházely na jednom ze dvorů na severní straně paláce, hluboko pod vnitřní zdí opevnění. V celém prostoru dvora to strašlivě páchlo odpadními splašky a Sharpovi se málem obrátil žaludek, když je tam stráže převedly. Přes odporný puch však bylo na dvoře živo. Obklopovaly ho nízké domky s doškovými střechami, v nichž žily rodiny palácového služebnictva, přičemž u každého bylo několik chlívků s domácím zvířectvem. Navíc měl sultán nedaleko stáje a menší ohradu, kde choval osm gepardů, které používal k lovu gazel. Vozil je na lov ve zvláštních klecích opatřených koly a Sharpe měl v první chvíli dojem, že je chtějí uvrhnout do těchto zamřížovaných vozů. Naštěstí je minuli a pak je stráže postrčily bajonety ke kamenným schodům, které sestupovaly do jakéhosi úzkého příkopu obehnaného plotem z železných mříží. Střežili ho dva vojáci. Jeden z nich vytáhl klíč, odemkl těžký visací zámek na bráně plotu a eskorta je zavedla dovnitř.

Strážcům cel visely u pasu svinuté biče a na ramenou nesli zvláštní muškety se zvonovitě rozšířeným ústím hlavně, kterým se říkalo trombon. Když sestoupili po schodech, uviděl Sharpe v chodbě vydlážděné plochými kameny mřížové dveře. Cel bylo celkem osm, čtyři na každé straně, a od sebe je oddělovala pouze bariéra z mříží silných jako mužská paže. Žalářník s klíči jim ukázal, aby se zastavili před jedněmi dveřmi, a chtěl je odemknout. Zámek byl však zřejmě zrezivělý, a když si s ním Ind po chvíli hmoždění neporadil, odvedl je k dalším dveřím. Zde však nastala nová potíž, protože k jejich zámku zase nemohl najít klíč. Náhle se v cele na vzdáleném konci chodby něco pohnulo. Sharpe, který čekal, až se žalářník probere klíči, zbystřil pozornost. Pak zaslechl šustění slámy a po něm dunivé

zavrčení. Tygr! A vzápětí ho uviděl, jak na ně civí velkýma žlutýma očima přes mříž.

Další šustění slámy se ozvalo z první cely vlevo, blízko místa, kde stáli. „To se podívejme, koho to tu máme!“ zamumlal Hakeswill přes mříž. „Sharpieho!“

„Mlčte, seržante!“ vyštěkl na něj Lawford.

„A taky pana Lawforda. Poručíka Lawforda.“ Hakeswill sevřel oběma rukama mříže a zíral na nově příchozí široce rozevřenýma očima. Svaly ve tváři mu cukaly. „Samozřejmě budu mlčet, pane, mlčet jako hrob, ale pochopte, tady v tý díře si člověk moc společnosti neužije. Nikdo se mnou nepromluví. Tamten,“ ukázal hlavou k protější cele, kterou právě žalářník odemykal, „má rád ticho jako v nějakým pitomým kostele. Taky se modlí, jako by byl v kostele. Říkám, pořád je tu ticho, pokud na sebe nehulákaj ty mouřeníni tam nahoře. Ty špinavý bastardi. Cejtíte ten smrad, ne? Ty jejich splašky? Je to tu jeden velkej hajzl, to vám povím.“ V příšeří cely svítily Hakeswillovy oči ďábelsky zlým svitem. „Prostě mně tu chybí dobrá společnost, to je celý.“

„Parchante,“ zamumlal Sharpe.

„Mlčte! Oba!“ okřikl je Lawford a pak se svou přirozenou zdvořilostí poděkoval strážnému, který konečně odemkl mřížové dveře přímo naproti Hakeswillově cele. „Pojďte, Sharpe,“ řekl potom a vkročil na kamennou podlahu pokrytou zatuchlou slámou. Byla asi dva a půl metru široká, možná tři metry dlouhá a strop se klenul jen kousek nad jeho hlavou. Také tady to hrozně páchlo, ale ne víc než nahoře. Mříž za nimi zaklapla a žalářník zachrastil klíči, jak zamykal.

„Willie!“ ozval se náhle slabý hlas. „To jsem rád, že jsi mě přišel navštívit.“ Přestože si Sharpeho oči ještě nepřivykly na temnotu, rozeznal starého muže, který se choulil v koutě zpola přikrytý slámou. Plukovník McCandless se pokusil vstát, aby je přivítal, ale byl zřejmě zesláblý a zavrávoral. Přesto odmítl, když mu chtěl Lawford pomoci. „Malárie,“ řekl na vysvětlenou. „To přejde. Už jsem ji měl mnohokrát. Někdy si myslím, že jediná medicína, která ji může vyléčit, je příjemný skotský déšť. Ale o tom tady můžu jen snít. Jsem rád, že tě vidím, Willie.“

„Já tebe taky, strýčku. Myslím, že s vojínem Sharpem jste se už seznámili.“

McCandless vrhl na Sharpa tvrdý pohled. „Vás bych se rád na něco zeptal, mladý muži.“

„Věděl jsem, že to není střelnej prach, pane,“ řekl Sharpe, který vytušil, jakou otázku mu chce plukovník položit. „Ochutnal jsem ho a vůbec nebyl slanej.“

„Ano, a taky trochu jinak vypadal,“ souhlasil Skot. „A vítr ho rozfoukával jako mouku. Ale na tohle jsem se vás nechtěl ptát. Moje otázka zní, co byste dělal, kdyby to byl střelný prach.“

„Zastřelil bych vás, pane,“ odpověděl Sharpe. „Prosím za prominutí.“

„Sharpe!“ ozval se rozhořčeně Lawford.

„Zcela správně, vojíne,“ řekl však McCandless. „Ten odporný tyran vás zkoušel a vy jste ve zkoušce obstál. Jsem rád, že v té mušketě nebyl střelný prach, ale přiznám se, že jsem měl chvíli strach. Nevadí ti, Willie, že si zase sednu? Nejsem zrovna teď v nej lepší kondici.“ Klesl na slámu, odkud znovu pohlédl na Sharpa a svraštil čelo. „Ale ani vy na tom nejste nejlíp, vojíne, jestli mě můj dojem neklame. Bolí vás něco?“

„Ty bastardi mně zlomili žebro, pane, a záda mám samou krev. Nemáte nic proti tomu, kdybych si taky sednul?“ Opatrně se posadil, opřel se ramenem o postranní mříž cely a pak si ještě s větší opatrností sundal kabát, který měl přehozený přes záda. „Snad se to na čerstvém vzduchu bude hojit,“ řekl Lawford, když mu rány prohlédl. To bylo všechno, víc mu pomoci nemohl.

„Tady si čerstvého vzduchu moc neužijete,“ řekl McCandless. „Cítíte ty jejich splašky?“

„Ten hrozný pach se nedá necítit, strýčku,“ odpověděl Lawford.

„Tohle je nový vnitřní val,“ vysvětloval plukovník. „Když ho stavěli, přehradili jím městskou stoku, takže teď nemůže jejich odpad odtékat do řeky a hromadí se tam. Něco z toho sice odteče Vodní bránou, ale jen něco. Člověk se tu musí modlit, aby přišel západní vítr,“ usmál se smutně. „Kromě jiných věcí.“

McCandless chtěl vědět, co se stalo nového, a nejen to, jakým řízením osudu se ocitli v Seringapatamu a nakonec spolu s ním v

cele. Hlavně se však zajímal o to, jak postupuje obléhání. „Panebože!“ zaúpěl, když mu řekli, kde Britové zahájili obléhací práce. „Takže Harris se chystá zaútočit od západu?“ povzdechl.

„Zdá se, že ano, pane.“

„Vběhne přímo do láskyplné Típúovy náruče,“ řekl Skot a chvíli seděl tiše, jen se občas v horečce zachvěl. Znovu se zachumlal do slámy, ale navzdory vlhkému horku mu stále byla zima. „A mou zprávu jste nemohli vynést ven? Já vím, nemohli. Jak taky, že? Tyhle věci nejsou nikdy jednoduché. Doufejme, že se Típúovi nepodaří tu nálož dokončit.“

„Už je skoro připravená, pane,“ řekl Sharpe, jako by těch špatných zpráv bylo málo. „Sám jsem to viděl.“

„Ano, je to možné. Je to velmi schopný muž,“ řekl McCandless. „Schopný a chytrý. Dokonce bych řekl, že chytřejší než jeho otec, a to byl starý Haidar Alí mazaný všemi mastmi. Nikdy jsem se s ním nesetkal, ale myslím si, že bych si s tím mizerou rozuměl. Ani s jeho synem jsem se nikdy předtím nesetkal, až teď, když mě jeho lidé zajali. Bohužel k tomu došlo v nejméně vhodné chvíli. Co bych za to dal, kdyby teď mohl být u našich! Tipuje dobrý voják, ale špatný nepřítel.“ McCandless zavřel na chvíli oči a zimničně se zachvěl.

„Co s námi udělá?“ zeptal se Lawford.

„To nedokážu říct,“ povzdechl plukovník. „Obávám se, že to záleží na tom, jaké bude mít sny. Není zase tak dobrý muslim, jakého ze sebe dělá, protože pořád věří ve všelijaké staré magie a přikládá velkou váhu snům. Jestli mu sny řeknou, že nás má zabít, dopadneme jako ti nešťastníci, kteří se mnou ještě nedávno sdíleli tuhle celu – že nám jeho pochopové zakroutí krkem. Slyšeli jste o tom?“

„Slyšeli,“ hlesl Lawford.

„Nechal je zamordovat, aby pobavil své vojáky!“ řekl McCandless a nechápavě zakroutil hlavou nad takovým barbarstvím. „A to mezi nimi bylo pár dobrých mužů. A paradoxně jediný, kdo z nich přežil, je tamhleten,“ trhl hlavou směrem k Hakeswillově cele.

„Vykoupil se tím, že nás zradil,“ prohlásil Sharpe nenávistně.

„To je lež, pane!“ ozval se rozhořčeně Hakeswill, který dychtivě poslouchal, o čem se v protější cele mluví. „Sprostá lež to je, pane, nic jinýho. Co se taky dá čekat od sprostýho vojáka, jako je Sharpe?“

McCandless pohlédl směrem k němu. „Tak proč vás tedy ušetřili?“ zeptal se chladně.

„Protože se mě dotknul Bůh, pane, a poznamenal mě. Vždycky to tak bylo. Mě nemůže nikdo zabít, pane.“

„Cvok,“ poznamenal tiše McCandless.

„Ale jo, Obadiahu, může,“ řekl Sharpe. „Panebože, nebýt toho parchanta, už bych vaši zprávu dávno doručil generálu Harrisovi.“

„To je další lež, pane!“ vztekal se Hakeswill. „Další sprostá lež.“

„Buďte zticha oba,“ okřikl je McCandless a obrátil se k Sharpovi. „Byl bych rád, kdybyste se nerouhal. V bibli se říká:..Nevezmeš jména Hospodina Boha svého nadarmo, neboť nenechá bez pomsty Hospodin toho, kdož by bral jméno jeho nadarmo.‘ Exodus, kapitola dvacátá, verš sedmý.“

„Amen, pane,“ zvolal Hakeswill. „A Bůh buď pochválen, pane.“

„Promiňte, pane,“ zamumlal Sharpe. „Znáte snad Desatero přikázání, Sharpe, ne?“ zeptal se McCandless. „Ne, pane.“

„Ani jedno?“ pohlédl na něho nevěřícně plukovník.

„Nikdy se nenech chytit při činu… Je tohle některý z nich, pane?“ zeptal se Sharpe bezelstně.

McCandless na něj hleděl téměř v hrůze. „Jste vy vůbec nějakého vyznání, Sharpe?“

„Ne, pane. Nikdy jsem nepoznal, k čemu by mně to bylo dobrý.“

„Přece jste se už narodil s touhou po víře,“ řekl plukovník, jako by se mu náhle vrátila živost.

‚A taky po pár dalších věcech, pane.“

McCandless se opět schoulil pod slámou. „Jestliže mě Bůh ušetří, možná se pokusím napravit škody, které byly napáchány na vaší nesmrtelné duši. Máš u sebe stále bibli, kterou ti dala matka, Willie?“

„Vzali mi ji, strýčku,“ odpověděl Lawford. ‚Ale podařilo se mi zachránit jednu stránku,“ dodal a vytáhl z kapsy složený papír. Zrudl přitom, protože oba, on i Sharpe, věděli, proč vytrhl stránku ze svaté knihy, a nebylo to z důvodu, s nímž by mohl plukovník McCandless souhlasit. „Jenom jednu stránku,“ dodal Lawford omluvně.

„Dej mi ji," řekl McCandless, „a poslyšme, co nám náš Pán říká." Vzal si od synovce pomačkanou stránku, uhladil ji a naklonil ji ke světlu. ‚Ach!" zvolal s radostí, „Zjevení svatého Jana. ‚Od této chvíle jsou blahoslaveni mrtví, kteříž umírají v Pánu'," přečetl nahlas.

„To není moc veselý čtení," odvážil se poznamenat Sharpe.

„Mýlíte se. To je nejoptimističtější myšlenka, o jaké můžu v tomto prostředí rozjímat. Je to příslib samotného Všemohoucího, že když zemřu, budu povznesen do jeho věčné blaženosti." Plukovník se při té útěše usmál. „Mohu se zeptat, vojíne, zda umítelíist?"

„Já, pane? Ne. Nikdy jsem se nic takovýho neučil, pane."

„Je to nevzdělanej hlupák, pane," ozval se opět Hakeswill z protější cely. ‚A vždycky byl, tupěj jako poleno."

„Tak vás musíme naučit číst my," prohlásil McCandless, aniž reagoval na seržanta.

„Poručík Lawford mně to slíbil, pane," řekl Sharpe.

„Tak by s tím mohl začít hned."

Lawford se ostýchavě usmál. „Je těžké rozhodnout se, kde začít, strýčku."

„Třeba u písmene T jako tygr," navrhl McCandless.

Šelma v kleci na konci chodby neklidně zavrčela, protáhla se a Sharpe se začal učit číst.

Obléhací práce rychle pokračovaly. Červenokabátníci i sepoyové pracovali dnem i nocí, přibližovali zákopy k městu a vyztužovali jejich boky bambusovými rohožemi. Ztěžovaly jim to však rakety, které téměř neustále létaly z ochozů hradeb, a Típúovi se také podařilo vrátit na západní opevnění několik nových děl. Jejich palba však příliš obléhací práce nenarušovala, protože je znovu a znovu ohrožovalo ostřelování z britských osmnácti-liberních děl, umístěných v dobyté pevnosti ve starém mlýně. Později se k nim připojila menší, dvanáctiliberní děla a houfnice s krátkými hlavněmi a jejich šrapnely i dělové koule létaly nad územím, kde ženisté metr po metru postupovali tvrdou červenou zemí vpřed, až nakonec připravili palebné posty pro velká průlomová děla s krátkým dostřelem, aby je do nich mohli dělostřelci v noci přesunout a

připravit k palbě. Když se nyní obránci města dívali dolů z pobořených palebných ochozů na západní hradbě, viděli plochu rozrytou bludištěm chodeb a zákopů. Všechny tyto podzemní chodby směřovaly k městu a končily u velkých hromad hlíny vyházené z hlubších jam okopů pro velká průlomová děla. Ale ne za všemi hromadami země se skrývala děla, protože některé byly navršeny záměrně jako klamné, aby si obránci města nebyli až do zahájení palby jisti, odkud opravdu mohou čekat nebezpečí. Típú věděl, že se Britové rozhodli pro útok na západní opevnění, ale zatím stále neměl jistotu, který úsek zdi si nepřátelští ženisté vybrali, a generálu Harrisovi samozřejmě vyhovovalo, že se to Típú dozví až v okamžiku, kdy průlomové baterie zahájí palbu. Kdyby obránci z nějakých náznaků vytušili, kde chce nepřítel průlom udělat, měli by ještě čas opevnění za ním posílit.

Típú však vsadil svou taktiku na jednu kartu. Předpokládal, že Britové se rozhodnou prorazit hradbu tam, kde chtěl on, a v tunelu staré brány, kde byla nastražena masivní nálož, už jeho odborníci dokončovali poslední přípravy. Vršili kolem obrovských náloží se střelným prachem kameny tak, aby nasměrovaly hlavní sílu výbuchu na sever do prostoru mezi oběma zdmi. Aby byla nálož účinná, museli by Britové vést průlom do krátkého úseku mezi starou strážní věží a severozápadní baštou. Típúova spekulace však zase nebyla tak riskantní, neboť se dalo s velkou pravděpodobností předpokládat, že k průlomu nakonec opravdu dojde někde tady. Bylo to téměř předurčeno chatrným stavem vnější zdi v těchto místech, a navíc nedostatečnou výškou vnějšího ochranného náspu, neboť právě tady protékala řeka nejblíž, takže na vybudování pořádného náspu nebylo dost místa. Proto zde byla jen hráz, která zadržovala vodu v příkopu bezprostředně pod hradbou. Ta však nebyla v porovnání s ochranným náspem žádnou překážkou a Típú předpokládal, že to bude další lákadlo, jemuž nepřátelští ženisté neodolají.

To byla jeho strategie. Vložil své naděje do jediné obrovské nálože. Ale ne jen do ní. Výbuch by sice mohl zabít, zmrzačit nebo jakkoliv jinak vyřadit z boje stovky útočníků, ale za nimi se budou valit tisíce dalších, a tak Típú rozhodl, že na západní hradbu bude soustředěna obrovská síla obránců, že jich tam bude jako mravenců,

přičemž každý bude mít nejméně tri nabité muškety a za každým bojujícím vojákem bude další muž určený k tomu, aby mu znovu mušketu po výstřelu nabil. Britskou zteč tedy přivítá doslova pekelná palba z mušket a v dešti olova budou létat i dělové koule a kartáče z kanónů, které nahradí zničená děla. Obránci měli také připraveny tisíce raket. Na dlouhou vzdálenost to jistě byly nevyzpytatelné a málo účinné zbraně, ale až dojde po zteči do průlomu k boji zblízka, kdy se do úzkého prostoru pohrnou útočníci jako ovce do ohrady, mohou rakety v jejich řadách napáchat strašlivý masakr. „Připravíme jim pravé peklo na zemi, těm bezvěrcům," prohlašoval Típú před svými generály, i když při každé modlitbě naléhavě prosil Alláha, aby urychlil příchod monzunu, a každé ráno vzhlížel k obloze v naději, že uvidí na obzoru alespoň náznak dešťových mraků. Bohužel obloha zůstávala zatvrzele jasná. Ano, monzun by utopil Brity přívalovými dešti dřív, než by je rakety, děla a prachové nálože roztrhaly na krvavé cáry, ale vše nasvědčovalo tomu, že tenhle rok Maisúr předčasný monzun nezažije.

Obloha sice byla stále jasná, ale všechna ostatní osudová znamení se jevila příznivá. Nepřízeň štěstěny nebo osudu, která vedla ke ztrátě pevnosti ve starém vodním mlýně, byla obětí britských zajatců odvrácena a nyní Típúovy sny a věštby jeho astrologů mluvily pouze o vítězství. Sultán si své sny každé ráno zaznamenával, zapisoval si je do velké knihy a pak o jejich výkladu hovořil se svými poradci. Jeho věštci hleděli do kotlíků s horkým olejem, aby z neustále se měnících barevných spirál na jeho hladině vyčetli, co sultána a jeho říši v nejbližší budoucnosti čeká. A i tyto mihotavé náznaky, podobně jako sny, předpovídaly vítězství. Britové budou poraženi v jižní Indii, a až přijde rozšiřující se maisúrské říši pomoc z Francie, budou červenokabátníci vyhnáni i ze severu země. Na místech jejich porážek zůstanou jen vybělené kosti a barvy jejich vlajek budou blednout na hradbách Típúových paláců v palčivém indickém slunci. Pak bude maisúrský tygr vládnout od zasněžených hor na severu po břehy oceánu vroubené palmami na jihu a od Koromandelského pobřeží k Malabarskému. Všechnu tuto slávu a moc předpovídaly Típúovi sny i odlesky na hladině oleje.

Ale pak se jednoho rána zdálo, že optimistické věštby přece jen mohou být klamné, neboť Britové náhle odmaskovali čtyři nové průlomové baterie a spletitou síť zákopů a hliněných valů náhle zahalil kouř, který chrlily hlavně těžkých děl po každém hromovém zadunění výstřelu.

A dělové koule nelétaly tam, kam podle Típúových představ měly létat – na zranitelný úsek hradeb za chybějícím ochranným valem, ale zasahovaly mocnou severozápadní baštu, jejíž cimbuří se tyčila vysoko nad řekou a dominovala jak západnímu, tak i severnímu křídlu opevnění. Zdálo se, že se celé město otřásá, když těžké koule znovu a znovu zasahovaly cíl, vyrážely ze starého zdiva oblaka prachu, až nakonec začaly padat první kameny. Také na severním břehu Kávéří, kde se nacházel menší britský tábor, se ozvala děla, aby se připojila svým dílem k ničivé palbě, a po každém zásahu padalo ze severozápadní bašty do příkopů čím dál víc kamenů nahlodávaného zdiva.

A aby toho nebylo málo, druhý den otevřela palbu další obléhací děla, ale ta se soustředila na malou baštu na samém jižním konci západní hradby, v ní byla umístěna menší děla. Přitom dál pokračovalo ostřelování severozápadní bašty, až se nakonec asi hodinu po poledni mohutná věž opevnění zřítila. Bylo to jako zemětřesení – nejdřív se ozval děsivý praskot, jak se masivní zdi rozpadaly, a pak už následovala dunivá bouře, při níž se chvěla zem, způsobená pádem laviny těžkých balvanů na břeh Kávéří, jejíž koryto zahalil obrovský oblak prachu. Ten se dlouho a pomalu usazoval a voda v řece byla pak ještě asi míli po proudu bílá jako mléko. Těsně po tom, co dozněl rachot pádu bašty a země se přestala chvět, rozhostilo se nad troskami severozápadního rohu opevnění téměř strašidelné ticho, protože děla obléhatelů ztichla. Típúovi vojáci okamžitě vyrazili na střelecké ochozy s připravenými mušketami a raketami, ale v britských pozicích byl klid, žádný útok se nechystal. Jen jejich vlajky drze povlávaly v mírném vánku, ale červenokabátníci a jejich indičtí spojenci zůstávali v zákopech.

Jeden ze statečných sultánových vojáků se odvážil na horu kamení, která zůstala ze severozápadní bašty. Tygří pruhy na jeho tunice pokryl prach, když prolézal vratké ruiny, aby našel zelenou

vlajku, jež předtím vlála na nejvyšší zdi bašty. Podařilo se mu to. Vyprostil ji, setřásl z ní prach a pak jí zamával ve vzduchu. Jeden z nepřátelských dělostřelců ten pohyb na hromadě kamení zahlédl a znovu do těch míst vystřelil. Koule dopadla kus od odvážlivce, odrazila se od velkého balvanu do severní zdi a odtud po dalším odrazu spadla do řeky. Voják znovu vlajkou zamával a potom vetkl její zlomenou žerď na vrchol trosek bašty.

Típú si se zasmušilou tváří prohlédl škodu na západní hradbě. Děla umístěná na malých baštách v její jižní části byla smetena do příkopu a severozápadní bašta se nedala pro obranu použít. Ani na jednom z těch míst však nevznikl průlom a vnější i vnitřní zdi západního křídla opevnění zůstaly nepoškozené. K pozitivním zjištěním také patřilo, že část trosek zřícené bašty, které spadly do zaplaveného příkopu, v něm nevytvořila přechod, po němž by ho mohli útočníci přelézt. „V podstatě nám zničili dělostřelectvo na obou křídlech západní obrany," poznamenal sultán ke svému doprovodu. „To znamená, že pořád plánují útok na střed západní hradby. A přesně to chceme, aby udělali."

Plukovník Gudin souhlasil. V první chvíli se, stejně jako Típú, obával, že ostřelováním bašty zahajují Britové pokus o zteč ze severozápadního rohu. Ale nyní, kdy byla bašta dole a nic se nedělo, se mu jevila strategie nepřítele jasná. Vůbec se nesnažili udělat průlom, jenom vyřadili z obrany dvě místa, v nichž mohl Típú umístit děla na vyvýšená stanoviště a ostřelovat z nich křídla útočících vojsk. Na průlomu teprve začnou pracovat. „Udělají ho tam, kde to potřebujeme, o tom není pochyb," potvrdil Gudin Típúův názor.

Muže, který vztyčil na troskách bašty sraženou vlajku, přivedli k sultánovi na střelecký ochoz západní hradby blízko poškozeného severozápadního rohu. Típú statečného vojáka okamžitě odměnil váčkem zlata. Byl to hind a to sultána potěšilo, neboť si stále nebyl plně jistý loajalitou hindů. „Je to jeden z vašich mužů?" zeptal se Appaha Rája, který ho na inspekci doprovázel.

„Ne, Vaše Veličenstvo."

Típú se už otočil pryč, ale náhle se ke generálovi vrátil. „Ti prokletí zvědové z Gudinova mužstva…," řekl a svraštil čelo, „nepřišla s nimi nějaká žena?"

„Přišla, Vaše Veličenstvo."

„A nevzal jste ji do svého domu?" zeptal se Típú.

„Ano, Výsosti, vzal, ale zemřela," zalhal Appah Ráo, aniž hnul brvou.

„Zemřela?" podivil se sultán.

„Byla to děvka, navíc nemocná," odpověděl Appah Ráo lhostejně. „Prostě zemřela…, stejně jako by měli zemřít ti dva, co ji sem přivedli." Stále se bál, že by zatčení Sharpa a Lawforda mohlo vést k odhalení jeho zrady, a i když neměl důvod přát jim smrt, nechtěl, aby sultán nabyl dojmu, že mu na jejich osudu nějak záleží.

„Zemřou," potvrdil Típú s tvrdým výrazem. „Zemřou, jako že je Bůh nade mnou." Zřejmě už na Mary zapomněl, protože vykročil blíž k ruinám severozápadní bašty. „Buď obětujeme jejich černé duše k odvrácení nepřízně štěstí, nebo je použijeme jako děkovnou oběť za naše vítězství," dodal, když šplhal po kamenech. Samozřejmě by dal přednost druhé variantě a představoval si, že ty dva nechá zabít v týž den, kdy poprvé vystoupí po stříbrných stupních svého tygřího trůnu, na nějž, jak přísahal, neusedne dřív, dokud nezničí nepřátele své říše. Náhle pocítil tak silnou předtuchu, že nepochyboval o jejím naplnění. Vojáci v červených kabátech vtrhnou do jeho města, ale pak budou spáleni ohněm pomsty a rozdrceni padajícími kameny. Den bude naplněn jejich výkřiky a sténáním, ale všichni zemřou a pak přijdou deště a rozvodní Kávérí a zbytku britského vojska, kterému už teď chybí potraviny a krmivo, nezbude než odtáhnout. Nechají svá děla tady a nastoupí dlouhou cestu napříč Maisúrem a během každého dne ustupuje budou napadat maisúrští jezdci s kopími a šavlemi. Supi budou mít tento rok hody a napříč Indií se potáhne stopa z vybělených kostí, až nakonec nezůstane naživu ani jediný červenokabátník. A Típú se rozhodl, že pak, až zemře i poslední nenáviděný Angličan, nechá postavit vysoký sloup z mramoru, bílý a třpytivý jako slunce, na jehož vrcholu se bude skvět hlava vrčícího tygra.

Z města se ozval hlas muezzina, který svolával věřící k modlitbám. V tichu po umlknutí palby to byl nade vše krásný zvuk. Típú, poslušný svého boha, naposledy pohlédl na ty, již jsou odsouzeni k záhubě, a spěchal k paláci. Mohou udělat průlom v hradbách a mohou překročit řeku a přiblížit se k městu, ale jakmile do něj vstoupí, zemřou.

„PIK," řekl Sharpe a napsal ta slova prstem do prachu na podlaze cely, z níž odhrnul slámu. „LOK."

„Picklock," řekl Lawford. „Správně, až na to, že jste vynechal dvě C."

„To nevadí, hlavně že je mám, že mám svý picklocks, pane," zasmál se Sharpe a vytáhl z kapsy kabátu malý svazek několika kovových nástrojů, na konci všelijak zahnutých. Ukázal je poručíkovi, ale hned je zase schoval.

„Jak to, že je u vás nenašli?" zeptal se Lawford. Sultánovi vojáci, je oba po zatčení prohledali, než je odvedli do paláce, a i když nechali v Lawfordově kapse stránku z bible, všechno ostatní cenné nebo podezřelé jim vzali.

„Protože tam, kde jsem je měl, se nedívali," řekl klidně Sharpe. „Plukovník Gudin si myslel, že se škrábu na zadku, ale tak neslušnej před džentlmenem nejsem…, jestli chápete, co tím míním."

„Ano, ano, raději to nerozvádějte," prohlásil Lawford upjatě.

„Dobrej šperhák si s takovým starým krámem poradí raz dva," pokračoval Sharpe a kývl směrem k visacímu. zámku na mřížových dveřích jejich cely. „Pak už stačí přepadnout strážný."

„A nechat si nasázet do těla olovo, co?" poznamenal skepticky Lawford.

„Vsadím krk, že až dojde k útoku na město, vyběhnou strážný po schodech nahoru, aby zjistili, co se děje. Tak nás neuslyšej," vysvětloval Sharpe svůj plán. Záda měl pořád jako v ohni. Na čerstvých ranách se mu vytvořily strupy, které při každém neopatrném pohybu praskaly a znovu krvácely. Naštěstí se ale nezanítily a ani horečka ho netrápila a to považoval za dobré znamení, které mu vrátilo sebedůvěru.

„Až dojde k útoku, Sharpe,“ vložil se do jeho úvah plukovník McCandless, „budou strážní nejspíš na hradbách a hlídání našich cel přenechají tygrovi.“

„Na to jsem nepomyslel, pane,“ připustil zklamaně Sharpe.

„Pochybuju, že byste si troufl přepadnout tygra,“ řekl McCandless.

„To ne, pane. To asi těžko,“ povzdechl Sharpe. Každý večer, když se začalo stmívat, strážní odešli, ale předtím vždycky pustili tygra. Byl to dost složitý proces, při němž museli držet šelmu v šachu dlouhými kopími a pomalu ustupovat po schodech. Někdy dřív zřejmě došlo k tomu, že na ně šelma zaútočila, protože měla na boku dlouhou jizvu. Možná proto, aby podobnému útoku předešli, nyní strážní vždy při odchodu pohodili do chodby před celami kus krvavého kozího masa a teprve pak tygra pustili.

Vězni potom museli během noci dlouhé hodiny poslouchat, jak šelma mlaská a ohryzává kosti. Ráno zahnali strážní tygra opět kopími do klece, kde prospal denní horko, až opět přišel čas na jeho strážní službu. Byl to velký tygr, i když možná ne tak mohutný a kypící zdravím jako ti na nádvoří paláce, ale zato měl hladovější pohled. Někdy, za měsíční noci, ho Sharpe pozoroval, jak chodí sem a tam krátkou chodbou, a uvažoval, jaké myšlenky se odehrávají za jeho velkýma žlutýma očima. Občas tygr během noci bez zvláštního důvodu zařval a z dálky se ozvala odpověď geparda, který si vyšel na lov. A pak se noční ticho rozeznělo zvuky šelem a tygr vyběhl po schodech až k mříži. Nakonec se vždy vrátil, tichý na svých mocných tlapách, pružný a silný, se zlovolně svítícíma očima.

Během dne však tygr spal a cely hlídali strážní. Někdy pouze dva, jindy jich bylo až šest. Každé ráno přišli dva vězni z městského civilního vězení s okovy na nohách, aby vynesli nádoby s výkaly, a když je vyprázdnili a vrátili zpět, přinesli první jídlo. Obvykle to byla studená rýže, někdy s fazolemi nebo kousky ryby, a k tomu plechový hrnek vody. Druhou porci rýže dostali odpoledne, ale jinak se o ně nikdo nezajímal. Poslouchali zvuky, které k nim doléhaly shora, děsili se, že přijdou jiní strážní a odvedou je před Típúovy obávané zabijáky, a čekali. Každý ten zoufalý čas trávil jinak – McCandless

se modlil, Hakeswill řečnil a posmíval se jim, Lawford se stravoval strachem a Sharpe se učil číst.

Zpočátku mu to šlo ztěžka a vůbec mu to neusnadnily neustálé Hakeswillovy posměšky. Lawford nebo McCandless vždycky seržanta okřikli, aby mlčel, ale po chvíli se ozval znovu, posmíval se a mluvil si pro sebe v koutě své cely. „Teď bude náramně důležitej, ten Sharpie," mumlal natolik hlasitě, aby to Sharpe slyšel. „Naučil se pár písmenek a už se cejtí jako ňákej pitoměj šlechtic. Nóbl Sharpie… Učit se číst! To už se může zrovna tak kámen učit prdět. To není normální. Obyčejnej vojín má vědět, kde je jeho místo. Tak praví Písmo."

„Nic takového nepraví, seržante!" vyštěkl na něj vždycky potom McCandless.

A neustále, každou denní hodinu, k nim doléhala palba obléhacích děl. Rány výstřelů se mísily s tlumenějšími zvuky nárazů železných koulí do kamene nebo do zdi z hliněných bloků a do toho bouchaly odpovědi Típúových děl z ochozů hradeb. Dunění kanonády jako by naplňovalo všechen prostor – oblohu, ulice, domy, celé město… Na západním křídle opevnění bylo stále zachováno několik děl, ale častěji se ozývaly výstřely z místa blíž vězeňským celám, ze severní hradby, odkud sultánovi dělostřelci pálili ránu za ranou přes řeku směrem k druhému táboru obléhatelů.

„Činěj se, ty dělostřelci, činěj," prohodil občas Hakeswill. „Dělaj svou práci, jak se sluší na vojáky. Makaj, až z nich leje. Nemarněj čas pitomým louskáním písmenek. KOČKA. Na co tohle, sakra, potřebuje voják umět? Ať umím číst nebo neumím, flirt je to jen pitomá kočka. Důležitý je, abych věděl, jak se z ní stahuje kůže, ne abych ji uměl hláskovat."

„Ticho, seržante," houkl opět McCandless.

„Ano, pane. Budu ticho, budu. Tichej jako kostelní myš, pane." Jenže za chvíli už mlel zase. „Jako vojín Morgan… Taky uměl číst a byly s ním jen problémy, zatracený problémy. Vždycky všechno věděl lip než kdokoliv druhej, ale když vyfasoval bičování a přivázali ho k trianglu, byl s rozumem v koncích. Naučila ho to jeho máma, hloupá velšská děvka. Když měl čistit mušketu, četl si v bibli. A k čemu mu to bylo, když nakonec skápl pod bičem? Byl jsem rád, že

ho mám z krku. Na co je obyčejnýmu vojákovi čtení? Jenom na to, aby mu to zkazilo oči, na nicjinýho.“

A Hakeswill řečnil i v noci. Sharpe se někdy vzbudil a zaslechl, že seržant mluví potichu k tygrovi. Jednou se tygr dokonce zastavil a poslouchal. „Vždyť ty nejseš tak zlá číča, že ne?“ hučel do něj Hakeswill. „Taky seš tu dole pořád sám jako já.“ Dokonce pak opatrně natáhl ruku a pokusil se šelmu pohladit, ale ta na jeho pokus o sblížení odpověděla temným zavrčením. „Nevrč na mě, ty číčo, nebo ti vyškrábu oči. A jak potom budeš chytat myši, co? Skončíš jako hladová slepá číča. Tak si lehni, polož si tu svou velkou hlavu na tlapky a buď hodnej.“ Seržant znovu natáhl ruku a téměř něžně pohladil tygra po boku. K Sharpovu nesmírnému údivu si obrovská šelma lehla a opřela se o mříže seržantovy cely. „Sharpie, jste vzhůru?“ zavolal tiše Hakeswill a dál drbal tygra na boku. „Já vím, že jste. Co se stalo s tou malou Mary Bickerstaffovou? Povězte mně to, chlapče. Schrastil ji pro sebe ňákej indickej mouřenín, co? Sakra, to už by udělala lip, kdyby si zvedla sukni přede mnou. Takže teď ji má v parádě někdo z Típúových černých hochů, je to tak? Lež, číčo, lež,“ uklidňoval tygra. Sharpe předstíral, že spí, ale Hakeswill nějak vycítil, že ho poslouchá. „Ňákej oficír ji má, co, Sharpie?“ pokračoval. „Proto se učíte číst, abyste byl jako oni? To ze sebe chcete udělat? Jenže tohle vám nepomůže, chlapče, pitomý čtení ne. V tyhle armádě jsou jen dva druhy oficírů – ty první jsou dobrý a ty druhý ne. Ta první sorta má dost rozumu na to, aby si nešpinila ruce s váma, řadovejma vojínama, a nechá všechno na seržantech. A ta druhá do všeho zasahuje. Například mladej Fitzgerald, ten taky do všeho zasahoval, ale teď už táhl k čertu, což je dobře, protože peklo je pro něj to nejlepší místo, když uvážím, že to byl zatracenej povýšenej Ir, kterej neměl žádnou úctu k seržantům. A ten váš Lawford, pan poručík Lawford, ji taky nemá. Vůbec žádnou.“ Hakeswill náhle ztichl, protože plukovník McCandless se pohnul a zasténal.

McCandlessova malárie se zhoršovala, i když se Skot snažil nestěžovat si. Sharpe přestal dělat, že spí, a přinesl mu hrnek vody. „Chcete se napít, pane?“

„To je od vás laskavé, Sharpe.“

Plukovník se posadil, napil se a pak se opřel zády o kamennou zeď, která tvořila zadní stěnu cely. „Minulý měsíc jsme tu měli bouřku," řekl. „Nebyla nijak silná, ale stejně stačila tyhle cely zaplavit. Bohužel ne jenom čistou dešťovou vodou, ale splavily se sem i ty jejich splašky. Modlím se, aby nás odtud Bůh dostal dřív, než přijde monzun."

„V tu dobu už tu v žádným případě nebudem, pane."

„Záleží na tom, jestli se našim podaří město dobýt, Sharpe."

„To víte, že podaří, pane," řekl Sharpe.

„Doufejme," povzdechl McCandless a usmál se Sharpově neochvějné víře v dobrý konec. „Ale Típú se může rozhodnout, že nás dá zabít ještě předtím." Plukovník se na chvíli odmlčel a pak zavrtěl hlavou. „Přál bych si, abych mu rozuměl," řekl pak.

„Na něm není co k rozumění, pane. Je to zatracenej bastard, to je celý."

„V tom s vámi nemohu souhlasit," odpověděl plukovník. „Típú je dobrý vládce, možná lepší než většina našich křesťanských monarchů. V každém případě udělal pro Maisúr hodně dobrého. Povznesl tuhle říši k bohatství, zavedl v ní větší spravedlnost, než jakou lze vidět ve většině ostatních indických zemí, a je tolerantní k různým náboženstvím, i když se bojím, že pronásledoval některé nešťastné křesťany." Plukovník se znovu odmlčel a jeho tělem proběhl záchvat chvění. „Dokonce nechal naživu rádžu a jeho rodinu. Nežijí sice v přepychu, ale žijí, což je důkaz, že Tipuje schopen větší velkorysosti, než jakou si dovedu představit u mnoha jiných panovníků. Většina uzurpátorů dá bývalého vládce zabít, ale Típú se k tomu nesnížil. Samozřejmě že to, co udělal s našimi zajatci, je neodpustitelné, ale na druhou stranu jistá míra nevypočitatelně krutosti je asi u vládce nezbytná. Vcelku však musím říct, že kdybychom ho posuzovali v porovnání s našimi britskými monarchy, nevyšel by z toho vůbec špatně."

„Tak proč s ním tedy bojujem, pane?"

McCandless se zasmál. „Protože se mu sem tlačíme a on nás tady nechce. Dva kohouti se na jednom malém smetišti neshodnou, Sharpe. A jestliže nás vyžene z Maisúru, přitáhne sem Francouze, aby nás vyhnali i ze zbytku Indie. A potom můžeme dát sbohem

většině našich obchodů s Východem. O to tu jde, Sharpe, o obchod. Kvůli tomu se celá tahle válka vede.“

„Kvůli obchodu? Trochu divný, bojovat kvůli obchodu.“

„Zdá se vám to divné?“ pohlédl na něj překvapeně McCandless. „Mně ne, Sharpe. Bez obchodu není bohatství a bez bohatství se žádná společnost nerozvine. Bez obchodu, Sharpe, bychom žili jako zvěř v lesích. Za obchod stojí za to bojovat, i když si ho moc neceníme. Oslavujeme krále, uznáváme velké muže, obdivujeme aristokraty, aplaudujeme hercům, zahrnujeme zlatem malíře portrétů, a někdy dokonce odměňujeme vojáky, pokud vítězí, ale vždy opovrhujeme obchodníky. A proč? Vždyť je to bohatství obchodníků, co pohání mlýny, tkalcovské stavy nebo továrny na železo, co pěstuje obilí a peče chleba, co staví kostely, domy a paláce. Bez Boha a obchodu bychom nebyli nic.“

Sharpe se tiše zasmál. „Obchod… To pro mě nikdy nic neznamenalo, pane.“

„Tak za co, podle vás, stojí bojovat, Sharpe?“ zeptal se McCandless.

„Za přátele, pane. A za hrdost. Musíme ukázat, že jsme lepší než ty druhý.“

„Vy nebojujete za krále a za vlast?“

„Já jsem se nikdy s králem nesetkal, pane. Ani jsem ho nikdy neviděl.“

„Na našem králi není moc k vidění, ale je to celkem slušný člověk, když mu zrovna nepřeskočí v hlavě a nezačne zuřit,“ řekl McCandless á pohlédl k Hakeswillově cele. „Mám dojem, že tam tomu taky přeskočilo.“

„Vypadá to tak, pane.“

„Chudák.“

„Spíš odpornej parchant,“ zašeptal Sharpe, aby ho Hakeswill neslyšel. „Zlej jako sám ďábel. Dělá mu radost, když může někoho trestat. Krade, lže, znásilňuje, vraždí…“

„A vy nic z toho neděláte?“

„Nikdy jsem nikoho neznásilnil a to ostatní…, jen když musím.“

„Pak proste Boha, abyste už nikdy nic z toho nemusel,“ řekl McCandless. Opřel si hlavu o zeď, zavřel oči a snažil se spát.

Sharpe sledoval, jak do jejich cely pomalu proniká mdlé předjitřní světlo. Na kousku oblohy, na nějž viděl, se mihli poslední netopýři, ale potom se už žádný neobjevil. A pak se ozvalo první dělo. Odkašlalo si, jak s oblibou říkali dělostřelci. Město i jeho obléhatelé se probouzeli a boj mohl pokračovat.

Úvodní výstřel toho dne měl za cíl hliněný val, který se snažil zacelit mezeru v linii ochranného náspu a zároveň sloužil jako hráz zavodněného příkopu u úpatí hradby. Val nebyl vysoký, ale široký a dělová koule, která letěla nízko a ztratila většinu své energie při odrazu od břehu, na něm příliš škody neudělala. Spíš jen zvedla oblak prachu.

Postupně se jedno po druhém probudila i ostatní obléhací děla a odkašlala si. První výstřely jsou obvykle málo účinné, protože hlavně děl jsou chladné, a to způsobuje, že koule létají nízko. Také několik děl na městských hradbách odpovědělo, avšak žádné z těch velkých. Típú si velká děla šetřil na rozhodující boj při zteči, ale dovolil svým dělostřelcům střílet těmi malými, z nichž některá používala koule ne větší než jsou kartáčové střely. Ani palba obránců nezpůsobila žádné škody, ale už jen dunění výstřelů dávalo občanům města pocit, že se jejich vojsko brání.

Dnešní ráno se zdálo, že britské dělostřelectvo není v nejlepší formě. Střílely všechny baterie, ale jejich palba byla nekoordinovaná. Část děl se soustředila na hliněnou hráz v místě, kde nebyl ochranný násep, zatímco další mířila výš, na hradbu. Hodinu po rozednění se ale všechna odmlčela a o chvíli později zastavili palbu i Típúovi dělostřelci. Plukovník Gudin, který stál na ochozu západní hradby a pozoroval dalekohledem britské pozice, zřetelně viděl, jak sepoyové jedné baterie manipulují se svým dělem. Usoudil, že se obléhatelé konečně chystají pečlivě zaměřit všechna děla na jedno místo v hradbě, které si vybrali pro průlom. Teď už byly hlavně horké a děla mohla střílet přesně, a proto se dalo čekat, že brzy soustředí veškerou palebnou sílu na vybrané místo v opevnění. Plukovník pozoroval dalekohledem obsluhu děla, ale samotné dělo neviděl, protože jeho střílnu teď zakrýval proutěný koš naplněný hlínou. Gudin se modlil,

aby Britové zabrali na Típúovu návnadu a zaměřili palbu, kterou v příštích hodinách čekal, na nejslabší místo západního opevnění.

Přesunul zorné pole dalekohledu na nejbližší baterii, jež měla své postavení ani ne čtyři sta metrů od onoho zranitelného úseku. Dělostřelci se pohybovali svlečeni do pasu a nebylo divu. Teplota brzy vystoupí nad třicet stupňů a už teď byl vzduch prosycený vlhkostí jako v prádelně, přitom obsluhy děl musejí přenášet dělové koule a namáhavě manipulovat s těžkými děly. Osmnáctiliberní obléhací dělo váží téměř dvanáct tun a celá ta masa horkého železa je po každém výstřelu vržena o kus zpět a obsluha ji musí vždy svými silami vrátit do původního palebného postavení. Železná koule takového děla má v průměru asi patnáct centimetrů a každé dělo může vystřelit zhruba jednou za dvě minuty, přitom Típúovi zvědové hlásili, že generál Harris má nyní k dispozici třicet sedm těchto těžkých děl a dvakrát tolik ještě těžších, která střílejí čtyřiadvacetiliberními koulemi. Gudin čekal, kdy palba znovu začne, a v duchu počítal. Každou minutu může britské dělostřelectvo vychrlit do vzduchu kolem tří set padesáti liber železa, jež letí nepředstavitelnou rychlostí a pak narazí na hradbu. A k této palebné síle je ještě nutné připočíst asi dvě desítky houfhic a několik desítek dvanáctiliberních děl, která budou použita na ostřelování bočních stran místa zvoleného k průlomu.

Gudin věděl, že hlavní dělostřelecký útok na hradby musí začít každým okamžikem. Dokonce se přistihl, že zadržuje dech v očekávání prvního výstřelu, neboť ten jasně řekne, zda byla Típúova riskantní spekulace úspěšná. Čekání se zoufale táhlo, ale konečně jedna z baterií odmaskovala dělo a před jeho střílnou vyšlehl oheň a oblak kouře. O půl vteřiny později dolehl i zvuk výstřelu a pak už plukovník Gudin viděl, kam koule dopadla.

Britové Típúovu návnadu spolkli. Rozhodli se jít rovnou do pasti.

Palbu zahájila i zbývající průlomová děla a vzduch nad městem naplnilo jejich dunění a křik stovek vyplašených ptáků. Jedna za druhou létaly koule nad vyprahlou zemí a přes řeku a dopadaly na krátkou výplňovou hráz, která spojovala úseky ochranného náspu. Vydržela jen deset minut, než ji poslední osmnáctiliberní koule

prorazila a voda z příkopu se začala hrnout do Jižní Kávéří. Nejdřív to byl jen malý pramen, ale ten strhával další kusy hlíny z narušených okrajů a během chvíle se hráz rozpadla a po břehu se do řeky valil kalný proud.

Děla ani na okamžik neumlkla, pouze jejich obsluhy zvedly hlavně, aby koule zasahovaly úpatí vnější hradby, které bylo nyní, po zhroucení hráze, zcela odkryté. Do staré zdi bušila soustředěná palba s takovou intenzitou, že se po celé délce otřásala jako tělo v posledních křečích a létaly z ní gejzíry prachu a hliněných cihel.

Tak to šlo celý dlouhý den a zeď se pomalu, ale jistě drobila a rozpadala. Výstřely stále mířily nízko na úpatí zdi, aby narušily její základy a připravily situaci, kdy se vše nad nimi po několika výstřelech mířených výš zřítí vlastní vahou.

Za soumraku však hradba pořád ještě stála, i když v jejích základech zela velká díra, která zasahovala hluboko do nitra zdi. Několik britských děl pokračovalo v palbě i v noci, většinou kartáčovými střelami, aby obránci nemohli poškozené místo opravovat, ale ve tmě bylo těžké mířit přesně, a tak většina výstřelů šla zřejmě pánu bohu do oken. Když si pak po rozednění britští velitelé prohlíželi dalekohledy ostřelované místo, uviděli, že je ucpané proutěnými koši naplněnými hlínou a hrubými dřevěnými kmeny. Stačilo však prvních pár výstřelů, aby tyto opravy lehce rozmetaly, a jakmile se otvor znovu obnažil, dělostřelci pokračovali ve svém úsilí tam, kde večer skončili. Ve vzduchu mezi zavodňovacím kanálem a řekou se převalovala kouřová mlha z nesčetných oblaků, které šlehaly z hlavní. Soustředěná palba pokračovala až do poledních hodin, kdy náhle v britských řadách zazněl jásot. Zeď konečně padla.

Hroutila se pomalu a celé místo vzápětí zahalil hustý mrak prachu, takže v prvních okamžicích nebylo možné posoudit rozsah poškození. Teprve po chvíli, kdy slabý větřík prach alespoň trochu rozptýlil, uviděli britští velitelé dalekohledy, že se opravdu podařil průlom v opevnění. V hradbě zela rozeklaná mezera široká asi dvacet metrů, kterou dole vyplňovala hromada suti, po níž by mohli vojáci vylézt, jestliže by nenesli nic jiného než mušketu, bodák a sumku s náboji. A to znamenalo, že se průlom dal využít ke zteči.

Přesto palba neustávala. Nyní se dělostřelci snažili srovnat svah hromady suti v průlomu, a když se některé z vystřelených koulí odrážely od nové vnitřní zdi, začal se Gudin obávat, že se Britové rozhodli prorazit i ji. Pak se ale palba soustředila níž a do stran, zřejmě aby upravila a rozšířila vzniklý průlom.

Půl míle od Gudinova stanoviště obhlíželi situaci dalekohledy generálové Harris a Baird. Poprvé měli možnost vidět krátký úsek nové vnitřní zdi. „Není tak vysoká, jak jsem se obával," prohlásil Harris.

„Modleme se, aby nebyla dokončená," zamumlal Baird.

„Ale stejně si myslím, že bychom ji neměli brát na vědomí," řekl Harris. „Nejdřív musíme obsadit vnější zeď."

Baird se otočil a začal si zkoumavě prohlížet mraky, které se temněly nízko nad západním obzorem. Zmocnil se ho strach, že je to předzvěst dešťů. „Mohli bychom do toho jít dnes večer, pane," navrhl. Znovu si připomněl čtyřiačtyřicet měsíců, které prožil v Típúově vězení, přičemž část z nich strávil přikován ke kamenné zdi cely. Nikdo se nemohl divit, že prahl po pomstě, že dychtil víc než kdo jiný potom, aby už byli ve městě a celou tu dlouhou záležitost ukončili.

Harris sklonil dalekohled. „Zítra," prohlásil pevně a poškrábal se pod okrajem paruky. „Nemá smysl to uspěchat. To by bylo riskantní. Uděláme to pořádně. Zítra ráno!"

V noci se z předních zákopů vyplížila hrstka britských důstojníků s bílými vlaječkami na bambusových tyčích. Na obloze pluly malé obláčky, které čas od času zakryly ubývající měsíc, a toho důstojníci využili a ve chvílích, kdy na krajinu padl stín, prozkoumávali tok Jižní Kávérí. Hledali zrádné říční tůně a tyčemi zabodnutými do mělčin vytyčili nejschůdnější brod k průlomu.

Během noci se oddíly určené ke zteči shromáždily v dlouhých zákopech a připravovaly se na ranní útok. Generál Harris se rozhodl, že musí být veden drtivým způsobem. Řekl Bairdovi, který měl útoku velet, že nechce, aby opatrně zkoušel, čeho je obrana schopná, ale aby zaplavil město vojáky v jediné rozhodující zteči. Tu měly provést dva sledy tvořené z poloviny Brity a z poloviny jednotkami indických sepoyů, přičemž v obou případech šlo o nejlepší vojáky z

elitních oddílů, jejichž úkolem je krýt za pochodu boky vojska. Oba sledy tvořilo celkem šest tisíc mužů a byli to buď granátníci, ti nejvyšší a nejsilnější, nebo příslušníci lehkých rot, sestavovaných z nejrychlejších a nejobratnějších vojáku. Tyto vybrané vojáky měl doprovázet oddíl nejlepších haidarábádských bojovníků. S útočícími voji měli jít do zteče také ženisté s hatěmi, jimiž by vyplňovali příkopy, které mohli obránci vykopat na vrcholu průlomu, a bambusovými žebříky, po nichž měli útočníci zlézt boky průlomu a dostat se po obou stranách na ochozy. Do zteče se také chystali dobrovolníci z řad dělostřelců, aby se po dobytí ochozů zmocnili Típúových děl a otočili je proti obráncům na vnitřní zdi. Před oběma sledy měly jít dva oddíly zoufalců složené výhradně z dobrovolníků, přičemž každý vedl seržant, jemuž bylo slíbeno, že pokud přežije, bude povýšen do důstojnické hodnosti. Oba oddíly zoufalců měly nést do průlomu britskou vlajku a jejich vlajkonoši na samém čele zteče mohli očekávat, že budou první, kdo se dostane pod nepřátelskou palbu. Úkolem zoufalců nebylo proniknout průlomem do prostoru mezi vnější a vnitřní zdí, ale vylézt po obou pobořených bocích prolomené zdi na ochozy a odtud vést boj směrem na sever a na jih a snažit se postupovat kolem celého vnějšího prstence seringapatamského opevnění.

„Ať přemýšlím jak přemýšlím, nenapadá mě jediná věc, na kterou bychom zapomněli," prohlásil generál Harris u večeře v předvečer rozhodujícího útoku. „Co vy, Bairde?"

„Ani mě ne, pane," odpověděl Baird. Snažil se tvářit optimisticky, ale přestože Harris dělal, co mohl, aby to vypadalo jako slavnostní večeře, jedli v napjatém tichu. Stůl byl prostřen lněným ubrusem a osvětlen svíčkami z vorvanflio loje, od nichž se šířilo krásně bílé světlo. Generálův kuchař zabil poslední kuřata, aby jim připravil změnu po obvyklé dávce z denního přídělu hovězího, ale nikdo z důstojníků kolem stolu neměl příliš velkou chuť do jídla, a jak se zdálo, ani do konverzace. Velitel haidarábádského vojska Meer Allum se ze všech sil snažil povzbudit své spojence, ale pouze Wellesley dokázal na jeho poznámky odpovídat.

Harrisův vrchní ženista plukovník Gent si nalil trochu vína, i když po dlouhé cestě z Evropy a převážení v indickém horku nebylo

téměř k pití. „Říká se," ozval se ustaraně, když se v jednu chvíli sporadická konverzace zadrhla v příliš dlouhé mlčení, „že na nás ti mizerové bezbožní nastražili jakousi velkou nálož."

„Tohle se říká vždycky," prohlásil Baird stroze.

„V každém případě s tím přicházíte trochu pozdě, plukovníku, nezdá se vám?" poznamenal Harris mírně vyčítavým tónem.

„Dozvěděl jsem se to teprve dnes, pane," bránil se Gent. „Od jednoho z jejich kavaleristů, který dezertoval. Samozřejmě to mohou být vymyšlené báchorky, to je u těchhle lidí běžné…, anebo ho dokonce mohl vyslat sám Típú, aby oddálil náš útok." Odmlčel se a pohrával si se solničkou z modrého skla. Sůl byla vlivem vlhkosti spečená a Gent do ní píchal malou stříbrnou lžičkou a drolil ji, jako se během dne drolily seringapatamské hradby pod soustředěným náporem dělostřelecké palby. „Ale musím říct, že na mě nedělá dojem provokatéra," pokračoval po chvíli. „Skoro bych řekl, že mluví pravdu. Prý je to opravdu velká nálož."

„Jestli je to pravda, odpálí ji při útoku zoufalci," řekl Baird. „Na to je přece máme…, aby zemřeli." Nechtěl být cynický, ale potřeboval Genta umlčet.

Kdesi v dálce se ozvalo temné brumlání hromu. Všichni přítomní zvedli hlavy, jako by čekali, že v příštích chvílích zabubnují na plachtu stanu dešťové kapky. Nic takového se však nestalo. „Jenom se bojím, aby ji neodpálili, až tam budeme my," řekl Gent, na něhož zřejmě Bairdova příkrost nezapůsobila. „A jestliže je tak velká, mohla by nás smést z hradeb všechny," dodal a ostře zaryl lžičkou do soli.

„Musíme doufat, že ta informace není pravdivá," řekl Harris pevně, jako by tím považoval celou věc za odbytou. „Dáte si ještě sklenku, plukovníku Wellesley?"

Wellesley zavrtěl hlavou. „Díky, pane, už jsem pil dost." Pak ale mladý plukovník pohlédl přes stůl na svého rivala generála Bairda. „Ačkoliv možná bych si ještě jednu sklenku mohl dát, abych připil na váš úspěch a slávu, pane," prohlásil.

Baird, jehož averze vůči Wellesleymu se v posledních dnech ještě zvýšila, se přinutil k potěšenému úsměvu. „Děkuji, Wellesley. Mnohokrát děkuji."

Harris byl vděčný za tento malý projev Wellesleyho velkorysosti. Nelíbila se mu vyhrocená rivalita jeho zástupců, zvlášť když se rozhodl, že až Seringapatam padne, měl by se stát guvernérem Maisúru právě Wellesley. Baird to samozřejmě ponese velmi nelibě, ale jeho nenávist ke všemu indickému ho z tohoto postu vylučovala. Británie potřebuje dobré vztahy s budoucím Maisúrem a Wellesley je ohleduplný člověk, nezatížený předsudky vůči místním lidem. „Tak to má být, Wellesley," pochválil ho Harris, když přípitek vypili. „To od vás bylo správné."

„Zítra touhle dobou bychom měli večeřet v Típúově paláci," prohlásil Meer Allum se svým zvláštním anglickým přízvukem. „Pít ze stříbrných pohárů a jíst na zlatě."

„Modlím se, aby to tak bylo," řekl Harris, „a abychom to dokázali bez velkých ztrát," dodal a opět si pod parukou poškrábal starou jizvu.

Přesto se všichni důstojníci tvářili po skončení večeře zasmušile. Harris jim popřál dobrou noc, a když se rozešli, vyšel i on před stan a dlouho pozoroval bílé hradby vzdáleného města. Zdálo se, jako by v záři měsíce svítily a dávaly mu znamení. Ale jaké? Vrátil se do stanu a snažil se usnout. Spal však špatně a ve chvílích, kdy hleděl s otevřenýma očima do tmy, si v duchu připravoval výmluvy, jimiž by ospravedlnil porážku. Také Baird zůstal ještě nějakou dobu vzhůru a neměl pomyšlení na spánek, ale pak si dal pár pořádných hltů whisky a v uniformě a se svým velkým dvouručním mečem opřeným vedle lůžka upadl do neklidného spánku. Wellesley spal dobře. Zato vojáci natlačení v zákopech sotva zamhouřili oči.

Úsvit pozdravily zvuky trubek. Bouřkové mraky na západě ztemněly, ale déšť zatím nehrozil a malé mráčky nad městem brzy spálilo vycházející slunce. Vojáci útočných sledů se krčili v zákopech, aby je nebylo z hradeb vidět. V řece se v lehkém vánku třepetaly malé bílé praporky. Obléhací děla opět spustila palbu – zčásti proto, aby ještě víc rozšířila průlom, ale hlavně aby odradila obránce od pokusů průlom zatarasit nebo do něj nastražit nějaké překážky. Nepoškozené části hradeb v ranním slunci oslnivě zářily a průlom v nich vypadal jako ošklivá červenohnědá jizva.

Sultán Típú strávil noc v malém strážním přístřešku na severní hradbě. Nechal se vzbudit brzy, protože očekával útok už za úsvitu, a poručil, aby všichni jeho vojáci byli připravení na ochozech. K útoku za časného rána ale nedošlo, a tak, když slunce stoupalo nad obzor a stále se nic nedělo, dovolil části obránců, aby se vrátili do kasáren a odpočinuli si před rozhodujícím bojem. Také on sám se vrátil do paláce. V přeplněných ulicích města panovalo úzkostné očekávání a stejný pocit se zmocnil i jeho. Během neklidné noci strávené v nepohodlí se mu zdálo o opicích a sny o opicích nikdy nevěstí nic dobrého. Náladu mu nezlepšili ani jeho věštci, když mu sdělili, že hladiny oleje v jejich kotlících jsou zastřené a nejasné. Všechno nasvědčovalo tomu, že ho čeká neblahý den, ale Típú věděl, že štěstí je poddajné, a tak se pokusil získat ho na svou stranu a.změnit neblahost osudových znamení rozdáváním darů. Povolal si hinduistické kněze a obdaroval je slonem, pytlem olejnatých semen a váčkem zlata. Brahmánům, kteří kněze doprovázeli, dal vola, kozu, dva buvoly, černý klobouk, černý plášť a jeden ze svých drahocenných kotlíků s věšteckým olejem. Pak si umyl ruce a nasadil si válečnou přilbu, která byla ponořena v posvátném prameni, aby toho, jehož hlavu bude krýt, učinila nezranitelným. Na pravou paži, v níž třímal šavli, si navlékl stříbrný amulet s verši z koránu a pak mu sluha upevnil na chochol přilbice velký červený rubín. Nakonec si sultán zavěsil k pasu šavli a vrátil se na západní hradbu.

Nic se nezměnilo. Zpoza líně plynoucího toku Jižní Kávéri stále střílela britská děla a jejich těžké dělové koule vyhazovaly gejzíry hlíny, kamení a prachu z hromady trosek v průlomu. Zatím se však ze zákopů, jimiž byla protkána vyprahlá zem za vodou, nezvedl jediný voják v červeném kabátě a o tom, že je útok připraven, svědčily pouze malé plamence v řečišti.

„Dají si ještě další den na to, aby rozšířili průlom," mínil důstojník, který ho doprovázel.

„Ne," zavrtěl hlavou plukovník Gudin. „Zaútočí dnes."

Típú jen cosi neurčitě zabručel. Stál jen kousek na sever od průlomu, odkud pozoroval dalekohledem zákopy, a když jedna z vystřelených dělových koulí dopadla nebezpečně blízko, snažili se ho jeho pobočníci přesvědčit, aby se odebral někam na méně riskantní

stanoviště. Jenže i když sprška kamenných úlomků doletěla téměř až k němu, nepohnul se ani o krok. „Kdyby měli v úmyslu zaútočit dnes, udělali by to za rozbřesku," řekl nakonec.

„Přesně to chtějí, abychom si mysleli," odporoval mu znovu Gudin. „Aby nás ukolébali. Ale půjdou do toho dnes. Nemají důvod dopřát nám další den na přípravy. A proč by tam napíchali ty vlaječky?" ukázal na řeku.

Típú konečně ustoupil dál od okraje průlomu. Uvažoval, jestli se mu podařilo změnit nepřízeň štěstí. Obdaroval všechny, kteří nevěří v jeho Boha, a očekával, že jeho velkorysost dojde ocenění a dočká se odměny v podobě vítězství. Přesto ho dál trápila nejistota. Byl by radši, kdyby nepřítel útok odložil, aby se v jiný den mohly uplatnit jiné věštby. Zdálo se však, že s ním Alláh nesouhlasí. Ostatně tím nic neztratí, když se budou připravovat na dnešní útok. „Dobře, předpokládejme, že ke zteči dojde dnes odpoledne. Ať se tedy všichni vrátí na hradby," rozhodl.

Ochozy opevnění byly doslova přecpané obránci. Jednotka muslimských dobrovolníků se připravovala na střet s útočníky, kteří vniknou do průlomu jako první. Tito stateční muži, ozbrojeni meči, pistolemi a mušketami, čekali přikrčeni za hromadou trosek, aby se kryli před nepřátelskou palbou z děl. Věděli, že téměř jistě zemřou – když ne rukou nepřátel, pak po výbuchu obrovské nálože , ale sultán jim slíbil místo v ráji, a tak šli na smrt ochotně. Na hradby bylo navezeno dostatek svazků raket a děla, která zůstala ukrytá před nepřátelskými koulemi, nyní obsluhy umístily do pozic, z nichž budou moci ostřelovat křídla útočícího voje.

Jiné z Típúových elitních jednotek zaujaly místa na okrajích průlomu, kde bylo jejich úkolem bránit ochozy obou křídel západní hradby před útočníky, kteří se na ně budou snažit dostat.

To bylo důležité, zabránit nepříteli, aby pronikl nahoru, protože Típú potřeboval vehnat hlavní útočný voj do prostoru mezi vnější a vnitřní zdí a tam ho zničit výbuchem. Bože, nech je přijít, modlil se, ale doveď je přes průlom dovnitř, kde najdou smrt.

Rozhodl se, že osobně povede boj na severním ochozu rozdělené západní hradby. Batalion plukovníka Gudina obsadil jižní část ochozu a samotného Gudina sultán pověřil odpálením smrtící

nálože. Teď už byla připravená. Do průjezdu staré brány navezli Típúovi lidé obrovské množství střelného prachu a nálož obložili kameny a těžkými kmeny tak, aby hlavní síla výbuchu směřovala na sever do příkopu mezi zdmi. Gudin měl tento prostor sledovat ze stanoviště na vnitřní zdi a odtud dát znamení seržantu Rothiérovi, aby zapálil doutnák. Rothira a doutnák střežili dva z Gudinových nej spolehlivějších mužů a šest Típúových jettiů.

Típú se neustále ujišťoval, že udělal všechno, co se dalo. Město bylo připravené a na počest porážky nevěrců se oděl šperky a pak odevzdal svou duši i říši do Alláhových rukou. Teď už mohl jen čekat, až slunce vystoupí výš a ještě výš, aby rozpálilo do běla indickou oblohu, na níž na svých rozeklaných křídlech kroužili supi.

A britští dělostřelci dál pokračovali v palbě. V mešitě se modlilo také pár mužů, většinou však starců, protože všichni, kdo byli schopní boje, odešli na hradby. Hindové se modlili ke svým bohům a ženy bez rozdílu vyznání se ze sebe snažily udělat neupravené a špinavé cuchty, aby, pokud Seringapatam padne, nepoutaly pozornost dobyvatelů.

Nastalo poledne. Město se peklo v palčivém horku. Občas nastalo podivné, téměř zlověstné ticho, protože palba obléhacích děl byla nyní nepravidelná. Vlna zvuku každého výstřelu chvíli rezonovala mezi zdmi, pak dozněla a opět nastalo ticho. Vojáci na hradbách se krčili za střílnami, zatímco jiní vojáci v zákopech za řekou čekali na rozkaz, který je měl poslat proti městu, jež je očekávalo a bylo na ně připraveno.

Típú si nechal na hradby přinést modlící kobereček a tam nyní, tváří k nepříteli, poklekl a sklonil hlavu k modlitbě. Modlil se, aby se plukovník Gudin mýlil a jeho nepřátelé mu dopřáli ještě jeden den. A potom, jako by mu Alláh seslal vnuknutí, ho něco napadlo. Rozdal sice dary, aby si naklonil štěstěnu, ale nevykonal oběť. Šetřil si vězně, aby jejich obětí oslavil vítězství, ale možná mu vítězství nebude dopřáno, jestliže neprovede oběť teď. Štěstí je vrtkavé a smrt dokáže jeho nevyzpytatelnost usměrnit jako nic jiného. Naposledy se hluboce uklonil, dotkl se čelem tkaniny koberečku a vstal. „Pošlete ke mně tři jettie“ poručil svému pobočníkovi, „a řekněte jim, aby přivedli britské vězně.“

„Všechny?“ zeptal se pobočník.

„Kromě seržanta,“ řekl Típú, „toho, co mu cuká tvář. Ty ostatní. Ať je jettiové přivedou sem.“ Protože sultán Típú usoudil, že vítězství vyžaduje ještě jednu, poslední krvavou oběť, než se vody Kávérí zbarví rudě.

KAPITOLA 10

Appah Ráo byl jistě schopný muž, jinak by ho sultán nepověřil velením jedné z brigád svého vojska, ale byl také velmi opatrný. A právě tato vlastnost mu umožňovala sloužit Típúovi a zároveň zůstat věrný svrženému rádžovi z panovnického rodu Odejárů.

Ale teď, když dostal rozkaz, aby přivedl své vojáky na seringapatamské hradby a bojoval za zachování Típúovy muslimské dynastie, byla tato obojakost Appaha Ráa podrobena těžké zkoušce. Samozřejmě že sultánova rozkazu uposlechl a přivedl své cushoony na hradby, ale zároveň, když stál pod jednou z vlajek se znakem slunce na Maisúrské bráně, si položil otázku, co vlastně od tohoto světa žádá. Měl rodinu, vysoké postavení, bohatství i osobní schopnosti, a přesto skláněl hlavu před cizím vládcem a na některých praporech, které vlály nad hlavami jeho mužů, byly nápisy v arabštině oslavující Boha, jenž nebyl jeho Bohem. Panovník jeho lidu žil v chudobě a pod neustálou hrozbou popravy a bylo možné – dokonce víc než možné, jak si musel Appah Ráo připustit , že pokud dnes Típú zvítězí, pozvedne ho to tak vysoko, že už nebude potřebovat výhody, které mu přinášela „velkorysost“ vůči rádžovi. Rádža byl při hinduistických svátcích předváděn jako nastrojená loutka, aby Típú uchlácholil své hindské poddané, ale kdyby Maisúr neměl v jižní Indii žádné nepřátele, proč by měl sultán i nadále brát na maisúrské hindy ohled? Rádža a členové jeho rodiny budou v tichosti uškrceni, jejich těla zabalena do rákosových rohoží a pohřbena v neoznačeném hrobě, jako se to stalo s těly dvanácti zavražděných britských zajatců.

Jestliže se však Típú dočká porážky, ujmou se vlády nad Maisúrem Britové a to zcela změní situaci. Jenže jak? Pokud Britové

dodrží slovo, dosadí zpátky na trůn rádžu, ale praktická moc zůstane v rukou jeho britských poradců a rádžova pokladna bude financovat udržování britské armády, která v Maisúru zůstane. Naopak v případě Típúova vítězství, uvažoval Appah Ráo, přijdou do Maisúru Francouzi, a kdo může dnes říct, že se zde budou chovat lépe než Britové?

Stál nad jižní bránou, čekal, až neviditelný nepřítel vyrazí ze zákopů a zaútočí na město, a cítil se jako mezi dvěma mlýnskými kameny. Kdyby nebyl tak opatrný, mohl by uvažovat o tom, že nyní otevřeně vypoví Típúovi poslušnost a pošle své vojáky na pomoc Britům. Jenže to se mu zdálo příliš riskantní. Na druhou stranu kdyby byl Típú v dnešním boji poražen a vítězové by viděli, že Appah Ráo zůstal sultánovi do poslední chvíle věrný, jaká budoucnost by ho čekala? Zdálo se tedy, že ať vyhraje kterákoliv strana, Appah Ráo prohraje. Byla tu však jedna okolnost, která mu mohla při Típúově porážce zajistit, aby on a jeho rodina přežili, aniž by už nyní musel riskovat přechod k nepříteli. Došel až na konec malé bašty vybíhající z ochozu, dal rukou znamení dělostřelcům, aby odstoupili od děla, a přivolal k sobě Kunwara Singha. „Kde jsou tvoji muži?“ zeptal se ho.

„Doma, pane,“ odpověděl mladík. Kunwar Singh byl sice voják, ale nepatřil k žádnému z Típúových cushoonů. Byl zavázán věrností Appahu Ráovi, svému příbuznému, a jeho úkolem bylo chránit generála a jeho rodinu.

„Vezmi šest mužů, běžte do vězeňských cel, najděte tam plukovníka McCandlesse a odveďte ho do mého domu,“ řekl generál. „Ale zajisti, aby těch šest nemělo moji uniformu. Plukovník mluví naším jazykem, takže si získáš jeho důvěru, když mu připomeneš, že jsi mě doprovázel do chrámu v Somanathapuře. Řekni mu, že svěřuju do jeho rukou bezpečnost své rodiny.“ Generál přitom celou dobu hleděl k jihu, ale nyní se otočil a pohlédl Kunwaru Singhovi do očí. „Jestliže se Britové dostanou do města, McCandless naše ženy ochrání,“ dodal, aby svůj rozkaz ospravedlnil. Kunwar Singh přesto váhal. Byl věrný svému pánovi, ale nyní se mu zdálo, že ho žádá o něco, co jde nebezpečně daleko za hranice této loajality, protože má otevřeně vystoupit proti sultánovi. Vždyť bude možná muset zabít Típúovy strážce, aby toho nepřátelského vojáka osvobodil. Proto

váhal a Appah Ráo mu rozuměl. „Udělej to pro mě, Kunware," řekl generál, „a vrátím ti statky tvé rodiny."

„Ano, pane," řekl Kunwar Singh, o krok ustoupil, otočil se a odešel. Appah Ráo se chvíli díval za ním, ale pak znovu obrátil pohled přes jihozápadní roh opevnění k místu, kde viděl část nepřátelských zákopů. Poledne už minulo a v britských pozicích stále nepozoroval žádné známky jakékoli činnosti, snad s výjimkou občasných výstřelů z děla. Jestliže dnes Típú zvítězí, uvažoval znovu Appah Ráo, bude jeho hněv strašlivý, až zjistí, že je McCandless pryč. V tom případě by Skot musel zemřít dřív, než by ho mohl najít a mučením z něj dostat pravdu. Ale pokud bude Típú poražen, stal by se McCandless nejpevnější zárukou, že Appah Ráo a jeho rodina přežijí. A není většího odborníka na přežití než hind žijící v muslimském státě. Appah Ráo tedy s konečnou platností usoudil, že navzdory krajně riskantnímu činu, k němuž se odhodlal, dělá to nej lepší, co je v dané situaci možné. Vytáhl tedy meč, políbil čepel, aby mu přinesla štěstí, a čekal na britský útok.

Od Maisúrské brány to bylo do generálova domu jen skok. Kunwar Singh poručil šesti svým nejlepším mužům, aby svlékli tuniky se znakem Appaha Rája a oblékli si místo nich ty s tygřími pruhy. Také on se převlékl a z generálovy pokladnice si vypůjčil zlatý řetěz s přívěskem, v němž byl zasazen drahokam. Znal toto město a věděl, že takový přívěsek zde platí jako odznak autority. Pak se ozbrojil pistolí a mečem a na dvoře čekal, až budou vybraní muži připraveni.

Tam ho zastihla Mary a chtěla vědět, co se děje. Ve městě panoval zvláštní klid a dunění britských děl, které se celé dny neslo nad městem, jako by nyní přehlušilo zlověstné ticho. To samozřejmě zvýšilo dívčin neklid.

„Myslíme si, že brzy začne útok," odpověděl Kunwar Singh a ještě jí řekl, že se nemusí bát, protože dostal za úkol osvobodit z vězení britského plukovníka a přivést ho sem, do domu Appaha Rája, aby svou přítomností chránil ženy před dobyvateli. „Kdyby se náhodou dostali do města," dodal, jako by tomu moc nevěřil.

„A co bude s mým bratrem?" zeptala se Mary.

Kunwar Singh pokrčil rameny. „Nemám žádný rozkaz, který by se týkal jeho.“

„Pak půjdu s tebou,“ prohlásila Mary odhodlaně.

„Ne,“ zavrtěl hlavou. „To tě nesmí ani napadnout.“ Nebylo to poprvé, co ho Mary překvapila svou svéhlavostí, ale na druhou stranu to na něj dělalo dojem.

„V tom mi můžeš zabránit jen tak, že mě zastřelíš,“ řekla vyzývavě. „Jinak půjdu s tebou. Rozhodla jsem se.“ Nečekala na jeho odpověď, doběhla do svého pokoje a vzala si pistoli, kterou jí dal Appah Ráo. Když Kunwar Singh viděl její rozhodnost, už neprotestoval. Ostatně měl dost co dělat sám se sebou, neboť si stále nebyl jistý, zda má zachovat věrnost generálovi a obrátit se proti sultánovi.

„Ale nemůžu tvého bratra přivést sem,“ varoval Mary, když se vrátila na dvůr.

„To nevadí, hlavně ho musíme osvobodit,“ trvala Mary na svém. „Pak ho už můžeme nechat. Umí se o sebe postarat sám.“

Ulice města byly prázdné a pusté. Většina Típúových vojáků byla na hradbách a ti, kteří se nijak nepodíleli na obraně, se zavřeli ve svých domech a s úzkostí očekávali, co bude dál. Pouze sem tam bylo vidět vojáka, jak tlačí k některé z ramp ruční vozík s municí nebo raketami, ale žádná civilní volská spřežení. Také všechny obchody zůstaly zavřené. Jen několik posvátných krav bloudilo ve svém povzneseném nezájmu ulicemi, ale jinak působil Seringapatam jako město duchů. Proto trvalo Kunwaru Singhovi jen pět minut, než dorazil se svým doprovodem k shluku malých dvorů na severní straně paláce. Nikdo ho nezastavil a nezkoumal, jestli má právo vstoupit do palácových prostor, protože měl Típúovu uniformu a drahokam na přívěsku jasně vypovídal o jeho autoritě.

Přesto Kunwar Singh věděl, že jeho úkol nebude lehký, neboť musel přesvědčit stráže, aby mu odemkly mřížová vrata vnějšího oplocení cel. Jakmile mu otevřou, mělo by už být všechno jednoduché. Jeho lidé pak stráže rychle přemůžou, a tak se dostanou ke klíči k McCandlessově cele. Zřejmě nej lepší bude předstírat, že ho pro vězně poslal samotný sultán Típú. Arogance má v Maisúru úspěch, tak proč to nezkusit s její pomocí? Jinak by musel poručit

svým mužům, aby zámek rozstříleli, což by mohlo přilákat stráže z paláce. A to by bylo velmi nepříjemné.

Jenže když došli k mřížové ohradě cel, s překvapením zjistil, že tam žádné stráže nejsou. „Už jsou pryč,“ zavolal na ně voják z nedalekého ochozu vnitřní hradby, který zřejmě předpokládal, že přišli pro stráže. „Odveleli je na hradby, aby taky zabili pár Angličanů.“

Kunwar Singh mu zvednutou rukou poděkoval a zalomcoval mříží, jako by doufal, že zámek nějakým zázrakem povolí. „Dovnitř bych vám neradil chodit,“ ozval se opět voják z ochozu. „Teď tam drží stráž tygr.“

Kunwar Singh instinktivně couvl. Voják na hradbě o ně ztratil zájem a vrátil se na své stanoviště. Kunwar Singh pohlédl na zámek. „Je příliš velký na to, aby se dal rozstřílet jednou nebo dvěma kulemi,“ řekl. „To by vyžadovalo nejmíň pět až šest výstřelů.“

„Nemůžeme se dostat dovnitř?“ zeptala se Mary.

„Ne. Alespoň nevím jak, abychom na sebe neupozornili strážné z paláce,“ odpověděl. A i kdybychom se tam dostali, uvažoval v duchu, co potom s tygrem? Dokonce ho napadlo, že bude muset počkat na začátek britského útoku, a pak, pod rouškou hluku boje, rozstřílet zámek a zabít tygra. Ale mohl také celý úkol vzdát. Dvůr páchl splašky a to v něm jen posílilo nejasnou předtuchu neúspěchu.

Pak přistoupila k mříži Mary. „Richarde?“ zavolala. „Richarde!“

Chvíli bylo ticho. „To seš ty, děvče?“ ozvalo se konečně. Nervozita Kunwara Singha vzrůstala. Na ochozu hradby nad nimi se už shluklo asi deset vojáků a za okny okolních domků bylo vidět další zvědavé tváře. Zatím si nevšiml, že by někomu připadali podezřelí, ale každou chvíli se tu mohl objevit někdo, kdo by se jich právem zeptal, co zde pohledávají. „Musíme odejít,“ zasyčel na Mary.

„Nemůžeme se dostat dovnitř!“ zavolala Mary na Sharpa.

„Nemáš náhodou pistoli, děvče?“ křikl Sharpe. Mary ho neviděla, protože mříž, u níž stáli, byla příliš daleko od schodů do podzemní chodby, aby dohlédla k celám.

„Mám,“ odpověděla.

„Tak mně ji hoď. Co nejblíž k nejspodnějšímu schodu. Ale podívej se, aby nebyla natažená.“

Kunwar Singh znovu bezradně zalomcoval mříží. Řinčení železa zřejmě probralo tygra z letargie, protože z chodby se ozvalo temné zamručení. Vzápětí vyskočila šelma na schody, pohlédla na Kunwara Singha prázdnýma očima a pak se vrátila dolů k jakýmsi zpola ohlodaným kostem. „Nemůžeme se tady zdržovat!“ naléhal Singh netrpělivě na Mary.

„Hoď mně tu pistoli, děvče!“ křikl znovu Sharpe.

Mary sáhla do záhybů sárí a našla pistoli vykládanou slonovinou, kterou jí dal Appah Ráo. Prostrčila ji mřížemi a chvíli nervózně odhadovala, jakou silou zbraň hodit, aby dopadla až dolů, ale co nejblíže úpatí schodů. Kunwar Singh znovu naléhal, aby šli pryč, ale v tom, co se chystala udělat, jí nebránil.

„Už ji házím, Richarde!“ zavolala a ženským způsobem zdola ji vrhla dolů. Neudělala to moc dobře, protože pistole dopadla doprostřed schodů, ale pak se přece jen setrvačností skoulela o kus níž.

Sharpe zaklel, když viděl, že pistole skončila na třetím schodě zdola. „Nemáš ještě jednu?“ houkl nahoru.

„Dej mi svou pistoli,“ obrátila se Mary na Kunwara Singha.

„Ani nápad! Nemůžeme tam jít,“ odsekl Ind s čím dál větší nervozitou, která se už přenesla i na jeho muže. „Nemůžeme jim nijak pomoct.“

„Tak co, Mary?“ ozval se zdola Sharpe.

„Nemám, Richarde,“ odpověděla.

„Dobrá, už si s tím nedělej starost, děvče,“ křikl Sharpe. Hleděl na pistoli a uvažoval. Nepochyboval, že si se zámkem poradí, ale co pak? Dokáže skočit k pistoli dřív, než po něm skočí tygr? A i kdyby se mu podařilo ji zvednout, bude stačit jedna kule z malé pistole na obrovskou hladovou šelmu? „Krucifix!“ zaklel.

„Sharpe!“ napomenul ho McCandless.

„Já se modlím, pane,“ odpověděl. „Protože máme smůlu, zatracenou smůlu.“ Vzal svazek paklíčů a jeden z nich si vybral. Prostrčil ruku mříží, vzal visací zámek a pak jeho velkou dírku pro klíč prozkoumal svým nástrojem. Šlo o jednoduchý zámek, který by

za normálních okolností lehce otevřel, ale jeho mechanismus nebyl pořádně naolejovaný a Sharpe měl strach, že v něm spíš paklíč zlomí, než ho otevře. Lawford a McCandless ho napjatě pozorovali a z protější cely na něj zíral velkýma modrýma očima Hakeswill.

„Tak do toho, chlapče," mumlal Hakeswill. „Snažte se, ať nás odsud dostanete."

„Zavřete tu svou zatracenou klapačku, Obadiahu," zavrčel Sharpe. Jednu západku se mu podařilo odsunout a zbývala druhá. Jenže ta se zdála mnohem tužší. Cítil, že mu po tváří stéká pot. Pracoval téměř poslepu, protože nemohl zámek otočit tak, aby na dírku pro klíč viděl. Také tygr nechal ohlodávání kostí a civěl na ruce vyčnívající ven z mříží. Sharpe znovu nahmatal háčkem paklíče západku a jemně na ni zatlačil. Nic. Zatlačil silněji, ale háček mu sklouzl. Znovu tiše zaklel.

A právě v tu chvíli tygr vyrazil. Byl to bleskový útok na ruce vyčnívající z mříží. Sharpe ucukl a pustil zámek i paklíč. Tygrova tlapa ho minula jen o vlásek. „Potvoro zatracená!" zaklel, teď už hlasitě. Sehnul se a natáhl se po svazku paklíčů, který ležel naštěstí na dosah. Myslel si, že to stihne, ale tygr byl rychlejší, a tentokrát poznamenal hřbet Sharpovy ruky hlubokým škrábancem.

„Seržante Hakeswille," zasyčel Sharpe, „ přilákejte tu bestii k sobě."

„Nemůžu s ní nic dělat, nejsem cirkusák," namítl Hakeswill. Tygr stále pozoroval Sharpa. Byl jen asi půl metru od mříže, zuby vyceněné, drápy vytažené a v očích lesk, který nevěstil nic dobrého. „Vy se s ním perete, Sharpie. To je vaše věc, ne moje. S takovou čičou nejsou žádný hračky, jak se praví v Písmu."

„Řekněte to ještě jednou a přísahám, že z vás udělám nadosmrti vojína!" houkl s nečekanou zuřivostí McCandless. „Rozuměl jste, člověče?"

Hakeswill zůstal plukovníkovým hněvem vyvedený z míry. „Rozuměl, pane," hlesl uctivě.

„A udělejte, co vám vojín Sharpe řekl," poručil mu McCandless. „Okamžitě!"

Hakeswill udeřil oběma rukama do mříží. Tygr k němu otočil hlavu. Sharpe bleskurychle chňapl po klíčích a vstal. Tygr skočil na

mříž Hakeswillovy cely a roztřásl ji, jako by ji chtěl porazit. Seržant uskočil až k zadní zdi.

„Dál, pokračujte v tom," nenechal ho na pokoji McCandless. Seržant se váhavě vrátil k mříži, plivl na tygra a pak po něm hodil hrstí slámy.

Sharpe se vrátil k zámku a znovu nahmatal háčkem paklíče západku. Vydrážděný tygr stál opřený tlapami o mříže Hakeswillovy cely. Sharpe znovu zatlačil paklíčem na západku, opatrně tlak zvyšoval a konečně ucítil, že se pohnula. Zoufale se snažil uklidnit ruku, ale pořád tlačil dál a se zadrženým dechem se modlil, aby to dokázal. Do oka mu sklouzla kapka potu a pak… západka konečně povolila, cvakla na doraz a jho zámku se uvolnilo.

„To byla ta lehčí část," řekl a schoval svazek paklíčů do kapsy. „Mary!" zavolal nahoru. Žádná odpověď. „Mary!" houkl znovu. Zase nic. V tu chvíli už Kunwar Singh odcházel se svými muži průchodem na vzdálené straně dvora, třebaže si stále nebyl jist, jestli dělá dobře. Chtěl splnit úkol, který mu dal Appah Ráo, ale neviděl jedinou možnost jak.

„K čemu ji potřebujete?" zeptal se Sharpa plukovník.

„Ani nevím, jestli je ta zatracená pistole nabitá. Vůbec jsem sejí na to nezeptal."

„Předpokládejme, že je," řekl McCandless.

„Vy to klidně můžete předpokládat, protože nic neriskujete. Já budu muset vyběhnout a zastřelit tu bestii dřív, než mě rozsápe."

„Tak půjdu já," nabídl se Lawford.

„Takže jsme dva zájemci," zazubil se Sharpe. „Ale kdo, myslíte, že má z nás dvou větší šanci?"

„Vy," připustil Lawford.

„Abych byl upřímnej, taky si to myslím. Jenže je tu jedna otázka: Kam se střílí tygr? Do hlavy?"

„Mezi oči," řekl McCandless. „Ale ne moc vysoko. Trochu pod ně."

Sharpe si jen něco pro sebe zamumlal. Vytáhl zámek z petlice a opatrně, aby na sebe neupoutal tygrovu pozornost, zkusil mříž pootevřít. Pak ji znovu zavřel a sehnul se pro svůj červený kabát,

který ležel na podlaze na slámě. „Doufám, že je to nejhloupější tygr na světě, jinak nemám šanci," řekl staženým hlasem a opět mříž pootevřel. Závěsy hlasitě vrzly. Otevíral mříž levou rukou, zatímco v pravé držel zmuchlaný kabát, a jakmile otevřel natolik, že se mohl vysunout ven, hodil vší silou kabát směrem k ohlodaným zbytkům kozy na vzdáleném konci chodby.

Tygr postřehl pohyb, otočil se a skočil po kabátu. Uchvátil ho ještě ve vzduchu, jediným máchnutím tlapy ho roztrhl a rval ho dál, dokud nezjistil, že v něm není žádné maso a netryská z něj krev.

Sharpe proklouzl dveřmi, vrhl se ke schodům a hmátl po pistoli. Sotva ji ucítil v ruce, bleskově se otočil v naději, že se stihne vrátit do cely dřív, než si ho šelma všimne, ale ve spěchu uklouzl na spodním schodě a padl na záda. To už tygrovi neušlo. Obrátil se a strnul. Žluté oči zíraly na Sharpa, jako by ho chtěly hypnotizovat, a Sharpe hleděl do nich. Pomalu natáhl kohout. Tygr zaslechl cvaknutí a šlehl ocasem. Neúprosné žluté oči stále Sharpa sledovaly, tělo se maličko přikrčilo, ocas znovu šlehl.

„Ještě ne," řekl tiše McCandless. „Běžte blíž."

Sharpe přikývl. Stále s pohledem upřeným na žluté oči se pomaličku zvedl a sunul se směrem k tygrovi. Měl strach, ochromující, dusivý strach, který mu stahoval hrdlo. Hakeswill mumlal jakási povzbuzení, ale on ho nevnímal. Viděl jen ty oči před sebou, nic jiného. Na okamžik uvažoval, že se vrhne zpátky do cely, ale pak si uvědomil, že by šelmě stačilo skočit a měla by ho dřív, než by otevřel. Zbývala jediná možnost – dostat se k tygrovi co nejblíže a zastřelit ho. Zlikvidovat ho jedinou ranou, kterou má k dispozici. Držel pistoli v natažené ruce a mířil na černou skvrnu mezi žlutýma očima, kousek pod jejich úrovní. Byl asi pět metru od tygra. Čtyři metry. Jak může být ta pistole přesná? Je krásná, samé stříbro a slonovina, ale jak střílí? A jak těsně je kule usazená v hlavni? Netěsnost tloušťky listu papíru může způsobit, že se kule odchýlí, když vyletí z ústí. I ze čtyř metrů lze pistolí minout cíl velikosti člověka, neřkuli malou skvrnu tmavých chlupů mezi očima tygra lidožrouta.

„Zabte ho, Sharpie!" opakoval Hakeswill. „Tak už ho zabte!"

„Opatrně," ozval se znovu McCandless. „Střílejte najisto. Ještě čekejte."

Sharpe se opět posunul dopředu. Stále viděl jen místo mezi tygrovýma očima. Úpěnlivě si přál, aby se pruhovaná šelma nepohnula a přijala smrt klidně v té krásné sošné póze, v jaké ho sledovala. Tři metry. Tygr pořád stál bez hnutí a pozoroval ho. Sharpa pálil pot v očích a pod tíhou pistole se mu chvěla ruka. Teď, říkal si. Stiskni spoušť a budeš to mít za sebou. Zamrkal, aby vyplavil pot z očí. Ta bestie ještě ani nemrkla. Dva a půl metru. Cítil ji, viděl její vytažené drápy, lesk jejích očí… Dva metry. To už je dost blízko. Natáhl ruku a znovu srovnal mušku s tmavou skvrnou chlupů.

Vtom tygr skočil. Jeho tělo se vymrštilo tak rychle, že letělo vzduchem dřív, než si Sharpe stačil jeho pohyb uvědomit. Viděl jen šmouhu, z níž mu na zlomek vteřiny vyvstaly roztažené drápy trčící z chlupatých tlap a rozšklebená tlama plná obrovských žlutých tesáků. Nevěděl, že v hrůze vykřikl, stejně jako si neuvědomil, že stiskl spoušť – ne pomalu a s rozmyslem, jak chtěl, ale zoufalým panickým trhnutím. Pak padl na zem a instinktivně se stočil do klubka, jako by doufal, že se takhle může šelmě ubránit. Padl sám. Tygr ho nesrazil. Zatím…

Také Lawford vykřikl. Výstřel ho v malém podzemním prostoru ohlušil a vzduch se naplnil čpavým pachem spáleného střelného prachu. Hakeswill se krčil v rohu cely a neodvažoval se zvednout hlavu, zatímco McCandless se v duchu modlil. Sharpe ležel na zemi a v mučivé chvíli čekal, kdy ho strašlivé tygří drápy rozsápají.

Jenže tygr umíral. Kule ho zasáhla do krku, a i když byla malá, stačila prorazit hrdlo a vniknout do mozku, takže smrtící skok silné šelmy skončil pádem a zhroucením těla, z něhož nyní vyprchával život. Dopadlo k patě schodů, ale silný živočišný instinkt přežití stále nutil šelmu, aby se pokusila vstát. Několikrát hrábla tlapami po kamenné dlažbě, dokonce pozvedla hlavu a chraplavě zavrčela, ale pak hlava klesla, tělo sebou několikrát škublo a konečně zůstalo ležet bez hnutí.

Nastalo ticho

Zabzučely první mouchy přivábené pachem krve, která se valila mrtvému tygrovi z tlamy. „Panebože," vydechl konečně Sharpe. „Panebože, panebože…," opakoval a začal se zvedat, i když se stěží držel na nohou, jak se mu chvěly.

Teď už ho plukovník nekáral. Věděl, že je to svým způsobem modlitba.

Sharpe sebral potrhaný kabát, otevřel mříž cely dokořán, jako by chtěl ukázat svým druhům, že mohou ven, a pak se opatrně protáhl kolem mrtvé šelmy. McCandless a Lawford ho následovali po schodech nahoru. „A co bude se mnou?" vykřikl za nimi zoufale Hakeswill. „Nemůžete mě tu nechat. To není křesťanský!"

„Necháme ho tam," prohlásil rezolutně McCandless.

„Tak jsem to chtěl od začátku," řekl Sharpe. Znovu vytáhl z kapsy svazek paklíčů a zvedl zámek na vnější mříži. Tenhle byl ještě jednodušší, s hrubým jednozápadkovým mechanismem a Sharpe si s ním poradil za pár vteřin. „Kam teď půjdeme?" zeptal se Lawford.

„Musíme se někde ukrýt," řekl McCandless.

Sharpe otevřel vnější mřížovou bránu a uviděl, že se na něj z průchodu do dvora dívá Mary. Usmál se a zvedl ruku, ale ona žádnou radost neprojevila. Dokonce se tvářila, jako by měla strach. Byli s ní nějací muži a také oni vypadali jako ochromení strachem. A pak uviděl proč.

Směrem k bráně vězení kráčeli tři jettiové. Tři lidská monstra s nahými naolejovanými hruděmi a svaly jako divá zvířata. Jeden nesl svinutý bič, zatímco zbývající dva měli každý dlouhé kopí, jimiž zřejmě chtěli zahnat tygra do klece, než sestoupí dolů a otevřou cely. Sharpe zaklel a pustil kabát i svazek paklíčů na zem.

„Nemohli bychom se zase zamknout uvnitř?" zeptal se se zoufalým výrazem McCandless.

„Ne," zamumlal Sharpe. „Ty obludy jsou natolik silný, že by dokázaly zámek utrhnout. Musíme je zabít." Vrhl se otevřenou mříží ven, zahnul doprava a začal utíkat. Jettiové se rozběhli za ním, a i když nebyli tak rychlí jako on, roztáhli se do tříčlenné rojnice a snažili se ho zahnat do kouta dvora. „Hoď mi mušketu!" vykřikl Sharpe na Mary. „Rychle, děvče!"

Mary vytrhla jednomu ze Singhových mužů z rukou mušketu, a než jí v tom mohl užaslý voják zabránit, hodila ji Sharpovi. Ten ji chytil, napřáhl ji před sebe, ale nenatáhl kohout. Pouze s ní vykročil proti prostřednímu jettimu. Ten si všiml, že zbraň není připravená k výstřelu, usmál se a šlehl po Sharpovi bičem. Konec řemínku biče se omotal Sharpovi kolem krku a jetti jím škubl, aby uprchlého vězně strhl k zemi a tam ho přemohl. Jenže Sharpe už sám vyrazil proti němu a jetti se nikdy nesetkal s někým tak rychlým… a tak odhodlaným zabíjet. Jetti se ještě nestačil vzpamatovat z překvapení, když mu Sharpe vrazil vší silou hlaveň těžké muškety pod bradu do ohryzku. Sultánův zabiják hekl, vytřeštil oči, ale to už ho Sharpe kopl mezi nohy a obrovský svalovec se zapotácel a po několika krocích.se zhroutil k zemi. Jedna gorila vyřízená, blesklo hlavou Sharpovi. Jenže teď se k němu blížili další dva s dlouhými kopími. Sharpe, stále s řemínkem biče omotaným kolem krku, se vrhl doprava, a než ho mohl jetti svou neobratnou zbraní zasáhnout, srazil mu kopí hlavní muškety stranou a vzápětí zaútočil pažbou. Jetti pustil kopí a chňapl po mušketě, ale Sharpe ji strhl zpět a dalším rychlým výpadem vrazil okovanou patku pažby obrovi tvrdě do spánku. Ozval se zvuk, jako když se zarazí sekera do měkkého dřeva.

Druhý dole. Sharpe koutkem oka zahlédl, že jeho boj sledují vojáci na ochozu vnitřní hradby, ale nikdo z nich se do něj nechystal zasáhnout. Byli zjevně zmateni, neboť Kunwar Singh stál opodál a nedělal nic, přitom přívěsek s drahokamem na jeho krku vypovídal o jeho vysokém postavení. Proto se zařídili podle něj a zůstali stranou, někteří dokonce Sharpovi aplaudovali. Přestože všichni sultánovy zabijáky obdivovali, zároveň je za jejich privilegia hluboce nenáviděli.

Lawford se konečně vzpamatoval a chtěl vyrazit Sharpovi na pomoc, ale jeho strýc ho zadržel. „Nech ho, Willie!“ sykl tiše McCandless. „Dokáže to sám. Jen bys mu překážel.“

Třetí jetti postupoval proti Sharpovi s napřaženým kopím. Viděl, jak dopadli jeho druhové, a už byl opatrný. Přesto nepochyboval, že on si s tím cizím ďáblem poradí.

Sharpe se na něj usmál, klidně zvedl mušketu, natáhl kohout a vystřelil. Kule zasáhla obra do hrudi. Jetti se zarazil, pak se pokusil o

výpad kopím, ale to se už pod ním podlomily nohy a padl tváří k zemi. Z ochozů hradby se ozval jásot vojáků.

Sharpe si odvinul bič z krku, zvedl jedno z kopí a dorazil jím oba jettie, kteří stále ještě žili. Konečně se narovnal a rozhlédl se.

„Nestůjte tam jako dřeva," vyhrkl. Ale rychle dodal: „Promiňte, chtěl jsem říct, že musíme zmizet."

Lawford a McCandless konečně prošli mřížovou bránou a Kunwar Singh najednou, jako by nad ním někdo zrušil kouzlo, spěchal k nim. Také Mary přiběhla k Sharpovi. „Jsi v pořádku, Richarde?" zeptala se starostlivě.

„Nikdy jsem nebyl v lepším, děvče," zazubil se na ni, i když se chvěl jako osika. Singhovi muži na něj zírali jako na ďábelské zjevení ze zlého snu. Sharpe se jich nevšímal. To, co udělal, nepovažoval za nic výjimečného. Bojoval, jak byl zvyklý bojovat vždy – rychle a bez slitování, protože v boji na život a na smrt to jinak není možné. K tomu ho vedl instinkt, ne rozum, a boj ho rozpálil tak, že ještě teď v něm kypěla spalující nenávist, kterou měl chuť uhasit zabitím někoho dalšího. A možná to byl důvod, proč se lidé Kunwara Singha neodvažovali pohnout z místa.

Uviděl, že k němu míří Lawford. „Útok zřejmě co nevidět začne," řekl poručík. „Tady ti lidé dostali za úkol odvést plukovníka do bezpečí. A on trvá na tom, že máme jít s ním. Ten chlapík s drahokamem na krku tím není nadšený, ale plukovník bez nás nikam nechce. Mimochodem, vyřídil jste je skvěle."

Sharpe mu pohlédl zpříma do očí. „Nikam s plukovníkem nejdu, pane. Budu bojovat."

„Sharpe…," začal vyčítavě Lawford a zřejmě chtěl říct ještě něco.

„V západním opevnění je nastražená obrovská nálož, pane," přerušil ho Sharpe a v jeho hlase zazněl hněv. „Nebudu sedět někde v úkrytu a čekat, až to zabije spoustu našich lidí. Vy si dělejte, co chcete, ale já budu bojovat. Hodlám zabít ještě víc těch parchantů. Můžete jít se mnou, pane, nebo zůstat s plukovníkem, mně je to jedno. Poslyšte, vy tam," obrátil se k vojákům Kunwara Singha, kteří mu však nerozuměli, „dejte mně nějaký náboje. Rychle!" Nečekal, až se k něčemu odhodlají, přistoupil k jednomu z nich, otevřel jeho

sumku a sám si vzal hrst nábojů. Kunwar Singh neudělal nic, aby mu v tom zabránil. Zdálo se, že všichni kolem něj jsou stále ještě ohromeni tím, s jakou rozhodností se vypořádal s třemi obávanými Típúovými zabijáky. Z letargie je probralo až volání důstojníka, který velel úseku vnitřní hradby, jenž přiléhal ke dvoru. Chtěl vědět, co se stalo. Kunwar Singh mu odpověděl, že plní sultánův rozkaz.

McCandless zaslechl, co říkal Sharpe Lawfordovi. „Kdybych mohl nějak pomoci, vojíne…," obrátil se na něj.

„Jste moc zesláblej, pane, jestli se neurazíte." Ale poručík Lawford by mně moh pomoct."

Lawford na okamžik zaváhal, ale pak přikývl. ‚Ano, samozřejmě že pomůžu."

„A co hodláte podniknout?" zeptal se McCandless. Znovu se obrátil na Sharpa, ne na Lawforda.

„Odpálit tu nálož, pane. Poslat ji ke všem čertům."

„Bůh vás ochraňuj, Sharpe."

„Spíš Bůh ochraňuj naše nepřátele, protože ty to budou potřebovat víc," odpověděl Sharpe tvrdě, nabil mušketu a zamířil k východu ze dvora. Byl volný, třebaže uprostřed nepřátelské pevnosti, a odhodlaný dát Típúovi poznat, jak vypadá peklo na zemi.

Generálmajor Baird vylovil z kapsičky kalhot velké hodinky a odklopil víčko. Byla jedna hodina po poledni. Sobota 4. května 1799, dodal si k tomu v duchu. Na sklíčko, které krylo ciferník, mu skanula kapka potu a on ji setřel střapcem červené šerpy. Ušila mu ji jeho matka. „Nezklam nás, Davy," řekla stroze, když mu ten pruh rudého hedvábí dávala. Těmito slovy ho vyprovodila do armády. Po více než dvaceti letech byla už matčina šerpa odřená a na krajích otřepená, ale Baird doufal, že mu ještě vydrží, aby ji mohl jednoho dne donést zpátky do Skotska.

Bylo by pěkné vrátit se domů a dočkat se tam nového století. Možná to devatenácté přinese jiný svět, lepší, i když pochyboval, že se obejde bez vojáků. Dokonce se obával, že pro muže s mečem bude na světě využití až do skonání věků. Sundal si klobouk plný bílých skvrn od soli a rukávem si utřel z čela pot. Byl téměř čas.

Vykoukl mezerou mezi dvěma pytli písku, které tvořily okraj zákopu. Tok Jižní Kávérí pomalu plynul mezi vystouplými plochými kameny a napříč přes něj se táhla řada bílých praporků na bambusových tyčkách, jež vyznačovaly nejschůdnější cestu pro přechod. Brzy po ní vyšle své vojáky, aby potom doběhli k hradbám a vylezli na hromadu kamene, cihel, hlíny a prachu. Na jejím svahu napočítal jedenáct dělových koulí a vypadaly tam jako švestky nasázené do pudinku. Jeho muži budou muset překonat řeku, tři sta metrů otevřeného terénu a pak jednu horu švestkového pudinku. Viděl, že mezi zuby cimburí vykukují nepřátelští vojáci, a viděl také děla namířená do průlomu. V té hromadě suti a trosek je možná nastražená nálož. Bůh ochraňuj zoufalce, pomyslel si, třebaže Bůh obvykle v takovýchto chvílích neprojevuje přílišnou milosrdnost. Jestliže má plukovník Gent pravdu a na vojáky, kteří povedou zteč, tam někde čeká obrovská nálož, vyletí zoufalci do vzduchu a hlavní útočný sled pak bude muset dobývat průlom a lézt po jeho okrajích na vnější hradby, jejichž ochozy jsou už nyní přecpané obránci. Ale s tím se nedá nic dělat. Teď už je pozdě lámat si s tím hlavu.

Baird se protlačil mezi čekajícími vojáky, aby našel seržanta Grahama. Graham měl vést jeden z oddílů zoufalců, a jestliže dnešní den přežije, bude z něj při západu slunce poručík Graham. Seržant si právě nabíral do polní láhve vodu ze sudu, který umístili do zákopu, aby vojáci mohli hasit v palčivém horku žízeň. „Už to nebude dlouho trvat, seržante," řekl Baird.

„Jak dáte povel, jdeme do toho," odpověděl Graham, nalil si naběračkou vodu na hlavu a pak si na ni nasadil čáku. Chystal se jít do průlomu s mušketou v jedné ruce a s britskou vlajkou v druhé.

„Až děla vystřelí poslední salvu," řekl Baird a znovu odklopil víčko hodinek. Měl pocit, že se velká ručička sotva hnula z místa. „Asi během šesti minut, pokud mi jdou přesně." Přiložil si hodinky k uchu a poslouchal. „Každý den se tak o minutu až o dvě zpozdí."

„Jsme připravený, pane," prohlásil Graham klidně.

„Vím," řekl Baird, „ale počkejte na můj rozkaz."

„Samozřejmě, pane."

Baird pohlédl na skupinu dobrovolníků složenou z britských vojáků i sepoyů. Zazubili se na něj, jako by se nechystali na smrt.

Všichni do jednoho to jsou lumpové, pomyslel si, ale báječní lumpové, stateční jako lvi. Baird si uvědomil svíravý pocit lítosti k těmto mužům, dokonce i k sepoyům. Podobně jako většina vojáků byl generál citově založený člověk a neměl rád lidi typu plukovníka Wellesleyho, chladné a nezaujaté povahy, lidi bez nadšení. Právě nadšení, uvažoval, je to, co požene jeho muže přes řeku a do průlomu. Těm nebude k ničemu vojenský výcvik, strategické úvahy a všechny tyhle věci. Jistě, propracovaná obléhací strategie jim otevřela cestu do města, ale dovnitř je dostane pouze nadšení, které se blíží šílenství. „Bůh s vámi, chlapci, se všemi," řekl dobrovolníkům oddílů zoufalců a oni se na něj znovu zazubili. Jako všichni ostatní, kteří dnes půjdou do zteče, nebudou zatíženi batohy. Všechnu výstroj, všechny osobní věci a zásoby nechají v táboře. Budou s sebou mít jen zbraně a munici, nic jiného, a jestliže jim Bůh dopřeje vítězství, dočkají se za odměnu poděkování generála Harrise a možná několika mincí na přilepšenou.

„Je v tom městě nějaký jídlo, pane?" zeptal se jeden z dobrovolníků.

„Spousty, chlapci. Spousty jídla tam jsou." Podobně jako obyčejní vojáci dostával i Baird nyní pouze poloviční denní dávku potravin.

„A bíbbis taky, pane?" zeptal se jiný voják. „Těch je tam taky dost?"

Baird zakoulel očima. „Vyžeňte odtud Típúa, chlapci, a všechny budou toužit jen po vás. To město je plné bíbbis. Dokonce zbudou i na nás, staré generály."

Všichni se zasmáli. Generál Harris vydal striktní rozkaz, že nesmí dojít k znásilňování a masakrování civilních obyvatel, ale Baird věděl, že strašlivá brutalita boje na život a na smrt v průlomu si téměř žádá, aby se po jeho skončení dočkaly mužské choutky uspokojení. Ale to byl problém, který ho nyní nezajímal. Teď mu jako generálmajoru Davidu Bairdovi záleželo především na tom, aby jeho chlapci dobyli město. Pak ať si dělají s obsahy svých pohlavních orgánů, co chtějí.

Protáhl se mezi vojáky natlačenými v zákopu do prostoru mezi oběma oddíly zoufalců. Hodinky tikaly, ale opět se mu zdálo, že se

od chvíle, kdy naposledy kontroloval čas, velká ručička vůbec nepohnula. Zaklapl víčko, zastrčil hodinky do kapsičky a znovu pohlédl směrem k Seringapatamu. Nepoškozené části hradeb v prudkém slunci oslnivě zářily. Se svými věžemi, lesknoucími se střechami a vysokými palmami to bylo nepochybně krásné město, ale zároveň i místo, kde strávil čtyři roky jako Típúův vězeň. Proto ho nenáviděl, stejně jako nenáviděl jeho vládce. Dlouho musel čekat na příležitost pomstít se, ale teď se ta chvíle přiblížila.

Vytáhl těžký skotský dvouruční meč, který se tak lišil od lehkých moderních mečů, ale k němu, mohutnému Skotovi, se tato zbraň hodila. A teď byl odhodlaný jít s ní do krvavé řeže v průlomu seringapatamských hradeb, aby Típúovi splatil těch čtyřiačtyřicet měsíců pekla.

V bateriích za ním dělostřelci zapalovali doutnáky, aby si udržovali oheň. Generál Harris vytáhl hodinky. Plukovník Arthur Wellesley, který měl velet druhé útočné vlně, si upravil nákrčník a přemýšlel o svém úkolu. Podstatnou část vojska, jež mu bylo svěřeno, tvořil Regiment de Meuron, švýcarský batalion, který už svého času bojoval v barvách Holanďanů, ale když Britové ovládli Cejlon, dal se do služeb armády Východoindické společnosti. Jeho příslušníky byli většinou Švýcaři, ale s německou krví, a tedy se smyslem pro disciplínu, a Wellesley měl v plánu vést je do sultánova paláce, aby ochránili poklady, které v něm nepochybně jsou, a harém před řádícími dobyvateli. Seringapatam může padnout a Típú může zemřít, ale důležité je získat si přátelství Maisúru a Wellesley byl odhodlán zajistit, aby jeho obyvatelstvo nebylo vystaveno žádným krutostem a strádání. Pověsil si na krk řetěz z pozlaceného stříbra, povytáhl meč z pochvy a opět ho nechal klesnout a potom zavřel oči a tiše odříkal modlitbu, v níž prosil Boha, aby držel nad jeho vojáky ochrannou ruku.

Dobrovolníci oddílů zoufalců se s nabitými mušketami a nasazenými bajonety krčili v zákopech. Hodinky důstojníků tikaly, řeka klidně plynula po kamenech a ztichlé město čekalo.

„Obraťte si kabát," řekl Sharpe Lawfordovi bez oslovení pane, jako by se podvědomě vracel ke vztahu, který mezi nimi byl, když

spolu sloužili v Gudinově batalionu. „Není třeba dráždit místní krocany červenou barvou," vysvětlil a sám si už obracel svůj kabát. Ale neoblékl si ho, jenom si uvázal rukávy kolem krku a nechal potrhanou látku splývat přes zjizvená nahá záda. Oba se krčili v jakémsi chlívku kousek od uličky, která vedla ze dvora. Plukovníka McCandlesse už odvedli do domu Appaha Rája a Sharpe s Lawfordem osaměli. „Nemám žádnou zbraň," postěžoval si nervózně poručík.

„To brzy napravíme," prohlásil Sharpe. „Pojďme."

Vedl Lawforda bludištěm úzkých uliček, které obklopovaly zadní část paláce. Bílé tváře nebyly v Seringapatamu tak neobvyklé, aby upoutaly pozornost místních lidí, neboť v Típúově armádě sloužilo dost Evropanů. Ale přesto Sharpe nechtěl červenými kabáty snižovat šance na to, k čemu se chystal. Věděl, že tak jako tak nejsou velké, ale ani na okamžik ho nenapadlo, že by to měl vzdát a nechat své druhy, aby je roztrhala na kusy obrovská Típúova nálož.

Když pospíchali kolem zavřené zlatnické dílny, zahlédl letmo, že ve stínu vchodu stojí na stráži jakýsi muž. „Počkejte tady," řekl Lawfordovi, sundal mušketu z ramene a vrátil se. Odtlačil z cesty posvátnou krávu a zabočil do vchodu ke zlatnické dílně. „Jak se máte, příteli?" zeptal se s příjemným úsměvem muže. Ten na něj nechápavě pohlédl, protože nerozuměl anglicky. A nechápal ani to, proč mu Sharpe zasadil ránu pěstí do břicha a po ní, když se zlomil v pase, ještě i do nosu. Sharpe jeho zmatku využil a vytrhl mu mušketu a sumku s náboji, a aby změna vlastnictví zbraně proběhla v klidu, vzal muže ještě pažbou přes hlavu. Pak se vrátil na ulici. „Tady máte mušketu, pane," řekl Lawfordovi. „Je sice špinavá jako kravskej zadek, ale je to zbraň."

Poručík otevřel závěr, aby se podíval, jestli je nabitá. „A co máte v plánu teď, Sharpe?" zeptal se.

„Ještě nevím, pane. To se uvidí, až tam budem"

„Myslíte v místě, kde je ta nálož?"

„Ano, pane."

„Ale tam přece musí být stráž."

„Nejspíš ano."

„A my jsme jenom dva."

„Počítat do dvou umím, pane,“ zazubil se Sharpe. „Se čtením je to horší, ale to snad někdy taky zvládnu.“

„Už čtete docela slušně,“ řekl Lawford. Možná jako sedmileté dítě, pomyslel si, ale přesto bylo pro něj příjemné vidět, jakou radost ze svých pokroků Sharpe má, třebaže jeho jedinou čítankou byl pomačkaný list z Apokalypsy, v němž se to jen hemžilo tajemnými šelmami se šesti křídly a s množstvím očí, jež hledí ven i dovnitř. „Až se odsud dostaneme, dám vám mnohem zajímavější knihy ke čtení,“ dodal Lawford.

„Už se na to těším, pane,“ usmál se Sharpe. Strach z toho, že Britové mohou každou chvíli proniknout do města, jeho uličky téměř vylidnil, ale všude stály nejrůznější vozíky a povozy. Když spěchali k jižní části města, téměř nikdo si jich nevšímal, pouze toulaví psi na ně štěkali. „Tudy, pane,“ řekl Sharpe. Vyšel z uličky na malé náměstí, ale hned se stáhl zpět do stínu. Lawford vykoukl zpoza rohu a uviděl menší otevřený prostor plný ručních dvoukolových vozíků naložených raketami. „Jsou tu připravený, aby je mohli rychle dopravit na hradby,“ zašeptal Sharpe. „Nahoře jich maj tolik, že se tam už další nevejdou. A teď vám můžu říct, co budeme dělat. Jeden vozík si odvezeme a uspořádáme ohňostroj na oslavu Típúovy porážky.“

„Ale vždyť jsou tam stráže.“

„Samozřejmě že jsou.“

„Myslím u těch vozíků s raketami.“

„S těma si poradíme,“ prohlásil sebevědomě Sharpe. „Kdyby za něco stáli, byli by na hradbách. Tohle jsou jen mrzáci nebo starci. Stačí, když na ně houknem. Jste připravenej?“

Lawford pohlédl svému druhovi do očí. „Vy se tím bavíte, že, Sharpe?“

„Ano, pane. A vy ne?“

„Já mám spíš strach,“ přiznal Lawford.

„Až to bude za náma, tak ho už mít nebudete, pane. Zvládnem to. Musíte se chovat, jako byste tu byl pánem. To přece vy, důstojníci, umíte moc dobře. Já tam půjdu, vemu vozík a vy na ně křiknete, že nás poslal Gudin. Pojďme na to, pane, ztrácíme čas. Říkám, prostě tam půjdem, jako by nám to tu patřilo.“

A Sharpe neztrácel čas a s mušketou na rameni, následovaný Lawfordem, vyšel ze stínu do plného slunečního jasu. „To, jak jsem se přiznal, že mám strach…," ozval se poručík, „neřeknete to nikomu, že, Sharpe?"

„Samozřejmě že ne, pane. Myslíte, že já nevím, co je strach? Panebože, vždyť jsem si málem nadělal do gatí, když po mně ten zatracenej tygr skočil. Nikdy bych nevěřil, že ta potvora může bejt tak rychlá. Ale před tím pitomým Hakeswillem jsem se nemoh prozradit, že mám strach. Hej, člověče! Vy to tu hlídáte?" křikl Sharpe na muže, který dřepěl vedle vozíků. „Uhněte, potřebujem jednu tuhle káru."

Muž mu sice nerozuměl, ale přesto uhnul, když se Sharpe chopil madla vozíku. Muselo v něm být aspoň padesát raket, mnohem víc, než ke svému záměru potřeboval. O kus dál vstali jiní dva muži a měli snahu protestovat, ale Lawford je velitelským tónem odbyl. „Poslal nás plukovník Gudin," zvolal na ně. „Rozumíte? Plukovník Gudin!" zopakoval, pak se otočil a následoval Sharpa, který už ujížděl s vozíkem k jižnímu konci města. „Ti dva jdou za námi," řekl nervózně Sharpovi.

„Tak na ně pořádně houkněte, pane. Jste přece důstojník!"

Lawford se otočil. „Zpátky!" křikl a ukázal rukou. „Koukejte se, k čertu, vrátit na svoje stanoviště! Bude to!" Odmlčel se a spokojeně se zašklebil. „Panebože, Sharpe, ono to funguje. Poslechli."

„Když to funguje u nás, pane, mělo by to fungovat i u nich," prohlásil Sharpe. Zatočil za roh a uviděl velké sochy hinduistického chrámu. Uvědomil si, kde jsou. Ulička, která vedla ke staré bráně s náloží, byla jen pár kroků odtud. Věděl, že bude plná strážných, ale teď už měl svůj vlastní arzenál.

„Dokud nedojde k útoku, nemůžeme nic podniknout," řekl Lawford.

„Já vím, pane."

„A co budeme dělat, když útok nezačne?"

„Ukryjeme se, pane."

„Proboha kde?"

„Lali nás schová. Vzpomínáte si přece na Lali, ne, pane?"

Lawford se začervenal, což byla neklamná známka toho, že si vzpomněl, jak ho Sharpe uvedl do veřejného domu. „Opravdu myslíte, že by nás schovala?“

„Pořád vás chválila, jakej jste byl na ni milej, pane,“ zašklebil se Sharpe. „Ještě párkrát jsem tam po naší první návštěvě zašel a vždycky se na vás ptala. Myslím, že jste si ji získal, pane.“

„Panebože, Sharpe, tohle taky nikomu neřeknete, že ne?“

„Já, pane?“ předstíral Sharpe zděšení, že by mohl být z něčeho takového podezírán. „Ani slovo, pane.“

Náhle se odmlčel a poslouchal. Z dálky k němu dolehly tlumené, chvějící se zvuky polnic.

A pak se zatřásla zem, jako by v jediném okamžiku vystřelila všechna děla světa.

Baird vyskočil ze zákopu, přelezl pytle s pískem a obrátil se ke svým mužům. „Vpřed, moji stateční chlapci!“ zvolal se širokým skotským akcentem a mávl mečem směrem k městu. „Za mnou! Ukažte jim, jak bojují britští vojáci!“

První vyrazili příslušníci obou oddílů zoufalců. Jakmile se Baird vztyčil, sedmdesát šest mužů se vyhrnulo ze zákopu a hnalo se vpřed, aby přebrodili Malou Kávéří a pokračovali k širšímu řečišti Jižní Kávéří. Prostor mezi oběma tábory se naplnil strašlivým hlukem. Všechna obléhací děla vypálila téměř ve stejném okamžiku a v době, kdy se dunění salvy odrazilo od hradeb, zahalil se průlom vířícím oblakem prachu. V čele voje útočníků se třepetaly britské vlajky a ti, co je nesli, už vstupovali do vedlejšího ramene Kávéří. Do vody začaly pleskat první kule vystřelené z mušket, ale zoufalci na to nebrali ohled a s řevem se hnali dál, jako by závodili, kdo bude v průlomu první. „Pal!“ zvolal Típú a nad ochozy obou částí západní hradby se vznesly obláčky kouře z tisíců mušket, které vychrlily salvu olova na brod přes Jižní Kávéří a dál za ni do prostoru, po němž se nyní valila lavina vojáků v červených kabátech. Z hradeb také vzlétly rakety, jejichž kouřové stopy se v horkém vzduchu spirálovitě kroutily jako hadi, a nad tím vším se stále nesly zlověstné zvuky polnic, třebaže je bylo sotva slyšet. Palba obránců z mušket neustávala, protože vojáci po výstřelu odložili prázdné zbraně, chopili se dalších, nabitých, a znovu vystřelili do kouřového mraku,

který se válel kolem západního opevnění města. Výstřely zněly jako praskání obrovského ohně, voda v řece pěnila dopadajícími kulemi a v tom všem se zmítali zranění červenokabátníci i sepoyové, topili se a umírali.

„Za mnou!“ křičel seržant Graham a brodil se bahnem rozstříleného hliněného valu, který předtím zahrazoval vodní příkop. V něm stále ještě zůstalo asi půl metru vody, ale Graham jím proletěl, jako by měl křídla. Do vlajky v jeho levé ruce pleskla vystřelená kule. „Za mnou, bastardi!“ zařval znovu za sebe. Teď se už začal škrábat do svahu v průlomu tvořeném sutí a neviděl nic než kouř a neslyšel nic než dunění výstřelů a hvízdání kulí. To byl nyní celý jeho svět, nebo spíš peklo – peklo prachu a ohně na hoře trosek. Neviděl žádné nepřátele, neboť je halil kouř z vlastních mušket, ale obránci na ochozu vnitřní zdi, kteří se dívali přímo do jícnu průlomu, už začali rozeznávat první červené kabáty a spustili na ně palbu. Voják, který lezl do svahu hned za Grahamem, náhle zavrávoral a skácel se dozadu. Z hrdla mu stříkala krev. Další voják klesl k zemi s rozdrceným kolenem.

Seržant Graham se dostal do nejvyššího bodu průlomu. Jeho skutečným cílem byla hradba po levé straně, ale už zde, na vrcholu hromady suti, ho přemohl pocit triumfu a zarazil žerď vlajky hluboko mezi kamení, rozpadlé cihly a prach. „Jsem poručík Graham,“ zvolal vítězoslavně, ale vzápětí ho kule srazila dolů mezi jeho druhy, kteří se hnali za ním.

A to byl okamžik, kdy se do boje vrhli Típúovi dobrovolníci. Z obou stran se zpoza pobořené hradby vyřítilo šedesát mužů s šavlemi a mušketami, aby se na nejvyšším místě průlomu utkali s britskými zoufalci. Byli to Típúovi nejlepší vojáci, jeho tygři, bojovníci Alláhovi, kteří věřili, že když padnou, zajistí si tím privilegované místo v muslimském ráji, a proto šli do boje s fanatickým řevem a nezměrným odhodláním. Sotva uviděli červené kabáty, vystřelili, pak odhodili prázdné muškety a pustili se do nenáviděných nepřátel blýskajícími se zakřivenými šavlemi. Zoufalci je odráželi hlavněmi mušket a sami útočili bodáky. Ozývaly se výkřiky, muži kleli, zabíjeli a umírali. Mnozí na obou stranách ztratili zbraň a vrhali se na sebe holýma rukama, sráželi se kopanci, padali na zem v

zápasnických chvatech a jeden druhého v prachu a kamení na vrcholu průlomu škrtili. Jakýsi bengálský sepoy chytil ztracenou šavli a začal si prosekávat cestu k úpatí pobořené zdi na severní straně. Jeden z maisúrských bojovníků se proti němu rozmáchl šavlí, sepoy ránu instinktivně kryl a vzápětí sekl svého soka do hlavy takovou silou, že mu rozťal přilbu a čepel šavle zůstala vězet hluboko v lebce. Bengálec ji v ní nechal, a jako by ho zápal boje zbavil rozumu, pokusil se jen tak, beze zbraně, šplhat po troskách zdi nahoru, kde na střeleckém ohozu čekali obránci a les šavlí a mušket. Stačil však jediný výstřel, aby ho srazil dolů, kde padl na zraněného seržanta Grahama a zalitý krví umíral.

Baird byl stále ještě na západním břehu řeky. Jeho úkolem nebylo zemřít mezi zoufalci, ale vést hlavní útok cestou, kterou oni vyčistí. A oba voje, které ho měly provést, byly připraveny.

„Za mnou!“ zvolal Baird a vedl své vojsko k řece. Země vpředu byla doslova rozrytá kulemi. Hned za ním se drželi bubeníci, zatímco ženisté s hatěmi a žebříky postupovali po stranách vojů. Nad generálovou hlavou létaly rakety, jako by jejich jediným účelem bylo vyznačit nad řekou křivolaké kouřové stopy. V průlomu se odehrával krutý boj muže proti muži a z ochozů hradeb šlehaly plameny výstřelů a stoupaly obláčky kouře.

Do Seringapatamu vstoupilo peklo a Baird se mu hnal vstříc.

„Sakra, už to začalo!“ zaklel Sharpe, když uslyšel, že se za západní hradbou rozpoutává boj. Boj na život a na smrt, v němž už teď umírali červenokabátníci, a ti šťastnější se hnali do průlomu, kde na ně čekala smrt v podobě desítek tun střelného prachu rafinovaně naskládaných v kamenném tunelu a připravených roztrhat na kusy celou brigádu.

Zastavil se na rohu uličky, která vedla k průjezdu v bývalé bráně. Vykoukl zpoza rohu a uviděl seržanta Rothiéra a dva francouzské vojáky z Gudinova batalionu. Všichni tři stáli vedle jakéhosi sudu a hleděli k ochozu vnitřní hradby. Kolem nich však bylo několik jettiů, zřejmě jako stráž, ozbrojených mušketami a šavlemi. Sharpe se stáhl zpátky, zvedl mušketu a vyfoukl prach z

pánvičky. „Je jich tam jen devět nebo deset," řekl Lawfordovi. „Myslím, že jim trochu zamotáme hlavu."

Rakety byly na vozíku naskládané nosem dopředu, takže dlouhé bambusové žerdě vyčnívaly směrem k madlu vozíku. Sharpe obešel vozík, vypáčil vpředu dřevěné desky pomalované obrázky bohů a slonů a hodil je na zem. Šlo to docela lehce. Pak vylámal všechny štěpiny, aby vpředu nic nepřekáželo, a otočil vozík tak, aby plechové nosy raket mířily k uličce. Stále ho však držel za rohem, aby ho lidé kolem seržanta Rothiéra neviděli.

Lawford nic neříkal, jen sledoval, jak Sharpe vytrhl z jedné rakety papírový doutnák, zkroutil ho do ruličky, vstrčil do prázdného závěru muškety, pak natáhl kohout a stiskl spoušť. Papír napuštěný střelným prachem okamžitě od jiskry z křesadla chytil.

Sharpe pustil mušketu a začal zapalovat jeden po druhém doutnáky raket v nejvyšší řadě. Rulička papíru mu v ruce hořela čím dál prudčeji, ale přesto stačil zapálit osm raket, než byl nucen utrhnout další doutnák a pokračovat s ním. Bylo dost obtížné dostat se mezi bambusové tyčky, ale podařilo se mu zažehnout ještě asi deset raket, než ty první začaly syčet a kouřit. Když Lawford viděl, co Sharpe dělá, vytáhl z kapsy zmačkanou stránku z Bible, také ji zkroutil do ruličky a pustil se do zapalování dalších raket. To už však první raketa prskla, vyfoukla proud kouře a Sharpe se rychle chopil madla vozíku a objel s ním roh tak, aby střely mířily přímo do uličky. Potom se skrčil za ním, skrytý před muži u sudu, jenž zřejmě nějak souvisel s odpálením nálože v průjezdu, a přitáhl si mušketu, kterou předtím odložil. Pomocí ní pak zvedl madlo vozíku, aby rakety směřovaly vodorovně.

První raketa prudce poskočila a vzápětí vyletěla vpřed. Vteřinu po ní následovala druhá, potom další dvě a náhle se celý vozík roztřásl, jak z něj doslova chrlil ohňostroj raket svištících do uličky. Vozík zasáhla kule z muškety, jiná urazila kousek rohu, za nímž se Sharpe skrýval, ale pak už nepadl žádný výstřel a z úzkého prostoru sevřeného zdmi uličky se ozývaly výkřiky hrůzy. Některé rakety měly v nose pouze olovo, ale jiné prachovou nálož a ty nyní začaly vybuchovat. Křik obětí, exploze a sykot dalších raket, to všechno se slévalo v hluk, z něhož se dalo jen soudit, co se v uličce děje. Sharpe

počkal, až vyletí poslední raketa, a obrátil se k Lawfordovi. „Teď přijde to nejtěžší," řekl. Znovu nasypal na pánvičku špetku střelného prachu, chytil madlo vozíku a vyrazil s ním do uličky. Nejméně třicet raket ji proměnilo v peklo převalujícího se kouře, v němž se stále ještě kroutilo, létalo po zemi a odráželo od zdí několik dalších, nevybuchlých střel, zatímco rozžhavená pouzdra těch vyhořelých v přítmí rudě svítila. A do toho chaosu teď Sharpe vjížděl a spoléhal se, že zpola naložený vozík, který tlačil před sebou, mu poslouží jako dostatečný kryt pro případ, že by někdo v uličce přežil a vystřelil po něm.

Lawford šel hned za ním. Nejméně čtyři muži byli stále na nohou, zatímco další se ukryl v jednom z hlubokých dveřních otvorů ve zdi, ale všichni byli tím strašlivým ohňostrojem zcela omámeni, a navíc téměř oslepeni hustým kouřem. Sharpe strčil do vozíku a poslal ho směrem k nim. Jeden z jettiů vozík uviděl, uskočil stranou a vyrazil proti Sharpovi s tasenou šavlí. Než se však mohl o něco pokusit, zasáhla ho kule z Lawfordovy muškety pěkně čistě do krku jako bažanta, který vyletěl z křoví. Rozjetý vozík se zbytkem raket srazil dva dezorientované muže na zem a Sharpe k nim přiskočil. Jednomu dupl na hlavu, druhého kopl do rozkroku a oba pak srazil k zemi úderem pažbou do hlavy. Vzápětí se však musel bránit proti jettiovi s šavlí, kterého v posledním okamžiku bodl dlouhou hlavní muškety do břicha a dalším bodnutím do obličeje ho vyřídil. Jetti vykřikl, pustil šavli, chytil se oběma rukama za oko a potácel se dozadu. To už ale sebral šavli ze země Lawford, divoce jí sekl dalšího jettiho do krku a v zápalu boje vůbec nepocítil odpor, když muži vystříkla z přeťaté tepny krev a zasyčela na žhavých zbytcích raket. Seržant Rothiére ležel na zemi se zlomenou nohou, kterou mu přerazila raketa, ale měl dost sil, aby nabil mušketu a zamířil na Lawforda. Jenže pak za sebou uslyšel Sharpa a pokusil se mušketu otočit. Nestihl to. Sharpe už byl u něho, rozmáchl se a těžkou ranou pažby rozbil seržantovi lebku. Teprve teď si uvědomil, že má mušketu stále ještě nabitou, otočil ji a rozhlédl se v kouři, kdo ho ještě může ohrozit. Žádné nebezpečí však neviděl, jen zraněné a mrtvé a pohasínající pouzdra raket. Náhle si všiml dlouhého doutnáku, který se nějakým zázrakem nepodařilo žádné raketě

zapálit. Ležel vedle překoceného prázdného sudu, v němž Rothiére udržoval zapálený doutnák. Sharpe přistoupil k sudu, ale vtom za sebou zaslechl cvaknutí natahovaného kohoutu zbraně.

„Už toho bylo dost, Sharpe," řekl plukovník Gudin. Čekal na ochozu vnitřní hradby na Típúův signál, a když viděl, co se dole děje, seskočil na střechu strážnice, odtud do uličky a nyní stál za Sharpem a mířil na něj pistolí. Lawford byl s šavlí v ruce asi šest kroků od něj, takže nemohl zasáhnout, aniž by ohrozil Sharpův život. „Pusťte tu mušketu, Sharpe," pokračoval Gudin klidným hlasem.

Sharpe se otočil, mušketu stále ve svěšené ruce u boku. Plukovník stál jen tři nebo čtyři kroky od něj. „Vy pusťte tu pistoli, pane," řekl Sharpe.

Gudin natáhl ruku, aby lépe zamířil, a na jeho tváří se mihl výraz lítosti. Sharpe neměl čas na míření, vystřelil od boku, jakmile postřehl pohyb plukovníkovy ruky. Kule zasáhla Gudina do pravého ramene a pistole vylétla do vzduchu. „Promiňte, pane," řekl Sharpe a rozběhl se k jedné z raket na zemi, z jejíhož pouzdra stále ještě šlehal mdlý plamen. Svlékl si kabát, uchopil jím hořící válec a rychle s ním přeběhl k místu, kde ležel konec zápalné šňůry. Pak se zarazil a poslouchal. Slyšel dunět kanonádu a pomyslel si, že to musejí být Típúova děla, protože britští dělostřelci by se v tuto chvíli neodvážili střílet, aby nezasáhli vlastní útočící vojáky. Slyšel také palbu z mušket, ale už ne řev mužů, kteří pronikali do průlomu. Uvažoval, že zatím se zřejmě zapojili do boje jen zoufalci, takže v prostoru mezi vnější a vnitřní hradbou zřejmě ještě žádní britští vojáci nebudou. Sklonil se, aby přiložil plamen dohasínající rakety k připravené zápalnici, ale Lawford ho zadržel. Sharpe na něj tázavě pohlédl.

„Radši tu nálož nechte tak, jak je, Sharpe," řekl poručík. „Naši lidé už můžou být blízko."

„To si myslíte, že na to budeme stačit jen my dva?"

„Na co?" nechápal Lawford.

„Za pár minut bude chtít Típú nálož odpálit, a když pozná, že na jeho znamení nikdo nereaguje, pošle sem nejmíň tucet vojáků. A proti nim budeme jen my dva. Takže se ptám, jestli na ně budeme stačit."

Lawford zaváhal. „Ale stejně nevím…," řekl neurčitě.

„Ale já vím," prohlásil Sharpe a přiložil žhnoucí konec rakety k zápalné šňůře. Ta prskla, vyšlehlo několik jisker a pak se už syčící oheň rychle rozběhl po provaze napuštěném střelným prachem. Zraněný Gudin sice přiskočil a pokusil se plamen zadupat, ale Sharpe mu v tom zabránil. „Je to zlé, vaše zranění, pane?" zeptal se plukovníka.

„Zlomil jste mi kost, Sharpe," zamumlal Gudin. Vypadal však celý zlomený, i když ne ze svého zranění, ale z toho, že selhal a nedokázal splnit úkol. „Ale doktor Venkateš mě vyléčí. Jak se vám podařilo utéct?"

„Zabil jsem tygra, pane. A pak ještě pár těch opic, těch jettiů."

Gudin se smutně usmál. „Típú udělal chybu, že je nenechal, aby vám zakroutili krkem."

„Všichni děláme chyby, pane," odpověděl Sharpe a pozoroval, jak oheň na zápalné šňůře prohořívá kamenným valem navršeným před průjezdem. „Myslím, že byste se měl schovat, pane," dodal a vtáhl vzpouzejícího se Gudina do kamenného vchodu, kde se už krčil Lawford. Kouř v uličce se pomalu rozptyloval. Jeden zraněný jetti se zmateně plížil k protější zdi, druhý ležel a dávil se a seržant Rothiére hlasitě sténal. Z nosu mu tekla krev a temeno hlavy měl černé zasychající krví. „Myslím, že jste ho vyřídil," prohlásil Lawford.

„Taky se mně zdá, pane," souhlasil spokojeně Sharpe.

„Odvedl jste dnes dobrou práci, seržante Sharpe," řekl poručík a podal mu ruku.

Sharpe ji stiskl. „Jenže má dnešní práce ještě neskončila, pane."

„A co, proboha, ještě chystáte?"

Ale odpověď seržanta Sharpa už Lawford neuslyšel, protože v tu chvíli se svět otřásl strašlivým výbuchem.

KAPITOLA 11

Také Típúovi ženisté odvedli dobrou práci. I když ne všechnu energii výbuchu nasměroval kamenný val na sever, přece jen její podstatnou část ano. A to stačilo. Vlna exploze proletěla jako ničivá smršť koridorem mezi oběma hradbami – prostorem, v němž v tu chvíli měly být stovky britských vojáků.

Sharpe vykoukl zpoza rohu, ale neviděl nic, neboť svět kolem se proměnil v jeden obrovský vřící oblak prachu, kouře a ohně, v chaos a hluk, v obraz apokalypsy. Rychle ucukl zpět, ještě si stačil zakrýt hlavu rukama a v dalším zlomku vteřiny už vlna všeho toho šlehla kolem něj a letěla dál.

Zdálo se, že strašlivý hluk trvá nekonečně dlouho. Nejdřív to byl ohlušující třesk explodující nálože následovaný tlakovou vlnou a hvízdáním letících trosek, pak rachot padajících kamenů a nad tím vším postupně převážilo zvonění v ohluchlých uších. Přesto Sharpe po chvíli zaslechl vzdálené zvuky polnic ohlašující hlavní zteč a křik těch, které zasáhl výbuch ohněm a kamením. A pak k němu dolehl hukot tlakové vlny, jež letěla městem, strhávala došky ze střech, vyrážela tabule skla v oknech a vířila prach v ulicích.

Vojáci na hradbách v blízkosti strážnice neviděli nic, pouze na zlomek vteřiny záblesk, který ukončil jejich životy, neboť exploze smetla všechny, kteří v tu chvíli byli na ochozech hradeb na jih od průlomu. Samotná zeď zůstala nepoškozená, protože výbuch vyrazil vyzdění průjezdu bývalé brány ve vnější zdi jako zátku v hrdlu láhve a z hradby vyšlehl obrovský proud ohně a kouře, ale strážní věž nad bránou se zřítila. Padala pomalu jako voják zasažený střelou, ale nakonec se sesula do prostoru mezi vnější a vnitřní hradbou. A z toho všeho výbuch rozmetal na všechny strany drobné úlomky kamene a

cihel, které ještě chvíli dopadaly do Jižní Kávéří a ve městě na střechy domů.

Dunivý hukot výbuchu pomalu opadával. Také zvonění v Sharpových uších sláblo, až zaslechl něčí sténání. Znovu vykoukl ven a uviděl, že v uličce už nejsou žádní mrtví ani zranění. Také po ručním vozíku s raketami nebylo ani památky. Nezůstalo tam nic, jen úlomky kamene, hořící došky a skvrny od krve.

V severním úseku západní hradby za průlomem, kde účinky výbuchu zmírnila vzdálenost, se obránci vzpamatovávali z šoku. Všechny zachvátil zmatek, nikdo nevěděl, co se stalo. Zato Típúovi hrdinové, kteří bojovali s britskými zoufalci, byli téměř do posledního muže mrtví, protože se nacházeli na vnitřní straně průlomu, kde je nic nechránilo, zatímco britští dobrovolníci, jež těsně předtím odrazil první nápor Típúových fanatiků zpět, byli kryti jižní částí západní hradby.

Samotný průlom halil hustý závoj vířícího prachu a po určitou dobu po výbuchu zůstal bez obrany. Vojáci na ochozech vnější hradby po obou stranách průlomu byli buď mrtví, nebo tak šokovaní, že se nedokázali zformovat k odporu, zatímco ti na ochozu vnitřní hradby leželi nebo se kryli za vším možným před sprškou trosek, jež na ně padaly z mračna prachu, a ještě dlouho po doznění výbuchu se v zlověstném tichu krčili, jako by nevěřili, že už nebude následovat žádná další hrůza.

„Vpřed, chlapci! To je naše chvíle!“ zvolal kdosi v průlomu a zoufalci, kteří přežili, se začali znovu škrábat po svahu vzhůru a potom šplhat po pobořených okrajích vnější hradby. Málem se dusili a červené kabáty měli téměř bílé od prachu, ale byli to muži odhodlaní podstoupit tu nejtěžší zkoušku, jakou jim mohla válka nabídnout, útok na průlom v čele hlavního sledu, a to, co se stalo v posledních vteřinách, je nemohlo zastavit, neboť měli před sebou jediný cíl – dostat se na ochozy vnějších hradeb a pozabíjet jejich obránce. Ti, kteří vyšplhali po jižním okraji průlomu, našli ochoz prázdný, zatímco na druhé straně narazili útočníci na řady zmatených a šokovaných vojáků. Červenokabátníci a sepoyové byli připraveni na nemilosrdný boj na život a na smrt a ani od nich nikdo nemohl očekávat milosrdenství, proto se se vší divokostí pustili do vraždění.

„Do nich, chlapci!“ křičel jakýsi desátník, napichujte je jak divoký prasata!“ A aby šel příkladem, zarazil bajonet do břicha prvního obránce, který mu přišel do cesty, a zbavil se těla tak, že ho zvedl na vnitřní okraj ochozu a shodil dolů. To se už však kolem něj přehnali jako divé šelmy jeho druhové, všichni dohnaní k zuřivosti podvědomým strachem z toho, že jsou první, kdo pronikl na nepřátelské teritorium, a všichni lační po tom, aby ten strach uvolnili zběsilým zabíjením.

Baird byl stále ještě na západním břehu řeky, když došlo k výbuchu, a při pohledu na obrovský zášleh ohně za jižním úsekem západní hradby ho na chvíli ovládla hrůza. V prvním okamžiku se mu zdálo, že celé město, všechny jeho domy, chrámy a paláce, se před jeho očima rozpadávají. Postupoval však dál. Vlastně ještě zrychlil krok, takže když vstoupil do Jižní Kávéří, voda byla stále ještě zpěněná padajícími kameny, hroudami suché hlíny a vším dalším, co strašlivý výbuch rozmetal na všechny strany. Oblak prachu, který zakrýval průlom, po chvíli přesunul vítr směrem k severní baště a Baird uviděl, že zoufalci jsou už na ochozu hradby. Skoro se tomu zdráhal uvěřit, ale nemýlil se. Míhaly se tam červené kabáty, i když podivně vybledlé, a postupovaly směrem ke zřícené severozápadní baště. A pak zahlédl postavy nepřátelských bojovníků, kteří se hrnuli na jižní část hradby, z níž byli zřejmě všichni obránci smeteni výbuchem. Tyto posily probíhaly kolem obrovského převalujícího se bílošedého oblaku kouře, z něhož šlehaly k obloze bledé plameny. Baird usoudil, že výbuch nemohl pocházet od ničeho jiného než od obávané Típúovy nálože, o níž mluvil plukovník Gent, ale hrůza, kterou v něm vyvolala jeho mohutnost, se teď změnila v triumfální radost, neboť si uvědomil, že k odpálení došlo předčasně, a místo aby zničil podstatnou část útočícího voje, způsobil masakr mezi obránci a otevřel pevnost dobyvatelům. Rozeznal však také, že se obránci vzpamatovávají z šoku a stavějí se na odpor, a tak vyběhl z řeky a hnal se přes rozstřílenou hliněnou hráz a bahnitý příkop nahoru do průlomu, na jehož svahu se válely mrtvoly a černaly temné skvrny od čerstvě prolité krve. Vybral si jižní křídlo hradby, kde museli zoufalci čelit čerstvým posilám obránců.

Za Bairdem překonaly řeku dva proudy útočících vojů, každý o třech tisících mužích, jejichž úkolem bylo dobýt celý obvod vnějších seringapatamských hradeb a obsadit jeho bašty, věže a brány. Jenže obránci se nyní přece jen zformovali a začali klást útočníkům odpor. Z ochozů hradeb duněly výstřely z mušket, létaly rakety a střílela ukrytá děla, která přečkala předchozí britské ostřelování. Oba útočící voje zasahovaly dělové koule i kartáčové střely a rakety, jež dopadaly do řeky a vyrážely z hladiny vysoké gejzíry vody. Sepoyové i červenokabátníci padali. Někteří zranění měli dost sil, aby se dostali na břeh a pokusili se odplížit do bezpečí, jiné strhl proud a unášel je pryč a ti nejméně šťastní byli zadupání dalšími a dalšími řadami vojáků, které se valily přes řeku. Ti v čele obou vojů však šplhali po okrajích průlomu na hradby, kde už také začali ženisté přistavovat žebříky, a nahoru se z obou stran hrnulo čím dál víc červenokabátníků.

A pak se boj změnil. V úzkém prostoru střeleckých ochozů se masy červenokabátníků snažily postupovat vpřed po obvodu hradeb, ale Típúovi bojovníci do nich pálili jednu salvu z mušket za druhou. Nejúčinnější byla palba z vnitřní hradby, protože obránci se tam ukrývali za parapet, zatímco Britové a jejich indičtí spojenci nebyli na vnitřní straně dobytého ochozu chráněni ničím, navíc museli čelit ještě střelbě zpředu. Přesto i za cenu těžkých ztrát postupovali dál. Možná si uvědomovali, že jediný způsob, jak tu hrůzu přežít, je probít sejí, a tak překračovali mrtvé, stříleli, pak se přikrčili ke zdi a rychle nabili zbraň, zatímco ti za nimi je už opět tlačili vpřed. Zranění padali, někteří dokonce dolů do vnitřního příkopu, a dole před hradbami se stále ještě brodili přes řeku poslední houfy obou vojů, aby se i ony zapojily do boje.

Průlom byl dobyt, ale město stále ještě nepadlo. Sepoyové a červenokabátníci ovládli stovky metrů vnější zdi po obou stranách průlomu, obránci jim však stále kladli tvrdý odpor, zvlášť na severní straně, kde je vedl samotný Típú. Sultán proklínal Gudina za to, že odpálil jeho tajnou zbraň příliš brzy a tak, že její strašlivá síla zasáhla víc jeho bojovníky než nenáviděné nepřátele, ale nyní se ze všech sil snažil pozvednout osobním příkladem bojový duch obránců. Stál v první řadě bojovníků v pruhovaných tunikách a za ním mu několik

pobočníků nabíjelo nové a nové lovecké pušky vykládané drahokamy, podávali mu je a on pouze mířil a střílel, mířil a střílel a po jeho zásazích padal jeden červenokabátník za druhým. Všechny nepřátelské kule zatím hvízdaly kolem něj. Dva z jeho pobočníků už museli po zranění odstoupit, spousta vojáků kolem něj byla zabita nebo vyřazena z boje, ale samotného sultána jako by chránilo nějaké kouzlo. Šlapal v kalužích krve, žádná však nebyla jeho, až se zdálo, že nemůže zemřít, pouze zabíjet, a to také dělal – chladnokrevně a nemilosrdně smrt rozséval, aby bránil své město a svůj sen proti barbarům, kteří přišli, aby mu vzali jeho tygří trůn.

Boj na ochozech vnějších hradeb nabýval na prudkosti, jak se do něj zapojovaly posily – od řeky přicházeli noví červenokabátníci a k ohnisku nejlítějšího boje se stahovali bojovníci v pruhovaných tunikách z ostatních částí městských hradeb, obojí, aby zabíjeli a umírali v úzkém prostoru ochozů, sotva pět kroků širokém, vyzdviženém k obloze, na níž kroužili supi, kteří cítili smrt.

Sharpe sebral ze země tři muškety, které tam odněkud vrhla vlna výbuchu. Rychle zbraně zkontroloval, jestli nejsou poškozené, dvě prázdné nabil a vrátil se k Lawfordovi. „Zůstaňte s plukovníkem, pane," řekl tak, aby to neznělo jako rozkaz. „A taky si obraťte kabát na správnou stranu, za chvíli tu budou naši. A pak byste se mohl vydat najít Lali."

Lawford se začervenal. „Proč?" zeptal se.

„Abyste se o ni postaral. Slíbil jsem jí, že sejí nic nestane."

„Vy?" ozval se Lawford téměř dotčeně. Chvíli uvažoval, jak moc může Sharpe dívku znát, ale usoudil, že bude lepší raději se ho na to neptat. „Samozřejmě že se o ni postarám," dodal rychle, ale pak si všiml, že i když mu Sharpe radil otočit si kabát na červenou stranu, sám to zatím neudělal. „A kam se chystáte vy?" zeptal se ho.

„Mám ještě něco na práci," odpověděl Sharpe neurčitě. „Jo, a taky vám musím poděkovat, pane. Bez vaší pomoci bych toho moc nezmoh." Sharpe nebyl zvyklý říkat komplimenty a nevěděl, jak se nejlíp vyjádřit. „Jste statečnej chlap, pane, opravdu."

Poručík Lawford se nezlobil, že ho Sharpe označil za chlapa, naopak ho to velmi potěšilo. Věděl, že by neměl Sharpa pustit pryč,

protože teď nebyla nejvhodnější doba na to, aby muž jako on bloudil ulicemi Seringapatamu, ale než se na něco zmohl, byl Sharpe pryč. Otočil si tedy kabát na správnou stranu a oblékl si ho. Gudin vedle něj se ohnal po mouše, kterou nedokázala zahnat ani oblaka prachu a kouře. „Co se mnou udělají, poručíku," zeptal se Francouz.

„Nepochybuji, že s vámi budou zacházet, jak se sluší se zajatcem," odpověděl Lawford. „Asi vás pošlou zpátky do Francie."

„To by mi vyhovovalo," řekl Gudin a náhle si uvědomil, že po ničem jiném netouží. „Ten váš vojín… Sharpe…"

„Teď už seržant Sharpe, pane."

„Tak seržant Sharpe… je skvělý voják, poručíku."

„Taky si to myslím, pane."

„Jestli přežije, dotáhne to daleko."

„Ano, pane, jestli přežije," řekl Lawford. A jestli ho jeho vlastní lidé nechají přežít, pomyslel si.

„Dohlédněte na něj, poručíku," pokračoval Gudin. „Armáda nestojí na důstojnících, i když si to my rádi myslíme. Armáda je tak dobrá, jak dobří jsou její obyčejní vojáci. A jestliže se mezi nimi vyskytne někdo, kdo vyniká nad jiné, je třeba se o něj postarat. To by měl být jeden z úkolů důstojníka."

„Ano, pane," přikývl Lawford, jako kdyby přijímal rozkaz od svého nadřízeného. Objevili se první uprchlíci z hradeb a konec uličky se naplnil kulhajícími nebo jinak se vlekoucími muži v tygřích tunikách, kteří opouštěli boj. A že se na hradbách pořád bojovalo, o tom svědčila neustávající střelba z mušket, výkřiky a sténání. Přesto oba důstojníci předpokládali, že nebude dlouho trvat a rozvášnění dobyvatelé vtrhnou do města. Lawford chvíli uvažoval, zda má požadovat, aby mu Gudin vydal meč, a pak si zase vyčítal, že nechal Sharpa odejít samotného.

Sharpe však stále žil. Přemýšlel, jestli si má obléknout kabát červenou stranou navrch, a pak se rozhodl, že nemá smysl dělat se zbytečně nápadným, i když jeho kabát byl už tak špinavý, že stěží připomínal uniformu. Nechal si ho tedy zavázaný kolem krku a s dvěma mušketami, každou na jednom rameni, vyrazil severním směrem přes město. Od západní hradby stále zněly rány z mušket, ale nad nimi se nesl řev mužů vybičovaných k šílenství, kteří se vrhali

do boje na život a na smrt. Bylo zřejmé, že během následujících minut se boj přenese do ulic města, a Sharpe hodlal tento čas dobře využít. Přeběhl přes malé náměstí, kde ještě teď stály ruční vozíky s raketami, a spěchal kolem paláce. Strážný u brány, v domnění, že je dezertér z Típúova evropského batalionu, ho vyzval, aby se mu vzdal, ale než stačil zvednout mušketu a natáhnout kohout, Sharpe už zmizel v labyrintu uliček a dvorů severně od paláce.

Protlačil se davem vyděšených žen, prošel kolem klecí s gepardy a ocitl se na dvoře s vězeňskými kobkami, kde zabil tři jettie. Po jejich tělech lezly mouchy a vnější mřížová brána vězení byla stále dokořán. Sharpe seběhl po schodech k mrtvému tygrovi.

„Sharpie!“ zvolal Hakeswill a zíral na něj přes mříže. „Vy jste se vrátil, chlapče? Věděl jsem to. Tak co se děje? Ne! To ne!“ vykřikl, když uviděl, že Sharpe sundává z ramene mušketu. „Vždycky jsem vás měl rád, chlapče. Možná jsem na vás byl někdy trochu tvrdej, ale jen kvůli vašemu dobru. To jsem měl na mysli, Sharpie, vaše dobro, nic jinýho. Vím, že jste dobrej chlapec a řádnej voják. Ne!“ zaječel zoufale, když na něj Sharpe namířil.

Sharpe si chvíli vychutnal jeho strach, pak mušketu sklonil a zamířil jí na zámek. Nechtěl ztrácet čas s paklíčem, a tak pouze přiložil ústí hlavně ke jhu starého zámku a stiskl spoušť. Stačila jedna rána a zámek se rozpadl. Sharpe otevřel mříž cely. „Ano, přišel jsem pro vás, Obadiahu,“ řekl.

„Věděl jsem to, Sharpie,“ rozzářil se Hakeswill a ve tváři mu prudce zacukalo. „Věděl jsem, že tu nenecháte svýho seržanta shnít.“

„Tak pojďte ven,“ řekl stroze Sharpe.

Hakeswill zaváhal. „Ale nemáte se mnou nepřátelský úmysly, že ne, chlapče?“

„Nejsem žádnej chlapec, Obadiahu. Jsem teď seržant jako vy. Plukovník Wellesley mně na to dal slovo.“

„To mu schvaluju, zasloužíte si to, z celýho srdce mu to schvaluju,“ brebtal Hakeswill a ve tváři mu neustále škubalo. „Sám jsem to kapitánu Morrisovi říkal. Tenhle Sharpie, ten má na to, aby se stal seržantem. Skvělej, chlapec. Už delší dobu ho sleduju. Přesně takhle jsem to říkal kapitánu Morrisovi.“

Sharpe se usmál. „Dobrá, Obadiahu, tak pojďte ven.“

Hakeswill couvl až k zadní stěně cely. „Myslím, že radši zůstanu tady, Sharpie,“ řekl. „Víte, jak naši mládenci dovedou vyvádět, když maj vzbouřenou krev. Ještě by mně tam venku mohli něco udělat. Radši zůstanu tady a počkám, až se trochu uklidněj. To bude lepší, eh?“

Sharpe rychle prošel celou a chytil ho za límec. „Řekl jsem, abyste šel ven. Půjdete se mnou, mizero mizerná!“ zavrčel, když táhl vzpouzejícího se seržanta ven. „Měl jsem vás zabít tady, parchante, ale vy si nezasloužíte smrt kulí jako voják. Jste moc velkej špinavec a sketa na kuli, Obadiahu!“

„Ne, Sharpie, ne!“ ječel Hakeswill, když ho Sharpe vlekl ven z cely, pak přes mrtvolu tygra a po schodech nahoru. „Nikdy jsem vám nic zlýho neudělal.“

„Že ne?“ zařval na něj zuřivě Sharpe. „A co to bičování, mizero mizerná, a to, že jste nás prozradil Típúovi?“

„Já ne! Přísahám! Nikdy jsem nikoho nezradil, na mou duši, ať se propadnu, Sharpie.“

Sharpe jím smýkl, přirazil ho k vnější mříži vězení a udeřil pěstí do hrudi. „A taky se propadnete, Obadiahu, to vám slibuju. A rovnou do pekel! Protože vím, že jste to byl vy, kdo nás prozradil.“

„Ne, nic jsem neudělal,“ vyrazil ze sebe Hakeswill přiškrceným hlasem. „Přísahám při posledním vydechnutí svý matky,

Sharpie, že ne. To bičování ano, to přiznávám a lituju toho.“ Snažil se padnout na kolena, ale Sharpe ho držel a nedovolil mu to. „Neprozradil jsem vás, to bych nemoh druhýmu Angličanovi nikdy udělat.“

„Vy budete lhát ještě ve chvíli, kdy vás čert ponese přes pekelnou bránu, Obadiahu,“ zavrčel Sharpe vztekle, znovu chytil seržanta za límec a táhl ho mřížovou bránou ven a dál přes dvůr do uličky, která vedla k paláci. Kolem jejího ústí proběhla skupina vojáků v pruhovaných tunikách, zřejmě posily pro boj na západní hradbě, ale nikdo z nich si Sharpa nevšímal. Zato strážný u severní palácové brány ano a zvedl mušketu. „Gudin. Plukovník Gudin,“ řekl Sharpe kouzelná slova a řekl je tak sebejistě, že strážný sklonil zbraň a ustoupil mu z cesty.

„Kam mě vedete, Sharpie?“ zeptal se Hakeswill se vzrůstající úzkostí.

„Brzy uvidíte.“

U brány vnitřního dvora narazil na další dva strážné a i ti proti němu pozvedli muškety, ale Sharpe na ně opět křikl Gudinovo jméno a znovu se mu podařilo jejich podezření rozptýlit. Navíc vlekl vězně v červeném kabátě, a tak nebylo divu, že ho strážci, znervóznělí bojem na hradbách, považovali za Gudinova muže a pustili ho dál.

Sharpe zvedl závoru brány a otevřel ji. Šest tygrů, teď už velmi zneklidnělých hlukem, který sem doléhal z bojiště, vyskočilo a vrhlo se vpřed, až řetězy zachrastily, napjaly se a strhly je zpátky. „Ne, Sharpie!“ vykřikl Hakeswill. „Ne! Matko!“

Sharpe dovlekl seržanta do středu dvora, tam ho chytil za jednu ruku a roztočil ho. „Ne!“ ječel Hakeswill šílený strachem. Náhle ho Sharpe pustil a mrštil jím směrem k tygrům. Seržant vrávoral, mával pažemi, ale nebyl schopen se zastavit. „Ne!“ vyrazil ze sebe naposledy v pádu a smýkl sebou po písku až k čekajícím tygrům.

„Sbohem, Obadiahu,“ houkl za ním Sharpe, „parchante všech parchantů!“

„Já nemůžu umřít!“ vykřikl Hakeswill, ale pak už jeho hlas zanikl v řevu velké žlutooké šelmy, která se k němu vrhla.

„Budou mít dnes trochu dřív večeři,“ poznamenal Sharpe k pobavenému strážnému u brány. „Doufám, že jim bude chutnat.“

Strážný, třebaže nerozuměl ani slovu, mu odpověděl veselým úšklebkem. Sharpe se ještě jednou ohlédl, odplivl si a odcházel pryč. Dluh je splacen, pomyslel si. Tak, jak si ten mizera zasloužil. Měl pocit, že už všechno udělal a stačí, aby se někde schoval a počkal, až přijedou červenokabátníci. A pak uviděl krytá nosítka s baldachýnem a perlovými třásněmi a na mysl mu přišel ještě jeden dluh.

Nějakou dobu se zdálo, že by Típú mohl město udržet. Bil se, jako by v něm opravdu sídlil tygr, neboť věděl, že tento boj pod sluncem zahaleným kouřem a prachem rozhodne o jeho osudu. Možnosti byly jasné – buď tygří trůn, nebo hrob.

Neměl zprávy, co se děje v jižní části opevnění – podle neustávající střelby z mušket mohl jen soudit, že tam boj pokračuje ,

ale viděl, že on a jeho lidé v severním úseku působí nepříteli obrovské ztráty. Teď však byl nucen ustoupit před přesilou červenokabátníků, kteří ho jako nezadržitelná lavina vytlačili až k troskám severozápadní bašty a dál za ni na dlouhý úsek severního křídla opevnění, které se táhlo podél Kávéří. Ale tam se mu podařilo ústup zastavit. V Sultánově baterii, největší baště severního opevnění, byl pro případ nenadálého útoku z této strany připraven cushoon pěchoty a ten se teď přihnal po ochozu na pomoc, takže Típú měl nyní dost sil k tomu, aby v úzkém koridoru ochozu lavinu nepřátel zadržel. Stále však zůstával v první řadě. Měl na sobě bílou tuniku, volné bílé kamaše a kolem pasu červenou šerpu. Pásky na rukávě měl vykládané drahokamy, v chocholu na přilbě mu zářil velký rubín, na krku se mu houpal stříbrný náhrdelník z perel a smaragdů a u pasu meč se zlatým jílcem ve tvaru tygří hlavy. Všechny ty šperky na něj soustřeďovaly pozornost dotírajících červenokabátníků i sepoyů, přesto i nadále bojoval v nejpřednější linii, kde chrlil z několika pušek, které mu podávali, olovo na nepřátele a sám zůstával nezraněn, jako by ho opravdu chránilo kouzlo. Nepřátelské kule hvízdaly kolem něj, ale žádná se ho nedotkla. Protože on, tygr z Maisúru, nemohl zemřít. Mohl pouze zabíjet.

Ještě větší ztráty však působila útočníkům palba obránců z vnitřní zdi. V té nebyl průlom, dokonce na ni nikdo neútočil a na jejích ochozech se soustřeďovalo čím dál víc obránců. Odtud stříleli přes vnitřní příkop a palbou z mušket, ale i z děl krutě zasahovali nepřátelské řady. Ty chránil jen oslepující kouř ze spáleného střelného prachu po výbuchu, který se stále převaloval v příkopě mezi oběma zdmi. Přesto se útočníci zmocnili severozápadního rohu vnějšího opevnění, i když se zdálo, že jim to nepřineslo nic než těžké ztráty.

Se stejným odporem se však setkal i Baird na jižním úseku vnější hradby, ale on se nemínil nechat zastavit. Shromáždil všechny zoufalce, kteří přežili první fázi zteče, a s divokým bojovým řevem je vedl do zběsilého útoku kolem zničené strážní věže někdejší brány, kde stále ještě doutnaly jako jáma pekelná zbytky Típúovy nálože. Baird byl generálmajor, ale ochotně vyměnil všechny zlaté prýmky

na své uniformě za tuto jedinečnou šanci bojovat jako prostý voják. Tenhle boj byla jeho pomsta, a tak sekal těžkým dvojručním mečem se zuřivostí, v níž se mísilo bojové šílenství s mučivými vzpomínkami na ponížení, které si v tomto městě musel vytrpět. Bil se jako posedlý, překračoval mrtvoly, klouzal po jejich krvi, ale stále postupoval se svými lidmi dál. A ti, strženi jeho zběsilostí, se bili stejně urputně jako on. V tuto hodinu, pod spalujícím žárem slunce, povzbuzeni arakem a rumem, který popíjeli za dlouhého Čekání v zákopech, se ze všech červenokabátníků a sepoyů stali bohové války. Následovali rozlíceného Skota po ochozu nepřátelských hradeb kluzkém krví a Baird postupoval krok za krokem dál, odhodlaný zmocnit se tohoto města, nebo zemřít v jeho prachu.

Cushoony Appaha Rája bránily jihozápadní roh opevnění a generál se zděšením sledoval, jak se obrovitý Skot prosekává blíž a blíž k němu. Pozoroval neustávající příval červenokabátníků, kteří postupovali za obrem, slyšel jejich řev a viděl, jak jejich oběti padají dolů do příkopu. Brigáda, jež bránila tento úsek hradby, přicházela o jednoho muže za druhým, a ti, co zůstávali, byli nuceni ustupovat, a někteří se dokonce obraceli na útěk, protože přestali věřit, že mohou příval červených kabátů zastavit. Appah Ráo si uvědomil, že nyní přijdou na řadu jeho lidé, aby v tomto krvavém a zřejmě marném boji umírali.

Ale za co? uvažoval. Už teď bylo jasné, že město padne a s ním i Típúova dynastie. Appah Ráo věděl, že jeho muži se na něj dívají a čekají na rozkaz, kterým by je vrhl do krvavé řeže, ale generál se místo toho obrátil na svého zástupce. „Kdy dostali naposledy žold?“ zeptal se a ukázal na připravené řady bojovníků.

Důstojník, zmatený otázkou, svraštil čelo, ale pak přece jen odpověděl. „Už je to nejméně tři měsíce, sahibe. Nebo spíš čtyři.“

„Řekněte jim, že dnes odpoledne ho dostanou.“

Důstojník se zatvářil ještě zmateněji.

Generál zvýšil hlas, aby ho slyšelo co nejvíc vojáků. „Mužstvo nedostává žold tak, jak má. Dnes odpoledne tedy nastoupíme k výplatě. Vojáci, kteří nedostávají zaplaceno, nemohou bojovat.“ S těmito slovy ostentativně zastrčil meč do pochvy a sešel z hradby dolů. V těchto místech, u Maisúrské brány, nebyl mezi vnitřní a

vnější zdí žádný příkop a Ráo zamířil ležérním krokem vnitřní bránou do města. Jeho vojáci ho chvíli jen zaraženě sledovali, potom se jeden vydal za ním, vzápětí druhý a pak se už hrnuli dolů všichni. V jednu chvíli byl ochoz přecpaný vojáky a v další se už vyprazdňoval, takže Baird, který si prosekával cestu proti posledním obráncům na západní hradbě, najednou uviděl, že město je jeho. Ohlédl se a znovu zvolal dunivým hlasem na své vojáky, ale tentokrát ne aby je hnal do boje, ale na oslavu vítězství. Těžký meč měl zbrocený krví a stejně tak měl krví nasáklý pravý rukáv. Vojáci kolem něj jako by zapomněli, že je generál, a poplácávali ho po ramenou a Baird zase jednoho z nich ze samé radosti objal.

Sultán Típú však stále bojoval a stále věřil, že může zvítězit, a kdoví, jak by boj na severní straně opevnění pokračoval, kdyby se asi dvacet metrů za pobořenou severozápadní baštou nenacházela mezi vnější a vnitřní zdí příčná zeď. Sloužila jako opěra pro starou vnější hradbu a v jednu dobu sultánovi stavitelé zamýšleli zesílit ji a postavit na ní další baštu. Práce však nebyly dokončeny a nyní se tato zeď, sotva dvacet centimetrů široká, nabízela jako nebezpečně úzký most červenokabátníkům a sepoyům, jejichž postup zastavila zběsilá Típúova palba. Kdyby se po něm dostali na druhou stranu, mohli by zaútočit na vnitřní hradbu a vytlačit obránce z pozic, z nichž jim působili těžké ztráty. Jeden z vojáků se pokusil most přejít, ale byl sestřelen a s děsivým výkřikem se zřítil dolů. O chvíli později se na úzkou zeď odvážil další muž, ale když se dostal zhruba doprostřed, zasáhla ho kule z muškety do nohy. Voják pustil zbraň, padl na kryt zdi a s klením se tam snažil balancovat, po dalším výstřelu se však z úzké plochy překotil. Ještě se sice zachytil krytu zdi, chvíli se ho zoufale držel a třásl se bolestí a hrůzou z neodvratného pádu, ale potom se i on zřítil dolů.

Típúovi vojáci na vnější zdi se smáli a jásali, ale pak přece jen přišli na to, že by pro ně mohla být opěrná zeď nebezpečná, a posunuli se o pár metrů vpřed, aby od ní nepřátele odehnali. Další nápor sepoyů však jejich postup zastavil a znovu se spustila přestřelka z mušket Indů proti Indům. A opět klesali na kamenný ochoz zranění, opět na něj padali s rozhozenýma rukama mrtví. Sepoyové pálili salvu za salvou, vyráželi dopředu, umírali a na jejich

místa nastupovali další, zatímco na druhé straně Típúa stále chránilo neznámé kouzlo a zůstával nezraněn.

Za sepoyi nastupovala do boje lehká rota dvanáctého královského pluku. Její velitel kapitán Goodall spatřil úzkou opěrnou zeď a blesklo mu hlavou, jaký by mohla mít význam. Viděl, že vede přímo na vnitřní hradbu obsazenou obránci, a okamžitě poznal, že je to most k vítězství. „Vítězství, nebo smrt!“ zvolal. Byla to vzletná fráze, otřepané klišé, ale v tuto chvíli také zcela zřejmá pravda. A tak vstoupil na úzkou plochu, vypálil z pistole do kouřové clony, která zakrývala její protější konec, a rozběhl se. Byl to skoro zázrak, že se dostal na druhou stranu, seskočil z ní na parapet vnitřní zdi a sekl dolů mečem. Jeden z obránců ho uviděl a vystřelil po něm, ale současně s tím srazil Goodalla dolů na ochoz jeho vlastní seržant, který se pustil po zdi hned za ním, a tím mu zachránil život. Za seržantem následovali další odvážlivci, a vzápětí je už Goodall vedl do dalšího útoku směrem na východ. Palba z ochozu vnitřní zdi začala ochabovat a toho využili červenokabátníci na vnějším opevnění a podnikli prudký výpad proti Típúovi, zatímco další se pouštěli na druhou stranu úzkého mostu, aby posílili lehkou kompanii dvanáctého pluku.

Típú okamžitě poznal, že nepřátelé ožili a vybojovali si novou, výhodnější pozici. Byli jako zraněná šelma – zraněná ale ne dobitá. A vypadalo to, že je v ní stále až moc života, a sultán Típú náhle pochopil, že jeho zlé sny byly pravdivé a začínají se naplňovat. A nejen sny, také nevyzpytatelné skvrny na oleji mluvily pravdu – pravdu o tom, že dnes jeho město padne a s ním jeho trůn a harém se šesti sty ženami. Ale to stále neznamenalo, že musí padnout jeho dynastie. V Maisúrských horách na severu měl mocné pevnosti, a kdyby se mu podařilo do některé z nich uprchnout, mohl by odtud pokračovat v boji proti těm ďáblům v červených kabátech, kteří ho nyní připraví o jeho sídelní město.

Jakmile se rozhodl pro ústup, neváhal a rychle opustil bojiště. Další vojáky nechal, aby ještě bránili vnější zeď, a sám s několika osobními strážci proběhl kolem Sultánovy baterie k rampě, která vedla dolů k Vodní bráně. Jeho palácoví komorníci byli tak prozíraví, že čekali u paty rampy s připravenými nosítky i nosiči.

Jeden z komorníků se sultánovi hluboce uklonil a s absurdní obřadností, vzhledem k bojové vřavě a létajícím kulím, vyzval Jeho Veličenstvo, aby se posadilo na nadýchané hedvábné polštáře pod pruhovaný baldachýn. Típú se otočil a pohlédl na hradby, aby zkontroloval, kam stačili útočníci po jeho odchodu postoupit. Teď se už bojovalo na obou zdech, a i když bylo jasné, že město padne, obránci ho stále sveřepě bránili. Típúa náhle bodla výčitka svědomí, že je opouští, ale potlačil ji a přísahal si, že je pomstí. Odmítl nosítka. Na útěk z prohraného boje to byl příliš pomalý dopravní prostředek, navíc na druhé straně vnitřní zdi jsou stáje plné skvělých koní. Vybere si toho nejlepšího, vezme nějaké zlato, aby mohl zaplatit svým nejvěrnějším, a opustí město Bangalúrskou bránou, k níž se nepřátelé ještě nemohli dostat. Za hradbami se pak dá k severu a zamíří ke svým mocným horským pevnostem. Nad ním obránci pomalu, ale neustále ustupovali. Město, zahalené závojem kouře, padalo do rukou nepřátel. Bůh tomu chtěl, ale Bůh také dopřál Típúovi, aby mohl bojovat dál, a proto sultán, s puškou v ruce, zamířil k vnitřní Vodní bráně.

Nosítka neslo osm mužů, po dvou u každého ze čtyř dlouhých zlacených madel. Když je Sharpe uviděl, neslije z paláce a vedle nich spěchali dva komorníci, kteří poháněli nosiče svými holemi s tygří hlavou na konci. Chvíli si Sharpe myslel, že v nosítkách musí být Típú, ale pak si všiml, že boční záclonky jsou odhrnuté a uvnitř nikdo není. Okamžitě se rozhodl a vykročil za nimi.

Ve městě vzrůstala panika. Ještě před chvílí bylo všude ticho a město se krčilo jako tvor, který nechce být spatřen, ale nyní ten tvor vycítil, že už nemá smysl se skrývat, neboť zkáza se neodvratně blíží. Žebráci se shlukovali a zmateně hledali úkryt, v domech se zavřenými okenicemi plakaly ženy a toulaví psi žalostně vyli. Ulicemi prchaly malé skupinky Típúových bojovníků – všechny mířily k Bangalúrské bráně, kterou zatím nepřítel neohrozil. Od západního opevnění stále doléhal silný hluk bitevní vřavy, ale obrana se rychle rozpadávala a bylo jen otázkou času, kdy do města vniknou nepřátelé a ovládnou ho.

Komorníci vedli nosítka směrem k Vodní bráně ve vnitřní hradbě. Ta se nacházela v blízkosti jímky splašků, která široko daleko páchla, navíc splašky částečně prosakovaly narychlo postavenou vnitřní zdí až do brány, do jejího tunelu dlouhého téměř patnáct metrů. Na vnitřní straně stál na stráži voják, a když viděl, že se blíží sultánova nosítka, rychle otevřel těžká vrata z týkového dřeva. Sharpe vstoupil do brány za nosítky, a když se ho voják pokusil zastavit, křikl na něj jako zaklínadlo jméno plukovníka Gudina. Muž se zatvářil zmateně, ale už se mu neodvážil bránit v průchodu. Zavřel za nimi vrata a pak znovu se strachem pohlédl na hradbu, kde kouř a hluk prozrazovaly, kam až se podařilo útočníkům postoupit.

Sharpe se uprostřed tunelu zastavil, zatímco nosítka pokračovala dál. Cesta tunelem byla na několika místech vymletá a nosiči se museli vyhýbat prohlubním plným prosáklých splašků, ale po chvíli s nosítky vystoupili do slunečního jasu v prostoru mezi hradbami. Sharpe tam uviděl několik vojáků. Byli v pruhovaných tunikách a všichni s úzkostí hleděli k západu. Sharpe se rozhodl následovat nosítka z náhlého popudu, neuvažoval o tom, co podnikne, ale teď si uvědomil, že se ocitl na špatném místě. Vrata za ním se zavřela, v tunelu to strašlivě páchlo a vpředu před ním byli nepřátelé. Přitiskl se k vlhké stěně a snažil se vymyslet, co dál. Měl čtyři muškety, všechny až na jednu nabité, ale další náboje měl v kapse kabátu, který mu stále visel uvázaný kolem krku, takže na ně teď nemohl dosáhnout. Opřel si tedy muškety o zeď, obrátil kabát správnou stranou navrch a zastrčil ruce do potrhaných rukávů. Nyní byl opět červenokabátník. Nabil prázdnou mušketu a začal se krást směrem k ústí tunelu.

A pak uviděl Típúa.

Okamžitě ho poznal. Sultán, obklopený svými osobními strážci a pobočníky, scházel po rampě z vnější hradby k nosítkům. Sharpe viděl, že se zastavil vedle nich, pohlédl zpátky na ochoz hradby, kde se stále bojovalo, a potom zavrtěl hlavou. Vzápětí se jeden z jeho pobočníků odpojil od skupiny a zamířil do tunelu vnitřní Vodní brány. Típú se ještě jednou podíval směrem k západnímu opevnění a následoval ho.

Sharpe v duchu zaklel. Co teď? Couvl tunelem zpátky, natáhl kohout jedné muškety a poklekl na koleno.

Pobočník vběhl do tunelu a vykřikl něco na strážce, zřejmě aby otevřel. Pak uviděl Sharpa. Rychle sáhl po pistoli, kterou měl zastrčenou za zelenou šerpou u pasu, ale už ji nestačil vytáhnout. Sharpe vystřelil. Zážeh prachu na pánvičce byl v temném tunelu nezvykle jasný a výstřel ohlušující a Sharpe přes oblak kouře uviděl, že se sultánův pobočník zapotácel a padl dozadu. Okamžitě odložil vystřelenou zbraň a vzal si další, nabitou mušketu. V tu chvíli se vrata za ním otevřela. Otočil se, vztekle na vojáka křikl a ten, když uviděl jeho červený kabát, opět vrata rychle přibouchl a zajistil těžkou závorou.

To však už do tunelu vběhl Típúův osobní strážce. Sharpe znovu vystřelil. Věděl, že nemůže bojovat se všemi kolem Típúa, a jeho jedinou nadějí bylo, že je odradí, aby se nepokoušeli do tunelu vstoupit. Naštěstí se vzápětí nablízku ozvala střelba, jako by mu někdo šel na pomoc. Vzal třetí mušketu a postoupil o pár kroků vpřed. Típúovi osobní strážci se obrátili proti novému nepříteli. Několika britským vojákům se zřejmě podařilo sestoupit z ochozu vnější hradby a nyní útočili na Vodní bránu. Sharpe doběhl až k ústí tunelu, přitiskl se tam ke zdi a vykoukl ven. Viděl, že Típú nemá příliš na vybranou – buď útěk v nosítkách, a to mu příliš nadějí neskýtalo, nebo se probít Vodní bránou do města a ke koním. Jeho strážci střídali, nabíjeli a zase střídali, zatímco on, jak se zdálo, se stále nemohl rozhodnout.

Náhle se vlevo ozval bojový křik, zazněly další rány z mušket a do tunelu vnitřní hradby vběhli dva červenokabátníci, aby se v něm ukryli. Jeden z nich uviděl Sharpa a zvedl zbraň. „Zadrž!“ houkl na něj Sharpe. „Nevidíš, kdo jsem?“

Voják, který měl pravou tvář černou od střelného prachu, se obrátil zpátky k nepřátelům. „Kterej regiment?“ křikl na Sharpa přes rameno.

„Havercakes. A vy?“

„Old Dozen,“ odpověděl voják, aniž se otočil, pak vystřelil a okamžitě se stáhl zpátky a začal nabíjet. „Tady to smrdí jako v pekle,“ řekl, když zatloukal do hlavně další kuli. Mezitím

červenokabátníci obsadili Sultánovu baterii, a protože neměli britskou vlajku, vyvěsili na znamení dobytí této velké bašty na tyči červený kabát. Měl světle žluté výložky, a to znamenalo, že je to uniforma dvanáctého královského pluku ze Sufřolku. „To jsou naši!“ zvolal voják vedle Sharpa, ale pak podivně zachrčel, vytřeštil užasle oči, vrhl na Sharpa krátký, téměř vyčítavý pohled a pomalu se zvrátil dozadu do jedné z páchnoucích kaluží. Obránci města se nevzdávali, znovu zaútočili na baštu, aby ji získali zpět, a jejich odvaha dodala nového bojového ducha vojákům v pruhovaných tunikách v prostoru mezi vnitřní a vnější hradbou, kteří se s řevem a střelbou vrhli proti červenokabátníkům postupujícím k Vodní bráně.

Umírající voják vedle Sharpa se křečovitě zachvěl. Jeho druh vystřelil. „Bastardi zatracený!“ zaklel, na okamžik zaváhal, ale pak vyběhl z úkrytu v tunelu a pádil zpátky ke svým na západní stranu. Típú se konečně rozhodl, že nechá nosítka nosítky a pokusí se dostat ke koním. Poručil proto svým lidem, aby vyčistili tunel. Jeden ze strážců se vrhl ke vchodu. Sharpe si uvědomil, že je v pasti, a rychle ustupoval do hloubi tunelu zahaleného kouřem. Asi v polovině se otočil a vystřelil po siluetě postavy, která se objevila v ústí tunelu, ostře vyrýsovaná na pozadí venkovního jasu. Muž vykřikl a zapotácel se. Sharpovi zbývala už jen jedna nabitá mušketa.

Do vrat za ním zabušilo několik kulí. Sharpe vypálil poslední ránu a v zoufalém chvatu začal nabíjet. Čekal, kdy do světlého ústí tunelu vtrhnou další sultánovi lidé, ale nikdo se neobjevoval. Věděl, že je v pasti, z níž není úniku, a zřejmě v ní zemře, ale byl odhodlaný vzít s sebou co nejvíc nepřátel. Jen ať přijdou. Cítil strach ze smrti a podvědomě se ho snažil potlačit tím, že si broukal jakousi melodii. Naštěstí to nebyl strach, který by ho ochromil, a proto se dal do nabíjení druhé muškety. Ještě ho nedostali. U vchodu se stále nikdo neobjevoval, a tak si doběhl pár kroků pro třetí mušketu a začal nabíjet i tu.

Čekal a sevřený strachem se tiskl ke zdi. Náhle zazněly výkřiky a střelba. Zdálo se, že se opět rozpoutal boj mezi útočníky z dvanáctého pluku a Típúovými strážci. Britové útočili ze západní strany příkopu a další je podporovali střelbou ze Sultánovy baterie, takže snaha pruhovaných bojovníků znovu ovládnout baštu zřejmě

ztroskotala a červenokabátníci spolu se sepoyi postupovali po ochozu vnější severní hradby dál. Prudkost jejich palby donutila Típúovy strážce, aby se semkli kolem panovníka, takže Sharpe získal drahocenný čas k nabíjení. Nyní měl tři muškety připravené ke střelbě. Tři kule, z nichž jednu chtěl vpálit do hlavy tomu barbarskému bastardovi s velkým rubínem v chocholu helmy, který mu nasypal sůl do ran na zádech. Znovu se začal plížit k ústí tunelu a přál si, aby se v něm konečně objevil Típú.

Sultán však opět bojoval a spolu se svými nejvěrnějšími se snažil odrazit dotírající nevěrce. Alláh mu dopřál poslední příležitost zabíjet nenáviděné červenokabátníky, a tak si bral od svých pobočníků jednu nabitou pušku za druhou a s klidným odhodláním střílel po mužích, kterým se už skoro podařilo obsadit Vodní bránu ve vnitřní zdi. Jeho lidé na něj křičeli, aby nechal boje a snažil se uniknout tunelem ke koním, ale on na ně nedbal, jako by se nemohl vzdát potěšení zabíjet nepřátele. Zdálo se mu, že nemůže chybit ani jedinou ranou, a pokaždé, když se po jeho výstřelu skácel další voják v červeném kabátě, ho na okamžik ovládla divoká radost. Pak se ale na ochozu vnější zdi vyrojil nový příval útočníků a ti začali sestupovat po rampě vedle vnější Vodní brány, aby podpořili své druhy, kteří bojovali dole v příkopě.

A v tu chvíli se Típúovo štěstí vyčerpalo – kouzlo, které ho chránilo, přestalo působit. V rychlém sledu za sebou ho jedna z nepřátelských kulí zasáhla do stehna, druhá mu proletěla ramenem a na bílý rukáv tuniky vystříkla krev. Sultán se zapotácel, ale udržel se na nohou. Téměř žádný z jeho lidí už nezůstal nezraněn, ale stále jich zbylo pár, kteří byli schopni bojovat. Přesto Típú věděl, že je jen otázkou času, kdy se bude muset se svým městem rozloučit. „Jdeme," zasyčel přes zaťaté zuby na pobočníky a začal se belhat k ústí tunelu. Levá paže mu visela ochrnutá podél těla a z levé nohy při každém kroku vystřelovala ostrá bolest.

Vtom z tunelu vnitřní Vodní brány zahřměl výstřel a strážce, jenž vedl jeho ústup, se skácel dozadu s prostřelenou lebkou. Típú se zarazil. Náhlá smrt muže, který šel jen několik metrů před ním, ho přes všechny hrůzy dnešního dne zaskočila, navíc se zezadu ozval bojový křik červenokabátníků, kteří se snažili proniknout k ústí

tunelu. Jeho strážci se obrátili, aby čelili útočníkům s nasazenými bajonety.

„Dál, Vaše Veličenstvo, musíme dál!“ pobízel ho jeden z jeho zraněných lidí, podal mu nabitou pušku a odvážil se postrčit ho do tunelu. Típú mu to dovolil, ale hned u ústí se přitiskl ke zdi a odtud se snažil proniknout pohledem zakouřenou temnotu. Je tam někdo z nepřátel? Kvůli kouři to nebyl schopen poznat. Za ním se ozývala střelba a výkřiky a další z jeho strážců padali k zemi. Za jejich těly se mohl skrýt, ale co je před ním v tom kouři? Neměl na vybranou. Váhavě se pohnul k páchnoucímu tunelu, ale pak ho jeden z jeho pobočníků vzal za loket a zavlekl hlouběji do temnoty. Zezadu je kryli zbylí osobní strážci a bajonety odráželi dotírající červenokabátníky, kteří překračovali zkrvavená těla padlých.

„Otevřete bránu!“ houkl pobočník na strážce na druhé straně a vzápětí uviděl, že se ve tmě a kouři na konci tunelu pohnul stín. Okamžitě poklekl na koleno, zamířil a vystřelil. Sharpe uviděl namířenou pušku, současně s výstřelem ucukl a kule mu hvízdla kolem ucha, odrazila se od cihlové zdi a bouchla do vrat. Vzápětí nato sáhl sultánův pobočník za šerpu a vytáhl dlouhou pistoli, ale Sharpe vystřelil dřív. Rána zaduněla v úzkém tunelu jako výstřel z děla, pobočník rozhodil ruce, zkroutil se do vývrtky a padl k zemi. A najednou Sharpe uviděl, že proti sobě má už jen jednoho muže. Típúa.

Sharpe stál a šklebil se na něj. „Bastarde,“ zamumlal polohlasně, když zahlédl odlesk rubínu na sultánově přilbě. „Bastarde,“ opakoval. Měl jednu nabitou mušketu. Típú svíral v rukou pušku. Sharpe se pohnul dopředu.

Teď už Típú tu tvrdou zkrvavenou tvář poznal a usmál se. Osud dokáže podivné věci, pomyslel si. Proč toho muže nedal zabít, když k tomu měl příležitost? Jeho osobní strážci leželi mrtví nebo umírali venku před tunelem a přes jejich mrtvoly se drali vítězní červenokabátníci, zatímco vpředu před ním byla svoboda a další život. A v cestě k ní mu stál jediný muž, kterému on, sultán Típú, udělil milost. Jenom jediný muž!

„Bastarde,“ zavrčel znovu Sharpe. Chtěl mu být blíž, až vystřelí. Tak blízko, aby si byl jistý, že ho zabije.

Jasné denní světlo za Típúem zamlžoval kouř, ale přesto bylo vidět, jak vítězní vojáci olupují mrtvoly. „Výsadu udělovat milost má Bůh, ne člověk, a já jsem udělal chybu, že jsem byl k tobě milosrdný," řekl sultán persky. Zvedl pušku, zamířil na Sharpa a stiskl spoušť. Zbraň však nevystřelila. V panickém zmatku posledních okamžiků podal pobočník svému pánu nenabitou pušku a jiskra z křesadla přeskočila na prázdnou pánvičku. Típú se usmál, odhodil zbraň a vytáhl z pochvy šavli s jílcem ve tvaru tygří hlavy. Poraněná ruka mu stále krvácela a také nohavici kalhot měl nasáklou krví, ale necítil strach. Naopak se zdálo, jako by si tuhle chvíli vychutnával. „Jak tu tvou rasu nenávidím!" řekl a švihl šavlí zakouřeným vzduchem.

Sharpe mu nerozuměl o nic víc, než sultán rozuměl jemu. „Seš malej tlustej bastard," řekl Sharpe. „Vzals mně medaili. A já jsem ji tak chtěl. Byla to jediná medaile, kterou jsem kdy dostal."

Típú se pousmál. Jeho válečná přilba byla smočená v posvátném prameni života, ale kouzlo už neúčinkovalo. Zůstal mu jen Alláh. Čekal, až ten šklebící se červenokabátník vystřelí, ale pak zazněl výstřel v ústí tunelu a Típú se bezděčně otočil v naději, že ještě někdo z jeho strážců zůstal naživu a přichází ho zachránit.

Žádný strážce se tam však neobjevil a sultán se obrátil zpátky k Sharpovi. „Minulou noc se mi zdálo o smrti," řekl persky. Postoupil belhavým krokem dopředu a zvedl zakřivenou čepel. „Zdálo se mi o opicích a opice znamenají smrt," pokračoval. „Udělal jsem chybu. Měl jsem tě zabít."

Sharpe vystřelil. Kule šla však výš, než zamýšlel. Mířil na srdce, ale zasáhl spánek. Vládce Maisúru se zapotácel. Kule mu odhodila hlavu dozadu a vyložení přilby okamžitě zalila krev, ale přesto se sultán stále držel na nohou. Ještě stačil pohlédnout svému katovi do očí, pak mu vypadla šavle z ruky a pomalu se zhroutil k zemi.

Sharpovi pořád zněla v uších rána výstřelu a ani si neuvědomoval, že mluví, když poklekl vedle sultánova těla. „Tenhle tvůj rubín chci," řekl. „Ten velkej rubín. Toužil jsem po něm od první chvíle, kdy jsem tě uviděl. Plukovník McCandless mně řekl, že má obrovskou cenu – takovou, že dokáže pohnout světem." Típú stále žil, ale nehýbal se, pouze skelným pohledem zíral na Sharpa.

Ten si myslel, že už je mrtvý, ale pak umírající sultán mrkl. „Pořád seš tady?“ zamumlal Sharpe a dotkl se Típúovy zakrvácené tváře. „Seš tlustej bastard, ale statečnej tlustej bastard, to musím říct.“ Vytrhl velký rubín ze spony v sultánově chocholu a pak oloupil umírajícího o všechny šperky, které našel. Utrhl mu z rukávu pásek jiskřící drahokamy, z prstů stáhl diamantové prsteny a odepnul stříbrný náhrdelník s perlami a smaragdy. Potom si prohlédl šerpu a hledal dýku s velkým diamantem zvaným Měsíční kámen, ale byla na ní zavěšená pouze pochva šavle. Zbraň s jílcem ve tvaru tygří hlavy ležela v louži pomyjí a Sharpe ji zvedl a vložil Típúovi do ruky. „Tohle si můžeš nechat,“ řekl umírajícímu, „protože umíš bojovat jako správnej voják.“ Vstal a už chtěl odejít, ale náhle se zarazil a zasalutoval. „Tu šavli si vem do ráje a řekni jim tam, že tě zabil jinej správnej voják.“

Típú zavřel oči a přemýšlel o modlitbě, kterou si dnes ráno poznamenal do zápisníku. „Jsem nádoba plná hříchu,“ napsal si svým krásným arabským písmem, „a Ty, veliký Alláhu, jsi moře milosrdenství. Kde je Tvá milost, kde je můj hřích?“ To mu bylo útěchou. Necítil žádnou bolest, ani v noze, ale nemohl se pohnout. Bylo to jako v jeho snech, které si každé ráno zapisoval, a náhle ho napadlo, jak klidné se mu všechno kolem zdá, jako by plul ve zlaceném člunu po teplé řece pod životadárným sluncem. To musí být cesta do ráje, uvažoval a těšil se na něj. Na ráj.

Sharpe pocítil nával lítosti k umírajícímu sultánovi. Možná to byl krutý nepřítel, ale také statečný muž. Ted‘ ležel s pravou rukou pod tělem, jak se po výstřelu zhroutil k zemi, a i když Sharpa napadlo, že může mít i na druhém rukávě pásek z drahokamů, nepokusil se mu ji vyprostit. Pomyslel si, že si zaslouží zemřít v klidu, navíc už mu toho vzal dost. V kapsách měl královské bohatství a pod roztrhaným kabátem skrýval koženou pochvu posázenou safíry, a tak zvedl jednu z prázdných mušket a zamířil loužemi pomyjí a krve k oloupeným tělům mrtvých Típúových strážců, která se povalovala s rozhozenými údy venku na slunci. Seržant z dvanáctého pluku sebou polekaně trhl a sáhl po mušketě, ale pak si všiml jeho špinavého a potrhaného kabátu a znovu zbraň odložil. „Je tam někdo živej?“ zeptal se.

„Jenom jeden tlustej parchant," odpověděl Sharpe. „Ale ten už dodělává."

„Měl u sebe něco?"

„Nic, co by stálo za řeč," řekl Sharpe. „Navíc to tam je samý hovno."

Seržant znovu přejel pohledem jeho špinavý zevnějšek a nenapudrované vlasy a zamračil se. „Z kterýho pluku jste, vojíne?"

„Z vašeho ne, seržante," odsekl Sharpe a zamířil pryč. Všude bylo vidět rozjásané červenokabátníky a sepoye. Ale všichni neoslavovali vítězství, někteří stále ještě zabíjeli chycené nepřátele. Boj byl krátký, ale plný krutostí a hrůz a teď se vítězové za své ztráty krvavě mstili. V tu chvíli však už také vstoupil do města plukovník Wellesley se svými vojáky a obklopil jimi palác, aby ho uchránil před rabováním. Domy v menších ulicích a uličkách už takové štěstí neměly a brzy se začaly ozývat výkřiky a pláč, jak se sepoyové a červenokabátníci hladově vrhali na majetek obyvatel. Típúovi vojáci – samozřejmě ti, co boj přežili a podařilo se jim uniknout – prchali na východ, zatímco jejich všemocný vládce, sultán Típú, ležel opuštěný v páchnoucím tunelu Vodní brány a umíral.

Seržant Richard Sharpe si pověsil mušketu na rameno a vydal se podél vnitřní zdi, aby v ní někde našel průchod do města. Zbývalo mu už jen pár chvil svobody, než ho znovu pojme armáda do svého železného objetí. Hřálo ho však vědomí, že svůj boj vyhrál a má plné kapsy drahokamů, aby to mohl dokázat. A teď měl chuť své vítězství zapít.

Druhý den se spustil déšť. Ještě to nebyl monzun, i když mohl být, protože déšť si v prudkosti nijak nezadal s včerejším bojem. Lijavec však aspoň smyl krev z ochozů hradeb a špínu a výkaly nashromážděné v ulicích v dlouhých horkých dnech. Kávérí se rozvodnila a její hladina stoupla tak, že dnes by už nikdo brod před průlomem nepřešel. Kdyby tedy byly Típúovy modlitby vyslyšeny a Britové by počkali s útokem o den déle, porazila by je pouhá voda.

Ale žádná kdyby nikdy neplatí. Teď už v Seringapatamu Típú nebyl, alespoň ne živý, a zbyl pouze rádža, jenž se pod ochranou gardy červenokabátníků vrátil do paláce. Samotný palác, který

chránila britská stráž před vlastními vojáky, však rabování neušel, i když ne tak chaotickému a divokému, k jakému docházelo ve městě, neboť se ho ujali důstojníci vítězné armády. Zatímco do zelených střech paláce bubnoval déšť a proudy vody stékaly do okapů a tvořily na nádvořích velké louže, uvnitř palácových komnat bylo rušno. Důstojníci v červených kabátech nechali rozřezat velký tygří trůn, na nějž Típú nikdy neusedl, spustili tygří varhany a smáli se, když mechanické tlapy šelmy drásaly tvář britského vojáka. Strhli hedvábné závěsy, vylámali všechny drahokamy z nábytku a v úžasu zůstali stát v prosté, holé, na bílo vylíčené místnosti, jež sloužila Típúovi jako ložnice. Šest tygrů, kteří řvali hlady a nespokojeností z toho, že na ně prší, bylo zastřeleno.

Když konečně déšť ustal, přenesli vítězové Típúovo mrtvé tělo do mauzolea východně od města a uložili ho k odpočinku vedle ostatků sultánova otce, velkého Haidara Alího. Típúa, kterého nesli k mauzoleu jeho poražení vojáci, doprovázely na poslední cestě těžké temné zvuky bubnů potažených látkou a průvod zdravili vítězní britští vojáci puškami obrácenými hlavní k zemi, jak se sluší při pohřbu vojáka.

Sharpe, s třemi zářivě bílými proužky čerstvě našitými na rukávě, stál v blízkosti mauzolea.„Rád bych věděl, kdo ho zabil," řekl plukovník McCandless vedle něho, opět už v čisté uniformě a s pečlivě učesanými vlasy.

„Ňákej šťastlivec, pane."

„V každém případě šťastlivec," souhlasil plukovník, „protože teď z něj musí být boháč."

„Přejme mu to, ať je to kdo je," odpověděl Sharpe.

„Jenom to všechno promarní, o co sultána obral," prohlásil McCandless, jako by chtěl říct, že on by s takovým lupem naložil lip. „Rozhází to za ženské a za pití."

„To se mně nezdá jako promarnění, pane."

McCandless nad Sharpovou poznámkou zakoulel očima. „Jenom samotný sultánův rubín by vyvážil deset let služného generála. Deset let!"

„Škoda že se ztratil, pane," poznamenal Sharpe bezelstně.

„Věčná škoda,“ přitakal McCandless. „Ale slyšel jsem, že jste tam u Vodní brány byl i vy.“

„Já, pane? Ne. Jak bych se tam moh ocitnout? Byl jsem s poručíkem Lawfordem.“

Plukovník si ho změřil přísným pohledem. „Jeden seržant od Old Dozen říká, že viděl vycházet z tunelu Vodní brány vojáka s nenapudrovanými vlasy. Měl prý jasně červené výložky a potrhaný kabát bez knoflíků.“ McCandless se významně podíval na Sharpův kabát, na nějž si už Sharpe stihl přišít seržantské prýmky, ale dosud ani jeden knoflík. „Slyšel jsem, jak o tom mluví, a neměl jsem dojem, že by si vymýšlel.“

„Kdoví, co viděl, pane. Zřejmě něco zahlíd v boji a pak si to v tom zmatku popletl. Tomu se člověk nemůže divit.“

„A kdo podle vás předhodil Hakeswilla tygrům?“ nedal mu pokoj McCandless.

„To ví jen Bůh, pane, a ten to nikomu nepoví.“

Plukovník se zamračil, když slyšel, že Sharpe opět bere jméno Boží nadarmo. „Ale Hakeswill tvrdí, že jste to byl vy,“ prohlásil.

„Hakeswill je cvok, pane, úplnej cvok. Tomu nemůžete věřit jediný slovo,“ odpověděl Sharpe klidně. Jenže Hakeswill byl víc než cvok. Hakeswill byl živý! Nějak se mu podařilo z tygřích spárů uniknout. Přesněji řečeno, žádná z šelem na něho ani nezaútočila, takže ho našli v koutě dvora, kde se dovolával své matky a neustále blábolil, že tygři jsou jeho nejoblíbenější zvířátka. „Mám rád všechny kočičky,“ řekl svým zachráncům. „Já nemůžu umřít. Jsem poznamenanej Bohem,“ opakoval pořád dokola, když ho odváděli, a pak se domáhal toho, aby Sharpa zatkli za to, že se ho pokusil zabít. Poručík Lawford však přísahal – i když se přitom červenal jako pivoňka , že Sharpe byl po celou dobu od výbuchu obrovské nálože po jeho boku, a zajatý plukovník Gudin to potvrdil. Oba, Lawforda a Sharpa, našli v městském nevěstinci, kde se snažili chránit ženy před řáděním opilých a zdivočelých vítězů.

„Hakeswill je šťastný člověk,“ řekl McCandless suše a upustil od dalších pokusů dostat z Sharpa pravdu. „Ti tygři byli lidojedi.“

„Ale ne ďáblojedi, pane. Stačilo jim, aby k nim zavál jeho pach, a ztratili o něj zájem.“

„Přesto pořád tvrdí, že jste ho na to nádvoří dovlekl vy," připomenul McCandless."A určitě se vám za to pokusí pomstít."

„O tom nepochybuju, pane, ale jsem na to připravenej," řekl Sharpe. A příště si dám víc pozor, aby ten bastard zemřel, pomyslel si.

McCandless se otočil, protože na konci dlouhé cesty k mauzoleu se objevil pohřební průvod. Proti němu, za čestnou stráží třiasedmdesátého královského pluku, stál Appah Ráo. Bývalý Típúův generál byl nyní v rádžových službách a jeho rodina a služebnictvo přečkali, díky McCandlessovi, dobytí města bez újmy a ve zdraví. Plukovník seděl na dvoře Ráova domu, na klíně držel mušketu a všechny červenokabátníky a sepoye, kteří se pokusili vniknout dovnitř, zahnal. Ani Mary se nic nestalo a Sharpe se doslechl, že si ji Kunwar Singh bude brát za ženu. Přál jí to a musel se usmát, když si vzpomněl, že jí kdysi slíbil rubín, až se spolu budou brát. Možná někdy jindy, děvče, pomyslel si. Sultánův rubín měl hluboko ve svém váčku, spolu s ostatními drahokamy, které monarchovi uloupil.

Temné dunění bubnů se blížilo a čestná stráž červenokabátníků strnula v pozoru. Za rakví šli truchlící, většinou Típúovi důstojníci, mezi nimi i Gudin. McCandless smekl dvourohý klobouk. „Ještě nás čekají další boje, Sharpe," řekl tiše. „Típú nebyl naším jediným nepřítelem v Indii."

„O tom nepochybuju, pane."

Plukovník na Sharpa pohlédl. Viděl mladého muže, tvrdého jako křemen, z něhož se stával stejně nebezpečný nepřítel, jakým je křesadlo v nabité mušketě, když jeho srdce ovládl hněv. McCandless však zároveň věděl, že je to srdce naplněné laskavostí. Poznal to, když spolu byli v Típúově vězeňské kobce, a uvědomil si, že ta laskavost prozrazuje duši, kterou stojí za to zachránit. „Možná bych mohl využít vašich služeb, kdybyste měl zájem," řekl.

Sharpe na něj překvapeně pohlédl. „Myslel jsem, že se chcete vrátit domů, pane. Do Skotska."

„Ještě tu zbývá hodně práce, Sharpe," odpověděl plukovník. „A co bych dělal ve Skotsku jiného, než snil o Indii? Asi tady ještě nějakou chvíli zůstanu."

„V tom případě…, kdybyste o mě projevil zájem, bude mně ctí vám v tý práci pomáhat,“ řekl Sharpe a rychle smekl klobouk, neboť rakev se už blížila. Postavil se do pozoru a vlasy, pořád ještě nesvázané do uzlu a nenapudrované, mu splývaly na jasně červený stojatý límec. Kdesi daleko, za řekou, stále pršelo, ale nad Sharpovou hlavou už svítilo slunce a ozařovalo bílou kopuli mauzolea, pod jejíž klenbou leželi v temné kryptě Haidar Alí a jeho žena. A za několik okamžiků vedle nich spočine i jejich syn, sultán Típú.

Rakev pomalu minula místo, kde stál Sharpe. Muži, kteří ji nesli, měli na sobě tuniky s tygřími pruhy a samotná rakev byla zahalená velkou pruhovanou tygří kůží. Byla odřená, nevydělaná a stále ještě zakrvácená, ale pořád ta nejlepší, jakou ve zmatku, jenž následoval po dobytí města, našli. Náhle si Sharpe všiml, že na jejím boku se táhne dlouhá stará jizva, a usmál se, neboť tu jizvu už jednou viděl. Bylo to nedávno, v Típúově vězení, i když tehdy se v ní skrývalo tělo živé šelmy, která přecházela před mříží jeho cely. Dnes halila ostatky statečného mrtvého panovníka.

Byl to Sharpův tygr.

POZNÁMKA O HISTORII

Obléháním a dobytím Seringapatamu (dnes Šrírangapattanam) v květnu roku 1799 skončilo desetiletí bojů mezi významnými muslimskými dynastiemi, které vládly v Maisúru, a britskými vetřelci. Britové, pod velením lorda Cornwallise, obsadili město už jednou, v roce 1792, a tehdy se rozhodli nechat sultána Típúa na trůnu. Vzájemné nepřátelství a Típúova snaha upřednostňovat spojenectví s Francouzi však znovu vedly k závěrečné válce o Maisúr. Její cíl byl prostý: provést to, co nebylo provedeno v roce 1792 – sesadit Típúa z trůnu. Britové si k ospravedlnění vpádu do Maisúru vymysleli dosti chabé důvody, navíc ignorovali Típúovy nabídky k míru, a tak jejich vojsko vytáhlo k Seringapatamu. Byla to jasná a neospravedlnitelná agrese, ale v konečném důsledku úspěšná, protože Típúovou smrtí byla odstraněna největší překážka na cestě k britské nadvládě nad celou jižní Indií a zároveň s tím padly naděje všech, kteří doufali, že se Napoleon – v té době s francouzským vojskem v Egyptě – vydá dál na východ a vloží se do dění na indickém subkontinentu.

Popis dobytí města, jak jej uvádím v této knize, odpovídá z větší části skutečnosti. Dva oddíly „zoufalců“, z nichž jednomu velel nešťastný seržant Graham, vedly přes širokou Jižní Kávérí do zteče dva útočné sledy, které se pak v průlomu rozdělily a postupovaly po ochozu vnější hradby zvlášť – jeden směrem na sever, druhý na jih. Zteči velel generálmajor David Baird, a protože usoudil, že odpor obránců na jižním křídle útoku bude urputnější a boj nelítostnější, dal se touto cestou. Ve skutečnosti se s tužším odporem setkal sled útočící na sever, což bylo zřejmě způsobeno tím, že tam stál v čele obránců sám Típú. Mnozí očití svědci z obou stran potvrzovali

osobní Típúovu statečnost. Byl sice v oblečení, které se spíš hodilo do palácových komnat, navíc jiskřícím šperky, ale trval na tom, že bude bojovat v první řadě. Další těžkosti způsobovala útočníkům střelba obránců z chráněného ochozu na vnitřní hradbě. Teprve když velitel lehké roty dvanáctého královského pluku převedl své muže přes příčnou opěrnou zeď a zahájil dobývání ochozu vnitřní hradby, nastal obrat a obrana se zhroutila. Boj byl poměrně krátký, ale neobyčejně krvavý, neboť v něm zahynulo kolem čtrnácti set vojáků na straně útočícího vojska a víc než šest tisíc Típúových bojovníků.

Musím však přiznat, že ve svém románovém popisu uvádím i jednu podstatnou událost, která se ve skutečnosti nestala. Žádná stará zazděná brána v západní hradbě neexistovala a také tam na Brity nečekala žádná nastražená nálož. K myšlence zakomponovat ji do děje mě přivedl obrovský výbuch, k němuž došlo ve městě dva dny před útokem. Má se za to, že ho způsobil britský dělostřelecký granát, který zřejmě zapálil muniční sklad a ten pak vybuchl. Změnil jsem tedy povahu výbuchu a zpozdil ho o dva dny, abych dal románovým hrdinům příležitost vyniknout.

V Seringapatamu byl jistý počet francouzských vojáků, ale Nelsonovo vítězství na Nilu fakticky ukončilo jakoukoliv reálnou naději na francouzskou intervenci v Indii. Plukovník Gudin je vymyšlená postava, i když někdo velmi podobný jemu skutečně velel malému francouzskému oddílu v bitvě. Ostatní postavy, které ve své knize zmiňuji, jako například plukovník Gent, skutečně existovaly. Takže major Shee, politováníhodný muž propadlý alkoholu, tedy opravdu velel třiatřicátému pluku v době, kdy plukovník Wellesley sloužil jako jeden ze zástupců generála Harrise, a poručík Fitzgerald, bratr rytíře z Kerry, byl opravdu zabit během zmateného nočního útoku na lesík u Sultanpetahu, dokonce podle všeho bajonetem. Tento nezdar byl jedinou vojenskou porážkou Wellesleyho a způsobil jeho celoživotní odpor k jakýmkoliv nočním vojenským akcím. Je také pravda, že generálmajor Baird neměl Wellesleyho v lásce a velmi těžce nesl, že generál Harris jmenoval po dobytí města tohoto mladého muže guvernérem Seringapatamu, ačkoliv to nepochybně bylo moudré rozhodnutí vzhledem k Bairdově nenávisti k Indům. Bairdova žárlivost vůči Wellesleymu se táhla mnoho let, i

když později Skot připustil, že Wellesley je jako vojenský velitel a stratég lepší než on. Ovšem to už byl Wellesley prvním vévodou z Wellingtonu. V roce 1815 už pouze Napoleon stále pohlížel na Wellingtona s pohrdáním a nazýval ho „generálem sepoyů“. Jenže právě ten ho nakonec porazil.

Také sultán Típú samozřejmě existoval. Jeho porážka byla v Británii velmi oslavována, neboť Típú měl pověst zvlášť krutého tyrana a ještě po letech, navzdory mnohým významným vítězstvím nad hrozivějšími nepřáteli, se Britové k Típúově porážce a smrti neustále vraceli. Událost oslavovaly nesčetné tiskoviny, bylo o ní napsáno nejméně šest divadelních her a objevovala se v mnohých knihách, a vždy díky zvláštnímu okouzlení, které Típú u svých někdejších nepřátel vyvolával. Přestože však byla jeho smrt tak často popisována a rekonstruována, nikdy se nedočkala plného objasnění, protože se nepodařilo zjistit, kdo ho vlastně zabil (zřejmě to byl nějaký voják dvanácté roty granátníků). Típúovo tělo se našlo, ale ten, kdo ho sprovodil ze světa, se nepřihlásil. Předpokládá se, že za touto zdrženlivostí byla nechuť onoho vojáka přiznat, že se zmocnil Típúových šperků. Kde je většina ze sultánových drahokamů a šperků dnes, samozřejmě nikdo neví.

Mnohá svědectví o nádheře, kterou byl Típú obklopen, lze však vidět i v dnešní době. Hlavní palác už bohužel nestojí, protože byl zbořen v devatenáctém století (místní průvodci tvrdí, že byl zničen britskou dělostřeleckou palbou, ale ve skutečnosti budova přečkala obléhání nedotčená), a jedinými jeho pozůstatky je tak už jen pár rozpadlých zdí a několik sloupů, jež dnes podpírají klenbu šrírangapattanamského nádraží. Letní palác Daria Dowlat však stále existuje. Nástěnná malba, která zachycuje porážku Britů u Polliluru, byla na popud Wellesleyho restaurována a samotný Wellesley pobýval po celou dobu svého působení ve funkci guvernéra Maisúru právě v tomto malém, ale nádherném paláci. Nyní je v něm muzeum. Také Típúova mešita stále stojí, stejně jako další jeho palác ve městě Bangalúr. Snad nejpůsobivější zachovanou památkou na něj je však nádherné mauzoleum Gumbaz, v němž Típú leží vedle svých rodičů. Do dnešních dnů je jeho hrobka zahalena látkou zdobenou tygřími pruhy.

Típú miloval a uctíval tygry a používal tygřích motivů všude, kde jen mohl. Bájný tygří trůn skutečně existoval, ale po sultánově smrti byl rozebrán a jeho části rozkradeny, třebaže některé, ty větší, lze stále vidět, například ve windsorském zámku. A jeho děsivá hračka, tygří varhany, jsou dnes v Muzeu Victoria and Albert. Při náletech za druhé světové války byly sice těžce poškozeny, ale podařilo se je skvěle restaurovat, třebaže, bohužel, jejich zvuk už není takový, jaký býval dřív. Pravda také je, že Típú choval na nádvoří svého paláce šest tygrů, které dal Wellesley po dobytí města zastřelit.

Šrírangapattanamské vnější hradby stále stojí. Město, které má dnes méně obyvatel, než mělo v roce 1799, je pořád turisticky atraktivním cílem a místo naproti Jižní Kávéří, kde došlo k zteči, je označené obeliskem umístěným na severní straně tehdejšího, a dnes opraveného, průlomu. Hned za ním je obrovská bašta, která tvoří severozápadní roh opevnění – to je jediný pozůstatek vnitřní zdi. Všechno ostatní zmizelo, zřejmě to dal zbourat Wellesley po obsazení města. Později, v době vrcholu britského panování v Indii, byla různá místa v Šrírangapattanamu označena jako historicky významné lokality, ale právě skutečnost, že už nestojí vnitřní zeď, způsobila podle mého názoru některé zmatené výklady historie. Dnešní návštěvníci Šrírangapattanamu najdou v tomto městě pamětní desky u Típúových kobek u Vodní brány, kde byl panovník údajně zabit, a mnohem dál na východ v místě, kde bylo jeho tělo nalezeno. Já se však domnívám, že pouze ta poslední vypovídá pravdivě o tom, co se stalo.

Takzvané Típúovy kobky se nacházejí pod Sultánovou baterií, a i když je docela možné, že byly v osmdesátých letech osmnáctého století používány jako vězeňské cely (a tedy zřejmě zde strávil Baird svých čtyřiačtyřicet krušných měsíců), v roce 1799 se jako vězení nepoužívaly. V tu dobu už stála vnitřní zeď (postavená narychlo po Cornwallisově obléhání v roce 1792), a je tedy mnohem pravděpodobnější, že kobky se potom využívaly jako muniční skladiště (což také byl zřejmě jejich původní účel). Všichni vězni, kteří Típúa přežili, potvrzovali, že byli během obléhání v roce 1799

drženi v kobkách pod vnitřní zdí, a proto jsem tam „umístil“ Sharpa, Lawforda, McCandlesse a Hakeswilla i já.

U Vodní brány ve vnější zdi je deska, která tvrdí, že tam Típú zemřel, ale opět musím konstatovat, že se to nezdá pravděpodobné. Svědectví Maisúřanů, z nichž někteří se až do konce Típúových dnů pohybovali v jeho blízkosti, jasně říkají, že panovník byl zabit, když se snažil dostat do města. Víme, že bojoval na ochozu vnější hradby, a že když z boje odcházel, sešel do prostoru mezi vnější a vnitřní zdí. A tady se začíná příběh zaplétat. Britské zdroje tvrdí, že se snažil uniknout Vodní bránou ve vnější zdi z města, ale všechna indická svědectví se shodují na tom, že to bylo naopak, že se pokoušel dostat přes Vodní bránu ve vnitřní zdi do města. Tato druhá Vodní brána od těch dob zmizela, ale já se domnívám, že Típú zemřel v ní, a ne ve Vodní bráně, která existuje dodnes. Zdá se logické, že by se měl snažit uniknout z města, které už bylo odsouzené k pádu, ale Vodní brána ve vnější zdi ústila, a dodnes ústí, do zaplaveného vodního příkopu mezi hradbami a ochranným náspem, a i kdyby tuto překážku sultán překonal (pod palbou útočníků z ochozu vnější zdi), dostal by se jen na jižní břeh Kávéří, kam byla schopna dostřelit děla z druhého britského tábora na severním břehu řeky. Jestliže by se mu však podařilo proniknout do města, mohl přejít na jeho druhou stranu k Bangalúrské bráně, za níž se mu naskýtala mnohem větší naděje na útěk před Brity. A skutečně, po Típúově smrti (možná ještě jen umíral) ho několik z jeho nejvěrnějších našlo, dopravilo jeho tělo do nosítek a neslo ho někam na východ, zřejmě ve snaze dostat se k Bangalúrské bráně. To se jim však nepodařilo, někdo je zastavil, převrhl nosítka a Típúovo tělo pak na tom místě leželo několik hodin, než ho vítězové objevili. Chápu, že se zdá škoda vzdát se verze, podle níž byl Típú zastřelen v dnešní Vodní bráně, protože tento temný vlhký tunel má v sobě cosi zlověstného a hodí se k pověsti o Típúově smrti, ale podobný tunel ve vnitřní, dnes neexistující, bráně měl jistě stejnou atmosféru.

Vítězové zacházeli s mrtvým monarchou s úctou, a jak můj román popisuje, následující den ho za vojenských poct pohřbili v mauzoleu Gumbaz vedle jeho rodičů. Mezitím Wellesley potlačil rabování města (dokonce dal pověsit čtyři vojáky, kteří byli při

rabování přistiženi, aby ukázal, jak bude jednat v podobných případech v budoucnu), ale to, co nemohli vzít prostí vojáci, rozkradli vyšší důstojníci. Zmocněnci Východoindické společnosti, kteří měli zajistit pro svou stranu podíl na kořisti, sepsali seznam Típúových pokladů a odhadli jejich hodnotu na dva miliony liber (samozřejmě liber z roku 1799) a polovina tohoto pohádkového bohatství byla prohlášena za podíl Východoindické na kořisti, takže z mnoha vyšších důstojníků se během jediného dne stali boháči. Většina z pokladů byla odvezena do Británie, kde jsou dodnes – některé ve veřejně přístupných sbírkách, ale mnohé stále ještě v soukromých rukou.

Dnes je Típú pro většinu Indů hrdinou a vnímají ho jako prvního bojovníka za nezávislost Indie. Ani to však podle mě neodpovídá skutečnosti. Kromě Britů byla totiž v nepřátelském vztahu k Típúovu Maisúru i většina ostatních indických států, i když samozřejmě nejtěžší boj sváděl maisúrský sultán s Brity (a jejich indickými spojenci), a nikdy si nemohl být zcela jistý svými hindskými poddanými. Nikdo neví, zda byl v den své smrti zrazen, ale lze si lehce představit, že se našli hindští důstojníci, podobní mému románovému Appahu Ráovi, jejichž podpora sultánovi byla v rozhodujících okamžicích přinejmenším vlažná. Tím, že Típú vyznával muslimskou víru a dával přednost perskému jazyku, se vyčlenil z hlavního proudu moderní indické tradice, což je zřejmě důvod, proč mě jeden vzdělaný Ind ujišťoval, že Típú byl vlastně hind. Jenže Típú nebyl hind a žádná přání, která jsou otcem myšlenky, z něho tímto způsobem neudělají přijatelnějšího „indického“ hrdinu. Na druhou stranu jeho příběh není třeba přikrášlovat, neboť to byl velký panovník a skutečný hrdina, i když nikdy nebojoval za indickou nezávislost. Bojoval za maisúrskou nadvládu nad Indií, což je něco zcela jiného.

Chtěl bych při této příležitosti poděkovat Elizabeth Cartmale-Freedmanové, která důkladně prohledala archiv londýnského Indického domu a provedla kvůli Sharpovu tygrovi mnohá další pátrání, v nichž pro mě objevila spoustu užitečných informací. Samozřejmě jsem nemohl použít všechny a za ty, jež jsem nechal „ležet“, se omlouvám. Musím rovněž poděkovat svému agentovi

Tobymu Eadymu, jenž udělal mnohem víc, než mu velela povinnost, když mě doprovázel na cestě do Šrírangapattanamu. V jeho společnosti to byla opravdu příjemná studijní cesta. Jako obvykle, když píšu o Sharpovi, jsem zavázán vděčností i lady Elizabeth Longfordové za její skvělou knihu Wellington, the Years of the Sword a také již zesnulému Jacku Wellerovi za jeho nepostradatelnou knihu Wellington in India.

Šrírangapattanam je město, nad nímž jako by se dodnes vznášel duch velkého Típúa. Byl to schopný vládce, kterého Indové uctívají a Britové považují za necitelného tyrana. Pověst despoty si, kromě jiného, vysloužil tím, že dal těsně před útokem na město popravit třináct britských vězňů (pouze osm z nich bylo zajato v noční šarvátce v lesíku, zbývající věznil už déle). Je málo pravděpodobné, že k exekuci došlo na nádvoří letního paláce, ale poprava jettyi byla provedena tak, jak jsem popsal. Byly to hanebné, neospravedlnitelné vraždy, přesto nesmíme připustit, abychom kvůli nim neviděli Típúovy ctnosti. Byl to statečný člověk, významný vojevůdce, schopný organizátor své říše a osvícený vládce a nakonec, v mém románu, i důstojný protivník mladého Richarda Sharpa, který stál v Seringapatamu na začátku svého dlouhého pochodu od bojiště k bojišti pod velením chladného, ale vždy chytrého a obratného „generála sepoyů“.

nakladatelství OLDAG

Bernard Cornwell

SHARPE'S TIGER

Richard Sharpe and the Siege of Seringapatam, 1799

Z anglického originálu Sharpe's Tiger,
vydaného nakladatelstvím Harper Collins Publishers, Londýn,
přeložil Jiří Beneš.
Vydání první.
Obálku navrhl a zpracoval Marek Šebesta.
Redakce Věra Slaninová.
Vydalo nakladatelství OLDAG, Ostrava 2006,
jako svou 185. publikaci.
Vytiskla Centa, spol. s r. o., Brno

ISBN 80-86508-74-9